

Giới thiệu Bản Xonat Trốn Hôn

Bạn đang đọc truyện Bản Xonat Trốn Hôn của tác giả Bản Lật Từ, truyện ngôn tình sắc nói rằng để phản đối cuộc hôn nhân thương mại, cô tiểu thư Mễ Quang đã trốn nhà đi, sau đó gặp phải thảm cảnh như sau: Thẻ thì bị ngừng sử dụng, Tiền thì bị trộm. Tiền mặt còn lại tổng cộng chỉ khoảng một triệu đồng. Ở nơi thành phố xa lạ này, hy vọng duy nhất thấp sáng cho cô đó là tấm quảng cáo dán trên cột điện màu xám đen: CĂN HỘ 100 MÉT VUÔNG, GIÁ THUÊ CHỈ 700.000Đ/THÁNG, NẾU CÓ NHU CẦU VUI LÒNG LIÊN HỆ: ANH TIỂU, SỐ 138XXXXXXXXX! Lập tức, Mễ Quang chạy ngay tới địa chỉ này. Tiểu Cố nhìn cô gái đứng ở trước mặt, hơi nhú mồm, truyện anh dán quảng cáo cho thuê phòng khi nào vậy không biết?!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đào Hôn

Bến xe ồn ào, náo động đầy tiếng người, tiếng còi xe kêu không dứt bên tai, bóng dáng một cô gái đang kéo chiếc vali màu hồng phấn nhanh nhẹn lên qua đám người đông đúc.

Vòng qua một tài xế đang bắt khách, Mễ Tinh dùng tốc độ như chạy nước rút 100m lao về phía phòng bán vé ở đại sảnh.

Nhảy lên bậc tam cấp, chiếc vali nghiêng ngã đổ xuống dưới đất, cô nhanh chóng nhặt lại đặt vào trong tay, cố hết sức chạy tới hướng tới cửa bán vé ít người nhất.

“Cho tôi một vé xuất phát sớm nhất, cảm ơn.” Tuy hơi thở tuy gấp gáp nhưng giọng nói lại trong trẻo dễ nghe, hết như ánh mặt trời tỏa nắng giữa mùa đông. Nhân viên bán vé qua cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Mễ Tinh lấy ví tiền từ balô đang đeo trên vai, lật lại một lần, “Cho tôi một vé xuất phát sớm nhất, cảm ơn.”

Người bán vé ngần ra, ngay lập tức hỏi như một cách máy móc: “Muốn đi đâu?”

Mễ Tinh khẽ động lòng mảy, nở nụ cười, “Đến chỗ nào cũng được, chỉ cần rời khỏi đây nhanh nhất là được.”

Người bán vé lại dờ ra, trong đầu cố nhớ lại gần đây có tranh chấp dung tội phạm bị truy nã nào không.

“Có thể nhanh lên một chút không? Tôi không có nhiều thời gian.” Thấy nửa ngày rồi người bán vé vẫn không động đậy, Mễ Tinh không nhịn được thúc giục.

Người bán vé hoàn hồn, đầu ngón tay thuần thục gõ mấy cái lên bàn: “Hai phút sau, xuất phát ở sân ga số 11, giá vé 43 tệ.”

Mễ Tinh đưa tờ một trăm tệ lớn ra trả, rồi lấy lại vé xe cùng tiền thừa, tay chân luống cuống theo hướng cửa soát vé số 11 chạy tới.

Vừa vào sân ga, có nhân viên công tác thấy cô gọi lớn: “Cô đi chuyến xe này đúng không? Vậy mau lên một chút, chuẩn bị xuất phát rồi.”

Mễ Tinh nhanh chóng bước tới, nhân viên soát vé xe của cô, rồi nói nhanh: “Ghế số 20, sau khi lên xe lập tức khởi hành.”

Mễ Tinh lên tiếng đáp, kéo vali đi hai bước lại vòng về, nhân viên công tác nhân hành lý trên tay cô, giúp bỏ vào buồng xe: “Tôi giúp cô, cô nhanh lên xe đi.”

Mễ Tinh thấy động tác của người kia có chút thô lỗ, chưa kịp nhắc nhở tay giùm, vali hình trái tim hồng phấn đã bị nhét vào, kèm theo tiếng “rầm” ở cốp xe.

Mễ Tinh cảm giác cả người đều run lên một cái.

Nhân viên công tác cất hành lý xong thấy cô còn đứng ở cửa, không kiên nhẫn nói: “Sao cô vẫn còn đứng ở chỗ này?”

Mễ Tinh mím môi, xoay người nhảy lên xe.

Trong xe, người ngồi gần hết ghế, cô tìm ghế số 20, vừa ngồi xuống, xe đã chậm rãi rời sân ga.

Vị trí của cô ở bên cạnh cửa sổ, nhìn xuyên qua lớp thủy tinh có thể dễ dàng quan sát cảnh vật bên ngoài. Cô nhìn vài lần, không phát hiện thấy ai truy đuổi, mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng.

Lúc này cô mới nhớ ra, liếc mắt nhìn xem chiếc xe này đưa mình đến nơi nào

Nhìn lướt qua vé xe trong tay, trên đó in đậm năm chữ.

Trạm dừng thành phố A.

Thành phố A? Mẹ Tĩnh tìm trong trí nhớ, hình như mình chưa bao giờ đi đến thành phố này, mặc dù từ thành phố C tới thành phố A, cũng chỉ mất 2 giờ đường xe mà thôi.

“Cô cũng là sinh viên sao? Bây giờ trở về trường à?”

Hành khách kế bên bỗng hỏi cô, Mẹ Tĩnh ngẩng đầu, nhìn lướt qua người hỏi.

Vừa rồi chưa nhìn kỹ, hóa ra người bên cạnh cô là sinh viên đại học, tóc rất dài, ăn mặc thủy mì, còn đeo cặp kính đen.

Quan sát vài lần, cô cười nói: “Tôi không phải trở về trường.”

Nữ sinh hiếu kỳ: “Vậy cô đi công tác sao? Tôi đến đây để tham gia phỏng vấn.”

Khi hai người nói chuyện, xe đã ra khỏi bến, Mẹ Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, “rẹt rẹt” kéo rèm cửa xuống: “Tôi đào hôn.”

Hai giờ trước, Mẹ Tĩnh mang theo khoản tiền riêng từ trong nhà trốn thoát.

Đương nhiên cô cảm thấy đây không phải lỗi của cô, dù ai cũng vậy thôi, du học ở nước ngoài bốn năm mới tốt nghiệp trở về, liền được thông báo có vị hôn phu – chính là người mà lúc trước cả tên cũng chưa từng nghe qua, chắc chắn ai cũng sẽ bức xúc.

Cô cũng đã thử thương lượng với bố mẹ, nhưng bố cô vô cùng kiên quyết muốn làm đám cưới, không những hoàn toàn bỏ qua ý kiến của cô, còn khiến mẹ cô giám lỏng cô ở nhà, định đợi lễ đính hôn hoàn thành, mới trả tự do cho cô.

Mẹ Tĩnh nhớ kỹ rằng có người từng nói, cuộc sống chính là những chuyển lữ hành.

Thế nên bây giờ cô mới ngồi trong chiếc xe này đi đến thành phố A.

Cô lấy từ trong balô cái bít mắt, đeo vào, quyết định ngủ một giấc thật ngon.

Ô tô đến bến dừng bánh, cô lấy điện thoại ra xem giờ, 5h37' chiều. Mẹ Tĩnh đem vali của mình từ trong buồng xe ra ngoài, kiểm tra cẩn thận một phen, hoàn hảo không chỗ xước sát.

Bến xe ở thành phố A giống thành phố C, các loại âm thanh trộn vào, ồn ào náo động hết mức. Mẹ Tĩnh tay kéo hành lý, ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài, đưa tay hất mái tóc xoăn ra sau lưng, mỉm cười bước ra ngoài.

Thành phố A là một đô thị sầm uất, bến xe cũng được xây dựng mang cảm giác nghệ thuật. Mẹ Tĩnh nhìn quanh bốn phía rồi lấy điện thoại ra chụp một tấm hình.

Mặc dù cảnh vật nơi đây chỗ nào cũng xa lạ, nhưng lại khiến cho lòng cô khẽ xáo động.

Loại cảm giác này tựa như trò chơi mạo hiểm thời thơ ấu.

Cô nhếch môi, đi dọc theo đường cái về phía trước. Hai bên đường phố náo nức tiếng hàng rong, các cửa hàng nhỏ vang lên, có cả tài xế đang kiếm khách. Mẹ Tĩnh đi thẳng tới, chọn chiếc taxi sạch sẽ nhất.

Tài xế thấy có khách lên xe, nhiệt tình hỏi: “Người đẹp, đi đâu?”

Lần nữa bị hỏi vấn đề này, Mẹ Tĩnh suy nghĩ một chút, cười nói với tài xế: “Tôi khách sạn nổi tiếng nhất ở đây!”

“Được.” tài xế đáp chân ga, lái theo hướng ngã tư đường.

Xe taxi dừng ở cửa khách sạn Định Âu, Mẹ Tĩnh xuống xe, lấy hành lý từ trong cốp sau ra, ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc cao ngất trước mắt.

Cửa chính không tôi, khá bắt mắt, cô cho 8 điểm.

Kéo vali đi vào, một anh chàng bảo vệ đẹp trai đang xa nhiệt tình đi tới, mang hành lý của cô.

Mẹ Tĩnh đưa toàn bộ hành lý cho anh ta, một thân thoải mái mà đi tới bàn lễ tân.

“Thật ngại quá, thẻ không sử dụng được thừa cô.” Nhân viên lễ tân lễ phép đưa thẻ tín dụng trả lại cho Mẹ Tĩnh.

Đôi mắt cô hơi lay động, rút từ ví tiền ra hai tấm thẻ: “Cô thử hai cái này xem.”

“Được, chờ tôi một chút.” Theo yêu cầu, nhân viên lễ tân thử qua hai tấm thẻ, nhưng sau đó đều đưa trả lại cho Mẹ Tĩnh. “Đều không dùng được, nếu

cô có tiền mặt trên người có thể trực tiếp thanh toán bằng tiền mặt.”

Mề Tinh trề miệng, hít sâu.

Cô đã đoán được từ trước rằng bố sẽ dùng cách này để đối phó với mình, nên đề phòng nguy cơ thẻ bị khóa, cô đã chuẩn bị một lượng lớn tiền mặt!

Mề Tinh thuê một phòng VIP, thanh toán luôn 3 ngày tiền phòng, cầm thẻ mở cửa phòng trên lầu.

Wow, đúng là phòng VIP, giường King size cực mềm, bồn tắm rộng, Mề Tinh thích ý xả đầy nước rồi thả người xuống ngâm mình.

Lười biếng thò ra một hơi, cô duỗi người, híp mắt thoải mái.

Lần này trốn đi, cô đã tính toán vạch sẵn kế hoạch chu đáo. Nhưng sau khi chạy trốn nên làm cái gì, cô còn chưa nghĩ đến.

Thôi mặc kệ, đã tới thành phố A rồi, trước hết nên vui vẻ một chút đã!

Mề Tinh tính đơn giản, tiền trên người chắc đủ để chơi bời một trận, bố cô trong khoảng thời gian này có thể hồi tâm chuyển ý là tốt nhất, nhưng nếu như không thể,... cô dù sao cũng là du học sinh trở về, kiếm một công việc ở đây cũng không phải vấn đề.

Dù như thế nào đi nữa, cô vẫn muốn dừng ngay hôn ước kia.

Nhưng mẹ cô sẽ rất lo lắng, bởi khi đi, Mề Tinh vứt luôn SIM điện thoại.

Nghĩ tới đây, lông mày cô giật giật, xoay người đổi tư thế.

Mẹ chắc chắn sẽ không nỡ để cô một mình bên ngoài, chỉ cần mẹ bằng lòng nói chuyện với bố, chuyện kết hôn e rằng có thể thay đổi.

Kiên trì tới ngày đó, sẽ có thắng lợi!

Nước trong bồn lạnh dần, Mề Tinh lau khô người, mặc bộ đồ ngủ con thỏ, xỏ dép ra ngoài.

Gọi cho phòng ăn chọn món, cô lấy laptop từ túi hành lý ra, kết nối wifi của khách sạn.

Anh Thỏ mới cập nhật weibo.

“Tối hôm nay buổi hòa nhạc rất thành công, vô cùng vinh hạnh được hợp tác cùng thầy Chiêm Ninh Tư. [mim cười]”

Mề Tinh chóng cằm, nhìn chằm chằm ảnh trên weibo đến đờ người ra. Anh Thỏ ơi, anh có biết em bị người ta bức hôn không?

Suy nghĩ một chút đã cảm thấy mắt cay cay, Mề Tinh tắt laptop, ngồi chờ com.

Ngày thứ hai, cô ngủ thẳng tới mười giờ mới rời giường, vừa ra khỏi cửa, đi mua ngay một cái SIM điện thoại, sau đó nghe theo lời tài xế, đầu tiên đi khu Thương mại Ánh Sao, tiếp theo là Quảng trường Bạch Mã, rồi cuối cùng tới Công viên Ánh Sao khám phá.

Lúc rời khỏi khách sạn, nhân viên lễ tân gọi cô lại: “Mề tiểu thư, phòng của cô phải trả vào lúc 11h, cô có tiếp tục thuê không?”

Mề Tinh đáp: “Chờ tôi trở lại sẽ quyết định.”

“Vâng, chúng tôi sẽ giữ phòng giúp cô muộn nhất đến 2h chiều.”

Mề Tinh gật đầu, tiếp tục hành trình ăn ăn uống uống mua mua sắm sắm của mình.

Bởi vì buổi trưa phải chạy về làm thủ tục thuê phòng tiếp, Mề Tinh ăn xong cơm trưa ở nhà hàng trong Công viên Ánh Sao, ăn xong quyết định về khách sạn luôn, nhưng khi tính tiền, cô phát hiện không thấy bọc tiền nhỏ đâu.

Vì cô mang nhiều tiền mặt theo người, nên thường dùng một cái bọc nhỏ đựng tiền. Nhưng bây giờ, bọc nhỏ không cánh mà bay rồi.

Mề Tinh hơi luống cuống, cô để gần hết tiền trong đó.

Nhân viên lễ tân thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi thăm một câu, Mề Tinh cắn môi, rút ví lấy tiền trả.

Trong ví tiền của cô chỉ còn một ít tiền lẻ để tiêu vặt bình thường, chừng một ngàn tệ. Tuy cô tiêu tiền như nước, nhưng vẫn rất để ý việc giữ của, giờ thì ví tiền vẫn ở đây, bọc nhỏ đã không thấy đâu.

Đầu cô vể lên bao suy đoán, rất có thể đã bị trộm. Nhưng ai trộm, trộm ở đâu?? Kẻ trộm sao biết cô chuyên để tiền ở cái bọc nhỏ đó? Hay hai ngày trước mình mua quần áo đúng lúc hấn nhìn thấy, theo đuôi mình rồi hôm nay tìm được cơ hội hành động?

Mề Tinh nhớ lại một, khi mua sô cô la ở tiệm, bọc nhỏ vẫn còn. Chứng tỏ sau khi chụp ảnh ở biển hoa xong mới bị trộm?

Nhân viên đưa tiền lẻ, thấy cô sắc mặt tái nhợt, ân cần hỏi: “Cô gái này, cô khó chịu chỗ nào sao?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Mễ Tình nhận tiền lẻ, đi thật nhanh ra khỏi khách sạn. Dù biết cơ hội không lớn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định đi tìm tiền ở ngoài đường.

Đừng nói ví tiền, ngay cả một tệ cũng không thấy bóng dáng.

Thời điểm cô biết tin mình phải gả cho một người đàn ông chưa hề quen biết cũng không tuyệt vọng như bây giờ.

Với Mễ Tình bây giờ mà nói, tiền chính là cảm giác an toàn.

Cô lấy điện thoại đi động ra muốn báo nguy, nhưng lại lo lắng cảnh sát sẽ gọi cho gia đình cô. Biển hoa không có camera, nên cô cũng không biết mình bị trộm ở đâu, cơ hội bắt được trộm vô cùng nhỏ.

Cô chán nản ngồi chồm hổm trên mặt đất, rồi gọi xe trở về khách sạn.

Khi đi qua quầy lễ tân, nhân viên nhắc nhở: “Mễ tiểu thư, cô có tiếp tục thuê phòng không?”

Mễ Tình dừng lại, đáp: “Không cần, tôi đi thu xếp đồ đạc rồi trả phòng.”

Mấy ngày hôm nay ở khách sạn, Mễ Tình đã dùng hết đồ dùng trong phòng, bây giờ tính ra, không những không được trả lại tiền cọc, còn phải bỏ thêm.

Mễ Tình thấy may mắn, mình còn giữ lại một chút tiền ở khách sạn, không thì hôm nay cô phải báo cảnh sát thật rồi.

Kéo theo vali ra ngoài khách sạn, cô lôi toàn bộ số tiền trên người ra, đếm cẩn thận.

Tổng cộng còn 308 tệ 50 xu.

Cô đem tiền giấy với mấy đồng xu nhét hết vào ví, nhìn lên trời mà ngán người ra.

Vé xe về thành phố C chỉ tốn 43 tệ, số tiền còn lại có thể giúp cô thuận lợi trở về nhà.

Bây giờ mà trở về, muốn trốn đi lần nữa sẽ vô cùng khó khăn, Mễ Tình hình dung ra cảnh mình bị bắt đi cưới chồng.

Nhưng nếu ở lại thành phố A, cô sẽ rơi vào cảnh đầu đường xó chợ.

...A, ánh mặt trời chói mắt quá.

Mễ Tình không nhìn nữa, kéo vali đi về phía trước.

Dù cô có thể tìm việc làm ở chỗ này, nhưng không thể ngay lập tức tìm thấy. Cứ coi như tìm được, tiền lương có dư dả không? Trên người cô bây giờ chỉ hơn 300 tệ, đêm nay ở đâu cô còn không biết.

Ven đường, tài xế taxi nhún còi, hỏi: “Người đẹp, đi không?”

Mễ Tình cười nhạt: “Không cần.”

Bản thân cũng không biết nên đi đâu.

Đi dọc theo đường cái hơn một tiếng, chân Mễ Tình bắt đầu kháng nghị. Tới ghé đá ven đường ngồi xuống, cô cởi giày cao gót ra, nghĩ tới hình tượng của mình, chỉ còn cách lấy giày đập đập vào chân thôi.

Cô còn chưa nghỉ ngơi xong, gò má phải bị một giọt nước lạnh như băng rơi trúng.

Mễ Tình sững sốt, lau lau chỗ ướt.

... Xui xẻo như thế sao?

Ngẩng đầu nhìn lên, nước mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, vô cùng nên thơ.

Mễ Tình: “...”

Mễ Tình kéo vali chạy thật nhanh, phóng tầm mắt nhìn ra, không thấy chỗ tránh mưa nào.

May mà mưa rơi không nặng hạt, cô chạy một đoạn đường, tìm thấy một nhà nghỉ, vọt lên bậc thang đứng.

Dùng khăn lau tóc và áo khoác ngoài, Mễ Tình lấy ra cái gương, soi xem mặt mình có ổn không.

Đứng một hồi chờ mưa tạnh, cô nhìn xung quanh thêm vài lần. Nơi đây hình như là một khu dân cư, có không ít tòa cao tầng ở bên cạnh. Nhìn vào vẻ ngoài, đây giống một khu dân cư cũ, trên cột điện thậm chí còn có quảng cáo nhỏ phá hỏng bộ mặt thành phố.

A, chờ đã.

Cô kéo vali đi tới, nhìn kỹ.

Hoa viên Nam thành 100 mét vuông, hai tầng lầu tách biệt, phí thuê một tháng chỉ 299 tệ. Ai quan tâm liên hệ anh Tiêu 138xxxxxxx.

Mễ Tinh hai mắt sáng lên, 299 tệ, cô nộp xong tiền thuê nhà còn thừa tận 9 tệ rưỡi, bốn bỏ làm năm, thành 10 tệ!

Mễ Tinh lập tức cầm điện thoại ấn số, tỉ mỉ kiểm tra, gọi vào.

Không người nghe.

Chưa từ bỏ ý định, cô gọi lại một lần, vẫn không ai bắt máy.

Cô cúp điện thoại, xé tờ quảng cáo kia xuống, đi tìm hoa viên Nam thành.

Đúng lúc mưa ngừng, Mễ Tinh kéo vali đi, nhìn xung quanh một hồi, dễ dàng tìm thấy hoa viên Nam thành.

Một bác gái cầm trong tay hai cái quạt lớn từ cửa đi tới, trông như chuẩn bị đi tập thể dục ở quảng trường. Mễ Tinh cầm trong tay tờ quảng cáo, đi lên hỏi: “Bác ơi, bác có biết người họ Tiêu này không ạ?”

Bác gái nhìn hai lượt, “à” một tiếng: “Cái này là số điện thoại của ông chủ, cô muốn thuê phòng sao?”

Mễ Tinh chớp chớp mắt to: “Ông chủ Tiêu? Bác biết anh ta ở đâu không? Cháu gọi số này mà không ai bắt máy cả.”

Bác gái xoay người, dùng cây quạt chỉ chỉ bên trong một ngôi nhà: “Là tòa kia, căn số 6 phòng 701B, nhưng sao hẳn lại cho thuê một tháng chỉ tốn 299 tệ nhỉ, phòng này...”

“Cháu cảm ơn!” Bác gái vẫn đang lăm bằm gì đấy, Mễ Tinh nhanh nhẩu nói cảm ơn, đi tới tầng 6.

Vừa rồi đã nói, khu dân cư đã cũ rồi, nên không có thang máy.

Dẫn theo nhiều hành lý như vậy bò lên 7 tầng lầu, đối với Mễ Tinh là tai nạn, đối với Mễ Tinh-đang-đi-giày-cao-gót thì chính là tai nạn mạng tính hủy diệt!!!

Cô đứng ở dưới lầu tòa nhà số 6, lại lấy điện thoại di động ra gọi người họ Tiêu kia, vẫn không ai bắt máy.

Mễ Tinh hít một hơi thật sâu, một tay nhắc vali, về mặt lưng lấy mà leo lên.

Trên đường nghỉ ngơi ba lần, cuối cùng sổng sót lên được tầng 7. Cô vừa thở hổn hển, vừa nhấn chuông cửa.

Không bao lâu, sau cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, “ken két”, cửa phòng mở ra. Hệ thống sưởi mang theo nhiệt lượng phả vào người Mễ Tinh, cô khẽ ngáng đầu, thấy rõ người đàn ông trước mắt.

Vóc dáng tam giác ngược kết hợp với một đôi chân dài, dù chỉ mặc sơ mi trắng cùng quần jean, thì khí chất như người mẫu nam trên sàn diễn cũng khiến người ta máu huyết sục sôi, xuân tình nhộn nhạo. Máu chốt là người này còn vô cùng đẹp trai, mái tóc đen ngắn lộn xộn, ánh mắt lười biếng, khiến cho gương mặt bỗng trở nên gọi cảm.

Tuy bị mỹ sắc mê hoặc trong giây lát, Mễ Tinh rất nhanh thổ lộ ước nguyện ban đầu: “Chào anh, cho hỏi ở đây có phòng cho thuê sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thuê Nhà

Tiêu Cố trầm mặc quan sát người đứng trước mặt vài lần.

Áo len cao cổ màu trắng, váy xòe trắng bông bênh, áo khoác ngoài màu hồng pastel, hơn nữa một đôi boot cao tới đầu gối.

Một người toàn hàng hiệu.

Khuôn mặt cô trang điểm trang nhã nhưng tinh tế, hai má vì vận động mạnh nên ửng hồng, giống như đánh phấn.

Tiêu Cố trầm ngâm, lên tiếng hỏi: “Ai nói cho cô biết tôi muốn cho thuê phòng?”

Giọng nói như tiếng pháo mề người, đầu độc Mễ Tinh. Cô đưa tờ quảng cáo trong tay lên, không kịp thở nói: “Chính là cái này.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn, lông mi khẽ động.

Trên đó đúng là số điện thoại của Tiêu Cố, nhưng anh không nhớ rõ từ lúc nào mình đăng cái quảng cáo này.

Anh âm thầm suy nghĩ, đã đoán được đại khái những gì xảy ra.

“Anh có cho thuê không? Tôi rất muốn thuê!” Mễ Tinh nắm chặt tờ quảng cáo trong tay, như cầm lấy cái phao cứu sinh còn sót lại.

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô. Mễ Tinh còn đang không ngừng thở mạnh, ngay cả mái tóc xoắn màu hạt dẻ kia cũng lộn xộn.

Anh khẽ nhếch khóe miệng, hỏi: “Cô từ nơi khác đến à?”

Mễ Tinh gật đầu: “Tôi đến đây... tìm việc, thế nhưng việc chưa tìm được, tiền đã bị lấy trộm. Nếu hôm nay anh không cho thuê, tôi muốn thế này rồi, tôi không có chỗ nào ở.”

Mễ Tinh nói thật nghiêm túc, khiến người ta đau lòng biết bao. Tiêu Cố nghe xong nhú mày: “Cô bị trộm tiền? Vậy mà còn có thể thuê phòng sao?”

Mễ Tinh: “...”

Anh ta chỉ quan tâm đến vấn đề này sao? Người thành phố A thật quá bạc bẽo!

Cô nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, mỉm cười với Tiêu Cố: “Tôi còn thừa lại hơn 300 tệ, tiền phòng ở đây không phải là 299 tệ sao?”

Tiêu Cố nói: “Muốn thuê phòng phải đặt cọc ít nhất ba tháng, nên cô phải đưa tôi bốn tháng tiền nhà.”

Mễ Tinh: “...”

Cô cũng không quan tâm bốn tháng tiền nhà là bao nhiêu, bởi đương nhiên cô không trả nổi.

Trước mắt thấy hy vọng cuối cùng dần bị dập tắt, Mễ Tinh vùng vẫy gãy chết, nói: “Đặt cọc một tháng không được à? Coi như là giang hồ cứu nguy đi! Tôi cam kết sẽ nhanh chóng tìm việc!”

Tiêu Cố suy nghĩ một hồi, nói: “Vậy đưa chứng minh thư của cô cho tôi xem.”

Lông mi dài mảnh khẽ động, Mễ Tinh dù có chút không vui, nhưng vẫn lấy chứng minh từ balô ra: “Đây.”

Cô cầm tấm thẻ thật chặt, như trẻ con sợ bị cướp kẹo.

Tiêu Cố không nói gì, nhìn tay cô một hồi, mở miệng hỏi: “Cô vừa nói trên người chỉ có 300 tệ? Nếu tôi cho cô thuê phòng, chỉ còn dư đúng 1 tệ, định tiêu thế nào đây? Chỗ tôi không kèm ăn uống.”

Mễ Tinh: “...”

Đối với câu hỏi sắc bén này, cô nghẹn ngào, cắt chứng minh vào trong túi, “Chính xác là thừa 9 tệ 50 xu.”

Tiêu Cố nhìn cô, không lên tiếng.

Mễ Tinh nhếch miệng, cố gắng lộ ra một nụ cười mỉm mề người, hy vọng sắc đẹp của mình có thể quyến rũ hắn: “Anh Tiêu, tôi học đại học chuyên ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài, tìm việc làm rất dễ dàng! Tôi còn có thể xin ông chủ trả trước lương, nếu không được nữa, tôi có thể tìm việc làm một ngày, nói chung anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không chết trong phòng của anh!”

Tiêu Cố: “...”

Đôi mắt đen thâm thúy không hề chớp, nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu sau, anh nói: “Cởi quần áo của cô ra.”

Mễ Tinh hết hồn, cô tuy muốn dùng sắc đẹp quyến rũ hắn, nhưng không muốn làm đến mức này!

Cô vội vàng che ngực, lui về sau hai bước: “Anh muốn làm gì? Tôi báo cảnh sát đấy!”

Tiêu Cố híp mắt, mở miệng nói: “Đem quần áo của cô đi bán, dư sức trả một năm tiền nhà.”

Mễ Tinh: "..."

Cô thật không nghĩ tới phương pháp giao dịch vớ vẩn này, bây giờ Tiêu Cố nhắc nhở cô... Cô cũng không muốn. Cô mới mua bộ này từ tháng trước, cô cực thích kiểu dáng và mẫu mã nên có hơi tiếc nuối.

Thấy cô không muốn, Tiêu Cố lùi một bước vào phòng, ra về đóng cửa: "Không muốn thì thôi."

Mễ Tinh quỳnh lên, tiến tới ngăn anh ta lại: "Tôi bán!!!"

Tiêu Cố: "..."

Xin lỗi, những những lời này khiến anh có vài liên tưởng biến thái.

Anh nghiêng người, cho Mễ Tinh vào: "Cô xem phòng đã rồi nói."

Mễ Tinh gật đầu, mang theo hành lý đi vào.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ lúc lên cầu thang, nhưng bây giờ nhìn thấy phòng ở, cô vẫn thấy hơi thất vọng, như sự chênh lệch mực nước giữa lòng sông và mặt biển. Phòng ở quả thật rộng 100 mét vuông, nhưng không được trùng tu ngăn nắp sạch sẽ, mặt tường còn bị đổi màu, trần nhà hơi thấp,...

Cô đang âm thầm ghét bỏ phòng ở trong lòng, một con chó to từ trong phòng vọt ra, ngẩng đầu nhìn cô: "Gâu!"

...

Vài giây yên lặng ngán ngùi, bỗng bật phát một tiếng thét chói tai, rung chuyển trời đất: "A a a... chó chó chó...! Có chó!"

Mễ Tinh quăng cả hành lý đi, nhảy ra sau lưng Tiêu Cố.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Cô sợ chó?"

Mễ Tinh nhắm mắt, gật đầu như bồ cùi: "Nhanh bế nó đi!"

Tiêu Cố ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu con chó: "Vây thì tiếc thật, phòng này cô không thuê được rồi."

Mễ Tinh còn chưa ổn định hô hấp, mắt mở một khe nhỏ, nhìn thấy chủ nhân đang gần gũi với con chó lớn: "Nhất định phải ở cùng nó sao?"

"Ừ." Tiêu Cố gật đầu, "Lá gan nó rất nhỏ, không dám cắn người đâu."

Mễ Tinh trề miệng, nhìn vẻ mặt trờn trờn nghiêm túc của nó cũng đủ sợ rồi.

"Nếu cô thật rất sợ, thì đành đi tìm nơi ở khác thôi."

Lời của Tiêu Cố dường như cho Mễ Tinh một đòn mạnh, phòng cũ cô còn có thể nhịn, nhưng chó thì...

Cô len lén liếc mắt, đây là giống chó Husky, nghe nói rất hiền lành. Nhưng dù hiền lành, nó cũng là chó.

Tiêu Cố vỗ đầu con Husky, nó liến chạy tới nằm vào ổ của mình. Anh ta đứng lên, nhìn lướt qua Mễ Tinh, suy nghĩ một hồi nói: "Hằng ngày cô cứ ở phòng của mình, tôi sẽ không để nó vào."

Mễ Tinh đấu tranh tư tưởng kịch liệt, muốn cô cùng một con chó ở dưới một mái nhà, cô bị đánh chết cũng không chịu. Nhưng bây giờ, cô không thể tìm được căn phòng tiện nghi hơn nơi này trước khi trời tối, cái này... so với bị đánh chết còn ghê hơn.

Cân nhắc lợi hại một chút, Mễ Tinh liều mạng, vẻ mặt quyết tuyệt hỏi: "Cửa phòng của anh có chắc chắn không?"

Tiêu Cố ngẩn người, khẽ cười một tiếng: "Yên tâm, nó sẽ không xô cửa, cùng lắm chỉ cào hai cái."

"Vây là tốt rồi." Mễ Tinh chỉ cần cần rằng nhịn, nếu có thể tìm được việc thuận lợi, chưa đến một tháng, cô có thể dọn ra ngoài.

"Được rồi, anh nhớ coi chừng nó kĩ vào đấy." Cô nhắc hành lý lên, quan sát "Phòng nào là của tôi?"

"Bên này." Tiêu Cố hai tay rút túi quần jean, ngáp một cái đi về phía trước, "Phòng này chưa ai sử dụng, nhưng có dọn dẹp, coi như sạch sẽ."

Mễ Tinh kéo vali vào nhìn một cái, gian phòng rất nhỏ, chắc chỉ to bằng phòng vệ sinh ở nhà cô thôi. Chờ đã, nói tới nhà vệ sinh, Mễ Tinh phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: "Trong phòng này không có WC?"

Tiêu Cố đang tựa vào cửa, lui về sau hai bước, tiện tay mở cánh cửa đối diện: "Phòng đối diện cô có, cô về sau dùng cái này, tôi dùng cái trong phòng tôi."

Mẽ Tinh nhú nhú mày nói: “Nhưng tôi là con gái, đi ra ngoài nhiều không tiện.” Hơn nữa trong phòng khách còn có một con chó luôn nhìn chăm chăm

Tieu Cố nhìn cô, nói: “Không muốn thì có thể không đi.”

Mẽ Tinh: “...”

Cô mím môi, ngửa đầu nhìn hấn: “Anh chỉ biết dùng một câu nói này để uy hiếp thôi sao?”

Tieu Cố sửa lại lời nói: “Tôi không muốn cũng có thể không cho thuê.”

Mẽ Tinh: “...”

Cha chả, đợi cô tìm được công việc, cuộc sống nâng cao, cầu xin cô ở, cô cũng không thêm ở.

Mẽ Tinh quay đầu nhìn khắp phòng một lượt. Phòng ngủ mặc dù không rộng lắm, nhưng gia dụng đầy đủ, tủ quần áo, bàn làm việc đều có, trên bệ cửa sổ trước bàn đọc sách còn bày một chậu xương rồng nhỏ. Vò ngoài cửa bốn vật trên giường đều trắng phau, tuy màu sắc đơn điệu, nhưng đơn giản thoải mái.

“Tất cả đều là đồ mới à?” Cô hỏi.

Tieu Cố nói: “Muốn mới thì tự đi mua, mấy cái này là ngày hôm trước thay, rất sạch.”

Mẽ Tinh âm thầm làm mặt quỷ với hấn trong lòng, từ trong ví tiền lấy ra 300 tệ, lưu luyến không rời đưa cho hấn. Tieu Cố cúi đầu nhìn thoáng qua, trên tay cô là một xấp tiền lẻ, không nhận được: “Cô cứ giữ lại tiền này mà ăn, bán quần áo rồi hãy đưa trả tiền nhà cho tôi.”

Mẽ Tinh chốc lát có chút cảm động, cô cảm thấy có thể hào phóng bỏ qua chuyện cũ.

Lời cảm ơn còn chưa thoát ra ngoài miệng, mắt cô bỗng tròn to, “à” một tiếng nhảy bắn ra xa.

Tieu Cố cảm thấy có vật gì cọ cọ dưới chân mình, cúi đầu nhìn, là con chó.

Con chó thấy hiếu kỳ với vị khách mới này, nhìn ngó vào trong.

Anh ngồi xổm xuống, nói như dạy bảo: “Không nên tới gần cô ấy, cũng đừng vào phòng này. Nếu cô ấy điên lên, mày sẽ bị đánh đấy.”

Mẽ Tinh: “...”

Chó: “...”

Giáo dục xong thú cưng của mình, Tieu Cố thấy mình đã xong việc, có thể ra ngoài được rồi: “Cô thu dọn đồ đạc đi, phòng bếp cũng có thể tự do sử dụng, nhưng dùng xong nhớ quét dọn sạch sẽ.”

Mẽ Tinh nói: “Không cần, tôi không biết làm cơm.”

Tieu Cố nhìn cô, không nói gì nữa, xoay người rồi đi.

Mẽ Tinh khóa cửa, bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Vừa đem quần áo từng cái từng cái lấy ra, cửa phòng đã bị gõ.

Cô suy nghĩ một chút, mở hé cửa, lộ ra đôi mắt sáng ngời: “Có chuyện gì thế?”

Tieu Cố không để ý đến hành động phòng bị này của cô, đem điện thoại giơ lên, hỏi: “Mấy cuộc gọi này đều của cô?”

“Đúng vậy.” Nhắc tới cái này, Mẽ Tinh có chút tức giận, “Tôi gọi ba cuộc anh đều không nghe, anh có biết một thân con gái yếu đuối mang bao nhiêu hành lý lên 7 tầng lầu một mình biết bao không? Nói đi cũng phải nói lại, vì sao ở đây ngay cả thang máy cũng không có?”

Tieu Cố giật giật khóe miệng, Mẽ Tinh vội ngắt lời: “Được rồi, anh không cần nói, tôi biết là anh sẽ nói ‘cô không muốn có thể không thuê’ rồi.”

Tieu Cố cười với cô: “Tôi cũng có thể không cho thuê.”

Mẽ Tinh hít một hơi, cười nói: “Thật ra, tôi rất thích leo cầu thang bộ, không những rèn luyện thân thể, còn có thể giảm béo.”

Tieu Cố không tán gẫu cùng cô nữa, rút từ túi quần ra một cái điện thoại khác, bấm số Mẽ Tinh.

Điện thoại 10s màu hồng đào của Mẽ Tinh vang lên, cô nhấn tắt, nói: “Anh làm gì thế?”

Tieu Cố nói: “Đây là số điện thoại cá nhân, có chuyện tìm tôi gọi số này. Cái số kia để in trong danh thiếp đưa khách hàng, tôi bình thường không bắt máy.”

Mễ Tinh: “...”

Ông chủ người làm ăn như thế cũng được sao??

Cô oán thăm một câu, vui đầu vào điện thoại ầm ầm. Nhập vào “Tiêu tiên sinh”, rồi lại xóa hai chữ đằng sau, hỏi: “Anh tên là gì?”

Tiêu Cố đi được hai bước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Tiêu Cố, ‘Cố’ nghĩa là không quay đầu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Phá Phách

Mễ Tinh đóng cửa lại, lưu số Tiêu Cố vào điện thoại di động.

Sắp xếp hành lý tốn không ít thời gian, đến khi bầu trời bên ngoài đã tối hẳn cô mới chuẩn bị xong. Mễ Tinh nhìn đồng hồ, bây giờ đang phát thời sự trên radio rồi. Cô sờ sờ bụng, thấy hơi đói, nhưng không biết nên ăn cái gì.

Suy nghĩ vài giây, cô lấy từ balô ra sô cô la mua từ buổi trưa, mở cái hộp tuyệt đẹp cầm lên một viên.

Mùi hương cacao đặc biệt vương vấn nơi chóp mũi, Mễ Tinh cắn nhẹ, đem vị dâu tây hòa tan, đáy lòng đều dâng lên sự ngọt ngào.

“Ôi ~ ăn quá ngon.” Mễ Tinh vì hạnh phúc mà than thở, cô nuốt toàn bộ sô cô la vào, lại đưa tay muốn lấy viên thứ hai.

Khi móng tay tình xảo chạm tới sô cô la, cô do dự một chút. Hộp sô cô la này chỉ có 8 viên, ăn một viên thì voi một viên.

Mễ Tinh thu tay về, liếm liếm đầu ngón tay của mình, đem hộp đẩy lại.

Phải tiết kiệm một chút, cô không muốn nhìn đói về sau.

Coi như đã giải quyết xong bữa tối, Mễ Tinh ôm đồ ngủ con thỏ muốn đi tắm. Cô nghe ngóng ở cửa một lát, xác định bên ngoài không có tiếng động, nhanh chóng cửa, phi hẳn ra ngoài.

Vừa mới cài cửa lại, đã nhìn thấy con Husky đen của Tiêu Cố nuôi đứng ở hành lang, lẳng lặng nhìn cô.

“Hự.” Tiếng thét chói tai bị cô nuốt lại, thành một cái nấc. Lúc này Tiêu Cố không có ở bên ngoài, nếu cô hét chói tai hù được con chó này, thế là xong.

Cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, mắt nhìn thẳng nhanh đi tới cửa phòng tắm, mở cửa bước vào.

Khóa trái cửa phòng tắm, Mễ Tinh dựa lưng vào cửa, hai chân nhũn ra, tuột xuống.

Nhịp tim nhanh chóng trở lại bình thường, cô quan sát phòng tắm vài lần.

Không có bồn tắm, không thể ngâm mình rồi.

Cô mếu máo, đem sửa tắm, dầu gội đầu của mình đặt lên kệ, mở vòi hoa sen.

Bước ra khỏi nhà tắm, Mễ Tinh chú ý thấy, con Husky đó vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ.

Cô lẩn nấp một cái, thu hồi ánh mắt, làm như vừa nãy, nhìn thẳng, đi về phòng mình.

Chắc chắn đã khóa trái cửa hai lần, Mễ Tinh vẫn sợ hãi, ngã lên giường.

Cái giường trông khá tầm thường, nhưng nằm thật thoải mái.

Mễ Tinh nằm một lúc, cầm lấy một hộp mặt nạ dưỡng ẩm từ cái bàn sách đã bị cô bày thành bàn trang điểm. Đắp lên trên mặt, cô tiện tay cầm một con lăn để massage, bắt đầu xoa bóp bắp chân.

Máy massage tỏa ra vi điện lưu như nam châm hút lấy bắp thịt, Mễ Tinh thoải mái thở ra một hơi, cảm thấy cuối cùng cũng sống lại rồi.

Hưởng thụ được 15 phút, khi Mễ Tinh sắp thoải mái tới mức ngủ quên, cô lại nhớ tới mình chưa tìm được việc.

Đem quần áo của cô bán đi, nếu không thì không có cơm ăn.

Như vừa trọng sinh về năm 1991.

Mề Tinh nghĩ, trước đành bán bớt quần áo, chờ tiền bạc dư dả, sẽ tìm việc làm. Thành phố A rất xa lạ, cô không rõ ở đâu có thị trường giao dịch thứ cấp[1], nhưng trong xã hội hiện nay, internet tiện lợi, có rất nhiều trang web phỏng vấn xin việc online.

[1] Thị trường giao dịch thứ cấp: chắc như kiểu môi giới việc làm.

Mề Tinh gỡ mặt nạ dưỡng da, ngồi xuống bàn bên cạnh. Lấy laptop ra khởi động máy, xong xuôi mới nhớ, chưa kết nối internet.

Mạng wifi có khả dụng, nhưng cần nhập mật khẩu, Mề Tinh thấy tín hiệu mạnh nhất là wifi của chủ nhà.

Cô suy nghĩ, quyết định ra ngoài hỏi mật mã.

Phòng ngủ của Tiêu Cố nằm ở bên phải phía trước, cuối hành lang. Vì không đi qua phòng khách, Mề Tinh không lo lắng. Cô mở cửa trước, lặng lẽ nhìn, không thấy Husky ngồi chồm hổm, xem ra đã về ổ chó rồi.

Cô thở dài một hơi, rón rén đi ra ngoài, gõ cửa phòng Tiêu Cố.

“Cốc cốc” hai tiếng vừa dứt, cửa phòng đã mở ra.

Tiêu Cố ở trần, đứng trước cửa, đang dùng khăn lau khô tóc. Chắc anh ta vừa mới tắm, trên người còn mùi không biết ở phòng tắm, hay trên người anh.

Mề Tinh chịu đã kích thích liệt, suýt chút nữa hét lên “Luuu mạnh!!!”

Tiêu Cố dùng ngón tay cào tóc, không kiên nhẫn nhìn người ngoài cửa: “Có chuyện gì?”

Tuy trong phòng có hệ thống sưởi ấm, nhưng mấy ngày này không mặc quần áo chắc cũng lạnh.

Mề Tinh âm thầm nuốt nước miếng, đưa ánh mắt qua một bên: “Mật khẩu wifi của anh là gì? Tôi muốn lên mạng bán quần áo.”

Tiêu Cố trầm mặc, nói: “Mật khẩu là số điện thoại riêng, internet cô có thể dùng, nhưng phí internet phải chia đều, à, đúng rồi, tiền điện nước cũng chia đều.”

Mề Tinh ngược mắt nhìn hấn một cái: “Nhưng anh còn có một con chó cơ mà.”

Tiêu Cố hơi choáng váng, không ngờ có người còn tính toán chi li với một con chó: “Chó của tôi một tháng tắm một lần, cô thấy sao?”

Được rồi, tiền thuê nhà đã rẻ như vậy, cô cố chịu thiệt một chút.

Cô cau mày một cái chuẩn bị về phòng. Tiêu Cố quan sát Mề Tinh, bộ đồ ngủ cùng dép đi trong nhà hình thỏ. Balô buổi chiều cô đeo cũng vậy, như phụ kiện theo bộ.

“Cô rất thích thỏ?” Tiêu Cố thuận miệng hỏi.

Mề Tinh quay đầu nhìn: “Không được sao?”

Tiêu Cố không nói nữa, xoay người như chuẩn bị cầm vật gì đấy. Tại anh ta nghiêng người sang trong nháy mắt, nên Mề Tinh nhìn thấy hình xăm ở ngang lưng.

Do góc độ, cùng với quần che, cô không thấy hết, nhưng có cảm giác là một con quái vật dữ tợn.

Mề Tinh trong lòng chấn động, nói theo bản năng: “Anh có hình xăm? Anh không phải xã hội đen chứ???”

Khó trách hấn đem phòng cho thuê rẻ rúng như vậy, chính là muốn hấp dẫn người như Mề Tinh lui tới, rồi sau đó bán tới thành phố ngầm làm lao động!!

Tiêu Cố ngoái đầu nhìn cô: “Có hình xăm chính là xã hội đen à? Tiêu chuẩn làm xã hội đen cũng thấp nhỉ.”

Động trời!!

Mề Tinh: “...”

Tiêu Cố lấy cái chìa khóa trên bàn, ném cho Mề Tinh: “Vừa rồi quên đưa cho cô, chìa khóa nhà.”

Cô nhận chìa khóa, nhìn anh ta một cái, trở về phòng.

Nhập mật mã Tiêu Cố đưa vào máy, kết nối được internet. Cô tìm một trang mua bán qua mạng khá nổi tiếng, nghiên cứu một lúc, đăng ký tài khoản cho mình.

Muốn mau chóng bán được đồ, phải đầu tư hình ảnh đẹp. Mễ Tinh suy nghĩ, rồi mặc quần áo vào, soi gương mấy lần.

Cô định bán một cái áo choàng dài, với một bộ áo liền váy, nếu bán được, cô không lo về tiền bạc một thời gian.

Tự chụp xong, rồi chụp kỹ vài chi tiết trên quần áo, Mễ Tinh tải lên máy tính.

Chỉnh sửa tất cả thông tin, Mễ Tinh ôm trái tim đau đớn đăng bài lên.

Thật không nghĩ đến, cô cũng có ngày phải bán quần áo lấy tiền tiêu.

Làm xong xuôi, tâm trạng Mễ Tinh như có tảng đá vừa rơi xuống, thoải mái lướt weibo.

Anh Thỏ chưa cập nhật weibo, Mễ Tinh thấy hơi thất vọng. Cô mở một thông báo riêng ở góc bên trên ra đọc:

— Chú đang rất tức giận, chờ cậu trở về.

Người nhắn là người bạn tốt giúp Mễ Tinh chạy trốn, vì Mễ Tinh mới đổi số điện thoại, chưa nói cho ai, nên ngay từ đầu đã giao hẹn cẩn thận, có tin tức báo qua weibo cho cô biết.

Từ tin nhắn này thấy, ngày cô về nhà còn xa lắm.

Mễ Tinh tắt máy tính, nằm xuống giường đi ngủ.

Nửa đêm, không biết mấy giờ, cô vì đói mà thức dậy.

Bốn bề đêm đen yên tĩnh, bữa tối của cô là một viên sô cô la, dù có bổ sung năng lượng, nhưng ăn không no.

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cảm giác bụng đói còn cao đã chiến thắng sợ hãi.

Cô quyết định vào bếp xem có cái gì để ăn không.

Nhưng muốn vào bếp, phải đi qua phòng khách, mà phòng khách, là địa bàn của con Husky.

Mễ Tinh dùng đèn pin trên điện thoại soi đường, nhón nhón mũi chân đi về phía trước, tiếng bước chân so với mèo còn nhẹ hơn.

Trong phòng khách, Husky đang ngủ trong ổ của mình, Mễ Tinh không dám nhìn chòng chọc vào nó, sợ ánh mắt của mình khiến nó ngơ ngáy mà tỉnh lại. Cô cảm giác mình như dừng sĩ thám hiểm trong hang núi toàn ma quỷ.

Vắt và mới vào được bếp, Mễ Tinh mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, nhưng đều phải chế biến, cô đảo mắt một vòng, chỉ có một trái dưa leo có thể gặm.

Ăn một trái dưa leo, chắc chủ nhà không phát hiện ra. Nếu như phát hiện, trên người cô vẫn còn 308 tệ 50 xu mà.

Cô cắn dưa chuột, chuẩn bị về phòng rồi từ từ ăn, nhưng vừa quay lại, đã thấy Husky đen đứng ở cửa.

...

Bếp.

Miếng dưa chuột vừa cắn trong miệng rơi xuống đất, chưa kịp đau lòng, cô đã tự bịt miệng mình, sợ mình la to.

Con chó đứng lặng lẽ trong đêm, như một người giám hộ.

Mễ Tinh không dám động đây, chưa chuẩn bị mà đã phải chiến với con chó to một trận sóng mái rồi.

Bị nó phát hiện mình ăn vụng đồ của chủ nó, có bị cắn chết không?

Sau khi bộ não hình dung ra cảnh trên, Mễ Tinh không dám làm chuyện ngu xuẩn. Một người một chó giằng co trong chốc lát, Husky đen đột nhiên vẫy đuôi, đi về phía trước một bước.

Mễ Tinh theo phản xạ, lùi về sau hai bước.

Husky tới túm bát bên cạnh rồi đứng lại, nhìn Mễ Tinh, lại xông vào vẫy đuôi.

Mễ Tinh bất động tại chỗ, đến khi con chó lặp lại hành động lần thứ tư, mới đưa tay về phía trước, mở tủ.

Bên trong, một xấp túi nilông được xếp ngăn nắp, vì ánh sáng từ điện thoại quá mờ, cô không rõ bên trong chứa cái gì.

Con chó nhìn theo túi nilông lắc đuôi, lè lưỡi trông coi Mẹ Tinh.

... Nó để cho mình cảm sao?

Mẹ Tinh nuốt nước miếng một cái, kẻ thức thòi là trang tuần kiệt [2], cô dựa theo chỉ thị của con chó, hành động an toàn.

[2] Kẻ thức thòi là trang tuần kiệt: những người biết thòi thể mới là người tài giỏi.

Cô lấy một túi nilông, nhanh chóng rút tay lại. Dùng điện thoại di động chiếu vào, Mẹ Tinh phát hiện trong túi đựng xoài sấy khô.

Husky tiếp tục ngoắc ngoắc đuôi.

Mẹ Tinh: "..."

Chẳng lẽ vì cô bây giờ quá đói, nên nghĩ động tác của nó là đồng ý cho mình ăn?

Mẹ Tinh cầm túi, nhìn một chút, không có ngày sản xuất và nhà máy sản xuất, như mấy loại đồ miễn phí cô không dám ăn. Nhưng ánh mắt con chó tha thiết nồng nàn soi mói, cô vẫn mở ra, lấy một miếng xoài sấy.

Vừa mới mở túi, hương xoài ngọt ngào xông vào mũi, cô rón rén cắn một miếng, mắt sáng ngời.

Từ nhà hàng Michelin ba sao đến quán nhỏ ven đường, Mẹ Tinh đã từng nếm thử rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng chưa bao giờ, cô thấy xoài sấy ngon như vậy. Ngon hơn cả hàng nhập khẩu nước ngoài.

Thịt quả rất dày, cắn vị dai dai, mùi trái cây nồng đậm, không vì giá vị mà mất đi hương xoài. Độ mềm, độ khô cũng vừa vặn, cô ăn từng miếng từng miếng, không dừng được.

Mẹ Tinh sau khi xử xong ba miếng, thò ra một hơi, dừng lại.

Tình huống này có gì đó sai sai.

Mẹ Tinh liếm khòe miệng, nuốt hết xoài vào bụng, lại lấy ra thêm hai miếng, buộc túi lại trả về chỗ cũ. Cô nhặt miếng dưa chuột rơi dưới nền nhà lao nhanh về phòng.

Mong ngày mai chủ nhà không phát hiện ra, nhà bếp thiếu một quả dưa chuột và 5 miếng xoài khô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cơm Trưa

Trải qua một trận khiến người ta hết hồn này, Mẹ Tinh ngủ ngon giấc hơn. Sáng sớm hôm sau, cô đã bị tiếng chó sủa đánh thức.

Cô xoa tóc ngồi xuống, nghe thấy ngoài cửa có tiếng người nhỏ nhẹ, âm thanh trầm thấp, không nghi ngờ gì nữa là Tiêu Cố “Đêm qua người có vào bếp trộm đồ để ăn không?”

Mẹ Tinh: "..."

Bại lộ nhanh như thế à?

Cô rùng mình một cái, con buồn ngủ liền biến mất. Cô nhảy xuống giường, mang đôi dép vào, rón rén đi đến cạnh cửa.

Thật cẩn thận mở hé cửa, Mẹ Tinh nhìn qua hành lang.

Tiêu Cố đang khom lưng thăm thị trước mặt Husky, Husky thì ngồi chồm hổm ở trên sàn nhà, về mặt vô tội nhìn hấn.

“Trong tủ lạnh dưa chuột thiếu một quả, túi xoài sấy cũng bị động tới.” Tiêu Cố giơ túi bóng trong tay lên, nhẹ nhàng ước lượng: “Túi này rõ ràng nhẹ hơn nhiều, chắc thiếu 4 5 miếng.”

Mẹ Tinh: "..."

Năm miếng nhẹ như thế cũng cảm giác được, anh ta là chiếc cân đầu thai à?

Husky vô tội kêu một tiếng: “Gâu!”

Tiêu Cổ nhú mày: “Còn muốn chống chế. Chỉ có người biết ta để xoài sấy ở đó.”

“Gâu!” Husky quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

Tiêu Cổ nhìn nó bắt đầu trầm tư, Husky này quả thực từng thấy mình mở tủ lạnh, mang thịt chim ra, nhưng dưa leo cũng không thích ăn. Hơn nữa gần ướp lạnh ở trên cùng, anh không cho rằng nó có bản lĩnh mở được cửa. Còn túi xoài sấy này, một vết cắn hay vết trào cũng không thấy, không phải do con chó làm.

Như vậy, ngày hôm qua chỉ có một người trong nhà.

Tiêu Cổ xoay người lại, thấy Mễ Tinh đang dáo dác ghé vào cạnh cửa.

Bị bắt quả tang, Mễ Tinh “...”

Cô lùi đầu về, đem cửa khóa lại.

Bên ngoài rất nhanh không còn tiếng động, một lát sau, Mễ Tinh nghe được tiếng đóng cửa. Cô lại mở cửa ra, phát hiện Tiêu Cổ và Husky đều biến mất.

Cô suy nghĩ một chút, chắc hẳn đưa chó ra ngoài rồi.

Cô trở lại trong phòng mở máy vi tính ra, kiểm tra tài khoản giao dịch hôm qua. Áo khoác lông màu hồng nhạt. Phía dưới có tin nhắn lại.

Nhị Lưỡng: Quá mắc.

Mễ Tinh thấy ảnh đại diện kia sáng, liền chọc vào trò chuyện riêng: “Chào bạn, có ở đây không?”

Người nọ rất nhanh trả lời cô: “Có, cái áo khoác của bạn, có thể mặc cả không?”

Hai con thỏ: “Bộ trang phục Bunny này số lượng có hạn, nằm trong bộ sưu tập mùa đông năm nay, tôi mới mua tháng trước, mới mặc hai lần.”

Nhị Lưỡng: “Tôi biết nó là đồ số lượng có hạn, nhưng trang phục đã mặc rồi, bạn còn muốn bán mắc?”

Hai con thỏ: “Tôi viết trong giới thiệu rất rõ ràng, bộ này giá gốc là mười hai ngàn, mua mới ít nhất cũng 9 ngàn, tôi bán tám ngàn không tính là đắt được.”

Nhị Lưỡng: “Tám ngàn tệ một bộ trang phục còn không đắt? Hơn nữa cái này còn màu hồng nhạt, chả mấy người thích.”

Mễ Tinh: “...”

Chê đắt cô có thể đi mua bộ khác mà, mấy trăm cửa hàng quần áo cũng không phải là không có. Hơn nữa sao gọi là hồng nhạt? Đây chính là màu hồng khiến người ta vừa nhìn đã động lòng thiếu nữ.

Cô trong lòng kiềm chế nhỏ nước bọt, ở khung đối thoại trả lời: “Vậy bạn trả bao nhiêu?”

Nhị Lưỡng: Nhiều nhất là ba ngàn.

Mễ Tinh: “...”

Cô thầm gửi một lời chào tạm biệt.

Hai con thỏ: Thật ngại quá, ba ngàn quá ít.

Nhị Lưỡng: “Ba ngàn vẫn còn chê ít, nhiều hơn nửa tháng tiền lương. Cô bán 8 ngàn, tôi thề cả năm cũng không bán được.”

Mễ Tinh cố nín không mắng lại khách, muốn mua hàng hiệu còn đòi trả ít tiền, thiên hạ sao có chuyện tốt như thế.

Cô tắt máy tính, rửa mặt xong xuôi rồi trang điểm, mặc áo khoác ngoài, cầm lấy toàn bộ tiền xuống lầu mua chút đồ.

Tuy rằng nơi đây là một tiểu khu, nhưng chỗ tốt chính là các phương diện đều vô cùng thuận tiện.

Dưới lầu có vài cái siêu thị, tuy rằng không bằng trung tâm thương mại nhưng siêu thị cái gì cần cũng có, sinh hoạt hằng ngày hoàn toàn không có vấn đề. Đi dọc theo đường cái có rất nhiều hàng rong bán đồ ăn vặt, khói trắng tỏa nhiệt làm Mễ Tinh cũng âm áp theo. Ven đường có nhiều cửa hàng bán lẻ, tuy rằng hầu như đều đóng kín cửa, nhưng nhìn qua tên tiệm cũng có thể đoán ra, chính là nhà hàng.

Mễ Tinh đi vào siêu thị lớn nhất, dự định mua ít đồ thường ngày và thức ăn.

Cô vào siêu thị, tiến thẳng đến khu thực phẩm, rất nhanh tìm được mì ăn liền giảm giá, bởi vì đến gần kỳ đảm bảo chất lượng, mua 1 tặng 1. Bên cạnh mì ăn liền còn chất đóng xúc xích, Mễ Tinh cầm hai túi mì ăn liền lớn và một bọc chân giò hun khói, ném vào giỏ hàng.

Cô dạo trong siêu thị, lấy một bịch bánh quy với mấy tấm khăn mặt, định đi tính tiền. Lúc đi qua một gian hàng, Mễ Tinh nhìn thấy trên đó bày một ly nước màu hồng, miệng chén còn có một đôi tai thỏ dựng lên.

Bộ dáng thật đáng yêu, ánh mắt của Mễ Tinh nhất thời không muốn dời đi. Cô liếc nhìn giá, 48 tệ.

Bây giờ 48 tệ đối với cô mà nói là số tiền lớn, do dự lúc lâu, cô vẫn cầm cái chén lên, bỏ vào giỏ hàng.

Lúc tính tiền, cô lưu luyến không rời mà đưa nguyên tờ một trăm tệ giá trị lớn cho nhân viên thu ngân, sau đó đổi mấy tờ tiền lẻ. Cầm túi đồ ra khỏi siêu thị, lúc đi qua hàng quả sáng, tiện mua một cái bánh bao vàng cùng một ly sữa đậu nành.

Khi về đến nhà, Tiêu Cố cùng con chó đều chưa về. Mễ Tinh quay lại phòng ngủ, đem những thứ vừa mua cất đi. Xong xuôi, cô ngồi vào bàn, vừa cắn bánh bao vừa bật máy tính, xem trang bán hàng chờ người mua tới hỏi.

Thế nhưng chờ tới trưa, vẫn không có ai liên hệ cô.

Mễ Tinh nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ, cô mở ra một gói mì ăn liền, định ra ngoài lấy nước.

Theo như hôm qua cô quan sát, máy nước chỉ có ở phòng khách, cô không còn cách nào, đành đi ra ngoài.

Quả nhiên không thấy Tiêu Cố và Husky!

Mễ Tinh cảm giác mình vận khí quá tốt, cô ẩn vào công tắc ở máy nước, rồi cầm bát mì ra.

Bát nhưa kia mua mì được tặng kèm. Mễ Tinh dùng đồ nước nóng vào bát, sau đó mới cho mì và gia vị vào.

Ở thời điểm tốt đẹp, không gian tĩnh lặng này, Tiêu Cố và con Husky chạy ra từ trong hành lang.

Mễ Tinh: "..."

Thì ra con chó không phải không ở nhà, mà ở trong phòng Tiêu Cố.

... Tại cô đại đột.

Con Husky màu đen chậm chậm đi vòng quanh cô nhìn tới nhìn lui, sau đó lại chạy tới bát đựng thức ăn của mình ở trước ổ chó, vui đầu vào ăn.

Mễ Tinh: "..."

Tình huống này có chút vi diệu, cô nghe tiếng đồng hồ ở phòng khách điểm từng giây, cảm giác một cách rõ ràng thời gian chậm rãi trôi qua. Cô vẫn ngồi yên tại chỗ không dám nhúc nhích, thấy mì sắp chín, nhưng không biết nên làm gì tiếp theo.

Cô có nên xem như không có chuyện gì, ôm bát trở về phòng?

Nếu như bây giờ cô trở về phòng, có phải con chó này sẽ vì không có ai ăn cơm cùng mà tâm trạng không vui không?

Cô ôm bát đứng dậy, Husky đang ăn liền ngóc đầu dậy nhìn cô.

Mễ Tinh: "..."

Cô nuốt nước miếng một cái, cầm chén đặt lại trên bàn lần nữa, đoạn chính ngồi xuống.

Husky thấy cô bất động, vui đầu ăn tiếp thức ăn cho chó.

Lại một lát sau, mặt Mễ Tinh muốn sung lên rồi, không thể làm gì hơn là đưa tay lên che lại.

Tô mì thịt bò thơm ngào ngạt, cô cầm lấy cái nĩa, cuộn mì đưa vào miệng.

Một người một chó ăn bữa trưa hài hòa, đến khi Mễ Tinh cầm một cái xúc xích, Husky ngồi bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng: "Gâu!".

Mễ Tinh đã đưa cái nĩa đến miệng thì dừng lại, cô nghiêng đầu qua, thấy Husky đen đang thè lưỡi nhìn cô.

"Gâu" nó lại kêu một tiếng.

Mễ Tinh cắn miếng đến sung, nó muốn ăn xúc xích, nhưng... cô cũng lâu không ăn thịt rồi.

Con chó thấy cô không muốn, hào phóng đẩy chậu thức ăn của mình nhìn cô kêu một cái: “Gâu!”

Nét mặt của nó giải thích rất rõ ba chữ này: “Mời người ăn!”

Mễ Tĩnh: “...”

Xem ngày hôm nay nó giúp mình chịu tội, điều này chặn suy nghĩ ham ăn của cô, vùi xuống lòng đất. Cô lấy xúc xích trên nĩa, ném vào trong chậu thức ăn của nó.

Miếng xúc xích bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Nó ngẩng đầu nhìn Mễ Tĩnh, lắc lắc cái đuôi, lại tốt bụng đẩy chậu thức ăn của mình đến trước mặt cô.

Mễ Tĩnh cười ha ha hai tiếng: “Cảm ơn người, ta không ăn thức ăn cho chó.”

... chờ một chút, túi xoài sấy tối hôm qua, không phải là thức ăn cho chó chứ?!

Mễ Tĩnh cả kinh dựng hết tóc gáy lên, không phải không phải, chó sao có thể ăn xoài sấy, chắc chắn là làm cho người ăn, nhất định là như vậy.

Âm thanh mở cửa truyền đến, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiêu Cố từ bên ngoài đi tới, mặc một bộ đồ quân đội, từ mũ đến áo khoác đều màu xanh, nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn nồng nặc mùi mì ăn liền, Tiêu Cố khẽ nhíu mày, đi tới trước ghế salon liếc mắt nhìn Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh lập tức vui đầu, làm như mình bận rộn nhiều việc nên mới ăn mì.

Husky đen cũng trở về ổ, chuyên tâm ăn thức ăn cho chó.

“Cô cho nó ăn xúc xích rồi?” Tiêu Cố mở miệng, đương nhiên là hỏi Mễ Tĩnh. Mễ Tĩnh nuốt sùi mì vào trong miệng, kiên định lắc đầu: “Sao có thể, tôi ăn còn không đã.”

Tiêu Cố đi tới trước mặt Husky đen rồi ngừng lại, xoa nhẹ đầu nó một phen “Mỗi ngày chỉ có biết ăn thịt thôi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Lời này của hắn rốt cuộc là đang mắng ai?

Tiêu Cố dạy xong con chó, nghiêng đầu nhìn Mễ Tĩnh: “Cô không phải rất sợ chó sao, sao lại ăn trong phòng khách?”

Mễ Tĩnh khước miệng miễn cưỡng cười: “Tôi bị uy hiếp.”

Tiêu Cố sững sốt, cười nhẹ một tiếng cởi áo khoác, xoay người vào phòng bếp.

Ngay sau đó, truyền đến âm thanh nồi niêu, mùi rau xào trôi dạt đến phòng khách. Mễ Tĩnh hít sâu, à, thịt bò xào rau cần.

Tiêu Cố chắc đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn từ sớm, bây giờ đang xào. Mùi thức ăn từng đợt nối tiếp nhau ào ào tiến ra, Husky sớm đứng ngồi không yên, chạy đến cửa phòng bếp mà nhìn.

Tiêu Cố bưng hai đĩa đồ ăn đi ra, đặt trên bàn cơm, Mễ Tĩnh lưu loát thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn mỳ sợi của mình.

Thật ra tô mì cũng chẳng còn nhiều, cô chỉ muốn kéo dài tới khi Tiêu Cố xào xong đồ ăn, như thế hắn sẽ nể mặt mà mời cô ăn chung.

Nhưng sau năm phút, cô phát hiện mình sai rồi, Tiêu Cố một người ngồi trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thảnh thơi cho con chó ngồi xổm bên cạnh bàn ăn một ít thịt.

... Người không bằng chó.

Mễ Tĩnh bưng bát mì chỉ còn nước lên, định vào trong WC đổ sạch.

“Chờ đã.” Tiêu Cố đột nhiên mở miệng gọi cô lại, Mễ Tĩnh mắt sáng lên, lúc quay đầu lại lộ rõ vẻ hưng phấn mặt.

“Chuyện gì?” Cô đứng đắn hỏi.

Tiêu Cố trong tay bưng một chén cơm tẻ, ngược mắt nhìn cô một cái: “Xoài sấy ăn ngon không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4.2

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, cô lấy ra một gói mì ăn liền, định đi ra ngoài đun nước nấu.

Theo như cô quan sát hôm qua, bình đun nước ở phòng khách, cô chẳng còn cách nào khác đành nhắm mắt đi ra.

Tiểu Cố và Husky đều không có ở đây!

Mễ Quang cảm thấy mình thật may, cô bấm nút đun, rồi sẽ lấy mì ăn liền và tô đi ra.

Cái tô đó là mua mì người ta cho thêm, tô giấy. Sau khi nước sôi, Mễ Quang dùng nước nóng tráng tô trước, rồi mới cho mì và gia vị vào, đổ hơn phân nửa nước nóng rồi đậy nắp.

Đúng lúc yên tĩnh đẹp đẽ ấy, con Husky mà Tiểu Cố nuôi bỗng chạy từ trong hành lang ra.

Mễ Quang: ". . . . ."

Thì ra không phải là nó không ở đây, mà là đang ở trong phòng của Tiểu Cố sao?

. . . . . Là cô sơ suất.

Husky đi chậm lại đảo mắt nhìn cô, rồi chạy tới chậu đồ ăn của mình ở trước ổ chó, cúi đầu ăn thức ăn cho chó.

Mễ Quang: ". . . . ."

Tình huống này có chút tế nhị, cô nghe kim đồng hồ trong phòng khách từng giây từng phút qua đi, cảm nhận một cách rõ ràng thời gian đang chậm rãi trôi qua. Cô vẫn ngồi yên không dám động dậy, thấy mì có lẽ đã chín mà cô lại không biết tiếp theo nên làm gì?!

Có lẽ là cứ mở nắp ra bắt đầu ăn như không có việc gì, hay là bùng tỏ về phòng đây?

Nếu như cô về phòng, bởi vì không ai cùng nó ăn trưa mà con chó này có thể không vui trong lòng hay không?

Cô bùng tỏ làm như định đứng dậy, lập tức Husky từ trong chậu ăn ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô nuốt nước miếng, bùng tỏ đặt lại xuống khay trà, ngồi đàng hoàng.

Husky thấy cô bất động, cúi đầu tiếp ăn thức ăn cho chó.

Lại một lát sau, Mễ Quang sợ mì sẽ nhũn, đành mở nắp tô.

Mùi vị mì bò nong nặc phả lên mặt, cô cảm nĩa lên đảo mì, cuộn một miếng mì đưa vào miệng.

Một người một chó cùng nhau ăn trưa, cho đến khi Mễ Quang xiên một đoạn xúc xích, Husky đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng với cô: "Gâu!"

Mễ Quang đã đưa nĩa đến miệng phải dừng lại, cô khẽ nghiêng đầu qua, thấy Husky đang thè lưỡi ra nhìn cô.

"Gâu." Nó lại sủa thêm một tiếng.

Mễ Quang mím môi, hình như nó muốn ăn xúc xích, nhưng . . . cũng rất lâu rồi cô chưa ăn thịt.

Con chó thấy cô hình như không muốn cho, nó rống rai dầy dầy chậu ăn của mình về phía cô: "Gâu!"

Nét mặt của nó như viết lên bốn chữ: "Mời tôi ăn đi!" vậy.

Mễ Quang: ". . . . ."

Coi như hôm nay nó giúp mình gánh tội, đoạn xúc xích này nên cho nó ăn đi. Cô lấy tay cầm miếng xúc xích trên cái nĩa ra, ném vào chậu ăn của nó.

Miếng xúc xích trong nhảy mắt bị Husky tiêu diệt.

Nó ngẩng đầu nhìn Mễ Quang, ngoe nguẩy cái đuôi với cô, lại thân thiết gầy gầy cái chậu ăn của mình trước mặt cô.

Mễ Quang cười ha ha: "Cảm ơn mày, tao không ăn thức ăn chó."

. . . . . Chờ một chút, xoài khô tối hôm qua đó, sẽ không phải là thức ăn cho chó chứ!?

Mễ Quang hốt hoảng dựng cả tóc gáy, không không, chó làm sao lại ăn xoài khô, vậy khẳng định là làm cho người ăn, nhất định là như vậy.

Có tiếng cửa mở, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiểu Cố mặc một chiếc áo khoác liền mũ màu xanh bộ đội từ bên ngoài đi vào, nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn ngào ngạt mùi mỳ ăn liền, Tiểu Cố hơi nhíu mày, đi tới trước sofa nhìn Mễ Quang một cái.

Mễ Quang lập tức cúi đầu, giả bộ mình đang bận ăn mì.

Husky cũng trở về ổ của mình, chuyên tâm ăn thức ăn cho chó.

"Cô cho nó ăn xúc xích phải không?" Tiểu Cố mở miệng, đương nhiên là hỏi Mễ Quang. Mễ Quang nuốt mì trong miệng, kiên quyết lắc đầu: "Sao có thể, em còn không có mà ăn đây."

Tiểu Cố đi tới trước mặt Husky ngừng lại, xoa nhẹ đầu nó: "Suốt ngày chỉ biết ăn thịt thôi."

Mễ Quang: ". . . . ."

Lời này của anh rốt cuộc là đang chửi ai đó?

Tiểu Cố dạy chó của mình xong, nghiêng đầu nhìn Mễ Quang: "Không phải là cô rất sợ chó ư, sao còn ăn trong phòng khách?"

Mễ Quang khẽ nở nụ cười: "Là tôi bị ép."

Tiểu Cố hơi sùng sốt, cười nhẹ một tiếng rồi cời áo khoác, xoay người đi vào phòng bếp.

Rất nhanh, truyền đến tiếng đồ ăn cho vào nồi, rồi theo đó là mùi thức ăn được xào nấu bay đến tận phòng khách. Mễ Quang hít sâu một hơi, à, rau cần xào thịt bò.

Có lẽ, Tiểu Cố đã sớm chuẩn bị nguyên liệu xong, giờ đang nấu. Mùi thức ăn từng đợt nối tiếp nhau bay ra, Husky đã sớm không ngồi yên, chạy đến cửa phòng bếp nhìn chăm chú.

Tiểu Cố bưng hai đĩa thức ăn ra, đặt ở trên bàn ăn, rất nhanh Mễ Quang thu lại ánh mắt, tiếp tục ăn mì của mình.

Thật ra thì mì của cô gần như chẳng còn mấy sợi, cô chỉ muốn kéo dài tới khi Tiểu Cố nấu xong đồ ăn, như vậy có lẽ anh sẽ ngại mà muốn mời cô ăn chung.

Nhưng năm phút sau cô biết mình quá sai lầm rồi, một mình Tiểu Cố ngồi ở trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thỉnh thoảng còn cho con chó đứng ở bên bàn một chút thịt nữa.

. . . . . Người còn không bằng chó mà.

Mễ Quang bưng tô mì chỉ còn nước lên, tính đi vào trong toilet đổ bỏ.

"Đợi chút." Tiểu Cố đột nhiên lên tiếng gọi cô lại, ánh mắt Mễ Quang sáng lên, nhưng lúc quay đầu lại cổ không để lộ vẻ mặt hưng phấn.

"Chuyện gì vậy?" Cô đứng đắn hỏi.

Trong tay Tiểu Cố bưng một chén cơm, ngược mắt nhìn cô: "Xoài khô ăn ngon không?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Giao Dịch

Editor&Betaer: Cogau

Câu hỏi này của Tiểu Cổ như tát thẳng vào mặt Mễ Quang vậy.

Sự ngưng ngừng sau cái tát không phải do ăn vụng bị bắt, mà là sự hoang mang trên phương diện khác.

Tiểu Cổ nhếch miệng cười như có như không, khiến cho Mễ Quang cảm thấy thực sự xoài khô đó là thức ăn cho chó!

Cô mấp máy môi mấy lần, mới lấy hết dũng khí mở miệng nói: "Xoài khô đó . . . không phải là thức ăn cho chó chứ?"

Tiểu Cổ hơi lộ vẻ sùng sốt, rồi mới nói: "Xoài khô đó là tự tôi tới vườn trái cây của người ta chọn lựa, từ việc gọt vỏ cắt miếng ngâm đường rồi phơi khô tất cả đều do một tay tôi làm, cô nghĩ đó là để cho chó ăn sao?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Biết không phải là thức ăn cho chó thì cô an tâm rồi.

Cô thấy vẻ tức giận trong đôi mắt Tiểu Cổ, nghĩ thầm, đồ ăn mình vất công làm mà bị người ta nghĩ là thức ăn cho chó, quả thật sẽ tức giận chứ: "À, chủ yếu là về mặt mời em ăn thức ăn chó của nó hồi nãy, chẳng khác nào tối hôm qua nó mời em ăn xoài khô cả."

Tiểu Cổ: ". . . . ."

Anh im lặng một lát, rồi nói với Mễ Quang: "Thức ăn cho chó là của nó, nó mời cô ăn thức ăn cho chó thì cô có thể ăn, nhưng xoài khô là của tôi, không hỏi mà lấy coi như là ăn trộm, cô chưa từng nghe sao?"

Mễ Quang bị anh nói xong mặt đỏ rần, vừa thẹn vừa tức, nói: "Xoài khô của anh bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh là được chứ gì! Nếu không phải là tôi quá đói tôi cũng chẳng thèm xoài khô của anh đâu, chó của anh còn đồng cảm hơn anh đấy!"

Hình như là nghe hiểu cô khích lệ, Husky vui vẻ sủa một tiếng: "Gâu!"

Tiểu Cổ cúi đầu nhìn con chó một cái, nói với Mễ Quang: "Cô cho là ai chứa chấp cô?"

Mễ Quang bị hỏi đến cứng họng, nhưng lại không muốn chịu thua: "Cái gì mà chứa chấp, nói như kiểu tôi không cần đóng tiền thuê phòng vậy."

Tiểu Cổ nở nụ cười: "Vậy tiền thuê phòng của cô đâu?"

Mễ Quang: ". . . . ."

"Đồ của tôi sẽ bán được sớm thôi, anh cứ chờ đấy!" Cô tức giận dùng dùng nói mấy lời này, rồi về phòng thật nhanh.

Đặt cái tô ăn mì còn chưa rửa qua một bên, Mễ Quang mở trang mua bán quần áo ra, kiểm tra tình hình.

Vẫn chẳng có ai tìm đến cô.

Cô mím môi, có chút nhụt chí, bỗng máy vi tính "tinh tinh" một tiếng.

Chị Hai: Có ở đây không, chiếc áo của cô tôi có thể trả thêm nhiều nhất là 500 nghìn, không thể hơn nữa đâu. Hai chúng ta cùng thành phố, nếu cô đồng ý bán thì tôi có thể tự đến lấy, cô khỏi cần gửi chuyển phát nhanh, tôi sẽ trả tiền mặt cho cô.

Mễ Quang cần môi suy nghĩ một chút, năm triệu rưỡi, thật sự hơi rẻ, nhưng bây giờ cô muốn đem tiền thuê phòng ‘đập’ vào mặt tên chủ nhà.

Hai con thỏ: được, đồng ý.

Chị Hai: ok, chiều nay khoảng bốn giờ tôi hết giờ làm, cô hẹn địa điểm đi.

Mễ Quang nhấn địa chỉ một tiệm trà sữa lâu dưới cho cô ta, Chị Hai lại gửi một hình ảnh tới.

Chị Hai: Chiếc máy mát xa này cô có bán không? Tôi trả 500k.

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô nhìn về phía gương to cô chụp trong hình, trong gương chiếu ra một góc bàn đọc sách, chiếc máy mát xa được đựng trong một chiếc hộp màu hồng.

Hai con thỏ: Xin lỗi, cái này không có ý định bán.

Cái máy mát xa ấy cô mua đã hơn 5 triệu, cô ta trả có 500k, . . . thật coi cô ngu à!

Chị Hai: À, vậy thì thôi.

Mễ Quang tắt máy vì tính đi, thay bộ đồ ngủ đi ngủ trưa, lúc ba giờ rưỡi, từ trên giường bò dậy.

Cô mang chiếc áo khoác màu hồng ấy xếp lại cẩn thận từng li từng tí, tìm một cái túi giấy bỏ vào. Cái tô ăn mì buổi trưa còn đặt trên bàn, khi cô đi vào phòng tắm rửa mặt, thuận tiện mang vào rửa luôn.

Trang điểm, sửa soạn lại tóc một chút, cô xách theo túi giấy định tới trước tiệm trà sữa chờ. Lúc ra cửa, vừa lúc gặp phải Tiểu Cố và con Husky của anh.

Tiểu Cố đã mặc áo khoác, trong tay còn cầm xích chó, đang mang giày. Nghe có tiếng động sau lưng, anh quay đầu lại nhìn, ánh mắt đảo qua túi giấy Mễ Quang xách trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Mễ Quang bĩu môi, đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Trong cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có hai người họ cùng một con chó. Lầu bảy nói cao thì không phải cao lắm, nhưng đi xuống thì cũng tốn chút thời gian.

Mễ Quang nhìn sau lưng Tiểu Cố, cái mũ trùm đầu màu trắng với viền lông xõa ra mềm mại, nhìn qua có vẻ hết sức ấm áp.

Cô rất muốn thò tay vào trong chiếc mũ đó cho ấm.

Nhưng có thể tưởng tượng ra chủ nhà sẽ giận tím mặt, không, sao cô lại muốn thò tay vào trong mũ trùm đầu của một người đàn ông để sưởi ấm chứ, thật là nực cười.

Cô hừ một tiếng, dời tầm mắt: "Anh lại ra ngoài dắt chó đi dạo à?"

Cô thuận miệng hỏi một câu.

Tiểu Cố dừng một chút, mới nói: "Ừ, Husky tinh lực tràn đầy, nếu như vận động không đủ, nó sẽ phá nhà cửa."

"Gâu!" Đi tuốt ở đằng trước, đúng lúc này con chó sủa lên một tiếng.

Mỗi ngày, Tiểu Cố đều dẫn nó xuống hai lần, sau bảy giờ sáng một lần, sau bốn giờ chiều một lần. Mễ Quang suy nghĩ một chút, hỏi: "Chẳng lẽ anh không cần đi làm sao?"

Tiểu Cố nói: "Cô có thấy ông chủ nào mà ngày ngày đều ở Công ty không?"

Mễ Quang im lặng, hức, anh là ông chủ thì hay lắm sao!

"Vậy hàng ngày anh làm gì?" Cô tò mò hỏi.

Tiểu Cố nói: "Chơi mạt chược."

Mễ Quang: ". . . . ."

Người giàu có thật là đáng sợ.

Tiểu Cố ở trước mặt cúi đầu cười một tiếng, lúc này cũng tới cuối cầu thang. Husky vừa đến lầu dưới đã vui mừng chạy ra, Tiểu Cố kéo cái xích, bước nhanh theo sau nó.

Một mình Mễ Quang đi ra khỏi chung cư, đi thẳng tới tiệm trà sữa. Ông chủ tiệm trà sữa nhiệt tình lấy thực đơn ra cho cô, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô: "Người đẹp, trước đây chưa từng gặp cô nha."

Mễ Quang cười: "Vâng, con mới vừa chuyển tới." Cô mở thực đơn ra lật tới lật lui, sau đó gọi một ly nước chanh rẻ nhất.

Lúc bốn giờ rưỡi, người mua Chị Hai đứng giờ tới nơi hẹn phía trước.

"Hai con chó?" Cô ta thăm dò.

Mễ Quang gật đầu một cái, cũng hỏi: "Chị Hai?"

Ông chủ ở bên đùa: "Bạn trên mạng gặp mặt à? Ha ha, lần đầu tiên tôi thấy hai cô gái gặp mặt nhau đấy, có phải trong các cô có một người ở trên mạng giả bộ là nam không?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Lấy trí tưởng tượng của ông chủ, mở tiệm trà sữa này đúng là lãng phí mà, giới biên kịch chỉ thiếu người như ông ấy thôi.

Cô đặt túi giấy đựng áo khoác đặt lên bàn, nói với Chị Hai: "Cô kiểm tra hàng trước đi."

Ông chủ tiệm ở bên cạnh nổi giận: "Trời ơi! Các cô buôn bán ở đây sao?! Xung quanh đây sẽ không có cảnh sát mai phục đâu chứ!?"

Chị Hai nhìn ông ấy cười ha ha: "Ông chủ thật là thú vị nha, tụi cháu chỉ mua bán quần áo thôi."

Có lẽ là một tiếng 'ông chủ' này như giáng mạnh một đòn cho ông chủ tiệm, ông ấy ở bên cạnh hoàn toàn im lặng.

Chị Hai lấy áo khoác từ trong túi giấy ra, nhìn một chút không có vấn đề gì, thì mở ví của mình lấy một sấp tiền lẻ ra đếm, rồi đưa cho Mễ Quang: "Cô đếm lại đi."

Mễ Quang cầm tiền trong tay nhìn, sau đó nói với ông chủ tiệm: "Ông chủ, ông có máy đếm tiền không ạ?"

Chị Hai nhìn phía đối diện, ông chủ tiệm nhìn lại, gật đầu: "Có, để tôi lấy cho cô."

Mễ Quang dùng máy đếm tiền đếm, xong, thì thu tiền lại, rồi trả máy đếm tiền cho ông chủ tiệm.

Chị Hai xếp chiếc áo khoác lại, nhìn Mễ Quang mấy lần: "Trông cô rất xinh đấy." Cô ta quan sát cô một lát, vừa cười vừa hỏi: "Chiếc áo khoác kẻ karo trên người cô cũng rất đẹp, có bán không?"

Mễ Quang cười cười với cô ta: "Bán đi thì tôi chẳng còn gì mặc nữa, nếu quần áo và tiền đều không có vấn đề gì, coi như xong nha."

Chị Hai xách chiếc áo khoác lên cười híp mắt nói với cô: "Mong có cơ hội hợp tác lần sau."

Mễ Quang cười ha ha.

Khi cô đi ra khỏi tiệm trà sữa, Tiểu Cố vẫn còn dật chó đi dạo.

Chó của anh hay chạy loạn, may mà cũng dạy dỗ thường xuyên, dù có không buộc cũng sẽ không chạy mất tăm. Nhưng người đi đường nhìn thấy chó loại này vẫn sẽ sợ, cho nên bình thường anh đều buộc, để người đi đường có cảm giác an toàn.

Lúc đi ngang qua một tiệm bán đồ ăn vặt, chủ tiệm nói với ra: "Nhóc con, lại ra ngoài trốn cậu chủ Tiểu của mày nữa sao!"

Husky hưng phấn sủa hai tiếng, kéo Tiểu Cố chạy đi.

Nói thật, một năm nay Tiểu Cố thường dắt chó đi dạo, cũng tiết kiệm được khối tiền tập Gym đấy.

Chỗ khúc cua đầu đường, có hai cậu bé mặc đồng phục học sinh THCS, vừa đi vừa đùa. Tiểu Cố nghĩ nghĩ, hôm nay là thứ sáu, chưa tới giờ tan học.

Hai học sinh nhìn thấy Tiểu Cố đang phăm phăm đi tới thì cùng sững sốt một chút, sau đó ăn ý xoay người, chạy.

Tiểu Cố nói với theo: "Còn chạy nữa hả? Các cậu thấy mình có thể chạy nhanh hơn chó trượt tuyết Siberia thật sao?"

Học sinh: ". . . . ."

Husky lôi Tiểu Cố chạy tới, chặn hai học sinh lại.

Hai học sinh lui về sau một bước, cậu bé mập bên trái 'miệng cộp gan thò' gào lên với anh: "Anh muốn làm gì? Người lớn bắt nạt trẻ con sao!?"

Tiểu Cố cười: "Muốn bắt nạt em á, anh đây có rất nhiều thủ đoạn, không cần tự anh mày phải ra tay đâu."

Cậu bé mập: ". . . . ."

Tiểu Cố lôi xích chó, để con Husky còn muốn chạy về phía trước an phận một chút: "Có phải tụi em lấy số điện thoại của anh ghi vào tờ quảng cáo cho thuê phòng không?"

Hai học sinh cũng cúi đầu giả bộ không nghe thấy, Tiểu Cố bĩu môi, nói: "Được, hai đứa không nói, anh sẽ tìm ba mẹ tụi em tìm hiểu tình hình."

Cậu bé mập không nhịn được cãi lại: "Anh chỉ có cách tìm cha mẹ bọn em tố cáo thôi à!"

Tiểu Cố nói: "CÁCH không cần nhiều, chỉ cần có tác dụng là được."

Cậu bé mập: ". . . . ."

Tiểu Cố lẳng lặng nhìn chúng, hình như là đang cho bọn chúng cơ hội cuối cùng để tự thú.

Hôm qua, Mễ Quang cầm tấm quảng cáo có ghi số điện thoại của anh tìm tới nhà thì anh liền nghi hai đứa này rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, hai tên ranh con này thì rớt chạy đến nhà hàng nhờ anh giả chữ ký ký tên phụ huynh. Mánh khéo lừa thầy cô kiểu này đương nhiên là Tiểu Cố không làm, không chỉ có không làm, anh còn thuận tiện báo cho gia đình chúng tới nhà hàng dẫn con về.

Không ngờ, bọn chúng lại có thể trả đũa chứ.

Cậu bé mập bị anh nhìn chăm chú rất áp lực, cuối cùng không nhịn được đã nói: "Là bọn em thì sao? Không đưa số điện thoại của anh lên trang web mai mốt, đã nể tình lắm rồi đấy!"

Cậu bé đen nhẻm ở bên cạnh nhìn cậu ta về oán trách: "Tôi đã nói rồi, nên đưa số điện thoại của anh ta vào mấy chỗ CHO VAY NẶNG LÃI ấy thì hơn!"

Tiểu Cố: ". . . . ."

Đúng là to gan quá mà!

Anh khoác tay lên vai cậu bé mập, cúi người xuống nhìn thẳng vào cậu ta: "Thật là cảm ơn các em nha, anh đây đã thuận lợi tìm được người thuê rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lẩu Tự Chọn

Editor&Betaer: Cogau

Cầm năm triệu rưỡi trong tay, tâm tình Mễ Quang có chút kích động.

Bình thường, năm triệu rưỡi có lẽ không đủ để cô mua một bộ quần áo, nhưng bây giờ năm triệu rưỡi này quý như ân nhân cứu mạng vậy.

Trên đường về, cô tính toán chi li, trừ tiền trả cho chủ nhà 700 nghìn ra, cô vẫn còn lại hơn 4 triệu, chỉ cần dùng có mua sắm bữa bãi thì hơn 4 triệu này vẫn đủ chi phí sinh hoạt trong vòng một tháng cho cô.

Việc phải làm sau đó chính là nhanh nhanh tìm được một công việc. Có thu nhập ổn định mới có thể sống sung túc hơn chút.

Cô vốn nghĩ phải chạy về nhà viết ngay một bản Sơ yếu lý lịch, rồi đăng lên mạng. Nhưng còn chưa đi đến cổng khu Vườn hoa Nam Thành, đã ngửi thấy một mùi thơm làm người ta không kìm lòng được.

Cô dừng lại ngửi kỹ càng, là một loạt mùi hương ngào ngạt.

Mễ Quang nhìn xung quanh, quả nhiên chéch chéch phía đối diện ở bên đường thấy một nhà hàng tự chọn, tên gọi HUƠNG BAY MUỖI DẶM.

Ừ, tên nghe có vẻ tầm thường, nhưng mùi hương thì làm người ta rất muốn ăn.

Mễ Quang hơi do dự, ăn lẩu tự chọn thì có vẻ hơi xa xỉ chút, nhưng cô đã đói bụng hai ngày rồi, rất muốn ăn đồ ăn ngon.

Cô nghĩ, một mình cô ăn nhiều nhất hết khoảng 300 nghìn, vẫn có thể chấp nhận được.

Một cơn gió lạnh mang theo mùi thơm ngào ngạt tới gần nữa, Mễ Quang bị cơn gió làm cho rùng mình, quyết định đi ăn lẩu tự chọn cho ấm áp.

Nhân viên phục vụ của HUƠNG BAY MUỖI DẶM thấy có khách vào, nhiệt tình chào đón, khi nhìn rõ Mễ Quang thì như cảm thấy ánh hào quang tỏa sáng ngay trước mặt vậy. Cậu ta nở nụ cười rực rỡ nhất từng có, hỏi Mễ Quang: "Người đẹp, xin hỏi chị đi mấy người? Đã đặt chỗ chưa ạ?"

Mễ Quang quan sát cậu ấy, trên người cậu ta có lẽ mặc đồng phục của nhà hàng, gần giống Hán phục, nhưng để cho tiện công việc thì may ngắn hơn.

Cô cười, nói với cậu phục vụ: "Tôi chưa đặt chỗ, chỉ có một mình tôi thôi."

Giờ này, khách trong nhà hàng không nhiều, cậu phục vụ nhìn quanh một vòng, dẫn Mễ Quang vào trong: "Mời qua đây ngồi đi ạ."

Mễ Quang đi theo cậu ta đi vào trong, thuận tiện quan sát xung quanh, kiểu trang trí của nhà hàng này theo phong cách cổ, ngay cả hoa văn in trên bộ đồ ăn cũng đậm chất cổ. Nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều mặc đồng phục thống nhất, trông rất sạch sẽ chỉnh tề.

Đi ngang qua cầu thang, cô nhìn lên trên, tò mò hỏi: "Trên lầu còn chỗ không?"

Cậu phục vụ nói: "Trên lầu đều là phòng VIP, và cả khu làm việc nữa, Chị muốn ngồi phòng VIP sao ạ?"

Mễ Quang do dự: "Có tính thêm phí không?"

Cậu phục vụ gật đầu một cái: "Có ạ."

"À, vậy thì thôi." Mễ Quang nhún vai, đi tiếp cùng Cậu phục vụ ca.

Đến trước bàn thì cô cố gắng quan sát, bàn ghế đều rất sạch sẽ, không có cảm giác dầu mỡ như những nhà hàng bình thường khác. Cô mới vừa ngồi xuống, đã nghe tiếng một cô gái nói vọng qua bên này: "Tiểu Đức, tới đây dẫn khách đi, thấy gái đẹp là đi không nổi sao?"

Mễ Quang ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái mặc sườn xám màu đỏ đang đi tới đây.

Trang phục của cô ấy không giống với các nhân viên nữ trong Nhà hàng, có lẽ chức vị cao hơn so với nhân viên phục vụ.

Cậu phục vụ vừa dẫn Mễ Quang vào nhìn thấy cô ta, vội vàng cười ha hả với cô ấy: "Dung Dung, chị đừng nói lung tung nha, nếu bị ông chủ nghe thấy sẽ trừ tiền thưởng của em đấy."

Cô gái được gọi là Dung Dung khoát tay với cậu ta, như muốn đẩy cậu ấy: "Đi, đi ra đón khách đi, bên này để chị lo."

"Yes Sir~ Yes Sir~."

Tiểu Đức cun cút chạy đi ra cửa đón khách, bà chị Dung Dung nhìn Mễ Quang, cười nói với cô: "Người đẹp, lần đầu tiên tới Nhà hàng chúng tôi ăn lẩu tự chọn sao? Trước đây chưa từng gặp cô đây."

Mễ Quang nói: "Vâng, hôm qua tôi mới chuyển tới."

Bà chị Dung gật đầu, không hỏi thêm: "Nhà hàng chúng tôi có nhiều đồ ăn ngon lắm, sau này nếu rảnh phải tới nhiều chút nha." Cô ấy vừa nói, vừa rót trà giúp Mễ Quang: "Cô chỉ có một mình sao? Muốn ăn lẩu gì?"

"Lẩu thường." Mễ Quang nghĩ một lát rồi bỏ sung: "Loại cay nhất ấy nha."

Bà chị Dung nở nụ cười, đặt bình trà xuống: "Được, bên kia là khu chọn đồ ăn, thích ăn gì thì lấy cái đó, loại nhiều thì 50 nghìn, loại ít thì 15 nghìn."

"A, được rồi." Mễ Quang gật đầu, chị Dung lại đi dặn dò nhân viên phục vụ. Mễ Quang nhìn cô ấy nghĩ, cái cô Dung này thấy thật biết làm ăn, cũng ra dáng, sẽ không phải là bà chủ đây chứ?

Lúc Mễ Quang bưng ba đĩa khoai tây to từ khu chọn đồ ăn quay về chỗ ngồi, nhân viên phục vụ cũng vừa khéo mang nồi lẩu lên.

"Đun sôi là có thể cho đồ ăn vào, bên kia là khu gia vị, có thể tự lấy theo khẩu vị của mình ạ." Nhân viên phục vụ bật bếp rồi giới thiệu cho Mễ Quang.

"Được, cảm ơn." Mễ Quang nhìn về phía khu gia vị, đi lấy vào đĩa trước, lại chọn món ăn tiếp. Khi cô mang một rổ thức ăn về, nước lẩu trong nồi cũng đang sôi.

Quả thật quá hoàn mỹ.

Cô cởi áo khoác ngoài ra rồi vắt lên ghế, bắt đầu cho đồ ăn vào nồi. Loại thức ăn đầu tiên còn chưa chín, cô đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi từ cửa vào.

Là chủ nhà của cô - Tiểu Cố.

. . . . . Cô bỗng cảm thấy chẳng có khẩu vị gì, tối nay có lẽ tiết kiệm được một nửa tiền ăn rồi.

Lúc này, khách ở Nhà hàng đã nhiều hơn, nhân viên phục vụ hầu như đều đang bận. Tiểu Cố nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy Mễ Quang ngồi ở bên trong.

Anh nhếch mép một cái, sau đó đi tới chỗ Mễ Quang: "Có tiền tới ăn lẩu tự chọn, xem ra là đã bán được đồ rồi?"

Mễ Quang kín đáo liếc mắt: "Sao anh lại tới đây?"

Ăn lẩu tự chọn mà cũng có thể gặp anh, quả thật quá xui xẻo mà.

Vậy mà xui xẻo hơn, là câu nói sau đó của Tiểu Cố.

"Bởi vì đây là Nhà hàng tôi mở."

Mễ Quang: ". . . . ."

Tiểu Cố nhìn một lượt trên bàn cô, nói: "Lấy nhiều khoai tây thế này, xem ra tiền cũng không ít đâu nha!"

Mễ Quang: ". . . . ."

Anh nói cô thì cũng coi như xong đi, còn nói khoai tây làm cái gì chứ! Thích ăn khoai tây có lỗi sao!

Cô ngẩng đầu lên, tức giận nhìn hằm hằm Tiểu Cố: "Khoai tây thì sao? Anh biết khoai tây ăn ngon thế nào không? Trước đây đi ăn với người khác, họ đều không cho tôi lấy khoai tây, luôn nói rằng ăn khoai tây trước sẽ không ăn được những món khác. Tôi không thể làm gì khác hơn là phải ăn khoai tây cuối cùng, nhưng lúc này xui xẻo là đã ăn no rồi, hầu như không ăn được bao nhiêu khoai tây nữa, sau đó họ còn nói, mỗi lần tôi ăn khoai tây đều còn dư lại rất nhiều, mà lần nào cũng muốn mang về! Bây giờ, không dễ dàng gì mà được ăn lâu tự chọn một mình, anh còn muốn quản tôi lấy khoai tây sao?!"

Tiểu Cố: ". . . . ."

Không biết là bởi vì lần đầu tiên Mễ Quang nói với anh nhiều như vậy, hay là bởi vì lời nói nghe quá phức tạp xót xa làm anh thấy không phản bác được.

Anh nở nụ cười với Mễ Quang, nói: "Thích ăn khoai tây thì cứ lấy nhiều chút, ở Nhà hàng này khoai tây rất nhiều, dù sao người khác cũng không thích ăn lắm."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô thật muốn bùng đĩa khoai tây ụp lên mặt anh ta!

Cùng lúc đó, ngoài cửa lại đi tới hai gia đình, chính là người nhà của tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm bị Tiểu Cố chặn lại hồi nãy.

Họ là khách quen ở đây, cũng bởi vì tương đối thân quen với Tiểu Cố, mới chạy đến tìm anh nhờ giả chữ ký phụ huynh.

Tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm buổi chiều mới vừa bị Tiểu Cố dạy dỗ, chẳng muốn tới Nhà hàng của anh chút nào, nhưng ba mẹ chúng lại thích ăn lâu tự chọn ở đây. Từ lúc đi vào, tên nhóc mập đã bắt đầu nhìn dáo dác, không nghĩ tới, Tiểu Cố cũng đang ở Nhà hàng.

Cậu ta bày ra vẻ mặt như nhìn thấy kẻ thù, khi nhìn thấy Tiểu Cố đang ở bên cạnh Mễ Quang thì hai mắt sáng quắc tròn vo, lớn tiếng nói với Tiểu Cố: "Ông chủ Tiểu, cô gái đẹp kia là ai thế?"

Tiểu Cố quay đầu nhìn họ một chút, cười nói: "Chính là khách trọ mới mà các cậu tìm giúp tôi đây."

Tên nhóc mập: ". . . . ."

Cậu ta không tiếp thu nổi thực tế tàn khốc như vậy: "Bà . . ." Ý thức được ba mẹ ở bên cạnh nên cậu chỉ tặc phía sau kịp thời ngừng lại.

Cậu ta và tên nhóc đen nhẻm không biết từ lúc nào đã chạy tới trước bàn Mễ Quang, mặt mày tươi cười, nói với Mễ Quang: "Chị ơi, không bằng qua bên nhà tụi em ở đi, tiền thuê phòng chỉ cần 700 nghìn, còn bao điện nước nữa."

Ánh mắt của Mễ Quang sáng lên, Tiểu Cố cúi đầu liếc tên nhóc đen nhẻm một cái: "Cậu có sổ hồng không?"

Tên nhóc đen nhẻm không chịu thua nói: "Ba mẹ em có!"

"Nhưng nhà chúng tôi không định cho thuê phòng." Mẹ của tên nhóc đen nhẻm túm cổ cậu ta, xách đi.

Tiểu Cố nhìn Mễ Quang, nói nhỏ nhẹ: "Thịt bò kỹ quá rồi đấy."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô vội vã vớt một đĩa thịt bò, chấm xuống đĩa nước chấm

Tiểu Cố xoay người, đi lên lầu hai. Lâm Tĩnh Dung vốn đang chào hỏi khách, thấy anh lên lầu, cũng đi theo lên.

"Anh cho thuê phòng rồi sao? Sao trước đây không nghe anh nói." Cô ta hỏi.

Tiểu Cố đút tay vào túi áo khoác, thoải mái trả lời: "Ừ, là trò quái thai của tụi nhóc mập."

Lâm Tĩnh Dung không hiểu: "Cái gì gọi là ‘trò quái thai’?"

Tiểu Cố nói: "Bọn chúng ghi số điện thoại của tôi lên tấm quảng cáo cho thuê phòng."

Lâm Tĩnh Dung: ". . . . ."

Tụi nhỏ ngày nay đúng là không dám đụng vào mà.

Cô ấy nhìn Tiểu Cố một cái, rồi hỏi: "Nếu là ‘trò quái thai’, thì anh giải thích rõ với cô ấy là được mà?"

Tiểu Cố nói: "Tiền của cô ấy bị người ta lấy trộm, lại là người ngoại tỉnh, nếu tôi không chứa chấp cô ấy thì có lẽ cô ấy phải ngủ ngoài đường rồi."

Lâm Tĩnh Dung im lặng một lúc mới nói: "Cũng đúng ha, cô ấy là cô gái xinh đẹp thế, một mình ở ngoài quả thật không an toàn."

Tiểu Cố khẽ gật đầu: "Ừ."

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút, rồi dừng bước: "Vậy em tiếp tục làm việc đây, lúc này là lúc đông khách."

Cô ấy nói xong cũng xoay người đi xuống lầu, theo bản năng nhìn về phía Mễ Quang.

Động tác ăn uống của cô rất lịch sự, hình như là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có - thật ra thì hồi nãy nhìn cách ăn mặc của cô, thì cô ấy cũng nghĩ như vậy rồi.

Một đại tiểu thư như thế, sao lại một mình chạy tới thành phố A này chứ? Sau khi xảy ra chuyện, thì tại sao lại không liên lạc với người nhà hay bạn bè?

Những thứ này, chắc hẳn Tiểu Cố cũng đã từng suy nghĩ qua, nhưng mà anh vẫn lựa chọn chứa chấp cô.

Lâm Tĩnh Dung đứng tại chỗ một lát, rồi xoay người tới phòng bếp.

Mễ Quang giải quyết xong thịt bò trong nồi, vui vẻ đồ khoai tây vào. Mới vừa ngồi xuống, đã thấy bà chị Dung bung đĩa bánh kem tới trước mặt.

Mễ Quang nói: "Tôi không gọi cái này."

Lâm Tĩnh Dung đặt đĩa bánh kem lên bàn, rồi cười với cô: "Cái này là tôi mời cô, cô mới chuyên tới, coi ta như là chủ nhà chiêu đãi."

Mễ Quang nhìn cô ấy về cảm kích: "Cảm ơn, so với ông chủ của các cô, cô hào phóng hơn nhiều."

Lâm Tĩnh Dung phì cười: "Người làm ăn buôn bán cần phải chi li một chút, nhưng thật ra thì ông chủ chúng tôi đối xử rất tốt với nhân viên, chỉ cần cô đừng trộm xoài khô của anh ấy thì mọi thứ khác đều được."

Mễ Quang: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chó Cưng

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang rất muốn hỏi một câu, nếu như ăn trộm xoài khô của anh ta, có phải sẽ bị nhục nhã thê thảm không? Nhưng cuối cùng cô chỉ hỏi: "Ông chủ của các cô rất thích ăn xoài khô sao?"

Lâm Tĩnh Dung nói: "Không thể nói là ‘thích’, mà phải nói là ‘cuồng’."

Mễ Quang: "....."

"Xoài khô của anh ấy đều tự tay làm, không chỉ có sạch sẽ, mùi vị cũng rất ngon." Hình như Lâm Tĩnh Dung nhớ tới điều gì đó, xoay người đi tới quầy thu tiền: "Cô chờ một chút nha."

Lúc quay lại thì trong tay cô ấy cầm một túi giấy, giống như đút với túi giấy mà Mễ Quang thấy ở trong tủ của Tiểu Cố.

"Đây là những miếng xoài đầu thừa đuôi thẹo còn lại sau khi ông chủ làm, mặc dù là những miếng xoài khô nho nhỏ, nhưng mùi vị vẫn rất ngon, cô ném thử một chút đi." Cô ấy đưa túi giấy tới trước mặt Mễ Quang. Nói thật, giờ Mễ Quang đã có chút ám ảnh đối với loại túi giấy này, nhưng nhớ lại mùi vị của năm miếng xoài khô đêm hôm đó, cô vẫn không nhịn được đưa tay ra.

Xoài khô trong đó chỉ là những miếng nhỏ, hơi vụn, nhưng màu vẫn rất sáng. Cô cầm lên cắn một miếng ném thử, trông thì không thiện cảm như miếng xoài nguyên nhưng mùi vị cũng vẫn thơm ngon ngào ngạt.

Thật ra cho tới giờ, cô còn chưa xác định được, cuối cùng là năm miếng xoài khô ấy thực sự là ngon như vậy, hay là vì ăn vụng cho nên mới ngon như

vậy!?

"Sao, mùi vị cũng không tệ lắm phải không?" Đương nhiên, Lâm Tĩnh Dung hết sức tự tin với mùi vị của xoài khô này: "Đây là những miếng xoài khô nhỏ, bình thường ông chủ mang tới Nhà hàng, cho nhân viên phục vụ và khách làm quà vật, miếng nguyên mùi vị còn ngon hơn nữa, có cơ hội cô nhất định phải nếm thử đây."

Mễ Quang cố nặn nụ cười: "Ha ha, có cơ hội nhất định tôi sẽ thử."

"Túi này tặng cho cô đi, lấy về từ từ ăn." Lâm Tĩnh Dung rất rộng rãi đối với cô vị khách mới này: "Tay nghề ông chủ chúng rất giỏi, nguyên liệu lẩu tự chọn ở Nhà hàng này là do anh ấy tự chế biến, rất nhiều khách hàng đều thích, sau này nếu rảnh rỗi thì tới ăn thường xuyên nhé."

Mễ Quang nói: "Được, nhất định rồi." Dù sao thì 'khéo miệng ăn người', cô ăn rồi còn nhận quà ở đây, thấy bà chị Dung như vậy cũng muốn thưởng tới làm khách hàng để được săn sóc.

Lần sau, đợt cô lúc tìm được công việc sẽ đến đây nha!

Bữa ăn lẩu tự chọn này của Mễ Quang hầu hết đều là món ăn mặn, lúc thanh toán cũng hết 350 nghìn, nhân viên phục vụ nói nếu cô là người thuê nhà của ông chủ, thì cho cô thẻ hội viên, sẽ được giảm giá 90%.

Mễ Quang hài lòng đi về, thấy bên ngoài cũng không ít khách đang chờ chỗ ngồi.

Nói thật, ở đây làm ăn rất tốt, lúc cô ăn ở trong, chỉ có lúc bắt đầu không có ai, sau đó hầu như không thấy một chỗ trống nào cả, đều là khách đi cả bàn, nhân viên phục vụ quét sạch sẽ ngay, khách mới lại tới một bàn.

Sợ khách chờ buồn chán, ở cửa Nhà hàng còn đặt mấy con thú nhún cho trẻ em, con nào cũng có người đang chơi. Dường như ăn gì đó sợ nhất là đợi quá lâu, những khách hàng này tình nguyện chờ ở ngoài, khẳng định đều rất thích hương vị của Nhà hàng này.

Mễ Quang đi ngang qua trước mặt ba nữ sinh trung học cơ sở, vô ý nghe các cô bé ấy nói chuyện.

"Nghe nói hôm nay Ông chủ Tiểu tới, lần này nhất định tớ phải nhìn mặt anh ấy!"

Mễ Quang: "....."

Xem ra, khuôn mặt của ông chủ Tiểu cũng là một nguyên nhân mà họ tình nguyện chờ.

Có lẽ Ông chủ Tiểu nên đứng ngay ở ngoài mà kéo khách vào, nói không chừng có thể lên trang nhất ấy chứ, tựa đề có thể là "Ông chủ Nhà hàng Lẩu tự chọn đẹp trai nhất!" hoặc là "Ông chủ Nhà hàng lẩu tự chọn của chúng ta".

"Phi." Mễ Quang tưởng tượng ra cảnh tượng Tiểu Cố đang chèo kéo khách, bật cười ra tiếng.

Ngay cổng khu Vườn hoa Nam Thành có tiệm bán đồ ăn, lúc Mễ Quang đi qua không nhận được mua hai cái đùi gà. Về đến nhà, Tiểu Cố vẫn chưa về, ngược lại Husky vừa nghe đến tiếng cửa mở, đã chồm lên rú.

Mễ Quang đứng ở cửa nghiêm mặt một chút, sau đó gượng cười với Husky đã vọt tới trước mặt: "Chào mày."

"Gâu Gâu!" Husky nhiệt tình đáp lại.

Mễ Quang cạn lời, cô chờ người ra một lát, đột nhiên nhớ tới mình có đùi gà, so với việc cô đến, nhất định là đùi gà còn có sức hấp dẫn hơn ấy chứ!

Cô nhìn Husky ở đối diện, nghĩ chút rồi kêu: "Ê, chó cưng?"

Husky: "Gâu Gâu!"

Mễ Quang trừng mắt nhìn, từ trong túi giấy lấy ra một cái đùi gà, hỏi nó: "Mày muốn ăn đùi gà sao?"

Husky nhảy dựng lên ngoạm chuẩn xác cái đùi gà, tha về ổ của mình.

Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, vừa định nhân cơ hội này để chuẩn đi thì ngoài cửa lại có tiếng mở khóa.

Tiểu Cố về.

Husky hoang mang sợ hãi định giấu đùi gà nhưng giấu không kịp, liền bị Tiểu Cố bắt quả tang. Tiểu Cố đi tới phòng khách, cúi đầu nhìn qua cái đùi gà đang được che trong chậu ăn của chó, nói với Mễ Quang: "Không nên tùy tiện cho chó người khác ăn."

Mễ Quang quệt miệng, nhìn Tiểu Cố nói: "Lần trước, chó cưng giúp em tìm đồ ăn khỏi đói, cái đùi gà này là em cảm ơn nó."

Husky tán đồng, sủa một tiếng: "Gâu!"

Tiểu Cố nghe sau khi nghe xong lời của cô, lông mày khê nhướn lên: "Chó cưng' á?"

Mễ Quang hát nhẹ hàm về phía Husky: "Hồi nãy em gọi nó là 'chó cưng', nó trả lời mà."

Tiểu Cố nói: "Chỉ cần có ăn, cô gọi nó là 'đồ ngu' nó cũng trả lời lại đấy."

Mễ Quang: "....."

Tiểu Cố ngồi xỏm xuống, xoa nhẹ lên đầu con chó của mình mấy cái: "Nó tên gọi là Hao Thiên, bình thường tôi đều gọi nó như vậy."

Mễ Quang kìm nén hồi lâu, vẫn không nén nổi, phì một tiếng bật cười: "Ha ha ha ha, Hao Thiên. Má ơi, làm em cười chết rồi, anh là Nhị Lang Thần sao? Ha ha ha, cặp bài trùng."

Tiểu Cố hơi nheo mắt: "Cái tên này không phải là tôi đặt." Mễ Quang vừa cười vừa hỏi: "Sao, đó là do bạn gái trước của anh đặt sao? Sau khi chia tay, cô ấy để chó lại cho anh à?"

Tiểu Cố đứng lên, nhìn cô nói: "Tiền phòng đâu?"

Quả nhiên, sau khi nghe hai chữ 'tiền phòng', nụ cười trên mặt Mễ Quang lập tức liền thu hồi lại, cô 'hừ' một tiếng, rồi lấy ví ra, đi tới trước mặt Tiểu Cố đếm mấy tờ tiền ra: "Gửi anh nha, tổng cộng 750 nghìn, dư 50 nghìn là trả tiền cho xoài khô của anh."

Tiểu Cố không nhận tiền ngay, mà nhìn qua vào ví tiền của cô. Số tiền anh vừa thấy có thể tính sơ sơ: "Cô chỉ bán được ít tiền như vậy thôi sao?"

Mễ Quang nhìn anh, giọng mang vẻ giễu cợt nói: "Cũng không biết là ai đòi tiền tôi như đòi mạng vậy."

Tiểu Cố nhìn cô một cái, nhận lấy tiền. Mễ Quang nhắc nhở: "Ngày mai, cho tôi cái Hợp đồng thuê nhà, ngộ nhờ anh nhận tiền rồi mà lại đuổi tôi ra ngoài thì biết làm sao?"

Tiểu Cố nói: "Thì cô có thể đến Nhà hàng của tôi mà ăn ạ."

Mễ Quang: "....."

Cô cất ví tiền vào trong túi đeo, nhìn con Hao Thiên trong ổ, nhếch miệng nói: "Chó cưng, làm người ấy mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ, nếu quá hẹp hòi rất dễ bị chết sớm ha."

Tiểu Cố: "....."

Mễ Quang ba hoa xong liền quay về phòng của mình ngay, sợ chủ nhà trả đũa cô.

Thay áo ngủ, Mễ Quang gặm cái đùi gà còn lại, mở máy vi tính ra.

Chiếc đầm cô đưa lên mạng vẫn chưa có ai hỏi mua, nhưng trong tay cô còn hơn 4 triệu có thể giải quyết vấn đề trước mắt cho cô, cho nên cái đầm này cô không cần bán vội, có thể từ từ đợi người nào mua được giá chút.

Chiếc đầm ni màu nâu nhạt này cũng là Bộ sưu tập mùa đông mới của hãng Bunn-y, cô mua đã hơn 15 triệu, mới chỉ mặc hai ba lần thôi. Giờ bán ra 10 triệu, cô thấy giá như vậy là hợp lý.

Cô gặm đùi gà xong, nghĩ tới không thể treo cô ở trên cây mà chết được, nên quyết định lên một Diễn đàn mua bán – trao đổi đăng thêm một tin.

Diễn đàn này tương đối lớn, trên đó cái gì cũng có bán, hay là cô dùng cái tên 'HAI CON THỎ' này đăng ký tài khoản, biên tập một tin rao mới. Sau khi đăng xong, thuận tiện cô dạo trên diễn đàn một chút, quần áo trên diễn đàn đa số là hàng giá rẻ, loại trang phục đắt tiền giá khoảng 10 triệu giống như cô rao này hiếm thấy chiếc nào.

Aizz, ôi đợi chút, đây cũng có một chiếc bán 10 triệu này!

"Phiên bản áo khoác số lượng có hạn mới nhất của hãng Bunn-y! Cổ áo bản rộng, tay áo hoa văn chín phân, màu hồng phấn trẻ trung bạn nên sở hữu! Mới 90%, giờ bán nửa giá thôi, nếu muốn mua hãy nhanh tay lên!"

Lông mày Mễ Quang giật giật, click vào xem một chút.

Mặc dù trong hình không giống với những hình mà cô đã chụp, nhưng cô nhận ra được, đây chính là chiếc áo khoác đó của cô!

Cô xem tài khoản, tên tài khoản là 'Cô Chín', vừa nhìn đã biết là cùng một giuộc với 'Chị Hai' rồi!

Mễ Quang bỗng tức giận bùng bùng, người này định chơi trò 'tay không bắt giặc' chắc, mua từ chỗ cô, bán qua tay là 10 triệu, kiếm được 4,5 triệu ngon ơ!

Cô tức giận phùng phùng, gửi một tin nhắn cho 'Cô Chín': "Cô là 'Chị Hai' hả?"

Cô cho rằng đối phương sẽ già chết, không ngờ đối phương rất nhanh đã trả lời cô: "Ah, lại là cô à, 'HAI CON THỎ', chúng ta thật là có duyên nha..."

Ai mà có duyên với cô chứ! Mễ Quang gõ bàn phím ầm ầm: "Chiếc áo khoác cô bán là của tôi à? Không phải cô nói nó là 'màu hồng lọt' ư, sao bây giờ lại biến thành 'màu hồng phấn trẻ trung' rồi? Không phải cô nói rằng cao nhất chỉ có giá 5,5 triệu thôi sao, thế mà chớp mắt cái đã lên 10 triệu rồi?"

CÔ CHÍNH: Aizz, tự nhiên cô hỏi tôi nhiều vấn đề thế tôi hơi căng thẳng đấy, cô đừng giận, làm ăn buôn bán thôi, đương nhiên là mua vào giá thấy bán ra giá cao rồi, nếu không thì lấy đâu ra lợi nhuận? Nếu không phải cô cần tiền gấp, cũng sẽ không bán cho tôi giá thấy, đúng vậy không nào? Nếu thật sự luyến tiếc thì cô mua lại là được rồi.

Mễ Quang: "....."

Sao lại có người vô liêm sỉ như vậy chứ!

Nhưng áo khoác đã bán cho người ta rồi, người ta làm thế nào cô cũng không có quyền can thiệp, "Bộp" một cái cô gập máy tính lại, đứng lên đi lại trong phòng.

Nếu không phải là chủ nhà thúc giục cô, cô cũng sẽ không vội vã bán đồ đi đâu... Quả thật muốn đánh chết anh ta mà!

Sau khi đi vài vòng, con tức của Mễ Quang vui đi chút. Cô vừa chuẩn bị cầm cái ly tai thỏ cô mới mua đó lên uống nước, đã nhìn thấy một con gián từ trên sàn nhà đang bò tới.

"Ahhh. h...!" Mễ Quang hét lên một tiếng, rồi nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Tiểu Cố đang ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, còn Husky thì đang làm loạn trên lưng anh. Mễ Quang không để mắt đến hình ảnh quý dị này, hét lớn lên: "Nhà anh thế nào vậy, còn có cả gián!"

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: "Còn có cả chuột nữa đấy."

Mễ Quang: "....."

Bây giờ cô mặc bộ đồ ngủ tai thỏ, mặt trắng bệch, trông như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi vậy. Tiểu Cố nhìn dáng vẻ của cô, cảm thấy có chút thú vị: "Một con gián thôi mà đã làm cô sợ như vậy à? Cầm dép đập chết là xong."

Mễ Quang có chút suy sụp, nói: "Anh đập đi! Tôi không dám đâu! Nhanh lên!"

Tiểu Cố không kiên nhẫn chớp mi, còn hất Husky trên lưng ra, đứng lên. Mễ Quang đi theo phía sau anh vào phòng, chỉ chỉ vào trong góc: "Ở chỗ đó, nhanh đập chết nó đi!"

Tiểu Cố đi lên "bếp" một cái đập bẹp con gián, Mễ Quang quay mặt đi rất nhanh, không muốn nhìn thấy cảnh máu ối nào.

Sau khi Tiểu Cố tiêu diệt con gián xong, còn thuận tay giúp cô xử lý luôn xác nó. Mễ Quang nhìn sàn nhà không còn dấu vết gì, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Cố đi tới cửa, lại xoay người lại, nói với Mễ Quang: "Có ý nhắc nhở, con gián sẽ không tự nhiên mà xuất hiện đâu, nếu như cô nhìn thấy một con gián, không chừng ở chỗ cô không nhìn thấy còn có cả một bầy gián đấy."

Mễ Quang: "....."

Quý thần ơi, nhất định là kiếp trước cô nợ tên chủ nhà này, cho nên đời này phải tới trả.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tìm Việc

Editor&Betaer: Cogau

Hai ngày sau, Mễ Quang tập trung vào việc post Sơ yếu lý lịch lên mạng.

Địa điểm làm việc đương nhiên là chọn ở thành phố A, cô chọn nhiều Công ty lớn, sau đó cẩn thận loại trừ hết những công ty mà có khả năng hợp tác với Công ty nhà cô, cuối cùng xác định được ba Công ty.

Nhưng Sơ yếu lý lịch đã gửi đi hai ngày rồi, cho đến bây giờ vẫn chưa nhận được một thông báo phỏng vấn nào cả.

Cô gặm bánh bao mua ở dưới lầu, rồi lại tiếp tục lên trang Việc làm xem. Hồi còn học ở trường, thầy cô giáo của cô rõ ràng nói là chuyên ngành của các cô rất dễ tìm việc, sao bây giờ cô lại chẳng thấy như vậy chứ?

Gặm hết phần bánh bao còn lại cho tới khi hết, điện thoại để ở bên cuối cùng cũng rung lên. Mễ Quang bị nghẹn bánh bao ho khan mấy tiếng, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem.

Quả nhiên là thông báo phỏng vấn, hẹn cô hai giờ chiều nay tới công ty tham gia phỏng vấn.

Mễ Quang đứng bật dậy, hoan hô giống như trúng giải vậy. Cô vọt tới tủ treo quần áo bên cạnh, trần trề hào hứng chọn lựa trang phục cho buổi phỏng vấn.

Cân nhắc đến phỏng vấn phải ăn mặc sao cho nghiêm chỉnh chút, cô cố ý tìm một áo sơ mi trắng ôm, tay dài kết hợp với chân váy chữ A quá gối, thật là có cốt cách của nữ doanh nhân.

Cô mặc chiếc áo khoác kẻ karo vào, ở trước gương ngắm đi ngắm lại, sau khi cảm thấy không thể chê được cô mới về lại chỗ máy vi tính, bắt đầu tìm hiểu chút kinh nghiệm phỏng vấn.

Buổi trưa cô vui vẻ làm tô mỳ ăn liền, có thể cô sẽ tìm được công việc ngay thì cuộc sống sẽ tốt hơn, nhưng nếu mỳ ăn liền này mà không ăn thì sẽ quá hạn mất.

Giải quyết xong bữa trưa, Mễ Quang sắp xếp các tài liệu hồ sơ xong, mười hai giờ rưỡi thì bắt đầu xuất phát – người có kinh nghiệm đã từng nói, nếu đến sớm sẽ để lại ấn tượng tốt hơn.

Sau khi bước từ trên xe taxi xuống, cô đứng ở trước tòa nhà công ty quan sát: Công ty này xây dựng ở trung tâm thành phố, bốn phía đều là tòa nhà cao ngất, vô cùng phồn hoa. Nhưng mặc dù ở khung cảnh đó, nhưng tòa nhà công ty vẫn rất bắt mắt.

Mễ Quang thở ra một hơi, đi giày cao gót bước vào.

Lối vào để một Bảng chỉ dẫn, để chỉ đường cho những ứng viên tham gia phỏng vấn hôm nay. Mễ Quang theo chỉ dẫn, rất thuận lợi tìm được nơi phỏng vấn. Cô cho là mình tới sớm, không ngờ đã không ít người ngồi trong phòng chờ.

Có nhân viên đeo thẻ hỏi thăm cô mấy câu, sau khi xác định là cô tới tham gia phỏng vấn, thì đưa Phiếu cho cô điền. Mễ Quang điền xong phiếu, đưa lại cho nhân viên đó, cũng được mời chờ ở sảnh.

Cô quan sát, tới tham gia phỏng vấn bất luận nam nữ đều ăn mặc nghiêm chỉnh, so ra, trang phục cô chọn lựa bỗng trở nên tùy tiện.

Mễ Quang an ủi mình, không sao đâu, mặc dù cô không ăn mặc nghiêm chỉnh bằng, nhưng nhất định cô là đẹp nhất, nếu không sao họ nhìn mình chăm chăm làm gì chứ?!

Đón nhận đồng đảo ánh mắt tò mò, Mễ Quang mỉm cười với mọi người như một nữ tiếp viên hàng không tiêu chuẩn.

Cô gái ngồi gần cô nhất nhích lại gần cô, nhỏ giọng hỏi: "Cậu cũng đến tham gia phỏng vấn à?"

Mễ Quang nói: "Đúng vậy."

Cô gái ấy không nói chuyện nữa, lại tạo khoảng cách với Mễ Quang.

Đúng hai giờ bắt đầu thời gian phỏng vấn, thứ tự phỏng vấn là theo thứ tự mọi người tới, nhân viên phụ trách mang phiếu họ mới điền hỏi này giao cho người phỏng vấn, người phỏng vấn gọi tên từng người theo thứ tự.

Đến lượt Mễ Quang đã là sau đó một tiếng, cô sửa lại tóc và trang phục của mình một chút, đi vào phỏng vấn.

Bên trong tổng cộng có ba người, chỉ có người ở giữa là nữ.

Mễ Quang lấy Hồ sơ đã chuẩn bị từ balo ra, đưa tới, ngồi ở ghế giữa phòng.

Người Nhân sự nữ ấy không xem Sơ yếu lý lịch của cô, mà nhìn cô một lượt, rồi cười: "Điều kiện gia đình cô Mễ hình như không tệ ha?"

Mễ Quang không ngờ cô ấy sẽ hỏi vấn đề này, sững sốt một chút, nói: "Vâng, cũng tạm ạ."

Đối phương lại nói: "Tôi mới xem Thông tin cá nhân cô điền, công ty chúng tôi không cùng thành phố với gia đình cô, ở Thành phố A cô Mễ cũng có bạn bè thân thích sao?"

Mễ Quang nói: "Không có, một mình tôi thuê phòng ở đây."

Người Nhân sự gật đầu một cái: "Thì ra là vậy." Cô ấy cúi đầu nhìn qua Sơ yếu lý lịch của Mễ Quang, mới hỏi: "Không biết tại sao cô Mễ muốn gia nhập

công ty chúng tôi?"

Nghe được vấn đề này, Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, đây hầu như là vấn đề mà các công ty cần phải hỏi. Cô đưa ra câu trả lời mình đã sớm chuẩn bị, đơn giản là thích văn hóa rồi quy mô Quý Công ty, muốn thử thách bản thân rồi tích lũy kinh nghiệm này nọ.

Lần phỏng vấn này hầu hết là người nhân sự nữ ngồi giữa hỏi, Mễ Quang thấy mình trả lời cũng không tệ lắm, cuối cùng đối phương hỏi cô mức lương mong muốn thì cô cũng cố ý không nói quá cao: "Khoảng mười triệu ạ."

Người nhân sự đó nở nụ cười, nhìn cô nói: "10 triệu còn không đủ để mua chiếc váy trên người cô phải không?"

Mễ Quang lặng im một lát, mới nói: "À, thì tôi không mua váy."

Sau đó, người nhân sự không hỏi thêm, chỉ nói cô về chờ thông báo, bất luận là có trúng tuyển hay không thì cũng sẽ thông báo sớm.

Lúc Mễ Quang về đến nhà, Tiểu Cố và Husky đều không ở nhà. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, giờ này là lúc dắt chó đi dạo.

Cô về phòng của mình, thay dép và đồ ngủ, lại lấy mì ăn liền mang ra ngoài.

Để tránh bị đói sớm, lần này cô lấy hai gói, chuẩn bị đi nấu.

Mặc dù nấu ăn cô không biết, nhưng đun nước thì biết. Ở trong bếp, cô tìm cái nồi, sau khi nước sôi thì cho mì vào. Nấu xong, cô ngồi ở trong phòng khách, vừa xem tivi vừa ăn mì.

Mặt ăn được một nửa, điện thoại di động để trong túi áo ngủ của cô rung lên. Mễ Quang dừng tay lại, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem.

"Chào cô Mễ, thật đáng tiếc cô không vượt qua được vòng phỏng vấn đầu tiên của chúng tôi, hi vọng cô tiếp tục cố gắng, và sẽ sớm tìm được công việc vừa ý."

Mễ Quang đọc tin nhắn ba lần, rồi dứt điện thoại vào túi.

Cô đội cái mũ tai thỏ lên đầu, hai tay thì xỏ vào túi áo, gục đầu xuống.

Tại sao cô lại không qua chứ? Những câu hỏi mà Nhân sự hỏi cô đều trả lời rất tốt mà, chẳng lẽ cuối cùng là do mức lương mong muốn cao sao? Nhưng 10 triệu mà cao á? Giá cả sinh hoạt ở thành phố A này cũng đâu có thấp chứ.

Tiểu Cố dắt Husky đi dạo về, vừa vào cửa đã thấy Mễ Quang không nhúc nhích ngồi ở phòng khách, còn cúi đầu vẻ buồn bã, lập tức đảo mắt: "Cô đã đồng ý sẽ không chết ở trong nhà tôi mà."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Cố: "Tôi chỉ chán nản thôi."

"À." Tiểu Cố lôi Husky vào trong: "Chán ăn mì bò cay rồi sao?"

Mễ Quang cắn môi, còn chưa lên tiếng, Husky "gâu" một tiếng nhào tới bên cạnh bàn, nhìn nửa tô mì còn lại của cô.

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô lại cảm nĩa lên, ăn hết mì trong tô thật nhanh.

Husky ở bên rên lên tội nghiệp.

Tiểu Cố lấy thức ăn cho chó từ bếp ra, đổ vào trong chậu ăn của nó: "Lại ăn đi."

Husky đành phải đi ăn thức ăn cho chó, Tiểu Cố liếc nhìn Mễ Quang vẫn còn đang sa sút, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Cô tìm việc thất bại rồi sao?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Chẳng lẽ trên mặt cô viết chữ 'tìm việc thất bại' sao chứ?

Thấy Mễ Quang không nói lời nào, Tiểu Cố cảm giác mình là đã đoán đúng, anh cười một tiếng, đi tới ghế sofa bên kia ngồi xuống: "Không phải là cô tốt nghiệp đại học ở nước ngoài gì gì đó, rất dễ tìm việc sao?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô gơ tay hất cái mũ xuống, tức giận nhìn anh nói: "Vậy còn anh thì sao? Anh học đại học gì, đã tốt nghiệp trung học chưa vậy?"

Tiểu Cố khẽ nhún mày, nhưng cũng không trả lời cô.

Mễ Quang khinh thường ‘hừ’ một tiếng, cài nút cái mũ lại, tiếp tục chán nản ở phòng khách.

Tiểu Cố nhìn cô một lát, hỏi: "Cô phỏng vấn công ty gì?"

Mễ Quang im lặng một lát, rồi cũng nói tên công ty cho anh.

Tiểu Cố nói: "Hồ sơ của cô cũng chỉ gửi tới những Công ty lớn kiểu thế này à?"

Mễ Quang ‘ừ’ một tiếng.

Tiểu Cố nói: "Thứ nhất, mặc dù cô học đại học ở nước ngoài, nhưng cũng chỉ là một khoa chính quy, ở những Công ty thương mại lớn thế này, sức cạnh tranh cũng không nổi trội. Thứ hai, cô không có kinh nghiệm làm việc. Thứ ba, nhìn cô có lẽ làm không lâu dài. Nếu tôi là nhân sự, tôi cũng sẽ không chọn cô."

Mễ Quang: ". . . . ."

Hai điều đầu, cô không còn lời nào để phản bác. Nhưng điều thứ ba cô có thể tranh luận một chút: "Sao trông tôi lại nói là làm không lâu dài?"

Tiểu Cố nở nụ cười: "Một đại tiểu thư như cô, ai cảm thấy cô sẽ làm lâu dài chứ? Tính ổn định của người xin việc là một trong những yếu tố quan trọng để Công ty nhận người đó, mà trên người cô thì tính ổn định không nhiều."

Mễ Quang nhún mày: "Hả, vậy là anh nói tôi vẫn không tìm được việc làm phải không?"

Tiểu Cố nói: "Cô thử gửi Hồ sơ tới mấy Công ty quy mô vừa hoặc nhỏ, với lại khi đi phỏng vấn thì ăn mặc khiêm tốn một chút."

Mễ Quang mím môi, quay mặt đi.

Tiểu Cố cố làm ra vẻ bình tĩnh, nói: "À, tôi quên mất, đại tiểu thư thì sao mà phù hợp với mấy công ty nhỏ nhỉ! Nhưng đáng tiếc, những Công ty lớn lại không coi trọng cô."

Mễ Quang: ". . . . ."

Có lẽ là cảm thấy Mễ Quang bị coi thường, Husky để thức ăn của mình xuống, chạy tới an ủi cô: "Gâu gâu."

Nó vẫy đuôi với Mễ Quang, cảm động dâng trào trong trái tim Mễ Quang, nghĩ thầm, biết vậy hời này chia cho nó ít mỳ ăn liền.

Cô sờ sờ đầu nó: "Chó cưng, mày so với những kẻ ‘mặt người dạ thú’ thì còn tốt hơn nhiều."

Tiểu Cố vẫn còn ở đó liền đẩy Husky ra: "Tôi đã nói rồi, tên nó là Hao Thiên . . . Bây giờ cô không sợ chó nữa sao?"

Mễ Quang cũng ý thức được vấn đề này, ngăn người nói: "Hình như tôi chỉ không sợ nó thôi."

Tiểu Cố dắt chó về chỗ ăn của nó, thuận miệng hỏi: "Trước đây, cô từng bị chó cắn à?"

Mễ Quang nói: "Lúc còn rất nhỏ từng bị chó dọa." Bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ ánh mắt hung dữ cùng tiếng sủa lanh lảnh ấy: "Cũng may sau đó có người đuổi chó đi giúp tôi."

Tiểu Cố quay đầu lại, nhìn cô, ánh mắt có chút hài hước: "Nghe kiểu cô nói, thì người cứu cô nhất định là một nam sinh."

Mễ Quang lại có vẻ thất vọng: "Một anh trai lớn hơn tôi chút."

Tiểu Cố nói: "Sau đó thì cô yêu thăm sao?" Anh cười một tiếng: "Nữ sinh các cô thật đúng là dễ gạt mà."

Mễ Quang bắt mắt trừng mắt liếc anh một cái, rồi mới nói: "Vói tôi, anh ấy là anh hùng!"

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Việc Làm

Nghe xong lời nói của Mễ Quang, Tiểu Cố không nhịn được cười nhẹ, phản ứng giống như ngày Mễ Quang nghe thấy Husky được gọi là Hao Thiên vậy.

Mễ Quang tròn mắt, cao giọng: "Cười cái gì? Buồn cười đến vậy sao!"

Tiểu Cố vừa cười vừa nói: "So với Hao Thiên thì buồn cười hơn nhiều, anh hùng á . . . Đúng là lời nói của công chúa nhỏ."

Mễ Quang bưng tô mì ăn liền đứng lên, tức giận dùng đũa đi khỏi phòng khách.

Anh hùng thì sao chứ? ‘Anh hùng’ mà cũng có thể làm anh ta buồn cười, vậy lúc anh ta xem phim bom tấn của Mỹ chẳng phải là sẽ chết cười ở rạp chiếu phim sao!

Cô rửa sạch sẽ cái tô ăn mì, trở về phòng, mở máy vi tính ra rồi tiếp tục gửi Hồ sơ ứng tuyển trên mạng.

Mặc dù cô rất ghét cái tên Tiểu Cố này, nhưng vẫn nên nghe anh ta chọn mấy Công ty quy mô vừa và nhỏ, rồi gửi Hồ sơ ứng tuyển đi, rồi lại lên diễn đàn xem chiếc đầm cô rao có ai mua hay không.

Tin rao cũng có mấy tin, nhưng đều là hàng nhập, không ai muốn mua. Cô xem mấy sản phẩm rao bán, cố tìm tin rao của CÔ CHÍNH ở trang đầu, để xem xem chiếc áo khoác cô ta đã bán chưa.

Tin rao của CÔ CHÍNH đã trôi sang trang thứ 2, Mễ Quang mở ra xem, thấy áo khoác cô ta đã bán được rồi.

Mễ Quang: ". . . . ."

Tại sao cô ta lại bán được nhanh vậy chứ?

Mễ Quang tức giận trong lòng, cô nhấp chuột vào, thấy tin nhắn lại của người mua. Người mua ấy là một tài khoản mới, ngay cả cái hình đại diện cũng không có, tên nghe như tên chó ấy, vừa nhìn là biết chọn đại cái tên rồi.

Ở đó không có giao dịch chi tiết của họ, có lẽ là nhắn tin riêng, Mễ Quang tìm nhưng không tìm được giá bán cuối cùng thì đóng trang web lại.

Tại sao chỉ có cô là xúi quẩy mà thôi? Làm chuyện gì cũng không thuận lợi. Ngược lại, kẻ gian thương CÔ CHÍNH đó thế mà lại có thể tìm được người mua nhanh đến vậy.

Mễ Quang bĩu môi, ôm máy vi tính ngồi trên giường, tìm một bộ phim xem.

Hôm sau sau khi thức dậy, chuyện đầu tiên cô làm là mở điện thoại di động, xem có tin nhắn nào chưa đọc không.

Đúng là có một tin.

Mễ Quang tinh thần phấn chấn ngồi dậy chui ra khỏi chăn, mở tin nhắn.

"Chào cô Mễ Quang, chúng tôi có nhận được Hồ sơ ứng tuyển của cô, mời cô 2h30 chiều ngày 12 đến công ty để phỏng vấn."

Trên đó còn kèm thêm chỉ dẫn kỹ càng, Mễ Quang vui vẻ từ nhảy trên giường xuống, bắt đầu nhảy nhót.

Hôm qua, Tiểu Cố nói cô nên mặc khiêm tốn một chút, nhưng quần áo của cô tất cả đều là hàng hiệu, cô đành chọn vài chiếc kiểu dáng tương đối bình thường ra.

Buổi chiều phỏng vấn, cô vẫn đến sớm, công ty này đúng là nhỏ hơn nhiều so với công ty đã phỏng vấn trước đây, nhân viên tiếp tân cũng không đẹp bằng nhân viên của công ty ấy. Mễ Quang nghĩ, dù sao mình cũng sẽ không ở đây mãi, nên cũng thoải mái hơn.

Hôm nay, người tới phỏng vấn không nhiều, Mễ Quang xếp thứ hai. Trong phòng Phỏng vấn cũng chỉ có một người phỏng vấn, là một người đàn ông trung niên, Mễ Quang nghĩ anh ta sẽ không giống như cái cô nhân sự ngày hôm qua, chỉ liếc mắt là đã biết nhãn hiệu cũng như giá của trang phục mặc trên người cô đâu nhỉ?

Trong quá trình Phỏng vấn, quả nhiên là không hỏi thăm hoàn cảnh gia đình của cô, Mễ Quang phỏng vấn xong về thì cảm thấy hi vọng vẫn tương đối lớn, ít nhất cô ở nước ngoài mấy năm, nên có ưu thế về ngữ ngôn hơn.

Công ty này không trả lời cô sớm. Ngược lại, sau đó nhận được thêm hai thư mời phỏng vấn nữa, Mễ Quang đi tham dự cả hai, nhưng cuối cùng, chỉ nhận được thông báo của một công ty đồng ý tuyển dụng cô.

Khi nhận được tin nhắn, Mễ Quang mở đi mở lại xem mấy lần, xác định là tin nhắn được tuyển dụng thì reo hò lên ở trong phòng.

"Gâu Gâu!" Trong phòng khách, Husky nghe được tiếng của cô, chạy đến cửa phòng của cô cùng hú.

Mễ Quang xách túi của cô đi ra, nói với Husky đang ngồi cạnh cửa: "Chó cưng, hôm nay lại có ăn thịt đấy."

Husky đi theo, muốn đi cùng cô ra ngoài, nhưng Mễ Quang không dám dẫn nó đi. Một người một chó đầu trí hồi lâu, Mễ Quang mới nhốt được Husky nhốt ở trong nhà.

Cách cánh cửa, vẫn có thể nghe được tiếng kêu không phục của nó.

Mễ Quang mua một phần com hộp với hai cái đùi gà ở dưới lầu, rồi thêm một cái cổ vịt, sau đó xách bịch đồ ăn về.

Có lẽ là Husky ngửi thấy mùi thịt thơm, nên đi lòng vòng quanh Mễ Quang. Mễ Quang lấy đùi gà từ trong bịch ra, bỏ một cái vào trong chậu ăn của Husky: "Bây giờ, nhân dịp ba mày không có ở đây, ăn mau đi."

"Gâu!" Hình như Husky nghe hiểu lời của cô..., nhanh nhẹn cúi đầu ăn. Mễ Quang mở hộp com ra, bên trong là hai mẩu một canh, mặc dù nấu không ngon như ở nhà họ Mễ, nhưng so với mỳ ăn liền còn ngon hơn nhiều.

Một người một chó ăn vô cùng thoải mái ở trong phòng khách, Husky ăn hết cái đùi gà, lại nhìn Mễ Quang với vẻ mong chờ, thèm thuồng cái cổ vịt của cô.

Mễ Quang cúi đầu nhìn nó, nói: "Cái cổ vịt này cay lắm, mày không thể ăn được."

"Gâu!" Husky tỏ ý là không có gì nó không thể ăn được.

Mễ Quang vẫn lắc đầu: "Nếu mày ăn vào mà đau bụng, có lẽ chủ nhà sẽ đánh tao đấy."

"Gâu Gâu!" Husky vẫn kiên trì muốn cái cổ vịt.

Ngay lúc Mễ Quang không chống nổi ánh mắt thèm thuồng của nó, cho nó một đoạn cổ vịt thì Tiểu Cố về. Husky liền nằm im ngay, xem ra bình thường bị đánh không ít nha.

Mễ Quang tiếp tục ăn com như không có việc gì xảy ra ở phòng khách, Tiểu Cố xách một chiếc túi mua hàng, quan sát bữa trưa của cô: "Hôm nay ăn thịnh soạn như vậy, tìm được việc rồi sao?"

"Ha ha." Mễ Quang cao ngạo ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: "Sáng mai, tôi bắt đầu tới làm thủ tục nhận việc, sẽ nhanh chuyển khỏi nơi này của anh thôi!"

"Ah, tôi rất mong đợi đấy." Tiểu Cố giọng bình thản, anh đặt túi đồ lên khay trà, cầm một hộp bánh bích quy chó ra: "Thiên Thiên, có ăn mấy cái gì không đấy?"

"Gâu Gâu!" Làm sao có thể có chứ.

Tiểu Cố nhìn vào chậu ăn của nó, trong đó còn dính dầu của đùi gà và xương.

Anh nghiêng đầu nhìn Mễ Quang, Mễ Quang hết sức chuyên chú gặm cái cổ vịt.

Tiểu Cố không nói gì, anh mở bịch bánh bích quy chó ra, lấy một bịch nhỏ, bỏ vào: "Vị mới ở siêu thị đấy, mày ăn thử xem có thích không."

Husky đi đến gần hít hà, rồi vui vẻ ăn.

Mễ Quang nhìn vào trong chậu ăn của nó, bánh bích quy hình vuông nhỏ đó hình như là vị bơ phô mai thì phải.

Kể ra, đã lâu rồi cô chưa ăn bánh bích quy bơ phô mai rồi nhỉ.

"Sao, cô cũng muốn ăn à?" Tiểu Cố hài hước nhìn cô.

Mễ Quang liếc anh một cái, quay đầu lại: "Ai mà thèm."

Cô thu dọn đồ của mình lại, ôm về trong phòng ăn. Mặc dù hôm nay chiếc đầm của cô vẫn chưa bán được, nhưng tìm được việc cũng là một khởi đầu tốt, nói không chừng cô có thể đổi vận sớm!

Cuối cùng, cô ôm mong muốn tốt đẹp này bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Cùng làm thủ tục nhận việc với cô còn có một cô gái nữa, hai người ngồi chung trong phòng họp nghe người phụ trách thủ tục giải thích về hợp đồng.

Mễ Quang cảm thấy công việc hiện tại của mình chẳng đáng chút nào, bởi vì ba tháng đầu là thời gian thử việc, tiền lương không cao, mà trước khi ký Hợp đồng chính thức thì có lẽ cô đã có thể về nhà rồi.

Nhưng mà bây giờ cũng không còn cách nào khác, trước mắt cứ làm tạm đã. Người phụ trách giải thích xong, dẫn họ giới thiệu từng phòng ban. Mễ Quang được phân tới phòng marketing, không phải cô thích ngành này, nhưng người phụ trách nói đây là căn cứ vào nhu cầu của công ty điều chuyển, sau khi ký hợp đồng chính thức cũng có khả năng sẽ được chuyển tới những phòng ban khác.

Mễ Quang không nói thêm gì nữa, đi theo cô ấy tới bộ phận marketing. Quản lý bộ phận Marketing là một cô gái hơn ba mươi tuổi, nhìn qua có vẻ giỏi giang và cũng rất nghiêm khắc. Cô ta quan sát Mễ Quang mấy lần, nói: "Được rồi, sau này cô cứ theo Tiểu Hồ, học hỏi nhiều một chút."

Quản lý Quách nói xong thì gọi Tiểu Hồ, Tiểu Hồ để kiểu đầu cua, nhìn qua thì lớn hơn Mễ Quang khoảng bốn - năm tuổi. Anh ta trông thấy Mễ Quang thì nói giỡn: "Ồ này, quản lý Quách! Sao lại giao người đẹp cho em vậy?"

Quản lý Quách cười với anh ta: "Sướng cậu rồi! Mà cô ấy mới tốt nghiệp, chưa hiểu gì nhiều, cậu để ý một chút nha."

Tiểu Hồ nói: "Yên tâm đi, em thích nhất là để ý người đẹp đấy."

Quản lý Quách không nói nhảm với cậu ta nữa, quay qua nói với Mễ Quang: "Thế đi nha, những việc tiếp theo Tiểu Hồ sẽ chỉ cho cô. A đúng rồi, tối nay chúng ta có một bữa tiệc, cô cũng đi cùng luôn."

Mễ Quang nhủ mảy: "Em cũng phải đi sao?"

Quản lý Quách nói: "Dĩ nhiên rồi, cô là người mới, còn định lười biếng sao?"

Cô ta nói rất dứt khoát, Mễ Quang cũng không nói thêm gì. Tiểu Hồ dẫn cô tới chỗ làm việc của mình, ngày đầu tiên đi làm, cô cũng không có việc gì có thể làm, chỉ là giúp mọi người mấy việc vặt vãnh, rồi làm quen với nơi làm việc.

Buổi chiều sau khi tan làm, quản lý Quách đưa cô và Tiểu Hồ cùng đi tham gia bữa tiệc. Địa điểm là Nhà hàng Thiên Hạ, Mễ Quang vừa nhìn mặt tiền là đã có thể đoán ra giá cả đồ ăn trong đó khoảng bao nhiêu.

Xem ra là một khách hàng lớn đấy.

Ba người họ đợi trong phòng riêng một lúc, khách hàng mới lững thững tới. Hình ảnh của ông ta rất phù hợp với hình ảnh của ông chủ trong tưởng tượng của Mễ Quang: một nửa đầu hói, bụng bía, mập mập lùn lùn.

Hôm nay, Mễ Quang chủ yếu là đến ngồi, dù sao trước khi tới cô cũng đã tìm hiểu chút tình hình từ Tiểu Hồ rồi. Trong bàn ăn, nghe quản lý Quách và hai người kia câu qua câu lại, ăn nói khéo léo, cô chỉ thỉnh thoảng phụ họa đôi câu.

Lúc lâu sau, quản lý Quách phát hiện khách hàng liếc trộm Mễ Quang suốt, mắt cô ta nháy nháy, nói với Mễ Quang: "Mễ Quang, kính ly rượu với Tổng giám đốc Bàng đi em."

Mễ Quang dừng đũa trong tay, nghiêng đầu nhìn quản lý Quách: "Em sao?"

Quản lý Quách nói: "Dĩ nhiên, sau này còn nhiều việc phải nhờ Tổng giám đốc Bàng giúp đấy."

"Đâu có! Đâu có." Tổng giám đốc Bàng khiêm tốn hai câu, nhưng mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Mễ Quang.

Mễ Quang khẽ nhủ mảy, cầm rượu trên bàn lên đi tới trước mặt Tổng giám đốc Bàng, rót rượu vào trong ly của ông ta.

Tổng giám đốc Bàng cười híp mắt nhìn cô: "Đa cô Mễ mịn thật đấy, nhìn tay xem này, trắng nõn nha."

Ông ta nói xong thì cũng sờ soạng lên mu bàn tay của Mễ Quang, Mễ Quang bỗng dừng động tác lại, ném bình rượu lên bàn, vung ra một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ôm

Editor&Betaer: Cogau

Tiếng cái tát vang lên thật êm tai, không chỉ làm cho Tổng giám đốc Bàng sững sốt mà còn làm cho quản lý Quách và Tiểu Hồ cũng bối rối.

Tổng giám đốc Bàng là người từng trải, sau giây phút tim đập mạnh và loạn nhịp ngắn ngủi, thì phục hồi tinh thần lại rất nhanh. Ông ta vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng đứng lên chất vấn: "Cô làm gì vậy?!"

Mễ Quang cũng đang trong cơn giận dữ, hỏi ngược lại ông ta: "Tôi còn chưa hỏi ông làm gì đấy, ông sờ lung tung cái gì vậy?"

Tổng giám đốc Bàng nói: "Tôi sờ cô một cái thì sao chứ? Tôi sờ cô là để ý đến cô đấy!"

Mễ Quang không nhịn được cười lạnh: "Vậy ra tôi còn phải cảm ơn ông sao? Tôi nói cho ông biết, tôi ghét nhất là loại người như ông, bình thường sờ

không ít cô gái như vậy rồi phải không? Họ có thể nhẫn nhịn im lặng, nhưng còn tôi thì không! Cho rằng là mình có chút tiền thì có thể sấn vào tất cả phụ nữ sao? Vợ con ông có biết không? Ông chỉ cần chạm tới sợi tóc của tôi thì tôi đã muốn ói rồi!"

Có lẽ là Tổng giám đốc Bằng đã sờ soạng rất nhiều cô gái rồi, nhưng lần đầu tiên gặp phải thất bại thế này. Sau khi bị Mễ Quang xả cho một trận, then quá hóa giận định đánh người: "Bớt ở đây giả bộ cho tôi, cũng không biết đã bị bao nhiêu đàn ông sờ qua rồi nữa, còn tưởng rằng mình là Thánh nữ chắc?! Hừ!"

Tiểu Hồ vội vàng tới can ngăn ông ta: "Tổng giám đốc Bằng, có chuyện gì từ từ nói, đừng ra tay với phái nữ."

"Nói gì nữa? Cậu không nhìn thấy cô ta đánh tôi sao? Các người như vậy còn đòi nói chuyện hợp tác ư?" Ông ta hất Tiểu Hồ ra, cầm áo khoác của mình lên rồi đi ra ngoài: "Các người đã không có thành ý, cũng không cần lãng phí thời gian đâu!"

Quản lý Quách cũng cầm áo khoác của mình lên, giận đùng đùng nhìn Mễ Quang: "Ngày mai, cô khỏi cần đến làm!" Nói xong, cô ta liền đuổi theo Tổng giám đốc Bằng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Mễ Quang và Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nhìn sang Mễ Quang, thấy mắt cô đỏ, không nhịn được hỏi: "Cô không sao chứ?"

Mễ Quang không trả lời, Tiểu Hồ cười một tiếng, muốn hóa giải bầu không khí một chút: "Lão Tổng giám đốc Bằng đó nổi tiếng là tên háo sắc, không biết hại biết bao nhiêu cô gái rồi, cái tát của cô hôm nay đánh cho hả giận!"

Mễ Quang mím môi, cầm túi và áo khoác của mình lên, cũng đi ra ngoài.

Mới hơn sáu giờ mà trời đã tối đen, đèn đường hai bên đã bật. Ở đầu đường, Mễ Quang vẫy một chiếc taxi, trở về Vườn hoa Nam Thành.

Nhờ rèn luyện trong khoảng thời gian này, bây giờ cô mang giày cao gót leo lên lầu bảy cũng không mỏi thất lưng mà không thở gấp nữa. Cô tìm được chìa khóa trong túi rồi mở cửa đi vào.

Đèn của phòng khách đang sáng, Husky đang nằm trước ổ ăn tối, thấy Mễ Quang về, hưng phấn sủa mấy tiếng với cô.

Tiểu Cố bưng một khay đồ ăn vừa nấu từ trong bếp đi ra, cũng đang định ăn cơm. Mễ Quang vẫn còn đứng ở cửa nhưng một khúc gỗ, trông có vẻ không tốt.

Tiểu Cố khẽ nhủ mày, đặt cái khay xuống, cời tạp dề ra, đi tới nhìn cô: "Cô làm sao vậy?"

Mễ Quang nhấp mấy miệng, phát ra mấy tiếng không rõ sau đó nức nở nghẹn ngào òa khóc.

Tiểu Cố: ". . . . ."

Husky đang ăn cũng bị tiếng khóc của cô thu hút, hơi đi tới nhìn: "Gâu ư."

Mễ Quang hoàn toàn không ảnh hưởng bởi bên ngoài, cứ vậy khóc, khóc tới nỗi lớp trang điểm cũng trôi sạch. Tiểu Cố nhủ mày, tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng.

Bất ngờ có một lồng ngực ấm áp làm Mễ Quang hơi ngẩn ra, hình như là cảm nhận được hành động an ủi sau lưng của đối phương, bao nhiêu tủi thân chôn chắt trong lòng Mễ Quang bấy lâu cứ thế tuôn trào.

Cô vừa khóc vừa nói: "Từ khi tôi về nước chưa gặp được chuyện tốt nào, bị ép cưới thì coi như xong, thật vất vả trốn đi được thì tiền lại bị mất hết, bán đồ thì cũng gặp phải gian thương, rồi đi làm lại gặp phải tên háo sắc."

Mất Tiểu Cố khẽ đảo, bị ép cưới sao? Mặc dù anh đã sớm đoán được không phải cô tới thành phố A này tìm việc làm, nhưng không ngờ là cô trốn hôn đây. Anh vỗ vỗ sau lưng cô, hỏi chuyện mà mình để ý nhất: "Gặp phải tên háo sắc sao?"

"Là . . . là một lão già háo sắc." Giọng của Mễ Quang kèm theo tiếng khóc nức nở, nghe đáng thương không sao tả xiết: "Ông ta sờ tay của tôi, tôi tát ông ta một cái. Rồi ông ta còn mắng là không biết tôi bị bao nhiêu người đàn ông sờ . . . sờ qua, mặc dù tôi học đại học ở nước ngoài, nhưng . . . nhưng mà tôi còn chưa từng có bạn trai, lại càng chưa từng bị đàn ông sờ qua."

Đầu ngón tay Tiểu Cố đan vào trong mái tóc mềm mại của cô, im lặng khẽ xoa gáy cô.

Mễ Quang tiếp tục nói đứt quãng: "Việc . . . việc làm của tôi lại mất rồi."

Tiểu Cố ôm cô một lúc lâu, cô mới dần dần ngừng khóc. Thấy người trong ngực đã ổn định hơn nhiều, Tiểu Cố buông cô ra, lấy tờ khăn giấy đưa tới.

Mễ Quang lau sạch nước mắt, lấy gương trang điểm từ balo đeo ra, soi gương.

Tiểu Cố cười rồi hỏi cô: "Cô ăn cơm chưa?"

Mễ Quang lắc đầu: "Vẫn chưa no."

Tiểu Cố lại hơi buồn cười, anh xoay người đi vào phòng ăn: "Vào ăn chung đi."

Đây là lần đầu tiên chủ nhà mời cô ăn cơm. Trước đây, mỗi khi đến giờ ăn, cho dù cô ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm món ăn anh nấu. Nhưng dù cô có ngồi ở phòng khách ăn mỳ ăn liền giả vờ đáng thương, anh cũng chưa bao giờ có động tĩnh gì.

Dường như, tâm nguyện từ lâu bỗng trở thành hiện thực, bỗng Mễ Quang không biết làm sao. Cho đến khi Tiểu Cố mang một bộ chén đĩa đặt trên bàn, cô mới hoảng hốt đi tới.

Đậu hũ chiên cay, sườn sốt, còn có cả canh trứng rong biển nữa.

Đều là mấy món ăn gia đình, nhưng nhìn qua hết sức hấp dẫn.

"Ăn đi cho nóng." Vừa nãy, cô khóc lâu như vậy, đồ ăn đã bắt đầu nguội rồi.

Mễ Quang cầm chén đĩa lên, bới một chén cơm, sau đó gấp sườn vào chén. Mùi sườn sốt rất thơm, cô không nhịn được cắn một miếng: "Ừm! Ngon quá!"

Tiểu Cố nhìn cô, khẽ nhướn mày: "Đây không được tính là ngon đâu, sở trường nhất của tôi không phải những món này."

Mễ Quang kinh ngạc nhìn anh: "Vậy sở trường nhất của anh là món gì? Lẩu tự chọn à?"

Tiểu Cố khẽ nhếch miệng không trả lời, Husky không an phận cào hai chân trước lên bàn, hình như là cũng muốn ăn một chén canh.

Tiểu Cố không kiên nhẫn đẩy nó xuống: "Ăn thịt gà của mày đi."

"Gâu Gâu!" Thịt gà cũng muốn, sườn cũng muốn!

"Có phải lại muốn ăn đòn không?" Tiểu Cố uy hiếp.

Husky cụp cái đuôi xuống, tốt nhất không nên chọc giận anh ta, về gặm thịt gà thôi.

Mễ Quang gặm hết một miếng sườn, rồi ngược mắt lên nhìn Tiểu Cố: "Hồi nãy, sao bỗng nhiên anh lại ôm tôi làm gì?"

Tiểu Cố nhìn cô, nói: "Trước kia, khi mẹ tôi khóc, ba tôi cũng thường an ủi bà như thế."

Theo bản năng, Mễ Quang cắn chiếc đũa, nghe anh nói xong mà ngượng ngùng. Cô lại dùng muỗng múc một muỗng đậu hũ chiên cay, cúi đầu hỏi: "Có phải anh thấy tôi quá xúc động, quá không chín chắn, đúng không?"

"Ừ!" Tiểu Cố trả lời đơn giản mà dứt khoát.

Mễ Quang: ". . . . ."

"Chỉ có điều, chẳng có ai vừa tốt nghiệp đã chín chắn cả. Nếu như chuyện này xảy ra sau khi cô đi làm một năm, thì tôi tin cô sẽ xử lý tốt hơn so với hôm nay." Tiểu Cố không kiêng dè gì, bổ sung: "Các cô gái đi làm rất dễ bị thiệt thòi, cái lão già háo sắc đó chưa bị ai đánh mới ngồng cuồng như vậy. Hôm nay bị cô tát một cái, có lẽ sau này nếu có sò mó mấy cô gái khác chắc sẽ bị ám ảnh."

Mễ Quang hơi sững sốt, cảm thấy như được cổ vũ. Cô gật đầu một cái, nói với Tiểu Cố: "Anh chưa gặp cái lão Tổng giám đốc Bàng đó đâu, thật sự là ghê tởm!"

Tiểu Cố nhìn cô rồi hỏi: "Sau này cô có dự định gì không?"

Nói đến vấn đề này, Mễ Quang còn ám ảnh trong lòng: "Chỉ có thể tìm việc tiếp chứ sao nữa."

Tiểu Cố suy nghĩ một chút, mới nói: "Tạm thời, cô tới Nhà hàng của tôi phụ giúp đi, dù sao thì cô cũng chỉ tới Thành phố A này để lánh tạm thôi mà."

Động tác của Mễ Quang cứng đờ, ngo ngác hỏi: "Làm sao anh biết tôi tới Thành phố A này để lánh tạm?"

Tiểu Cố hơi buồn cười nhìn cô: "Cô mới vừa nói đây thôi, cô bị ép cười, chạy trốn tới đây."

Mễ Quang: ". . . . ."

Vừa nãy, thật sự là cô quá đau lòng, chỉ chăm chăm nói hết những uất ức ra, hoàn toàn không ý thức được mình nói gì.

"Yên tâm đi, tôi không sẽ nói khắp nơi đâu." Tiểu Cố nở nụ cười với cô: "Ba tháng đầu ở Nhà hàng của tôi là thời gian thử việc, lương tạm thời là 4 triệu đã, bao cơm hai bữa, cuối tháng thưởng phần trăm nữa. Làm việc từ mười rưỡi sáng đến 2h chiều, và 5h chiều đến 10h tối, thời gian còn lại thì có thể nghỉ ngơi ở nhà hàng, cũng có thể tự do sắp xếp. Nghỉ ngơi luân phiên bốn ngày/tháng. Khi trở thành nhân viên chính thức sẽ được tham gia Bảo hiểm, được đi du lịch tập thể một lần hai ngày một đêm vào cuối năm."

Mễ Quang nghe thấy thì sửng sò, cô không ngờ rằng một Nhà hàng lẩu tự chọn thôi mà lại có phúc lợi đầy đủ như thế, có cả du lịch công ty nữa chứ. Nhưng . . . "Lương thử việc hơi thấp."

Tiểu Cố nhìn cô: "Vậy công việc trước của cô lương là bao nhiêu?"

"À . . ." Mễ Quang có chút bối rối: "Mặc dù không nhiều hơn bao nhiêu, nhưng đầu sao cũng là làm công ty."

Tiểu Cố cười cười: "Cho nên cô coi thường nhân viên phục vụ phải không?"

Mễ Quang nói: "Tôi không coi thường nhân viên phục vụ." Chẳng qua cũng không muốn làm nhân viên phục vụ.

Hiểu ý của cô, Tiểu Cố hơi nhún mày, nói: "Vậy thì thôi."

Mễ Quang và mấy hạt com, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: "Ồ Nhà hàng của anh cần phải làm những gì?"

Tiểu Cố cười, hỏi ngược lại: "Cô sẽ làm à?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Dù sao, cô cũng là sinh viên đại học, thực sự coi cô không biết làm gì sao?

Tiểu Cố nói: "Nhà hàng tự chọn không cần rửa chén đĩa, cô chỉ cần rót nước cho khách, quét dọn vệ sinh, xem khách cần gì thì làm là được."

Mễ Quang suy nghĩ một chút, như Tiểu Cố nói, cô vốn chỉ là tới thành phố A để lánh nạn thôi, cũng không định phát triển ở đây, có thể tìm được việc làm là được rồi. Hơn nữa, ở Nhà hàng của Tiểu Cố ít nhất có thể phụ giúp lẫn nhau, còn được bao hai bữa ăn, cuối cùng cô không cần ăn mì ăn liền nữa rồi.

Cô gật đầu một cái, nói: "Vậy cũng được ạ."

Cô đồng ý, nhưng Tiểu Cố lại nhìn cô nói: "Ồ Nhà hàng của tôi rất bận, nếu cô không làm được nhất định sẽ bị sa thải."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cho nên, cuối cùng anh muốn sao đây chứ????????

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bắt Đầu

Editor: Cogau

Sau khi ăn xong, việc đầu tiên Mễ Quang làm là đi tắm rửa sạch sẽ.

Chỗ bị Tổng giám đốc Bàng sờ qua, bây giờ vẫn cảm thấy nhom nhóp, cô đổ một vốc lớn sữa tắm lên mu bàn tay, rửa đi rửa lại ba lần, cuối cùng mới cảm thấy bớt ghê tởm.

Trở về phòng, cô lại đắp mặt nạ rồi bắt đầu mát xa. Cả ngày làm việc hôm nay đã làm cho thể xác và tinh thần cô mệt mỏi, tay phải cô cảm thấy mát xa mát xa khắp người, còn tay trái thì cầm điện thoại di động lên mạng vào trang cá nhân của anh ‘Thỏ’.

"Đùi vịt kết hợp với khoai tây và bơ ăn kèm với sốt cam: Ngon tuyệt!!! ^_^ [hình ảnh]"

Mễ Quang nhìn chằm chằm hình ảnh rồi hít mũi một cái, cô cũng rất muốn ăn đùi vịt với bơ và khoai tây nha. Trước đây không lâu, cô còn mặc lễ phục xinh đẹp ngồi trong nhà hàng cao cấp ăn bữa ăn Tây, nhưng bây giờ phải ru rú ở đây, ăn mì ăn liền sắp hết hạn.

Cô thoát khỏi trang cá nhân, bắt đầu nhớ lại hương vị của món đậu hũ chiên cay và sườn sốt tỏi nay.

Ngày hôm sau, Tiểu Cố cho chó đi dạo về rồi dẫn Mễ Quang tới Nhà hàng tự chọn để giới thiệu.

Lúc này, nhà hàng vẫn chưa bán, trong đại sảnh chỉ có người nhân viên phục vụ. Thấy Tiểu Cố dẫn theo Mễ Quang đi vào, tất cả mọi người giương mắt nhìn bọn họ chằm chằm, về mặt thì tò mò muốn chết nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Ngược lại, Tiểu Cố không ‘thừa nước đục thả câu’, mà đi thẳng vào vấn đề: "Giới thiệu với mọi người, đây là Mễ Quang, hôm nay sẽ bắt đầu phụ việc ở

Nhà hàng chúng ta một thời gian."

"Cái gì?!" Tiểu Đức - lần trước dẫn Mễ Quang vào là người đầu tiên không nhận được, lên tiếng kinh ngạc: "Cô muốn phụ việc ở Nhà hàng sao chứ?"

‘Tiên nữ giáng trần’ mà làm việc này, tuyệt nhiên cậu ta không dám tin!

Mễ Quang cười, rồi nói với cậu ấy: "Mong được giúp đỡ nhiều ạ."

Tiểu Đức ‘được’ người đẹp cười nên bối rối, ngại ngừng tựa vào quầy thu ngân. Lâm Tĩnh Dung đang ở trên lầu, nghe tiếng ồn ào phía dưới, liền đi xuống xem xem có việc gì: "Chuyện gì vậy?"

Tiểu Cố ngẩng đầu nhìn cô ấy, nói: "Mễ Quang sẽ ở đây phụ việc một thời gian, cô hướng dẫn cho cô ấy nha."

Lâm Tĩnh Dung đang xuống lầu nghe vậy dừng lại, vẻ chần chừ rồi mới đi xuống: "Anh để cho cô ấy phụ việc ở đây sao?" Trông cô ấy Đại tiểu thư thế, có thể làm việc này sao chứ!?

"Ừ." Tiểu Cố gật đầu một cái, không giải thích nhiều: "Phải trả lương cho cô ấy đấy, cho nên có việc gì thì cứ gọi cô ấy đi làm, đừng có khách sáo nha."

Mễ Quang: ". . . . ."

Lâm Tĩnh Dung: ". . . . ."

Giờ này đông người, cô ấy cũng không tiện hỏi gì nhiều, chỉ có thể gật đầu: "Biết rồi ạ."

Tiểu Cố nghiêng người sang, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mễ Quang mấy lần, nói: "Ồ trong Nhà hàng phải mặc đồng phục thống nhất, tóc của cô phải cột lên, còn nữa, cô cắt móng tay đi."

Chân mày nhỏ dài của Mễ Quang chuyển động, đồng phục của Nhà hàng cô đã thấy, kiểu dáng còn có thể chấp nhận được, tóc cột lên thì cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng còn chuyện cắt móng tay. . . Cô cúi đầu nhìn xuống bộ móng tay đẹp mình đã làm, có chút không muốn: "Nhất định phải cắt móng tay sao ạ? Bộ móng tay này của tôi làm hơn bốn tiếng."

Lãng phí thời gian và tiền bạc thì cũng không tính toán đi, nhưng sau khi cắt thì sẽ thế nào đây!?

Tiểu Cố nhìn cô: "Cô đã từng thấy nhân viên phục vụ nào mà để móng tay không? Ngành ăn uống quan trọng nhất chính là vệ sinh, để móng tay dài như vậy khách thấy sẽ nghĩ sao đây?"

Mễ Quang bĩu môi, đương nhiên là cảm thấy rất đẹp rồi, nói không chừng còn sẽ hỏi cô ‘làm ở đâu’ đấy.

Đáng tiếc, bây giờ cô không dám công khai chống đối chủ nhà kiêm ông chủ Tiểu Cố, chỉ có thể hậm hực trong lòng mà thôi.

Tiểu Cố thấy cô có vẻ không phục lắm, lại bổ sung: "Sau khi cắt, phải bôi sạch nhũ nhĩc gì đó đi, không được sơn móng tay."

. . . . .

Mễ Quang chỉ không hiểu, làm nhân viên phục vụ nữ thì không phải là phụ nữ sao? Sơn móng tay thì sao nào? Sơn móng tay là không vệ sinh à?

Cô tức giận đùng đùng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cố, Lâm Tĩnh Dung thấy vậy, vội vàng ra mặt hoà giải: "Yên tâm đi, em sẽ giám sát cô ấy cắt móng tay."

"Vậy cô đưa cô ấy đi xử lý ngay đi, những chuyện tiếp theo cũng giao cho cô." Tiểu Cố bàn giao công việc xong, thu hồi ánh mắt đi khỏi nhà hàng. Mễ Quang thầm khinh bỉ, làm quản lý chỉ việc giao nhiệm vụ thật đúng là thoải mái nha.

Tất cả nhân viên trong đại sảnh đều nhìn Mễ Quang, Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, nói: "Sắp tới giờ mở cửa rồi, phải làm gì thì làm cái đó đi, đừng có ở đây nhiều chuyện."

Chị Dung lên tiếng, mọi người vội đi làm việc của mình ngay. Lâm Tĩnh Dung nhìn Mễ Quang, rồi nói với cô: "Vậy tôi dẫn cô qua chỗ Nhân sự nha."

"A, vâng ạ." Mễ Quang thầm kinh ngạc, cô nghĩ rằng việc tuyển người tự ông chủ quyết định là được, thì ra còn có cả Bộ phận nhân sự, xem ra Tiểu Cố mỗi ngày thực sự chỉ chơi mát chược thôi.

Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới khu Văn phòng trên lầu hai, trong một phòng làm việc rộng. Trong đó có năm sáu người ngồi, đều ngồi trước bàn làm việc của mình. Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới trước một nhân viên Nhân sự nữ mặc âu phục công sở, kêu một tiếng: "Tiểu Thái, đây là đồng nghiệp mới hôm nay ông chủ Tiểu vừa tuyển, giúp cô ấy làm thủ tục nha."

Tiểu Thái ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Mễ Quang thì hơi bất ngờ: "Cô ấy á?"

Lâm Tĩnh Dung gật đầu: "Ừ, chức vụ là nhân viên phục vụ Sảnh trước."

Tiểu Thái sững sờ gật đầu một cái, trông thế nào cũng cảm thấy cô ấy không giống tới làm nhân viên phục vụ ấy nhi.

"Trước mắt, giao cô ấy cho cô nhé, tới giờ mở cửa rồi nên giờ tôi hơi bận." Lâm Tĩnh Dung nói xong với Tiểu Thái, lại nhìn Mễ Quang nói: "Cô làm xong tất cả thủ tục thì hãy tới tìm tôi nha."

"Vâng." Mễ Quang gật đầu, Lâm Tĩnh Dung liền đi ra ngoài. Tiểu Thái đưa bản kê khai cho Mễ Quang điền, khi nhìn thấy tên trường mà cô tốt nghiệp thì Tiểu Thái lại không hiểu.

Tại sao một du học sinh - tốt nghiệp ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài phải chạy tới Nhà hàng của họ làm nhân viên phục vụ đây? Là để trải nghiệm cuộc sống sao? Cô cảm thấy con đường sự nghiệp Nhân sự của mình có vẻ không thích hợp rồi.

Mặc dù, Mễ Quang thấy lúc cô ấy nhìn thấy thông tin của mình rõ ràng là về sững sờ, nhưng lại không hỏi gì, cuối cùng mới thờ phào nhẹ nhõm, cũng có một chút xấu biết ơn.

Tiểu Thái sắp xếp hồ sơ xong, nói với cô: "Do ngành ăn uống cần Giấy chứng nhận sức khỏe, cô bớt chút thời gian đi khám sớm đi nha, có Giấy chứng nhận thì đưa cho tôi."

"Vâng . . ." Mễ Quang suy nghĩ một chút: "Vậy việc thanh toán thì sao ạ?"

Tiểu Thái nói: "Nếu làm việc đủ một năm trở lên thì được thanh toán, mỗi năm đều phải khám sức khỏe định kỳ, chi phí Nhà hàng chịu trách nhiệm thanh toán."

Mễ Quang gật đầu, Tiểu Thái lại đưa cho cô mấy phiếu nữa, giới thiệu từng thứ: "Cái này cầm tới chỗ Tiểu Vương – Bộ phận hành chính, để cô ấy cấp đồng phục và chìa khóa tủ đựng đồ, cái này cầm tới giao cho Bộ phận kế toán."

Mễ Quang ghi nhớ kỹ càng, cầm phiếu đi vài bước, lại quay đầu lại nhìn cô ấy: "Văn phòng các cô còn thiếu người sao?"

Tiểu Thái sững sờ giây lát, sau đó cười nói: "Nếu văn phòng thiếu người, tôi sẽ điều cô lên."

Mễ Quang vui vẻ nói: "Vậy cảm ơn nha!"

Người Phụ trách hành chính Tiểu Vương cấp đồng phục và chìa khóa tủ cho cô, rồi dẫn cô tới phòng thay đồ để đăng ký vân tay. Mễ Quang vừa làm thủ tục đăng ký vân tay, vừa nghĩ thầm, Nhà hàng lâu tự chọn thể này mà cũng chăm công bằng vân tay cơ đấy!

Trong thời gian cô làm thủ tục, lâu dưới cùng lấy cô làm đề tài để bắt đầu bàn tán.

"Cái cô Mễ Quang đó có phải là người mà lần trước ông chủ nói là khách trọ không ấy nhỉ?"

"Chắc vậy, mấy người nói thử coi, quan hệ giữa cô ấy với ông chủ là như thế nào? Không lẽ là bà chủ tương lai sao?"

"Hả? Tôi thì vẫn nghĩ rằng bà chủ tương lai sẽ là chị Dung cơ."

"Tôi ủng hộ chị Dung. Mặc dù Mễ Quang rất đẹp, nhưng vừa nhìn đã biết đó là ‘đại tiểu thư’ rồi, đâu có biết quản lý Nhà hàng như chị Dung đâu!"

"Tôi cũng có thể quản lý Nhà hàng đấy, vậy tôi có được đề cử mình không?"

". . . . . Cô hay quá ha."

Lâm Tĩnh Dung từ trên lầu đi xuống, liếc nhìn mấy cô ấy: "Nhiều chuyện gì đây? Xong việc hết chưa vậy?"

Mấy người tan tác như chim muông, chỉ có Tiểu Đức còn mặt dày theo sát: "Dung Dung, chị tiết lộ chút tin tức cho em đi."

Lâm Tĩnh nhìn cậu ta một cái: "Tiết lộ tin tức gì cho cậu, hả?"

Tiểu Đức nói: "Đương nhiên là Mễ Quang á, cô ấy có bạn trai chưa?"

Lâm Tĩnh Dung cười hi hi một tiếng, nhìn Tiểu Đức, nói: "Như cậu mà muốn theo đuổi người ta sao? Chờ cậu lên làm Quản lý Nhà hàng thì có lẽ còn có thể."

Tiểu Đức đầu tiên là bất mãn cong miệng, sau đó lại làm mặt lơ nói: "Thật ra thì em làm Quản lý chi nhánh Nhà hàng cũng không phải là không có khả năng, dù sao thì em cũng là nhân viên kỳ cựu, người lại vừa đẳng hoàng vừa thông minh nữa."

Lâm Tĩnh Dung nén cười, gật đầu rồi đuổi cậu ta đi làm việc.

Không bao lâu, Mễ Quang thay xong đồng phục đi xuống, Tiểu Đức chạy tới xem đầu tiên: "Oa, mấy người mau tới xem đi, cũng cùng một kiểu đồng phục, sao mặc lên người người đẹp trông lại đẹp thế chứ!"

Lập tức có một cô gái trêu cậu ta: "Đẹp thì sao đây? Cậu cũng chỉ có thể nhìn thôi."

Mấy cô gái khác cũng ‘giấu đồ bím leo’ cười hùa vào.

Tiểu Đức hừ họ một tiếng, định tới tán gẫu với Mễ Quang, liền bị Lâm Tinh Dung đuổi đi. Lâm Tinh Dung nhìn cô mấy lượt, nói: "Ừ, không ngờ cô mặc đồng phục kiểu cổ này cũng rất hợp nha."

Mễ Quang cúi đầu quan sát đồng phục trên người mấy lần, nói: "Kiểu đồng phục và màu sắc cũng tương đối ha." Vừa giữ lại được đặc điểm của Hán phục cổ, lại cải biên rất thuận lợi và phù hợp cho công việc. Hoa văn màu xanh dương trên đồng phục mang đậm chất Trung Quốc cổ xưa nha.

Lâm Tinh Dung cười, nói: "Đương nhiên rồi, đồng phục của chúng ta mặc đều do ông chủ thuê người thiết kế đấy."

Mễ Quang khẽ nhướn mày, gật đầu.

Lâm Tinh Dung đưa dây cột tóc cho Mễ Quang: "Dùng cái này cột tóc lên đi, kim bấm móng tay ở đây cũng có, nhân tiện bây giờ cắt móng tay luôn."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô nghĩ rằng cô ấy chỉ nói vậy thôi, hóa ra là giám sát cô thật.

Cô cầm lấy dây cột tóc, cột lên thành cái đuôi ngựa, đứng ở phía sau quầy thu ngân cắt móng tay với vẻ luyên tiếc. Lâm Tinh Dung ở bên cạnh nhìn cô, không nhịn được thờ dài nói: "Móng tay cô làm đúng là rất đẹp."

"Phải không, tôi chọn mãi mới chọn được bộ này đấy!" Mễ Quang nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không nở.

Cô cắt xong 10 móng tay, nhìn mấy ngón tay trở nên trụi lủi, rồi thờ dài.

Cô đã không giữ được chiếc áo khoác rồi, giờ thì tới bộ móng tay cũng không giữ được.

Lâm Tinh Dung chờ cô cắt xong móng tay thì đưa cô đi giới thiệu nơi làm việc trong Nhà hàng, thuận tiện giới thiệu lịch sử Nhà hàng luôn: "Nhà hàng này là nhà hàng do ba ông chủ mở, đầu tiên chỉ là một quán ven đường, sau đó ông chủ tiếp nhận, rồi từ từ mở rộng kinh doanh, phát triển thành Nhà hàng như hôm nay cô thấy. Bây giờ, ông chủ đang có ý định mở chi nhánh, đã chọn được địa điểm rồi."

Mễ Quang trừng mắt nhìn: "Muốn mở chi nhánh thêm sao?"

Lâm Tinh Dung nói: "Đúng, mặc dù hiện tại Nhà hàng này khá lớn, nhưng không chứa được hết lượng khách, mỗi ngày đều có người phải xếp hàng ở ngoài, rồi còn nhiều người ở xa lái xe tới nữa, họ cũng nói với ông chủ nhiều lần về chuyện mở chi nhánh rồi."

Mễ Quang có chút đăm chiêu, gật đầu, xem ra việc làm ăn của Nhà hàng so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn nhiều.

Lâm Tinh Dung tiếp tục nói: "Khi nào chính thức khai trương chi nhánh, thì một nửa số nhân viên kỳ cựu ở đây sẽ điều qua bên đó để kèm người mới, nửa số còn lại thì ở đầu hướng dẫn người mới, tất cả mọi người đang mong đợi được thăng chức đấy." Cô ấy cười cười, rồi lại nói tiếp với Mễ Quang: "Mười một giờ là chính thức mở cửa, ở đây có một cô bé sẽ tới liền, cô bé ấy cũng là một sinh viên đại học, các cô sẽ có khối chuyện để nói với nhau đấy, tôi sẽ để cho cô ấy hướng dẫn cô."

Cô ta đang nói, thì có một nữ sinh tóc ngắn từ ngoài chạy vào: "Dung Dung, em tới rồi!"

Lâm Tinh Dung nhìn cô nữ sinh vừa vào, giới thiệu với Mễ Quang: "Đây chính là cô bé mà tôi nói với cô, tên là Thẩm Thi Thi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Em Họ

Editor&Betaer: Cogau

Mặc dù, Thẩm Thi Thi là một sinh viên năm 2, nhưng làm việc tương đối thành thạo. Máy chuyện nhỏ như pha trà rót nước, dọn dẹp bàn này thì khỏi nói rồi, kỹ năng tính nhẩm thì quả thật khiến Mễ Quang hoài nghi cô ấy từng luyện qua Phật Sơn Vô Ảnh Cước.

"Tổng cộng 952 nghìn, mời qua quầy thu ngân bên này tính tiền ạ." Thẩm Thi Thi để Mễ Quang dẫn khách đi tính tiền, còn mình ở lại dọn dẹp bàn. Khách đi theo Mễ Quang là khách quen ở đây, lần đầu nhìn thấy Mễ Quang, khó tránh khỏi tò mò: "Người đẹp, mới tới làm hả?"

Mễ Quang cười cười: "Vâng ạ."

Cô cười rộ lên mặt mày tươi tắn, đáng vẻ thật đáng yêu, làm khách cũng cảm thấy mềm lòng: "Em ở đây đúng là ‘nhân tài không được trọng dụng’ rồi,

chỉ bằng theo anh đổi nghề đi."

Mễ Quang nghe thấy vậy cũng chỉ nghĩ là khách nói đùa, cô còn chưa trả lời, Lâm Tĩnh Dung đã đi tới: "Ông chủ Đói, Mễ Quang mới tới làm ngày đầu tiên, ông đã muốn ‘đào góc tường’ nhà hàng chúng tôi sao?"

Ông chủ Đói thấy là cô ấy, giọng nói chuyện trở nên thân thiết hơn nhiều: "Nghe bà chủ nói kìa, tôi đào góc tường của ai chứ không dám đào của cô đâu."

Lâm Tĩnh Dung cười nói: "Ông chủ Đói, ông chỉ được cái dẻo miệng thôi. Tôi đã nói tôi không phải là bà chủ rồi mà."

Ông chủ Đói cười theo cô ấy, nhưng trong nụ cười ấy mang theo ý hài hước: "Sớm muộn sẽ ‘là’ thôi."

Đứng trước quầy thu ngân, Mễ Quang mở to mắt kinh ngạc, số tiền trên Hóa đơn mà Thu ngân báo chính xác như Thẩm Thi Thi đã báo.

Cô mới đi một lát, thế mà Thẩm Thi Thi đã dọn dẹp bàn xong xuôi. Tiểu Đức lại dẫn một nhóm khách mới đi vào. Thẩm Thi Thi để khách lại cho Tiểu Đức, kéo Mễ Quang tới một nơi hẻo lánh lên nghỉ một lát.

"Buổi trưa ở đây khách càng ngày càng đông," Thẩm Thi Thi tựa vào tường phía sau lưng, rũ rũ tay của mình.

Mễ Quang không nghĩ là buổi trưa ở đây lại bận rộn như vậy, mặc dù cô cũng không làm được bao nhiêu việc, nhưng đứng cả buổi trưa như vậy cũng đủ mệt rồi. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Thi Thi, ‘nhiều chuyện’ với cô ấy: "Em có biết chị Dung Dung và ông chủ Tiểu có quan hệ như thế nào không? Chị nghe rất nhiều khách đều gọi chị ấy là ‘bà chủ’."

"Ôi, chuyện này ầy à, chị Dung Dung không phải là bà chủ, mấy người khách quen thích gắn ghép chị ấy với ông chủ Tiểu thôi." Thẩm Thi Thi nói xong, khẽ đảo mắt lại Mễ Quang, lạnh lẽo nói: "Nhưng nói không chừng ngày nào đó sẽ trở thành sự thật đấy."

Mễ Quang hơi nhướn mày, chẳng có gì để nói tiếp cả.

Thẩm Thi Thi quan sát cô mấy lần, ánh mắt có vẻ còn tò mò hơn cô hỏi nãy: "Chẳng lẽ chị cũng thích ông chủ Tiểu sao?"

Mễ Quang bị cái giả thiết này của cô bé làm cho hết hồn, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: "Em đừng nói lung tung, ai mà thích anh ta chứ! Chị không phải là người cuồng ngược."

Cô vừa nói như vậy, Thẩm Thi Thi càng tò mò hơn: "Chẳng lẽ ông chủ rất hống hách sao?"

Mễ Quang cảm thấy hình dung này rất chuẩn xác, nhưng vẫn tiến hành bổ sung: "Vừa keo kiệt lại vừa hống hách."

"Ha ha ha ha ha, vừa keo kiệt vừa hống hách là cái quý gì." Thẩm Thi Thi cười lớn: "Có điều, em cũng nói cho chị biết nha, rất nhiều người thích ông chủ Tiểu đấy, từ nhân viên phục vụ đến khách đều có cả."

Mễ Quang nhớ đến, lần đó ở cửa Nhà hàng gặp mấy nữ sinh cấp 3, đều bị gương mặt của Tiểu Cổ đó che mắt, cũng thật tội nghiệp.

"Nhân viên phục vụ, cho nước đá bên này đi." Một khách ở bàn trước mặt vậy.

Thẩm Thi Thi lập tức đi qua: "Có ngay ạ!"

Mễ Quang thấy cô ấy đi qua, cũng theo sát phía sau. Cả buổi trưa, hầu như không được thở, mãi gần tới hai giờ, khách trong Nhà hàng mới dần dần đi hết.

Mễ Quang sắp mệt rã rồi rồi, ngồi luôn xuống ghế. Thẩm Thi Thi đưa một bịch bánh bích quy đã bóc ra tới trước mặt cô, là bánh quy dâu tây có nhân sôcôla: "Ăn không?"

"Cám ơn." Mễ Quang cầm một cái, một tay khác thì dấm dấm chân: "Em không mệt sao?"

Thẩm Thi Thi cười: "Em quen rồi. Thực ra, em còn làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi khác nữa."

Mễ Quang tròn mắt ngạc nhiên: "Em cần tiền gấp sao?"

Thẩm Thi Thi có chút mơ màng: "Không."

"Vậy sao em phải liều mạng như thế?"

Thẩm Thi Thi nói: "Chi đơn giản là em thích kiếm tiền thôi."

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô cắn miếng bánh bích quy, nhìn Thẩm Thi Thi rồi nói: "Sẽ không ảnh hưởng tới việc đi học của em chứ?"

Thắm Thi Thi lắc đầu: "Sẽ không đâu ạ. Hàng ngày, chỉ có buổi trưa hoặc là buổi tối khi mở cửa Nhà hàng thì em ở đây, còn bên Cửa hàng tiện lợi thì em chỉ kiêm nhiệm thôi, thời gian tới làm không nhiều lắm." Cô ấy nói xong bỗng như nhớ đến chuyện gì hay ho, cười ha ha: "Hơn nữa, người siêng năng sẽ gặp may mắn đấy."

Mễ Quang: ". . . . ." Cái quái gì vậy chứ.

Thắm Thi Thi kéo ghế phía đối diện cô, ngồi xuống, nói nhỏ với cô: "Em nói nhỏ với chị chuyện này nha, chỗ Cửa hàng tiện lợi em làm ấy, gần nhà của Cố Tín. Lúc anh ấy bị người hâm mộ đuổi theo thì chạy tới Cửa hàng tiện lợi trốn, em giúp anh ấy giải vây, anh ấy còn mời em ăn cơm cà ri nữa nha!"

Mễ Quang chớp chớp mắt, dường như cố gắng nhớ lại chuyện gì đó: "Cố Tín?" Cái tên này nghe quen quen.

Thắm Thi Thi tròn mắt kinh ngạc, nhìn cô: "Chị không biết Cố Tín à?" Cô ấy nói xong thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm bấm mấy cái, đưa cho Mễ Quang xem: "Chính là anh ấy đấy! Một ca sĩ nổi tiếng!"

Trên màn hình, một người đàn ông mặc áo thun màu đen và quần jean cạp trễ, trên tai đeo mấy cái bông tai nhỏ màu bạc, ánh mắt lấp lánh bùng bùng khí thế còn nổi bật hơn so với cô về nữa. Mễ Quang suy nghĩ một hồi, hình như nghĩ ra chút đầu mối: "Có phải là anh ấy hát nhạc Rock and roll không? Vốn là lớp chị cũng có người rất thích anh ấy."

Thắm Thi Thi vui mừng nói: "Có thật không! Anh Cố đẹp trai nổi tới tận nước ngoài sao!"

Mễ Quang nói: "Người bạn lớp chị cũng là người Trung Quốc." Trên thực tế, lớp họ gần một nửa đều là du học sinh người Trung Quốc.

Thắm Thi Thi: ". . . . ."

Mễ Quang thấy cô ấy có vẻ chán nản, ho một tiếng rồi nói sang chuyện khác: "Em vừa nói anh ấy mời em ăn cơm cà ri à? Vậy hai người tại em rất thân sao?"

Khi cô vừa hỏi thế, Thắm Thi Thi càng chán nản hơn: "Không có . . . Ngay cả số điện thoại của anh ấy, em cũng không biết." Cô ấy lặng lẽ rũ mắt xuống, rồi bỗng về mặt lại sáng láng, ngẩng đầu lên: "Nhưng em có trang cá nhân của anh ấy!"

Mễ Quang nghĩ thầm, trang cá nhân cũng có rồi, không phải là còn có tác dụng hơn so với số điện thoại sao? Sau đó, cô nhìn thấy Thắm Thi Thi đưa trang cá nhân dành cho người hâm mộ của Cố Tín qua.

Mễ Quang: ". . . . ."

Mặc dù là một trang cá nhân công cộng nhưng Thắm Thi Thi vẫn rất thỏa mãn: "Trang cá nhân công khai này định kỳ sẽ đưa vài tin tức của Cố Tín, còn có hình tự sướng nữa! Hơn nữa, anh ấy cài đặt chế độ trả lời tự động, chị có thể nói chuyện phiếm với anh ấy đấy!"

Mễ Quang: ". . . . ."

Xin lỗi, cô chẳng thể hiểu được tán gẫu với một người máy thì vui ở chỗ nào!?

Nhưng hiển nhiên Thắm Thi Thi nhiệt huyết dâng trào: "Mặc dù, Cố Tín trông có vẻ lạnh lùng đấy, nhưng trên trang cá nhân thì trả lời hầu như tất cả mọi người rất nhanh." Cô ấy nói xong thì mở phần tin nhắn ra nhấp vào: "Cộc, cộc, cộc!", đối phương lập tức nhắn lại: "Cộc, cộc, cộc ^_^".

Mễ Quang: ". . . . ."

Thắm Thi Thi vui vẻ nói: "Mục tiêu của em chính là kiểm tra toàn bộ những trả lời tự động của anh ấy!"

Mễ Quang im lặng một lát rồi đứng lên đi lên lầu. Sau lưng, Thắm Thi Thi gọi lại cô: "Chị đi đâu vậy?"

Mễ Quang nói nhưng cũng không quay đầu lại: "Thay quần áo đi ra Ngân hàng mở tài khoản, phải đưa số tài khoản cho Kế toán."

"À . . ." Thắm Thi Thi giọng có chút cô đơn.

Mễ Quang làm xong thẻ Ngân hàng vẫn chưa tới ba giờ, nghĩ chiều năm giờ mới bắt đầu phải làm, cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, ngủ bù cho khỏe.

Kết quả mới vừa vào cửa, cô đã sững sờ.

Trong phòng khách, một người đàn ông xa lạ đang chơi cùng Husky.

"Ha ha, Hao Thiên! Có phải mày lại mập lên không vậy?" Người đàn ông ôm Husky, trông hết sức thân mật, hình như Husky cũng rất vui, không ngừng sủa 'gâu, gâu'.

Mễ Quang thấy có lẽ người đàn ông quen biết với Tiểu Cố, nếu không Husky sẽ không thân thiết với anh ta như vậy . . . Có điều, giống như người ta nói, Husky không nhận ra chủ nhân?

. . . . . Không thể nào chứ!

Khi Mễ Quang đang do dự không biết nên đi vào hay là nên báo cảnh sát, thì cuối cùng, người đàn ông ấy nhìn thấy cô. Có lẽ là vừa rồi quá tập trung chơi với Husky, anh ta không nghe thấy tiếng mở cửa. Lúc này, đột nhiên nhìn thấy Mễ Quang xuất hiện, rõ ràng cũng sùng sốt.

Anh ta quay đầu lại phía Mễ Quang, cuối cùng, Mễ Quang cũng nhìn rõ mặt của anh ta. Gương mặt này . . . có phải mới gặp ở đâu rồi không nhỉ?!

Đây không phải là Cố Tín – người đàn ông trong mộng của Thẩm Thi Thi sao!

Mễ Quang đỏ cả mồ hôi lạnh, cô không biết vì sao Cố Tín lại xuất hiện trong nhà của Tiểu Cố.

Ổn định, sau khi thấy cô im lặng hồi lâu, Cố Tín lấy điện thoại di động của mình ra, gọi một cú điện thoại: "Này, sao trong nhà anh lại có một cô gái?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Giờ phút này, đầu óc Mễ Quang đang nghĩ tới một bộ tiểu thuyết ngôn tình mười vạn chữ, thì ra là, con chó này không phải là của ‘bạn gái cũ’ của Tiểu Cố để lại . . . mà là của ‘bạn trai cũ’.

Sau khi Cố Tín gọi điện thoại xong, Tiểu Cố chạy về rất nhanh. Anh nhìn thoáng qua Mễ Quang đang đứng ở cửa, hỏi: "Không phải là cô đang đi làm sao?"

Mễ Quang mím môi: "Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, tôi về ngủ, không được sao?"

Cố Tín tận dụng triệt để mọi thứ, hỏi: "Sao cô ấy lại muốn ngủ ở nhà anh?"

Mễ Quang: ". . . . ."

Cô cảm thấy: vấn đề này cần giải thích rõ ngay lập tức, thấy tình hình hiện tại thì hai người họ có vẻ như còn có thể tái hợp: "Chuyện này, ngàn vạn lần anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là người thuê nhà này, giữa tôi và anh ấy rất trong sáng."

"Người thuê nhà á?" Cố Tín nhún mày, vẻ rất hứng thú nhìn Tiểu Cố.

"Chuyện này từ từ rồi nói." Tiểu Cố bước mấy bước vào trong phòng khách, chỉ vào Cố Tín nói với Mễ Quang: "Giới thiệu với cô, đây là em họ tôi - Cố Tín."

Mễ Quang: ". . . . ."

Anh em - sẽ không phải khẩu vị quá nặng rồi chứ . . . Ôi trời ơi, em họ sao?

Cô nghiêng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó: "Anh ấy tên là Cố Tín, là em họ của anh, cho nên cái tên Tiểu Cố của anh không phải là bởi vì ba họ Tiểu mẹ họ Cố đấy chứ?"

"Ha ha, đoán đúng rồi." Cố Tín không đợi Tiểu Cố trả lời, bắt đầu ‘thừa thắng xông lên’: "Mỗi lần tôi gọi tên anh ấy, cũng đều buồn cười đấy."

Tiểu Cố: ". . . . ."

Anh lờm Cố Tín, rồi khom lưng sờ sờ chân Husky: "Cũng không biết cái tên ‘Hao Thiên’ như tên người này ở đâu ra nữa ha."

Mễ Quang chớp chớp mắt, thì ra cái tên ‘Hao Thiên’ này là Cố Tín đặt sao? Thì ra anh ta mới chính là ‘Nhị Lang Thần’ sao?

Dường như đọc được nghi ngờ vô thanh của Mễ Quang, Tiểu Cố nói: "Bình thường là chó của cậu ta đấy."

Mễ Quang: ". . . . ."

Tóm lại, thực sự là chó . . . của ai.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Về Nước

Husky vốn là chó Cố Tín mua về nuôi, nhưng sau đó bởi vì quá bận rộn nên đành đưa cho Tiểu Cố, rồi còn đặc ý viết: "Hai kẻ độc thân - vừa hay kết hợp thành một đôi!".

Mẽ Quang không ở lại phòng khách, mà quay về phòng của mình. Nằm vật xuống giường, tiện tay cô dùng di động tìm kiếm chút thông tin về Cố Tín.

Trang tìm kiếm hiện ra hàng loạt kết quả, cô nhấn vào kết quả đầu tiên, nhìn xuống thông tin cá nhân của anh. Ôi trời ơi,... Thành phố C ư? Cố Tín là người thành phố C sao?

Mẽ Quang khẽ nhú mày, hình như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Đúng là Thành phố C có một gia đình họ Cố, nhà họ Mẽ coi như cũng có qua lại với họ. Thật ra thì họ đều là bạn bè với nhau, nhưng mà cô thân thiết hơn đối với nhà họ Cố là hai chị em Cố Trân và Cố Bảo, còn Cố Tín thì cô thật sự không có ấn tượng gì, chứ đừng nói đến Tiểu Cố.

Mặc dù đều là người nhà họ Cố ở thành phố C, nhưng có lẽ không có quan hệ gì đâu!

Mẽ Quang chẳng suy nghĩ nhiều nữa, cô lướt xuống dưới, nhìn thấy một tấm hình Cố Tín vén quần áo lên. Bởi vì tấm hình chụp nghiêng mặt anh ta, nên máy chụp hình chụp ngay được hình xăm trên hông anh ta.

Mẽ Quang: "....."

Hai anh em nhà này còn xăm hình cặp nữa - hình xăm anh em, tình cảm thật tốt ha!

Cô mở lớn hình lên, nghiên cứu cẩn thận hình xăm bên hông của Cố Tín, trông giống như là Kỳ Lân vậy. Mẽ Quang chớp chớp mắt, vậy hình xăm trên người Tiểu Cố cũng là Kỳ Lân sao?

Mẽ Quang nhớ đêm nhìn thấy hình xăm đó, chẳng nghĩ ra đầu mối gì nên lấy điện thoại di động đặt đồng hồ báo thức, rồi để qua một bên bắt đầu ngủ bù.

Lúc cô đi là bốn rưỡi, đúng lúc gặp Tiểu Cố dắt chó ra ngoài đi dạo. Mẽ Quang nhìn một lượt phòng khách, Cố Tín không còn ở đó: "Anh ấy đi rồi sao?"

"Ừ." Tiểu Cố đeo xích vào cho Husky, cầm áo khoác trên ghế sa lon lên: "Công việc của cậu ấy rất bận, chỉ thỉnh thoảng bớt chút thời gian tới, may mà còn có thể nhận ra cậu ta đấy."

Mẽ Quang gật đầu đồng ý, xem ra trí thông minh của 'chó cưng' cũng không tệ lắm. Tiểu Cố lôi xích chó, mở cửa, quay đầu lại nhìn Mẽ Quang: "Đúng rồi, chuyện Cố Tín là em họ của tôi không cần nói cho người khác đâu nha."

"Ok." Mẽ Quang thay giày đế bằng, đi ra ngay sau anh, thuận tay đóng cửa: "Nếu anh ấy là em họ của anh, anh để cho anh ấy làm đại diện Nhà hàng của anh, nhất định sẽ thu hút rất nhiều người hâm mộ của anh ấy tới ăn đấy."

Tiểu Cố nói: "Ở nhà hàng bây giờ đã rất bận rồi, không rảnh để đón tiếp thêm người hâm mộ của cậu ta nữa đâu." Anh nghĩ nghĩ, rồi cảm thấy lời của Mẽ Quang cũng có lý, nếu cậu em họ có lợi dụng giá trị, vậy anh không nên lãng phí: "Nếu không thì nhà hàng mới có thể để cho cậu ta tới cắt băng khai trương đi ha."

Vốn là Mẽ Quang cố ý nhạo báng Tiểu Cố nhưng không ngờ anh lại cảm thấy được, không khỏi buồn cười: "Một ca sĩ lớn - hát nhạc Rock and roll cắt băng khai trương cho Nhà hàng tự chọn, hi hi, hình ảnh đẹp đó nha."

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Rất kỳ lạ sao? Đinh Mông cũng là khách quen của Nhà hàng tôi."

Mẽ Quang: "....."

Đinh Mông thì cô biết, cũng là ca sĩ, trước đây cô cũng từng xem hai vợ chồng Đinh Mông ngược đãi chó phát tán trên mạng.

Một cánh cửa phòng ở lầu năm bỗng mở ra, một ông lão từ bên trong đi ra. Ông lão nhìn thấy Mẽ Quang và Tiểu Cố từ trên lầu đi xuống, cười hiền hậu với họ: "Hai vợ chồng son lại ra ngoài dắt chó đi dạo à."

Mẽ Quang: "....."

Tiểu Cố: "....."

Anh khẽ mỉm cười, nói nhỏ với Mẽ Quang: "Ông Khâu lớn tuổi rồi, đôi khi cũng lẫn lộn."

"À..." Mẽ Quang cười với ông Khâu, đi bên cạnh anh. Tiểu Cố kéo Husky dừng lại, cùng ông Khâu hàn huyên mấy câu.

Vườn hoa Nam Thành cách nhà hàng Tự chọn của Tiểu Cố một con đường, chỉ cần đi mấy phút là tới. Mẽ Quang quẹt thẻ thay đồng phục xong còn hơn 10 phút nữa mới tới năm giờ, nhưng đã khách có tới sớm ngồi chờ ở sảnh rồi.

Thực sự, Mẽ Quang hơi nghi ngờ, sớm thế đã tới ăn rồi không biết có ăn nổi hay không.

Buổi tối, Thẩm Thi Thi không tới, Mẽ Quang theo Lâm Tĩnh Dung. Hơn sáu giờ là khách đông nhất, Lâm Tĩnh Dung cũng bận rộn không có thời gian để

ý tới cô. Cũng may mà Nhà hàng tự chọn ngoại trừ đếm thẻ thì cũng không cần trang bị kỹ năng đặc biệt gì, Mễ Quang cũng nhanh xong việc nhưng lần đầu tiên dọn dẹp bàn thì vẫn hơi ngại.

Trước đó, mặc dù Tiểu Cố nói cho cô tan làm lúc mười giờ tối, nhưng có khách hơn chín rưỡi mới đến ăn, nửa tiếng ăn chưa xong, nên họ phải ở lại tới khi khách ăn xong mới có thể về.

Lúc Mễ Quang về đến nhà cũng gần mười một giờ, cô mệt mỏi ngã vật xuống giường, tắm cũng chẳng muốn tắm.

Nằm một lát đỡ mệt, Mễ Quang cố gắng đi rửa mặt qua loa rồi lại quay vào phòng. Ôi, một ngày không tắm thì cũng có sao đâu.. Cô mơ mơ màng màng nghĩ, rồi ngủ mất.

Chín rưỡi sáng hôm sau, cô bị đồng hồ báo thức của mình đánh thức. Chuông báo thức đang miệt mài kêu lần thứ hai thì cô vẫn mắt nhắm sờ điện thoại di động, nhấn tắt đồng hồ báo thức.

Sau khi tắt báo thức, Mễ Quang lại ngủ thiếp đi rất nhanh, mười giờ, đồng hồ báo thức cô đặt lần hai vang lên. Sau khi tắt báo thức lần này, cuối cùng Mễ Quang cũng đành phải bò dậy, đi sang phòng tắm để rửa mặt.

Tiểu Cố dắt chó đi dạo về, thấy Mễ Quang còn chưa đi, liền tới cửa phòng của cô ngó. Cửa phòng của Mễ Quang không khóa, cô đang ngồi ở trước bàn sách trang điểm. Tiểu Cố đứng ở ngoài nhìn cô đánh phấn nền, khẽ nghiêng người tựa vào cửa nói: "Còn có mười phút nữa thôi, cô không đi làm là tới trễ đó."

Mễ Quang bị giọng bất thành linh của anh làm sợ hết hồn, cô quay đầu lại nhìn Tiểu Cố, rồi lại vội quay đầu về: "Tôi còn mắt chưa vẽ, xong ngay đây."

Tiểu Cố vẫn tựa ở cửa ra vào, không nhanh không chậm nói: "Nếu trễ từ nửa tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm nửa ngày, còn trễ từ hai tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm một ngày."

Tay cầm chì vẽ mắt của Mễ Quang dừng một chút, nhếch miệng lên: "..... Vậy nếu đã trễ hai tiếng thì khỏi đi đi, dù sao cũng coi như nghỉ làm một ngày mà."

Tiểu Cố cười với cô: "Nếu tự ý nghỉ việc một ngày, sẽ bị trừ ba ngày lương."

Mễ Quang: "....."

Cho nên, người lao động chân chính vĩnh viễn tính không lại được với các ông chủ!

Cô tức giận đặt bút kẻ mắt xuống, khoác áo khoác rồi đi. Lúc đi qua bên cạnh Tiểu Cố, lạnh lùng ‘hừ’ anh một tiếng.

Tiểu Cố cũng không giận, chỉ khẽ cười, nhìn bóng lưng cô rồi nói: "Thật ra thì mắt cô không cần kẻ cũng rất to rồi."

Đứng ở cửa mang giày, Mễ Quang cười ha ha: "Đây coi như là khích lệ sao?"

Tiểu Cố nói: "Mắt to như mắt trâu."

Mễ Quang: "....."

Gấp lại sau!

Cô đóng sập cửa, chạy nhanh xuống.

Đúng 10 giờ 29 phút 36 giây thì cô quẹt vân tay, thấy máy hiện ra tên của cô, Mễ Quang thờ phào nhẹ nhõm, cô thay xong quần áo đi ra, lấy điện thoại di động ra xem chút.

Tối hôm qua quá mệt, nên cô cũng không lướt trang cá nhân của anh ‘Thỏ’, không biết có tin gì không nữa.

Trang cá nhân của anh ‘Thỏ’ có một tin mới lúc hơn 5 giờ, tuy chỉ có hai chữ ngắn gọn nhưng làm Mễ Quang sững sờ tại chỗ.

"Về nước ^_^ [hình ảnh]"

Điện thoại trong tay Mễ Quang thiếu chút nữa thì rơi xuống, cô nhìn chăm chăm tấm hình, mắt khẽ tròn to. Tấm hình này là chụp ở Sân bay quốc tế Thành phố C, định vị của trang cá nhân cũng thể hiện là ở Sân bay quốc tế Thành phố C.

Mễ Quang thấy tim mình đập thành thịch, anh ‘Thỏ’ đã về nước sao?

Cô bình phục lại một lát rồi hô hấp lại bỗng trở nên rối loạn, sau đó nhét di động vào túi xách.

Anh Thỏ về nước, thế mà cô lại tới thành phố A, ở đây... làm nhân viên phục vụ trong Nhà hàng tự chọn.

Nghĩ đến điều này, Mễ Quang như quả bóng xì hơi, cô cố xốc lại tinh thần lấy di động ra, tìm được trang cá nhân của bạn tốt, nhấn một tin: "Tình hình

bây giờ thế nào rồi? Ba mình ‘bớt đi’ không?"

Cô đứng ở cửa phòng thay quần áo đợi một lát, không có tin nhắn lại, không thể làm gì khác hơn là xuống lầu chuẩn bị làm việc trước đã. Diên~n dda`n3 quy' đơ^n.c0m

Lúc này vẫn chưa chính thức hoạt động, tất cả mọi người đang làm những việc để chuẩn bị mở cửa. Lâm Tĩnh Dung cho Mễ Quang một nắm thẻ bằng trúc, để cho cô luyện đếm thẻ, Mễ Quang nghĩ đến ‘Phật Sơn Vô Ảnh cước’ của Thẩm Thi Thi nên cũng hứng thú luyện tập.

Bên cạnh cô còn có một nam sinh trẻ cũng tập đếm thẻ, trông có vẻ tuổi cậu ta chưa nhiều, hình như mới tốt nghiệp trung học chưa bao lâu. Lâm Tĩnh Dung cứ ở bên cạnh nhìn, nên họ cũng không tiện nói chuyện, nam sinh nóng lòng hoàn thành không cẩn thận làm mấy thẻ trúc trong tay rơi hết xuống đất.

Lâm Tĩnh Dung ở bên phê bình: "Tay đàn ông sao lại vụng về như vậy chứ?"

Mễ Quang: "....."

Chị Dung Dung à, nói lời này với một chàng trai trẻ, thật sự cậu ta nghe có thể hiểu sao chứ?

Dĩ nhiên, tình trạng của cô cũng chẳng hơn gì, mặc dù không làm rơi thẻ nhưng tốc độ thì quá chậm, ngay cả cô cũng không nhìn nổi nữa. Lâm Tĩnh Dung ở bên cạnh nhìn cô một lát, rồi hỏi: "Cô làm sao vậy? Sao có vẻ rất lo lắng thế?"

Mễ Quang sừng sốt, cười nói: "Em không sao ạ."

Vì chứng minh mình thật không sao, động tác của cô cũng tăng nhanh, sau đó không cẩn thận cũng làm rơi hết xuống đất giống với chàng trai kia.

Mễ Quang: "....."

Không lẽ, bà chị Dung Dung lại nói ‘sao tay một cô gái lại vụng về như vậy’ ư.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sinh Nhật

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi Nhà hàng bắt đầu mở cửa, Mễ Quang cũng chẳng có thời gian mà nhìn tới điện thoại di động nữa, ráng cố gắng đến buổi trưa hết giờ bán hàng, cô trở lại phòng thay quần áo thay quần áo xong, thuận tiện lấy điện thoại ra xem chút.

Vẫn không có tin nhắn nào gửi cho cô, cô nhú mảy, lại gửi tiếp một tin nhắn đi: "Cậu đang ở đâu vậy?"

Lần này, tin nhắn được gửi lại rất nhanh: "Xin lỗi, vừa rồi có chút việc. Tính tình của chú Mễ - cậu là người hiểu rõ nhất, chú rất cố chấp, chuyện cậu trốn hôn lần này đúng là chú vẫn giữ kín với bên ngoài. Có lẽ chú vẫn rất tức giận, cậu kiên trì thêm một thời gian nữa, có cơ hội mình sẽ thông báo cho cậu."

Mễ Quang xem xong đoạn tin nhắn này, mím môi rồi cất điện thoại vào trong túi xách.

Vừa thoát khỏi trang cá nhân, Cố Trần ở bên cạnh liền lại gần cô ấy, khua khua ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng sóng sánh: "Nhắn tin với ai vậy? Hoắc Lệ, có phải cậu có bạn trai rồi không, hả?"

Hoắc Lệ cười, để điện thoại vào lại trong túi xách: "Đại tiểu thư Cố là cậu còn chưa có bạn trai, tôi đây làm sao dám có bạn trai!"

Lông mày sắc nét của Cố Trần khẽ nhếch lên, đôi môi màu đỏ vênh lên với nụ cười mê người: "Ai nói tôi chưa có bạn trai?"

Hoắc Lệ cười nói: "Vâng! Vâng! Đại tiểu thư Cố chỉ không có bạn trai cố định mà thôi."

Cố Bảo ngồi ở bên cười một tiếng, rồi nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên ở bên cạnh: "Nghi Nhiên, ở nước ngoài anh có bạn gái không?"

Chu Nghi Nhiên giơ cái ly để cao trong tay lên, những ngón tay thon dài với khớp xương rõ rệt, dưới ánh đèn, trông càng đẹp mắt hơn: "Làm gì có thời gian."

"Chắc chắn." Cố Trần nhìn tay của anh ấy, nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly: "Không hổ là người chơi đàn dương cầm nha, đôi tay này em có thể thưởng thức một năm đấy."

"Híc, chị! Chị đừng dọa cậu thiếu gia của nhà họ Chu sợ nha." Cố Bảo cười đều, cộng ly với Chu Nghi Nhiên: "Bạn bị tới mức thời gian kiếm bạn gái cũng không có sao? Đáng thương quá... Nhưng bây giờ anh đã về nước rồi, sẽ không có bạn rợn như vậy chứ? Lần sau tôi dẫn anh đi chơi."

Cố Trần gõ đầu của cậu ta một cái: "Chơi cái gì? Em nghĩ rằng mọi người đều không làm việc đàng hoàng như em sao?"

Cố Bảo xoa chỗ bị gõ, bắt mắt nhìn chằm chằm Cố Trần: "Giao lưu với mấy cô gái không phải là việc chính đáng hay sao, hả?"

Chu Nghi Nhiên bị màn đối đáp của chị em kẻ dờ hơi chọc cười, anh ấy nhìn quanh rồi hỏi: "Đúng rồi, sao không thấy Mễ Quang nhỉ?"

Bỗng chốc, vấn đề này khiến không gian đột ngột yên tĩnh lại, Cố Trần lại gõ Cố Bảo một cái rồi nói tiếp: "Mễ Quang à, nghe đâu thời gian này thân thể cô ấy không tốt lắm, em cũng không sao gặp được cô ấy."

Chu Nghi Nhiên nhú mày: "Thân thể không tốt lắm á? Cô ấy bị sao vậy?"

Cố Trần nhún vai một cái, tỏ ý mình cũng không rõ lắm, ngược lại Cố Bảo nhỏ giọng, thần thần bí bí nói: "Tôi nghe đồn, hình như Mễ Quang trốn hôn ấy."

"Trốn hôn sao?" Cố Trần khẽ chau mày, nhìn thẳng Cố Bảo: "Cô ấy phải kết hôn với ai chứ? Em nghe ai nói thế? Đừng có mà ở đây đoán mò nha."

Cố Bảo nói: "Em cũng không biết là thật hay giả nữa. Ôi trời ơi, sao mấy người không hỏi Hoắc Lệ ấy, không phải là cô ấy thân nhất với Mễ Quang ư!"

Hoắc Lệ bị ngượng rệu trong miệng làm sắc, rồi suy tư nói: "Có lẽ là cơ thể cậu ấy không tốt, thời gian này tôi cũng không làm sao mà gặp được cậu ấy."

Chu Nghi Nhiên gằn như chẳng hiểu gì, nhú mày, không nói chuyện nữa.

Sau khi tụ tập, hai chị em nhà họ Cố còn có cuộc hẹn khác, nên chia tay với Chu Nghi Nhiên ngay tại cửa ra vào, mỗi người đi một ngã. Hoắc Lệ đi theo sau Chu Nghi Nhiên rồi hỏi anh: "Nghi Nhiên, trông anh vậy có chuyện gì sao? Hay là chúng ta đi uống tiếp?"

Chu Nghi Nhiên nói: "Không, hôm nay anh vừa về nước, phải về nhà ăn cơm, lần sau mời tụi em tới nhà liên hoan nha."

Về mặt Hoắc Lệ hơi thất vọng, nhưng cũng không chèo kéo nữa: "Vậy cũng được, lần sau tụ tập." Cô vẫy tay với Chu Nghi Nhiên, đi về phía xe của mình.

Chu Nghi Nhiên cũng lên xe của mình, tài xế ngồi ghế trước thấy anh lên xe, lễ phép hỏi: "Thiếu gia, giờ về nhà luôn sao?"

"Ừ." Chu Nghi Nhiên gạt đầu, rồi anh ấy lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một hồi, sau đó cũng gọi một cuộc điện thoại.

"Alo, xin chào! Đây là nhà họ Mễ, xin hỏi anh tìm ai ạ?"

Giọng cất lên nghe có vẻ đứng tuổi nhưng hết sức cung kính, lễ độ.

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng: "Di Minh ạ, con là Chu Nghi Nhiên đây."

Người ở đầu bên kia điện thoại dừng lại một lát, sau đó giọng có vẻ nhiệt tình hơn một chút: "Là thiếu gia nhà họ Chu sao? Cậu về nước rồi hả?"

Chu Nghi Nhiên cười cười, nói: "Vâng ạ, hôm nay vừa về tới. Con nghe tụi Hoắc Lệ nói thân thể Mễ Quang không khỏe, nên mạo muội gọi điện thoại qua hỏi thăm một chút."

Rõ ràng là Di Minh chán chừ giãy lắt, mới lên tiếng: "Cậu Chu quá lo lắng, quả thật thân thể tiểu thư hơi khó chịu chút, nhưng không phải bệnh nặng gì đâu, cậu Chu không cần phải lo lắng."

"À, vậy thì tốt ạ." Tay Chu Nghi Nhiên nắm điện thoại, im lặng một lát: "Vậy thì không con quấy rầy nữa, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại cậu." Di Minh cúp điện thoại, cha mẹ của Mễ Quang cũng từ trên lầu đi xuống.

"Chuyện gì vậy?" Mẹ Mễ hỏi.

Di Minh nói: "Là thiếu gia nhà họ Chu, cậu ấy về nước rồi, nghe nói thân thể tiểu thư không tốt lắm, nên gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình ạ."

Nghe được hai chữ "Tiểu thư", sắc mặt mẹ Mễ liền tối sầm lại, ba Mễ ở bên hỏi: "Bà chưa nói lời miệng đấy chứ?"

"Ông chủ yên tâm đi, tôi biết rõ nên nói thế nào mà." Di Minh cúi người chào họ một cái rồi tiếp tục đi làm việc của mình. Mẹ Mễ khẽ cau mày, nhìn Ba Mễ nói: "Tiểu Quang vẫn không có tin tức gì sao? Sao ông không phải thêm mấy người nữa đi tìm?"

Ba Mễ có vẻ bức mình: "Phải thêm mấy người nữa đi thì tin tức dễ bị lộ, nếu để cho người nhà họ Tống biết, thì cái mặt mo của tôi đây biết để đâu!"

Mẹ Mễ cũng hơi nổi nóng: "Ông cũng chỉ chú ý tới mặt mũi của mình thôi! Từ nhỏ, Tiểu Quang đã được ăn sung mặc sướng rồi, đã phải khổ bao giờ đâu. Sao ông cứ nhất định ép nó kết hôn vậy?"

Ba Mễ bỗng nhú mảy lại, hình như muốn nổi giận, nhưng kìm lại một lát rồi chỉ lạnh mặt nói: "Nhà chúng ta chỉ có nó là đứa con gái độc nhất, gia nghiệp của chúng ta sớm muộn gì cũng phải trao lại cho nó, đương nhiên tôi chỉ muốn tìm một người chồng đáng tin cậy cho nó mà thôi!"

"Cái thằng nhóc nhà họ Tống đó đáng tin cậy sao? Tôi thấy nó ẻo là giống như một tên ‘mặt trắng’ ấy."

"Bà...!" Ba Mễ nhìn bà ấy một cái, rồi quay đầu đi: "Tôi không muốn nói với bà."

"Ông không muốn nói với tôi sao?" Mẹ Mễ cười lạnh một tiếng: "Hai ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Quang, để tôi xem ông nói với nhà họ Tống thế nào." Rồi bà cũng quay đầu sang chỗ khác, đi lên lầu.

Aizz, cũng không biết sinh nhật Tiểu Quang thế nào!? Sinh nhật lần này của Mễ Quang trôi qua... tương đối phong phú.

Bình thường, Nhà hàng cũng rất bận rộn rồi, lại là Chủ nhật nên quả thực là bận rộn tới nỗi chóng mặt. Ngay cả người đếm thẻ tính tiền chưa tốt như Mễ Quang cũng phải bắt chặp khó khăn, bởi vì căn bản khách quá đông.

Cũng may, thực khách biết cô là người mới, cũng tương đối kiên nhẫn với cô, chờ cô từ từ đếm.

Lúc kết thúc công việc ngày hôm đó là hơn mười một giờ!

Cô thay xong quần áo lấy điện thoại di động ra, nhấn mở màn hình nhìn, còn có năm mươi ba phút nữa là sinh nhật của cô trôi qua rồi.

Nghĩ tới những sinh nhật trước, đều có cả đám bạn giúp cô tổ chức, lúc ở nhà, người nhà còn có thể giúp cô làm tiệc sinh nhật, rất đông vui. Bây giờ thì...

Tốt nhất là không nên suy nghĩ, càng nghĩ càng thâm.

Hiện tại, cô thấy việc cần làm nhất là tìm Tiểu Cố đòi tiền làm thêm giờ.

Lúc ra khỏi Nhà hàng Tự chọn, ngoài đường hầu như chẳng thấy một bóng người, chỉ có ánh đèn đường màu vàng cam kéo dài bóng dáng Mễ Quang. Rất may là Nhà hàng ngay kế bên vườn hoa Nam Thành, nếu không thế này cô không dám đi một mình về nhà.

Trong hành lang cũng rất yên tĩnh, Mễ Quang ở dưới lầu hít sâu một hơi, lấy tinh thần chạy lên lầu bảy. Khi nhìn thấy cửa chính nhà Tiểu Cố, cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thực sự cô rất sợ đi cầu thang một mình vào buổi tối.

Có lẽ là lúc này Tiểu Cố và Husky đều ngủ rồi, cô rón rén mở cửa, đi vào thì thấy trong phòng khách vẫn còn chút ánh sáng đèn đèn.

Cô không hiểu nhú mảy, bước về phía trước mấy bước, nhìn vào trong.

..... Tiểu Cố và Husky đang ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, ăn bữa tối dưới nến.

Thật sự là bữa tối dưới nến, chút ánh sáng đèn đèn đưa đó chính là giá nến 3 cây kiểu Âu phát ra.

Mễ Quang: "....."

Cảnh này thật là quý dị, cô im lặng một lát, rồi quyết định coi như chưa nhìn thấy gì.

"Gâu!" Husky đang ngồi chồm hổm ở trên ghế ngoảnh mặt về phía cô sủa một tiếng, nhằm thể hiện về sự tồn tại của chính mình.

Mễ Quang quay đầu sang chỗ khác, găng nhếch miệng, cười ha ha hai tiếng: "Tôi... không làm phiền mọi người dùng bữa."

"Thiên Thiên, đi xuống." Bỗng Tiểu Cố nói, Husky lại kêu một tiếng, rồi nhảy từ trên ghế xuống, vẫy đuôi chạy về phía Mễ Quang.

Mễ Quang nhìn Husky đang chặn lối đi của mình, nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Cố. Tiểu Cố khẽ nghiêng đầu, vừa đứng đối diện với ánh mắt của cô. Anh dừng một chút, mới nói: "Đói không?"

"Gi?" Mễ Quang hơi nhướn mày, như có điều suy nghĩ nhìn anh.

Tiểu Cố đứng lên, đi tới bếp: "Đi làm đến tận giờ này, ăn khuya chút đi."

Mễ Quang: "....."

Đợi chút, định diễn cái gì đây chứ? Mấy ngày nay cô không đắc tội với anh chứ? Mặc dù cô nghĩ đòi tiền làm thêm giờ, nhưng đây mới là một ý tưởng thôi, cô còn chưa kịp biến thành hành động.

Cô cân nhắc một lát nhưng cuối cùng vẫn bị thua cái dạ dày rỗng của mình.

Cô rất đói bụng, bữa ăn cho nhân viên ở Nhà hàng ăn tương đối sớm, mặc dù phần ăn đầy đủ nhưng bận rộn đến bây giờ thì khẳng định là đói bụng rồi.

Cô đi tới, ngồi vào vị trí Husky mới ngồi hồi nãy, lúc Tiểu Cố từ bếp đi ra, thấy màn này thì có chút buồn cười: "Có loại ảo giác giống như Husky đột nhiên hóa thân thành người vậy ấy."

Mặt Mễ Quang nhăn lại: "Con chó không phải chó đực sao..."

Tiểu Cố mím môi, đưa đồ ăn tới trước mặt cô: "Ăn đi."

Mễ Quang cúi đầu nhìn qua, mặc dù chỉ là một tô mì, nhưng tô mì này trông rất ngon, gia vị đầy đủ: có trứng gà, cà chua, còn có thịt bò nữa!

"Oa, thơm quá!" Không biết tên Tiểu Cố này có cái gì tốt, hay cũng chỉ có biệt tài nấu nướng!?

Tiểu Cố kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện cô: "Nhân lúc còn nóng, ăn nhanh đi."

"À." Mễ Quang cầm đôi đũa trên tô lên, cuộn một đũa mì, đưa vào miệng. Mùi vị ngon vô cùng, sợi mì thì dai, tròn giống như mì kéo vậy.

Cô ăn nửa chén nhỏ, Tiểu Cố vẫn ngồi đối diện nhìn cô, có lẽ là bởi vì không khí bữa tối dưới nền, mặt của anh đã đẹp trai trông càng mộng ảo hơn. Mễ Quang nuốt hết mì trong miệng xuống, ngược mắt nhìn anh: "Sao tự nhiên anh lại có lòng tốt nấu mì cho tôi ăn thế?"

Chẳng lẽ hôm nay anh tới thị sát ở nhà hàng, thấy mình làm việc rất cật lực sao?

Tiểu Cố nói ngắn gọn đơn giản rõ ràng: "Chúc mừng sinh nhật."

Mễ Quang vẻ hơi sững sốt, ngơ ngác nhìn anh.

Tiểu Cố nói: "Hôm nay không phải là sinh nhật cô sao?"

Mễ Quang khẽ mím môi, trả lời: "Là sinh nhật của tôi, nhưng làm sao anh biết?"

Tiểu Cố nói: "Trước đây, tôi đã xem qua Chứng minh nhân dân của cô."

Bỗng Mễ Quang lại sững sờ, cái hôm mà cô tới, quả thực là anh có hỏi cô muốn xem Chứng minh nhân dân.

Không biết vì sao, đột nhiên cô có chút cảm động. Cô chớp mắt thật nhanh, cúi đầu không muốn cho Tiểu Cố thấy cô cảm động: "Ông chủ như anh mà chỉ nấu tô mì thôi sao? Tôi còn tưởng rằng ít nhất phải có bữa ăn Tây chứ."

Tiểu Cố khe khẽ tựa vào lưng ghế, nhìn cô nói: "Lẽ ra tôi làm bánh Khả Lệ, thịt bò bít tết rượu đỏ, canh bơ khoai tây, nhưng cô về quá trễ nên tôi đã ăn hết rồi."

Mễ Quang: "....."

Ăn rồi thì cũng đừng nói ra được không chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nấu Cơm

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Sau đó Mễ Tĩnh ăn hết cả bát mì sinh nhật, ngay cả nước dùng cũng húp sạch sành sanh.

Tiểu Cố ngồi đối diện thấy thế thì có hơi buồn cười: "Món mì tôi làm ăn ngon lắm thật à?"

Mễ Tĩnh rút khăn giấy ra, vừa lau miệng vừa nhìn anh phản bác: "Tại tôi đói quá thôi mà." Cô ném khăn giấy vào thùng rác rồi đứng dậy, "Vì làm việc cho anh nên đến tận bây giờ tôi mới ăn cơm đó, thế nên cái bát này đưa cho anh rửa nhé."

Cô nói xong thì đi về phía phòng ngủ của mình, Tiểu Cố nhìn theo bóng lưng người đó, trong đầu anh lại nghĩ, có phải mình không trả tiền lương cho cô ấy đâu ta. Anh cúi đầu khẽ bật cười thành tiếng, cuối cùng vẫn phải chấp nhận cảm giác của Mễ Tĩnh đứng dậy tới phòng bếp rửa đi.

Mễ Tĩnh ăn xong thì sức lực dồi dào hơn nhiều so với nãy, cô tắm thật nhanh, mặc bộ quần áo ngủ tai thỏ của mình rồi chui vào trong chăn.

Sau khi bôi ba lượt kem dưỡng da tay mùi anh đào, cô lấy di động để dưới gối mình ra.

Bây giờ đã là mười một giờ năm mươi tám phút, còn hai phút nữa là bước sang sinh nhật tuổi hai hai của mình.

Theo thói quen, Mễ Tinh truy cập vào weibo thì phát hiện có một tin nhắn mới, người gửi là... Anh chàng Thò!

Mễ Tinh phấn khích ngồi bật dậy, cái mủ sau lưng cũng ụp thẳng lên đầu vì động tác của cô. Mễ Tinh vén phần tóc che trước tầm mắt, mở ô tin nhắn riêng.

Anh chàng Thò: Sinh nhật vui vẻ nhé ^_^[bánh ngọt]

Anh chàng Thò: Đã lâu không gặp, em cũng 22 tuổi rồi này [cười trộm] À đúng rồi, anh vừa về nước đấy, nhưng mà anh nghe nói dạo này em không khỏe, sinh nhật cũng không lộ mặt ra, bệnh nặng lắm hả em? Số điện thoại trong nước của em cũng không liên lạc được, cho nên anh đành phải gửi tin nhắn riêng cho em. Ừ, những thứ này là quà sinh nhật, lần sau gặp mặt sẽ đưa cho em ^_^[hình ảnh][hình ảnh]

Hình ảnh anh gửi tới là một con thỏ lông nhung to bằng một em bé mới sinh, có cả một bộ đồ ăn hình thỏ con màu hồng, tinh tế mà xinh xắn.

Mễ Tinh thoáng ngáy ngẩn, mặc dù cô và Chu Nghi Nhiên cũng tính là quen biết nhiều năm, nhưng tình cảm giữa hai người không hề thân thiết quá, chỉ vì họ có chung nhóm bạn, cho nên trong các bữa tiệc liên hoan bình thường họ cũng hay gặp mặt nhau ở đó.

Nhưng mà sau này lên đại học, cả hai người đều học ở nước ngoài, vì thế cách liên lạc duy nhất cũng đứt đoạn từ đây.

Mặc dù Mễ Tinh luôn lén lút quan sát mọi hoạt động của anh trên weibo, nhưng tất cả chỉ là hành động từ một phía, thậm chí rất ít khi cô bình luận trong bài đăng của anh. Cô không ngờ là, anh ấy lại nhớ được sinh nhật của chính mình.

Mũi Mễ Tinh cay cay xót xót, cô đang định gửi lời cảm ơn sang, nhưng nghĩ một lúc lại dần lòng nhịn lại.

Cảm ơn rồi không chừng sẽ trò chuyện cùng nhau, một khi đã trò chuyện rồi thì làm sao tránh được thăm hỏi tình hình của hai người gần đây, mà cô lại cực kì không muốn để anh biết được thăm cảnh của Mễ Tinh lúc này.

Điện thoại lại nhận được tin mới, lần này người gửi tin lại là Alice.

“Sinh nhật vui vẻ nhé em gái, quà tặng cho em chị đã chuẩn bị hết rồi này, chờ em về là gặp mặt đưa ngay.”

Mễ Tinh mím môi, thôi thì mọi người đều công bằng như nhau, tin nhắn này cô cũng không đáp lại

Thời gian chuyển đến 0 giờ 0 phút, cô thoát khỏi weibo, nằm xuống giường lần nữa.

Nghỉ đến ngày nghỉ hiếm có vào ngày mai, đêm nay Mễ Tinh ngủ thật ngon.

Bởi vì trước khi ngủ cô có ý tắt đồng hồ báo thức, Mễ Tinh cứ thế ngủ thẳng đến mười một rưỡi mới chịu tỉnh giấc—— hoặc có lẽ là vì mùi hương mê người từ phòng bếp phảng phất sang.

Cô ngồi dậy vuốt vuốt tóc, sau khi rửa mặt xong thì lết dép đi về phía phòng bếp.

Tiêu Cố đang cầm một chiếc tấm tre xuyên vào miếng thịt bò trong nồi, nghe có tiếng bước chân anh ngẩng đầu nhìn lại. Mễ Tinh rướn cổ lên nhìn vào nồi của anh, Tiêu Cố mỉm cười quay mặt lại: “Tôi còn tưởng cô ngủ chết ở trong phòng nữa chứ.”

Mễ Tinh bấu môi, tò mò hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Tiêu Cố đáp: “Bò hầm rượu vang đỏ.”

“Bò hầm rượu vang đỏ?” Mắt Mễ Tinh sáng bừng, “Người xem cũng có phần phải không?”

“Gâu gâu!” Con Husky cũng ngoắc đuôi lại gần, bày tỏ mình cũng ngủ được đấy.

“Thiên Thiên, đi ra ngoài đi, đừng quấy ở trong bếp.” Tiêu Cố giờ chân đuổi Husky đi rồi nói với Mễ Tinh, “Còn cô nữa, muốn có phần thì tới đây giúp đỡ.”

Mễ Tinh chớp chớp mắt: “Nhưng tôi không biết làm mà.”

Tiêu Cố nhìn cô: “Cô lớn thế rồi cũng nên học nấu ăn đi.”

Mễ Tinh: “...”

Sao giống mẹ mình quá vậy...

Cô vén tay áo lên hỏi anh: “Vậy phải giúp gì đây? Khó quá là tôi không làm được đâu đấy.”

Tiêu Cố nhìn lướt qua kệ bếp bên cạnh mình: “Nguyên liệu nấu ăn tôi đã thái hết rồi, cô cắt nhỏ phần gốc cái bó xôi thành hình chữ thập, ngâm vào trong nước rửa sạch.”

“Ok.” Mẹ Tinh bắt đầu làm theo lời anh nói, cắt cây cải bó xôi thành hình chữ thập, “Cái này để làm cái gì vậy ạ?”

Tiêu Cố bảo: “Có thể trang trí bánh.”

Động tác trên tay Mẹ Tinh hơi ngừng lại, vừa có bánh kem vừa có bò hầm rượu vang đỏ... Cô chớp mắt nhìn sang: “Không lẽ bởi vì tối hôm qua tôi chưa được ăn, cho nên hôm nay anh cố ý làm lại lần nữa cho tôi ăn đó hả?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô: “Có phải vì cô nghĩ mình cực kì đáng yêu nên mới tự tin đến vậy không?”

Mẹ Tinh: “...”

Đúng là cô cực kì đáng yêu mà.

Cô quay mặt xem thường, tiếp tục hành hạ cây cải bó xôi ngay bên cạnh, Tiêu Cố nói tiếp: “Chậm một chút cũng không sao đâu, cô mà vụng cắt phải ngón tay mình thì không được tính là tai nạn lao động đâu đấy nhé.”

Mẹ Tinh: “...”

Cô hít sâu một hơi, mùi thơm của bò hầm rượu vang khiến cô bình tĩnh lại.

Tất cả phần rau cải bó xôi trong bữa cơm này đều là do Mẹ Tinh hoàn thành cả, cô ngồi trong phòng ăn hứng thú bưng bưng chờ dọn cơm, nhưng mà lúc Tiêu Cố bưng ra cô lại chau mày thất vọng: “Tôi thấy anh hầm cả một nồi thịt bò kia mà, sao chỉ bưng lên có chút xíu vậy này?”

Ăn cơm ở tại nhà mình đó, có phải ăn cơm Tây đâu mà keo kiệt đến vậy.

Tiêu Cố nói: “Tôi chỉ mua có 500gr thịt bò thôi, đúng phần suất dành cho hai người mà.”

Mắt Mẹ Tinh đảo quanh, ánh lên ý cười: “À, phần cho hai người.”

...

Tiêu Cố bình tĩnh kéo kéo con Husky: “Tôi với Thiên Thiên.”

Mẹ Tinh cắn cái đĩa trong tay, nín cười không lên tiếng.

Tiêu Cố khẽ nhiu mày, ngồi xuống đối diện cô.

Mẹ Tinh xiên một miếng thịt bò đưa vào trong miệng mình, thiếu chút nữa phải hét lên thành tiếng. Thịt bò cực mềm, dư vị của rượu vang nồng đượm khiến người ta chìm đắm. Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, thờ dãi bình phẩm: “Ngon quá đi mất, tôi từng tới ăn ở nhà hàng ba sao tại Pháp, anh làm món này còn ngon hơn đầu bếp nhà hàng họ nữa kìa!”

Tiêu Cố yên lặng dùng phần ăn của mình, không đáp lại.

Mẹ Tinh ngược mắt lên nhìn anh: “Anh sao thế? Giận à?”

Đàn ông đàn ông không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ.

Tiêu Cố không sợ hãi sóng to, trả lời: “Thì được khen nhiều quá nên tê liệt thôi mà.”

Mẹ Tinh: “...”

Cô muốn nuốt lại mấy lời khen vừa rồi, nuốt hết từng chữ một.

Lặng lẽ làm mặt quỷ với anh ở trong lòng, Mẹ Tinh chăm chỉ giải quyết hết bữa trưa.

Con Husky vây quanh Tiêu Cố náo loạn một hồi lâu, cuối cùng cũng được chia một miếng thịt bò nhỏ.

Buổi trưa Mẹ Tinh cũng không bận bịu việc gì, thế nên Tiêu Cố quyết định giao công việc rửa bát lại cho cô. Trong lòng Mẹ Tinh rất không vui, nhưng mà chỉ vì mong muốn được ăn cơm chùa thêm lần nữa, cô cảm thấy không bằng cứ chịu khổ lần này vậy đi.

Rửa bát hết nửa tiếng đồng hồ, Mẹ Tinh lại thoa kem dưỡng da thêm ba lần mới về phòng nằm ngủ.

Ăn càng no thì sẽ ngủ càng say, cô ngủ đến hơn bốn giờ mới tỉnh. Lúc này Tiêu Cố cũng chuẩn bị dất chó to đi dạo, thấy cô cầm cốc nước ra ngoài, anh không nhịn được nói: “Cô là heo đầu thai đấy hả? Ngủ cả ngày.”

Mễ Tinh thở hắt đáp lại anh: “Anh là ông chủ mà, sao có thể hiểu được nỗi khổ cực của nhân viên phục vụ bọn tôi.”

Tiêu Cố khẽ cười hừ, kéo con Husky đi mấy bước rồi mới quay đầu lại hỏi Mễ Tinh: “Cô có muốn cùng dất chó đi dạo không?”

Mễ Tinh nuốt ngụm nước trong miệng, hơi nhướn mày: “Dất chó đi dạo à?”

“Ừ, nhân tiện làm quen khu vực xung quanh nhà luôn thể.”

Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi chạy về phía phòng ngủ của mình: ”Được, anh chờ tôi chút nhé, tôi đi thay quần áo!”

Mười lăm phút sau, Tiêu Cố thấy Mễ Tinh vẫn còn đang chuốt lông mi, anh cau mày nói: “Cô cứ từ từ chuốt đi nhé, tôi đi trước.”

“Đây rồi đây rồi, tôi chuốt xong rồi!” Mễ Tinh để cái chổi chuốt mi xuống, cảm lược chải sơ mái tóc xoăn của mình hốt hoảng chạy ra ngoài, “Anh chẳng có kiến nhẫn chút nào, người ta chờ bạn gái trang điểm nửa tiếng đồng hồ cũng là bình thường đó”.

Tiêu Cố cười đáp lại: “Vấn đề là cô không phải là bạn gái của tôi.”

Mễ Tinh quay đầu đi lăm bầm, làm như ai ai cũng mong anh làm người yêu hết cả ấy.

Sau khi hai người ra khỏi cửa, Tiêu Cố cúi đầu nhìn quần áo mà Mễ Tinh đang mặc. Cô đổi sang một bộ váy áo khác, phía trên là áo dệt kim màu trắng, phía dưới váy chữ A hồng hồng hai lớp, lớp bên trong dài hơn lớp bên ngoài, chất lụa màu trắng in nổi hình hoa sen.

Tiêu Cố bật cười: “Dất chó đi dạo thôi mà, cô làm gì mà ăn mặc như công chúa thế hả?” Đặc biệt là chiếc áo da cộc tay bên ngoài, đúng là quá nổi bật.

Mễ Tinh nói: “Bình thường đi làm tôi toàn mặc đồng phục làm việc thôi, đâu có cơ hội mặc mấy bộ thế này. Hôm nay hiếm khi mới được ra khỏi cửa, đương nhiên phải ăn diện tí chứ”.

Tiêu Cố hơi im lặng: “Tôi ra ngoài dất chó đi dạo đó, không phải ra ngoài để đưa cô đi dạo.”

Mễ Tinh: “...”

Hai người đang nói chuyện với nhau, ông Khâu ở tầng năm cũng mở cửa đi ra. Thấy Tiêu Cố và Mễ Tinh xuống lầu cùng nhau, ông cười hiền hỏi họ: “Hai vợ chồng son lại dất chó ra ngoài đi dạo hả?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố bình tĩnh đáp: “Dạ vâng.”

Mễ Tinh: “...”

Cô nghiêng đầu, dùng ánh mắt chất vấn anh.

Tiêu Cố nói: “Giải thích với ông Khâu cũng vô dụng thôi mà, dù sao lần sau ông sẽ vẫn quên thôi.”

... Nhưng mà cũng không thể ngầm thừa nhận vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiếng Anh

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Phía sau hoa viên Nam Thành là một bãi cỏ lớn, dân cư quanh đó rất thích dẫn mèo chó nhà mình tới chỗ này dạo chơi.

Mỗi ngày sau khi Tiêu Cố dắt Husky đi dạo một vòng to, họ sẽ đến bãi cỏ này nghỉ tạm.

Hôm nay có Mễ Tinh đi cùng, có lẽ là vì để ý đến tốc độ của cô, con Husky cũng chạy chậm hơn so với lúc bình thường. Khi đi ngang qua một tiệm cà nhỏ, ông chủ gọi to lanh lảnh như chuông đồng: “Husky nhỏ à, lại đi tản bộ với Tiêu...”

Nói đến đây rồi ông lại mất tự nhiên quẹo sang ý khác, ông chủ tiệm cá bần thần như không sao tin nổi: “Ông chủ Tiêu à, anh tìm được cô bạn gái xinh đẹp như vậy từ khi nào thế hả?”

Trong hội câu độc thân thỉnh thoảng xuất hiện kẻ phản bội thế này, đúng là chẳng dễ chịu chút nào.

Tiêu Cố nhìn anh ta, bình tĩnh nói: “Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

Mễ Tinh mỉm cười đi qua cửa hàng rồi trả lời với ông chủ tiệm cá: “Sao anh ấy có thể kiếm được cô bạn gái dễ thương như tôi đây được chứ?”

Chủ cửa hàng cá nhỏ: “...”

Cảm giác phu xướng phụ tùy này nhất định là ảo giác mà thôi.

Nhưng mà hôm nay Tiêu Cố dắt chó tản bộ ngang qua đây, ông chủ các cửa hàng nhỏ ở ven đường đều có chung nhận thức —— haiz, bạn gái của ông chủ Tiêu xinh đẹp thật.

Mễ Tinh đi theo Tiêu Cố tới bãi cỏ, người dắt vật nuôi đi dạo còn chưa đông, cô tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống ghé dài.

Con Husky đang chơi đùa với mấy con chó khác trên bãi cỏ, Tiêu Cố đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thôi chứ không buồn quản nó.

Hai người yên lặng ngồi một lúc, phong cảnh ở nơi này không phải là đẹp lắm, nhưng không khí xung quanh thì đúng là mát mẻ, chỉ có điều ngồi mãi thế này thì cũng hơi lạnh lạnh. Mễ Tinh chà chà hai tay, hỏi Tiêu Cố: “Ông chủ Tiêu này, anh xem có nên trả thêm tiền lương tăng ca cho tôi không?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, thờ ơ đáp: “Tiền lương của nhân viên phục vụ như các cô bây giờ cũng là cao rồi đấy.”

Mễ Tinh cắn nhẹ môi: “... Tại bọn tôi vất vả hơn người ta mà, tối hôm qua mười một giờ tôi mới tan ca đấy!”

Tiêu Cố cười cười: “Người mới như cô mà vất vả lắm sao? Đã đếm được thẻ tre chưa vậy?”

Mễ Tinh cảm thấy mình đang bị si nhục, cô không phục mở lời trách móc anh: “Ngài Tiêu này, dù gì tôi cũng học xong đại học rồi, à đúng, chuyên ngành của tôi cũng liên quan đến tiền, hay là anh chuyển tôi sang thu ngân được không?”

Nhân viên thu ngân không chừng sẽ thoải mái hơn là nhân viên phục vụ.

Tiêu Cố đáp lời: “Tôi thấy nhân viên phục vụ vẫn hợp với cô hơn.”

Mễ Tinh bất mãn: “Tại sao chứ?”

“Bởi vì tôi rất khó tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi lao động trí óc.”

Mễ Tinh: “...”

Ha ha, không cần trao đổi thêm nữa đâu.

Cô quay đầu lại nhìn con Husky bên cạnh đang bị Teddy đè dưới người.

Mễ Tinh: “...”

Cô kéo tay áo khoác của Tiêu Cố: “Chó của anh...” Bị một con Teddy đè ép kìa.

Tiêu Cố nhìn theo mắt của cô, không thấy có gì lạ: “Từ trước đến giờ Thiên Thiên đánh nhau có thắng lần nào đâu.”

Mễ Tinh ấp úng hỏi thêm: “Cho dù đối phương chỉ là giống chó Teddy thôi hả?”

“Cho dù đối phương chỉ là giống Teddy.”

Mễ Tinh: “...”

Uổng công Cầu đàn lớn lên lại to đầu tới vậy.

Hai người ngồi trên ghế dài thêm lúc nữa, Tiêu Cố thấy Mễ Tinh thỉnh thoảng lại xoa xoa cánh tay, đôi lúc thì lại cười ha hả, anh đứng lên nói: “Được rồi, đi về thôi.”

“Hả?” Mễ Tinh cũng đứng dậy theo, vừa quay người lại đã sừng sốt giật mình.

Lúc ban nãy, trên bãi cỏ chỉ hai ba con chó, còn lại toàn là chó nhỏ thôi, thế cho nên cô mới không sợ lắm. Nhưng mà mới ngồi không bao lâu, trên bãi cỏ đã có mười mấy con chó đang cùng nhau tụ họp, chưa gì cô đã không đếm nổi nữa rồi, trong đó còn có mấy con chó to hơn cả Cầu đàn...

Quả đúng là địa ngục.

Mề Tinh đứng nguyên tại chỗ không dám động, bị nhiều con chó bao quanh mình như vậy, mỗi một sợi tóc của cô đều hoảng hồn phòng bị.

“Sao thế?” Tiêu Cố thấy cô cả buổi không động tĩnh chút nào thì nghiêng đầu nhìn lại.

“Chó...” Mề Tinh cứng đờ nhả ra một chữ, ánh mắt sợ hãi hoang mang đã thay cô bộc lộ hết cả rồi.

Tiêu Cố phản ứng rất nhanh, anh nhìn quanh một lượt rồi mới nói với cô: “Không sao đâu, bọn nó đều là chó nhà nuôi, chủ nó cũng đi theo bên cạnh, nó không cắn cô đâu”.

Mề Tinh vẫn cứng đờ như cũ, chỉ có cổ hơi động đậy một chút, giống như thể lắc đầu.

Tiêu Cố nói tiếp: “Bãi cỏ này cùng lắm chỉ sáu bảy mét thôi, đi qua nhanh lắm.”

Khóe miệng của Mề Tinh giật giật, run run nói ra ba chữ: “Tôi không dám...”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn cô rồi suy nghĩ một chút, đột nhiên anh tiến lên một bước, bế bổng người cô lên.

Hai chân chới vơi trong thoáng chốc, theo bản năng Mề Tinh vòng tay ôm lấy cổ Tiêu Cố. Cô nhìn anh vừa giận vừa sợ nói: “Anh làm gì thế hả?”

“Ôm cô đi ngoài.” Tiêu Cố nói xong thì nghiêng đầu gọi con chó của mình, “Thiên Thiên, đi nào.”

Dường như Husky vẫn còn chưa chơi đủ, nó sủa “Gâu gâu” hai tiếng, đến khi Tiêu Cố trừng mắt nhìn lại nó mới chịu ngoan ngoãn chạy theo. Tiêu Cố thấy vậy thì sai bước bế Mề Tinh ra ngoài.

Mọi người chung quanh đều tò mò nhìn tới, kiểu ôm công chúa tiêu chuẩn như thế này khiến không ít phụ nữ hét hò to reu chọc. Vốn da mặt Mề Tinh đã rất mỏng, bị các cô ấy hét hò như vậy, cô mắc cỡ đến mức hận không thể chôn đầu vào trong ngực người kia.

Cô đẩy Tiêu Cố hai cái: “Anh để tôi xuống, bọn họ đều đang nhìn sang đây!”

Tiêu Cố đáp lại: “Cô chắc chắn chứ? Cô thấy con Shepherd giống Đức kia thế nào?”

Mề Tinh: “...”

Bây giờ mà để cô xuống chắc chắn cô sẽ bị dọa sợ không nhắc nổi chân đâu, nhưng mà như thế này thì xấu hổ quá mức. Cô không còn cách nào khác đành chôn đầu vào ngực của Tiêu Cố, cố gắng hết sức che giấu mặt của mình.

Dường như khung cảnh ồn ào và đủ tiếng chó sủa đã tạo nên vẻ mập mờ của hai người đương sự, khung cảnh nó dần cách mình thật xa, bên tai Mề Tinh chỉ còn lại rõ ràng tiếng tim đập của một mình Tiêu Cố.

Như một thứ phép thuật thần bí nào đó, lòng Mề Tinh dần dần bình tĩnh lại, xung quanh đây có rất nhiều con chó, nhưng tiếng tim đập của Tiêu Cố lại khiến lòng cô dần cảm thấy yên tâm.

Cô nhớ lại hơn mười năm về trước, khi ấy cô vẫn là bé con chỉ mới hơn năm tuổi, suýt chút nữa cũng bị chó dữ dọa cho khóc, và rồi đột nhiên anh chàng Thỏ cũng xuất hiện thế này, giúp cô đuổi con chó đó đi.

Khi ấy, cô cũng thấy an tâm như lúc này.

“Đang nghĩ gì thế? Về mặt đây si mê.” Không biết từ lúc nào, Tiêu Cố đã đi tới đầu bên đường đối diện, đặt Mề Tinh xuống.

Mề Tinh lúng túng sửa quần áo tóc tai, ho khan một tiếng: “Không nghĩ gì hết cả, chỉ bị dọa thôi mà.”

Tiêu Cố quan sát trên dưới cô mấy lần, chân mày nhíu lên thành độ cong hài hước: “Tôi nhớ trước đây cô từng nói có một anh trai giúp cô đuổi chó dữ phải không, sau đây còn trở thành anh hùng của cô nữa? Không lẽ bây giờ tôi cũng biến thành siêu anh hùng rồi hả?” Anh không nhịn được khẽ cười thành tiếng, “Cô đừng nghĩ thế nhé, tôi sẽ cười chết mất.”

Mề Tinh: “...”

Tay phải cô nắm thành quả đấm, tự mình hít một hơi thật sâu rồi đi nhanh về phía trước. Con Husky kéo Tiêu Cố đuổi theo sủa gâu gâu.

Mề Tinh nghỉ một ngày, ngày hôm sau tinh thần lại sung mãn đi làm.

Công việc lúc đầu của cô vẫn là tập đếm thẻ tre đánh dấu, làm cùng cậu thanh niên lần trước. Hai người luyện tập một thời gian, kỹ năng đếm tre đánh dấu dần nâng cao trình độ, rốt cuộc chị Dung Dung cũng không còn chế nhạo tay vụng về chậm chạp của hai người bọn họ nữa.

Thời gian tạm nghỉ cuối cùng trước khi mở cửa hàng, cậu thanh niên vẫy vẫy tay mỗi nhứ, tự rót cho mình một cốc trà rồi nói: “Lúc đi học tôi cũng muốn sống nhờ khuôn mặt mình giống như ông chủ Tiêu, ai mà ngờ cuối cùng lại phải bán sức như thế này”.

Lòng Mễ Tinh dâng trào nỗi bi ai, vì thế cũng mở lời an ủi: “Chỉ ít cậu cũng sống được nhờ sức lao động của mình, mấy chuyện dựa vào nhan sắc ấy à, nói không chừng hai ngày sẽ chết đói mà thôi.”

Cậu thanh niên: “...”

Cảm ơn cô quá, an ủi tốt ghê.

“Được rồi, phần chân rồi thì đi làm việc thôi.” Chị Dung Dung vỗ tay một cái, hô hào mọi người cùng bắt đầu làm việc. Thế là mọi người không thể dựa vào khuôn mặt nữa mà bắt đầu bán sức lao động để kiếm cơm.

Hơn mười hai giờ trưa, có ba người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi tới quán, Tiểu Đức dẫn khách cũng ngó ra bối rối. Tất cả các từ đơn tiếng Anh hỏi đi học Tiểu Đức đều nhầm lại một lần, sau đó nói ra một từ được cho là kiểu phát âm chuẩn nhất: “Hello!”

Ông chủ người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi trước vui vẻ chào lại bằng tiếng Anh: “Xin chào, chúng tôi tới đây đi du lịch, vừa lúc đi qua đây. Mùi thơm ở quán này tuyệt quá, ở đây bán gì vậy?”

Tiểu Đức: “...”

Anh ta lại nhầm lại từ đơn, sau đó nói tiếp một từ: “Thanku!”

Ông chủ người nước ngoài cười vui vẻ: “Không cần cảm ơn đâu, chúng tôi đều rất tò mò ở đây bán thức ăn gì vậy.” Ông ta suy nghĩ một chút rồi dùng tiếng Trung lấp bắp hỏi, “Là, lẩu ư?”

Tiểu Đức hiểu cái này, cậu ta lắc đầu đáp lại: “NONONO, đây không phải là lẩu, là mùi của hương liệu trong cửa hàng thịt xiên của chúng tôi.” Cậu ấy trả lời bằng khẩu hình miệng cực kì khoa trương.

“Thịt xiên, mùi ư?” Ông chủ người nước ngoài bắt chước nói lại theo, sau đó ông nhú mày nghi hoặc, “Đó là cái gì vậy?”

Tiểu Đức sắp xếp câu từ một lúc, cuối cùng cũng đành phải quay vào trong cửa hàng hét to: “Mễ Tinh, cô biết tiếng Anh phải không? Tiếng anh được học ở đại học ấy!”

Mễ Tinh vừa mới rót trà cho bàn họ, nghe Tiểu Đức gọi lớn thì ngược nhìn sang bên. Lúc nhìn thấy trước cửa có ba người nước ngoài, Mễ Tinh mới vội vàng đi tới: “Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho mọi người ạ?”

Cô lưu loát hỏi chuyện bằng tiếng Anh, khiến Tiểu Đức nghe xong cũng vô cùng kinh ngạc. Ông chủ nước ngoài thấy cuối cùng cũng có người nói chuyện được với mình thì cực kì mừng rỡ: “Ồ, là như vậy, chúng tôi muốn ăn trưa ở đây, không biết có được không thế?”

Mễ Tinh nói: “Dĩ nhiên là được rồi, xin mời đi theo tôi.”

Mễ Tinh dẫn ba người nước ngoài vào, Lâm Tinh Dung nháy mắt ra dấu với cô, ý là giao ba người bạn ngoại quốc này cho cô.

Bởi vì đây là sở trường của cô, cho nên Mễ Tinh rất vui vẻ phục vụ người nước ngoài, họ nhìn cái gì cũng tò mò hết cả, cô chỉ cần đảm nhiệm phiên dịch là được thôi.

Tiểu Đức dựa vào phía trước quầy thu ngân, nhìn Mễ Tinh đang đứng bên bàn họ rồi nói với Lâm Tinh Dung: “Chị Dung Dung này, bây giờ tôi mới có cảm giác có lẽ cô ấy không vừa mắt tôi rồi.”

“Phi.” Chị Dung Dung còn chưa cười mà cô em thu ngân đã xung phong cười trước, “Xin chào, cảm ơn?”

Tiểu Đức: “...”

Cậu ra cửa hóng gió chịu đựng nỗi tổn thương.

Một giờ sau, có lẽ là vì cay, mấy người nước ngoài nước mắt chảy đầm đìa nhưng vẫn thỏa mãn rời khỏi quán. Lúc này đây trong cửa hàng cũng không còn bao khách, mọi người dọn dẹp nốt phần công việc còn lại rồi kết thúc ca trưa.

Tiểu Đức nằm bò bên cạnh cửa vừa mới thở hắt hắt không được bao lâu đã nhìn thấy người nước ngoài vừa đi giờ đã quay trở lại.

Anh vội vàng đứng thẳng người, tinh thần phấn chấn một trăm hai chục phần trăm.

“Xin lỗi quá, anh có nhìn thấy tấm thẻ USB của tôi không? Vừa rồi hình như tôi làm rơi trong cửa hàng của mình, nó... to nhiều này, cho nên rất dễ đánh rơi.” Vẫn là ông chủ người nước ngoài ban nãy, ông ta cuống quýt khoanh chân múa tay với Tiểu Đức.

Tiểu Đức nghe mà không hiểu còn sót ruột hơn cả ông chủ đang trình bày, Mễ Tinh đã về nhà nghỉ rồi, Thẩm Thi Thi thì phải tới mới đến, bây giờ trong cửa hàng làm gì có người nào tiếp chuyện được ông ta.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì vậy ạ?” Bên tai bỗng vang lên câu trả lời bằng tiếng Anh lưu loát mà trầm thấp, Tiểu Đức vui mừng xen lẫn với ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn thử, hóa ra là ông chủ Tiêu Cố.

Ông chủ nước ngoài thấy người này cũng biết nói tiếng Anh thì trình bày vội vã: “Chào anh, hình như thẻ USB của tôi bị rơi trong cửa hàng.”

Tiêu Cố hỏi: “Nhãn hiệu gì, màu thế nào?”

Ông chủ nước ngoài liệt kê nhãn hiệu và màu sắc thậm chí đến dung lượng cũng miêu tả cho anh.

Tiêu Cố gật đầu rồi đáp: “Ông chờ một chút nhé.” Anh vào trong cửa hàng, hỏi nhân viên thu ngân, “Có nhặt được USB nào không?”

Nhân viên thu ngân suy nghĩ một lúc rồi đáp: “À đúng rồi, đúng là có một cái!” Cô lấy một cái USB từ ngăn kéo ra đưa cho Tiêu Cố, anh vừa nhìn đã biết trùng khớp với các thông tin mà người kia trình bày.

Lúc trả lại USB cho ông, vị khách kia vui mừng đáp lại: “Ôi, tốt quá, cảm ơn cậu nhé! Trong này có rất nhiều hình ảnh, quý giá lắm!”

Tiêu Cố trả lời: “Không có gì đâu, USB này nhỏ quá, lần sau ông cẩn thận một chút.”

Tiểu Đức đứng cạnh há hốc mồm nhìn anh, một lúc lâu mới hỏi anh xem thử: “Ông chủ à, tại sao anh lại nói tiếng Anh tốt đến thế kia chứ...”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Tại sao cậu nhiều lời như vậy?”

Tiểu Đức: “...”

Cậu tò mò mà!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Giúp Đỡ Người Đẹp

Tiêu Cố không buồn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Tiểu Đức, sau khi tiễn ba người nước ngoài, anh cũng rời khỏi cửa hàng ngay sau đó.

Tiểu Đức nhìn theo hình bóng vĩ đại của anh rồi hỏi Lâm Tinh Dung đang ở ngay bên cạnh: “Chị Dung Dung, trước kia ông chủ làm gì thế? Sao nói tiếng Anh lại lưu loát thế này?”

Lâm Tinh Dung thoáng nhú mày, chuyện trước kia của Tiêu Cố cô cũng không biết rõ, lúc quen anh, anh đã là ông chủ của cửa hàng thịt xiên được săn đón này rồi.

Tiểu Đức thấy Lâm Tinh Dung không trả lời thì nháy mắt nói thêm: “Ừa chị Dung Dung, chẳng lẽ đến chị cũng không biết luôn sao?”

Lâm Tinh Dung quát lại: “Chuyện của ông chủ hỏi nhiều thế làm gì? Làm tốt việc của cậu đi.”

Tiểu Đức bĩu môi đi lên phòng nghỉ ở tầng hai ngủ bù.

Buổi chiều lúc Mễ Tinh tới làm, nghe Tiểu Đức thêm mắm thêm muối kể lại chuyện buổi trưa, Mễ Tinh cũng cảm thấy tò mò. Cô vẫn tưởng Tiêu Cố chỉ tốt nghiệp trung học phổ thông thôi, sau đó là bắt đầu ra ngoài kiếm sống — có khi còn chưa hoàn thành giáo dục bậc trung học phổ thông nữa luôn kia, cho nên cô cũng khó có thể tưởng tượng được đáng về Tiêu Cố lúc nói tiếng Anh trôi chảy sẽ thế nào.

Khách trong cửa hàng dần dần đông lên, Mễ Tinh cũng quên luôn chuyện này. Tiểu Đức dẫn ba người khách vào quán, Mễ Tinh cầm bình trà đi sang đó phục vụ.

“Ôi, chị gái xinh đẹp, sao chị lại làm việc ở đây vậy ạ?” Người nói chuyện là cậu bé mập mạp nghịch ngợm dán quảng cáo lần trước, đi với cậu còn có một cậu nhóc đen đen.

Mễ Tinh cười với họ rồi đáp: “Đúng đấy, tạm thời chị làm việc ở đây.”

Mẹ của nhóc mập nhìn cô, niềm nở hỏi: “Cháu là Mễ Minh hả, vừa nãy cô nghe Tiểu Đức nói hình như tiếng Anh của cháu rất tốt à?”

Mễ Tinh không biết Tiểu Đức tán phét với người ta những gì, cô hơi ngượng ngùng đáp lại: “Trước kia cháu có ở nước ngoài mấy năm, thế nên cũng tạm

tạm thôi ạ.”

“Hà, cháu từng xuất ngoại à?” Mẹ của nhóc mập càng nhiệt tình hơn, “Thế cháu có thể dạy bổ túc tiếng Anh cho thằng mập nhà cô có được không?”

Mẽ Tinh không ngờ bà ấy sẽ hỏi mình như vậy, đầu lông mày hơi nhíu lại: “Dạy thêm tiếng Anh ạ?”

“Đúng rồi!” Mẹ nhóc mập nhìn con trai của mình, than phiền với cô, “Thành tích môn tiếng Anh của nó rất kém, lúc trước cô cũng có đưa nó đi học thêm ở nhà của một thầy giáo nọ nhưng mà cứ trốn học suốt thôi, không sao quản được. Nhà của cô ở ngay gần đây đây, nếu cháu có thể đến nhà cô dạy thêm cho nó, lúc tính tiền lương cô sẽ thanh toán ngang giá của thầy giáo dạy kèm”.

Lúc đầu Mẽ Tinh còn thấy hơi phiền phức, nhưng sau khi nghe được câu cuối cùng, ánh mắt của cô cũng sáng bừng lên hẳn: “No problem! Giao cho cháu cô cứ yên tâm!”

Sau khi cô phấn khởi đồng ý, cô càng nghĩ lại càng thấy lo lo. Một tuần cô chỉ có bốn ngày nghỉ, cũng chưa chắc trùng với thời gian nghỉ của nhóc mập đó mà... Không sao! Buổi chiều được nghỉ ngơi ba tiếng, cô không cần nghỉ nữa!

Sau khi quyết định xong Mẽ Tinh cảm thấy tâm tình mình cũng rạng rỡ hẳn lên, nhóc mập nghe chị gái xinh đẹp đồng ý tới dạy kèm cho mình thì cực kì vui vẻ. Cậu bé da ngăm đen ngồi bên cạnh cũng lắc lắc mẹ mình, kiên quyết đề nghị: “Mẹ ơi, con cũng muốn học thêm tiếng Anh, mẹ cho con học thêm cùng với thằng mập đi!”

Mẹ cậu bé da đen nhìn con trai mình chẳng khác nào người ở ngoài trái đất: “Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây thật à? Con mà cũng biết chủ động yêu cầu học thêm sao?”

Cậu bé da ngăm đen kiên định trả lời: “Không học giỏi tiếng Anh thì sau này chỉ có thể đứng trông cửa hàng như anh Tiểu Đức thôi.”

Tiểu Đức: “...”

Anh đứng trông cửa không phải vì học dốt môn tiếng Anh đâu nhé, mà là vì... không giỏi các môn học khác kìa.

Sau khi Tiểu Đức buồn bã rời khỏi đó, Mẽ Tinh thu được hai mối làm ăn mới, vui vẻ như muốn bay lên trời. Khoảng cách hướng tới mục tiêu đời người của cô lại gần thêm một bước!

Sau khi Mẽ Tinh đi tới chào hỏi một bàn ăn khác, mẹ nhóc mập và mẹ cậu bé da đen ngồi thì thào to nhỏ.

Mẹ nhóc mập nói: “Chị nghĩ cô bé Mẽ Tinh này có quan hệ gì với ông chủ Tiêu không nhỉ? Trước đây tôi nghe nói cô ấy thuê nhà của ông chủ Tiêu, bây giờ lại tới cửa hàng làm, không bình thường đâu nhỉ.”

Mẹ cậu bé da ngăm đen đáp lại: “Tôi cũng thấy có vẻ hơi mờ ám, nhưng mà không phải trong cửa hàng còn có Dung Dung nữa đấy sao? Tôi nghĩ cô ấy và ông chủ Tiêu có khả năng hơn”.

Mẹ thằng mập lắc đầu, phản bác ý kiến của người kia: “Có triển vọng thì đã thành từ rất lâu rồi kìa, chờ tới bây giờ làm gì đây? Tôi thấy không có kết quả đâu.”

Mẹ cậu bé da ngăm đen suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng đúng: “Nhưng mà cô bé Mẽ Tinh này nhìn có vẻ là con gái của gia đình có điều kiện, còn từng được xuất ngoại nữa kìa, chắc chắn tiêu chuẩn cao lắm đấy.”

Mẹ nhóc mập cười bảo: “Chị nói như kiểu ông chủ Tiêu thì kém lắm không bằng. Chị nhìn đi, trong cửa hàng này có bao nhiêu cô gái vì anh ấy mới tới đây ăn đấy”.

Mẹ cậu bé da ngăm đen hiểu ý, hai người lại nhìn nhau bật cười, không ai nói gì thêm nữa.

Quả thực có không ít khách hàng đến đây ăn đều là vì Tiêu Cố, ngay trước mặt Mẽ Tinh lúc này đây cũng có hai người ngồi.

Tuổi của hai cô gái này trông có vẻ cũng xấp xỉ tuổi cô, chắc cũng vừa mới tốt nghiệp đại học. Sau khi Mẽ Tinh hỏi thử các cô ấy có muốn uống gì không, cô gái nhuộm tóc màu vàng đậm kéo cô rồi hỏi: “Số điện thoại ông chủ Tiêu của các cô là gì vậy?”

Mẽ Tinh hơi ngăn người chớp mắt: “Cô tìm ông chủ Tiêu có chuyện gì sao?”

Cô gái trả lời: “Thì tranh thủ trò chuyện chút thôi mà.”

Mẽ Tinh lại trừng mắt nhìn sang, hóa ra ông chủ Tiêu còn phải nói chuyện phiếm với khách hàng nữa sao. Cô lấy một tập danh thiếp của cửa hàng trong túi áo mình ra, đưa một tấm cho cô gái đối diện: “Đây là danh thiếp của cửa hàng chúng tôi, trên đó có số điện thoại cố định của cửa hàng, cũng có số di động của ông chủ Tiêu.”

Ấy vậy mà cô gái kia lại không buồn cầm lấy: “Tôi có nhiều tấm danh thiếp này lắm, số điện thoại kia tôi cũng gọi nhiều lần nhưng mà chẳng có ai nghe cả, gửi tin nhắn anh ấy cũng không trả lời.” Nói tới đây cô ấy lại mập mờ nháy mắt với Mẽ Tinh, nhẹ nhàng lên tiếng, “Tôi hỏi số điện thoại riêng của anh ấy.”

Mễ Tinh giống như bưng tỉnh lại, hèn gì hôm đầu tiên cô đến đây gọi ba cuộc điện thoại anh ấy đều không nghe máy, hóa ra cô cũng bị liệt vào danh sách những người hâm mộ gọi điện quấy rầy anh.

Cô lấy lại tấm danh thiếp trong tay, lịch sự cười đáp lại: “VẬY thì xin lỗi cô rồi, tôi cũng không biết số điện thoại riêng của ông chủ Tiêu, lần sau nếu cô gặp anh ấy thì cứ hỏi trực tiếp.”

Cô gái nọ bĩu môi rõ ràng có vẻ hơi thất vọng, cô ấy với bạn mình nhìn nhau rồi lén hỏi Mễ Tinh: “Chị Dung Dung trong cửa hàng này có quan hệ thế nào với ông chủ Tiêu thế? Có phải là bạn gái anh ấy không?”

“Chuyện này...” Mễ Tinh hơi chần chừ, “Chuyện của ông chủ nhân viên chúng tôi không tiện tham dự vào.”

Cô gái kia còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng khách hàng ngồi ở bàn bên cạnh lại gọi tới rót trà, nhân lúc đó Mễ Tinh cũng rời đi luôn.

Trên bàn ăn này có bốn năm người đàn ông đang ngồi, dưới nền nhà ngổn ngang vài chai bia. Mễ Tinh cầm bình trà đi về phía người gọi, rót đầy cốc trà đặt trước mặt anh ta.

Đó là một người mặc áo len màu đen, tóc cắt ngắn, dáng người lại to cao, Mễ Tinh rót nước xong đang định rời đi thì lại người kia giữ lại.

“Người đẹp à, hình như trước kia anh chưa từng thấy em?” Anh ta giữ chặt cổ tay của Mễ Tinh, không để cô đi.

Mễ Tinh khẽ nhủ mảy, người kia khỏe quá, cô gắng giật tay lại mà không hề suy suyển. Cô hít một hơi rồi mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy ạ, tôi mới tới đây làm không lâu, mời anh bỏ tay ra.”

Nhưng mà người khách kia lại không chịu làm theo: “Đừng đi vội mà, trò chuyện với anh tí đã.”

Mễ Tinh cau mày, kìm nén xúc động muốn đưa tay tát anh ta một cái, chịu đựng cơn buồn nôn rồi đáp: “Tôi còn phải làm việc, mời anh bỏ tay ra.”

Đối phương mất diết tại ngơ vẫn làm theo ý mình, anh ta kéo cô đến bên cạnh người mình. Thảm Thi Thi đang ở gần nghe tiếng thì vội vàng đi tới muốn kéo Mễ Tinh ra, ai ngờ còn chưa đi tới đó, một bóng người màu xanh quân đội đã lao tới ngay trước cô một bước, giữ cổ tay người kia.

“Ồ trong cửa hàng của tôi, bắt nạt người của tôi, anh tưởng tôi chết rồi đấy hả?”

Giọng nói trầm thấp ngày thường thì cuốn hút dễ nghe, bây giờ khi tức giận lại có thêm một thứ khí thế như khinh thường nhìn từ trên cao xuống.

Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn sang, người đứng bên cạnh đúng thật là Tiêu Cố.

Có lẽ lực nắm của anh rất mạnh, người khách kia khẽ rên một tiếng rồi buông Mễ Tinh ra. Lúc này Thảm Thi Thi mới vội vàng kéo Mễ Tinh sang cạnh, quan tâm hỏi: “Chị có sao không?”

Mễ Tinh lắc đầu, nhìn về hướng Tiêu Cố.

Người khách kia vẫy vẫy cái tay đau, nổi giận đùng đùng vỗ bàn đứng lên: “Anh làm gì thế hả? Tôi tán gẫu với em gái nhỏ này thì liên quan gì đến anh!”

Lúc này anh ta làm ồn như vậy cũng quấy rầy đến không ít khách trong cửa hàng, họ đồng loạt nhìn sang.

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn anh ta, đôi đồng tử đen nhánh kia không thấy rõ tâm tình: “Tôi là ông chủ ở đây.”

“Ông chủ?” Người kia càng cười cợt hơn, “Cửa hàng của anh đón tiếp khách hàng như thế hả?”

Giọng Tiêu Cố vẫn bình thản như cũ: “Cửa hàng của chúng tôi không hoan nghênh những người khách như anh.”

Người kia thở hắt ra, hung hăng lao tới trước như đang muốn đánh nhau, nhưng rồi lại bị bạn của mình ngăn cản: “Xin lỗi nhé, người anh em của tôi uống hơi nhiều.”

Tiêu Cố không nói gì, nhưng người đàn ông mặc áo len đen vẫn không chịu từ bỏ, cứ la hét ầm ỹ muốn thoát ra khỏi sự kéo giữ của bạn mình.

Có một người đàn ông khác đi tới bên cạnh đó, hỏi thăm: “Có chuyện gì sao?”

Người đàn ông mặc áo len đen nhìn thấy anh thì xem thường đáp lại: “Anh là ai? Chuyện này liên quan gì đến anh?”

Người đàn ông trước mặt nhìn anh ta, lấy giấy chứng nhận cảnh sát đưa ra trước: “Cục cảnh sát khu vực.” Anh ta vừa nói vừa chỉ chỉ cái bàn sau lưng. “Đồng nghiệp chúng tôi thường tới đây ăn thịt xiên, tốt nhất anh đừng gây chuyện ở đây nữa.”

Người nọ nhìn theo tay anh ta, ở đó có hai bàn nhập một, toàn là... cảnh sát khu vực đang ngồi.

Người đàn ông đó mím môi, cuối cùng cũng chịu giữ yên lặng, người bạn vừa nãy ngăn cản anh ta lại thay mặt nói xin lỗi mọi người.

“Được rồi mà, không sao đâu, mọi người tiếp tục ăn đi ha ha!” Lâm Tĩnh Dung đi ra cười nói trấn an với thực khách trong nhà.

Tiêu Cố cảm ơn anh cảnh sát khu vực rồi nghiêng đầu đi về phía Mễ Tinh: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tinh lắc đầu: “Tôi không sao...”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cổ tay cô, lúc này bị siết cho ửng đỏ. Anh yên lặng nhìn một lúc rồi xoay người đi lên tầng hai: “Đi theo tôi đến phòng nghỉ, tôi bôi thuốc giúp cô.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quan Hệ

Lâm Tinh Dung đi theo sau Tiêu Cố bước về phía cầu thang: “Hay là để em bôi thuốc giúp cô ấy cho.”

“Không cần đâu.” Bước chân Tiêu Cố không dừng lại, anh quay đầu nhìn về phía Mễ Tinh còn ngầy người tại chỗ, “Còn đứng đấy làm gì?”

“À.” Mễ Tinh đáp lại rồi bước nhanh lên cùng.

Lâm Tinh Dung nhìn theo bóng hai người họ biến mất ở khúc rẽ cầu thang, cô xoay người tiếp tục xuống dưới tầng tiếp khách.

Khu nghỉ của nhân viên nằm bên cạnh phòng thay quần áo, diện tích không lớn nhưng đủ kê thêm hai chiếc ghế sofa nhỏ, khi nào mệt có thể nằm nghỉ ngơi.

Mặt bàn đặt trước ghế sofa còn vương vài ít thức quà vặt chưa ăn hết, Tiêu Cố bảo Mễ Tinh ngồi xuống rồi cầm hòm thuốc tới để trên mặt bàn.

Hòm thuốc nhỏ này được Tiêu Cố đặt ở trong phòng nghỉ, lần đầu tiên Mễ Tinh nhìn thấy nó còn cảm thấy không thôi, trông anh đúng là ông chủ tốt.

“Đưa tay cho tôi.” Giọng nói của Tiêu Cố vang lên bên tai, Mễ Tinh không nhìn hòm thuốc nữa, đưa tay mình sang đây.

Trên cổ tay cô có vết đỏ rõ ràng, nhìn là biết người khách vừa rồi dùng lực mạnh thế nào. Tiêu Cố nhìn một lúc rồi đưa hai ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay cô.

“Ồi.” Mễ Tinh thốt lên đau đớn, cô bắt mắt ngừng đầu trừng mắt nhìn anh, “Này, anh bóp cái gì thế, rất đau đó!”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô: “Biết đau sao cô không tát lại anh ta? Lúc trước cô tát tên kia không phải cũng dùng nắm đấm à?”

Mễ Tinh khẽ cau mày, cúi đầu khẽ thì thầm: “Không phải khi ấy anh nói tôi kích động quá à, còn không chính chắn nữa, với lại tôi cũng không muốn gây chuyện trong cửa hàng của anh...”

Tiêu Cố nhìn cô không đáp lại, anh đổ một ít rượu thuốc ra lòng bàn tay rồi xoa lên trên đó. Rượu thuốc lạnh băng tiếp xúc vào da thịt, cảm giác đau nhói nóng rất khiến Mễ Tinh thoáng chau mày khẽ rên.

Tiêu Cố khuyên bảo: “Chịu đựng một chút, không bóp mạnh thì không có hiệu quả.”

Mễ Tinh ngừng đầu nhìn anh, anh vẫn đang cúi đầu, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt, nhưng Mễ Tinh lại nghĩ nhất định ánh mắt của anh đang cực kì chuyên tâm.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của Tiêu Cố lan sang, cổ tay Mễ Tinh cũng nóng lên theo đó. Căn phòng nhỏ chỉ có tiếng ma sát nhẹ nhàng từ quần áo, mùi rượu thuốc ngập tràn giữa không gian.

Mễ Tinh yên lặng ngẩn người một lúc lâu, cô nhìn Tiêu Cố rồi khẽ hỏi: “Vừa nãy anh nói cái gì mà tôi là người của anh thế?”

Tiêu Cố không ngừng đầu đáp lại: “Cô là nhân viên của tôi, đương nhiên là người của tôi rồi.”

Mễ Tinh xoay người lại kinh thường, Ông chủ Tiêu đúng là giỏi chiếm tiện nghi của nhân viên ấy nhỉ. Cô nháy mắt, hỏi tiếp: “Hôm nay tôi nghe Tiểu Đức nói anh rất giỏi tiếng Anh à.”

Tiêu Cố khẽ cười, ngược mắt lên nhìn cô, sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục xoa rượu thuốc trên tay: “Thời đại bây giờ biết nói tiếng Anh cũng chẳng có gì giỏi cả, ngay cả bác Trương bán bánh ở đối diện cũng từng làm ăn với người nước ngoài đấy thôi.”

Mễ Tinh: “...”

Ý là bây giờ ngay đến cái sở trường duy nhất của cô cũng bị anh bác bỏ?

Cô mím môi, nhìn vào đôi mắt đó, thăm dò hỏi thử: “VẬY... Quan hệ của anh với chị Dung Dung là gì thế?”

Tiêu Cố ngẩng đầu lên khoe miệng tùm tùm như không cười: “Cô quan tâm đến chuyện này đấy hả?”

Mễ Tinh trả lời dứt khoát: “Quan tâm làm gì chứ, chẳng qua tôi vẫn hay bị khách hàng hỏi mấy chuyện này thôi.”

Tiêu Cố cười cười, trả lời lại: “Quan hệ lao động thôi, tôi mời cô ấy tới cửa hàng giúp tôi.”

Mễ Tinh “ồ” lên đầy hàm ý: “VẬY cô ấy cũng là người của anh sao?”

Tiêu Cố im lặng nhìn cô, động tác trên tay từ từ ngừng lại, buông lỏng tay cô ra: “Xong rồi.”

Anh vặn chặt nắp chai thuốc rồi nhét vào trong hộp.

Mu bàn tay Mễ Tinh bị xoa đỏ rần rần, cô vẫy vẫy hai cái, cảm thấy hình như dễ chịu hơn rất nhiều. “Cám ơn anh.”

Tiêu Cố cất hòm thuốc lại chỗ cũ rồi quay đầu nhìn cô: “Không có gì đâu, cái này cũng xem như là tai nạn lao động.”

Mễ Tinh: “...”

Tai nạn lao động cái quỷ gì!

Cô bấu môi, đứng dậy khỏi ghế sofa: “VẬY tôi đi xuống làm việc tiếp đây.”

“Ừ.” Hai tay Tiêu Cố đút vào túi quần cũng đi ra tới cửa, “Lần sau gặp mấy chuyện thế này cô cứ hét lên nhé, trong cửa hàng có rất nhiều người, anh ta không dám làm gì đâu”.

Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn anh cười ha hả: “Cám ơn, tôi cũng không muốn xảy ra lần nữa đâu”.

Tiêu Cố nhếch môi, không đáp nữa.

Sau khi Mễ Tinh xuống tầng, Thẩm Thi Thi đi tới quan tâm hỏi thăm cô vài câu, rồi lại bận rộn. Mãi cho đến chín giờ, trong cửa hàng mới rảnh rỗi hơn chút ít.

Mễ Tinh đứng trong góc nhỏ mà Thẩm Thi Thi tìm được, cô bé thấy mấy bàn khách vẫn còn đang ngồi ăn, nhân tiện cầm điện thoại ra giải trí một hồi.

Mễ Tinh nhìn sang đùa giỡn: “Lại nói chuyện với wechat tự động của Cố Tín đấy à?”

Cô cố tình nhấn mạnh vào ba chữ wechat tự động, nhưng Thẩm Thi Thi không để ý chút nào, cô bé còn vui vẻ trả lời cô: “Chị ơi, mấy ngày gần đây em phát hiện phần mềm wechat tự động này ngày càng thông minh ấy, em hỏi cái gì nó cũng nói lại được, không những thế còn gần gũi lạ thường.”

“Thật sao?” Mễ Tinh nhướn mày nhưng không quan tâm lắm, thật ra thì cô chỉ tò mò nếu sau này Thẩm Thi Thi biết được Cố Tín là em họ của ông chủ Tiêu thì sẽ thế nào hơn?

Thẩm Thi Thi đang vô cùng hào hứng, đầu ngón tay lướt lướt trên màn hình rồi đưa điện thoại cho Mễ Tinh nhìn thử: “Đây là tin nhắn chiều qua em gửi cho anh ấy, chị xem này.”

Mễ Tinh lại gần, nhìn xem sao.

Thẩm Thi Thi: Anh Cố đẹp trai ơi, đang ăn trưa à ~3=

Cố Tín: Tôi vẫn chưa ăn, mới ra khỏi phòng thu âm thôi

Cố Tín: [hình ảnh]

Mễ Tinh: “...”

Cái này... mấy trả lời tự động dạo này thông minh đến thế à?

Cô cong môi cảm thán: “Đúng là thông minh thật, có lẽ nó cũng giống như sili của mật đào ấy, có khả năng tiếp nhận lệnh được giao.”

Thẩm Thi Thi vui vẻ đáp lời: “Đúng không ạ! Không ngờ Wechat còn ứng dụng kĩ thuật như thế nữa”.

“Ừ...” Mễ Tinh nghĩ ngợi, sao cô cứ thấy có chỗ nào hơi sai sai ấy nhỉ?

Thời gian làm việc cuối cùng của buổi tối trôi qua trong cuộc bàn luận về wechat tự động với Thẩm Thi Thi.

Thẩm thoát đã bước sang tháng mười hai, Mễ Tinh làm việc trong cửa hàng được nửa tháng.

Thứ năm là ngày phát tiền lương, Mễ Tinh mong chờ mỗi mòn, cuối cùng cũng chờ được đến ngày nhận lương rồi. Tiền lương nửa tháng chỉ khoảng một ngàn đồng, nhưng đây lại là khoản tiền đầu tiên mà Mễ Tinh kiếm được, vì thế cô vui vẻ lạ thường.

Tính ra đã hơn một tháng rồi chưa đi dạo ở trung tâm thương mại, hình như Bunny cũng vừa tung lên sản phẩm mới trong mùa xuân thì phải?

Hừ hừ ... Mễ Tinh! Một ngàn đồng chỉ mua được cái cô áo thôi, mau tỉnh lại đi!

Cô kìm nén những xao xuyến trong lòng, cắn răng rút tiền mua cho mình ít đồ dùng cá nhân, số tiền còn lại vẫn giữ nguyên trong thẻ.

Lúc xách túi hàng quay lại nhà, Tiêu Cố đang đứng nói chuyện điện thoại ở ban công

“Thứ bảy có một người khách quan trọng muốn đến tiệm dùng cơm, chỉ đích danh muốn anh làm đầu bếp.”

Giọng nam ở đầu dây nghe thu hút lạ kì, nhưng mà âm sắc có vẻ lạnh hơn cơn gió bắc ngoài kia.

Tiêu Cố quay lại thấy Mễ Tinh trước cửa, ánh mắt anh lướt sang nhìn cửa sổ: “Tổng giám đốc Úc à, hình như tôi không phải là đầu bếp của nhà hàng các anh.”

Ở đầu dây bên kia Úc Ý thoáng suy nghĩ một hồi: “Tôi sẽ thanh toán tiền lương cho anh tương đương với đầu bếp chính của khách sạn ba sao...”

Lúc Tiêu Cố nghe tới đây thì bật cười thành tiếng, đối phương nói tiếp: “Thêm cả năm mươi cân xoài nữa, là đặc sản được trồng ở vườn nhà họ Bạch tận Đài Loan.”

Khóe miệng Tiêu Cố khẽ cong lên, sau khi cân nhắc thì đáp lại: “Tôi muốn loại tươi nhất.”

Hình như Úc Ý cũng khẽ cười, Tiêu Cố cứ nghĩ nhất định đó là ảo giác của mình thôi: “Tôi sẽ bảo nhà bếp chỗ tôi tự đi chọn nguyên liệu, sau khi chọn xong sẽ đưa thẳng tới thành phố A.”

“Đồng ý.” Tiêu Cố giao hẹn xong thì tắt máy.

La Hạo đứng bên cạnh Úc Ý thấy cuộc gọi kết thúc vội hỏi luôn: “Anh ta đồng ý à?”

Úc Ý trả lời anh: “Tôi nghĩ tiền lương của Tiêu Cố sau này cứ lấy xoài ra thanh toán là được”.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bạn Cũ

Hai ngày sau, Mễ Tinh vừa về đến nhà, đã ngửi thấy mùi xoài tràn ngập mọi nơi.

Cô đứng trước cửa phòng bếp, nhìn vào trong.

Trên mặt đất có một giỏ xoài lớn, ước chừng cũng hơn 10 cân, Tiêu Cố đeo tạp dề, đứng bên bếp gọt xoài.

Mễ Tinh liếc môi, hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Tiêu Cố gọt xoài vô cùng cẩn thận, thậm chí không buồn quay đầu nhìn cô: “Làm xoài sấy.”

Con người Mễ Tinh giật giật, lại chỉ giỏ xoài dưới đất: “Anh mua xoài ở đâu mà lắm thế?”

Tiêu Cố nói: “Người khác tặng.”

Mễ Tinh liú lười, ai rảnh rỗi lại đi tặng anh nhiều xoài như vậy? Cô suy nghĩ trong chốc lát, nháy mắt mấy cái hỏi: “Có phải nữ sinh thầm mến anh tặng không?” Vì dễ lấy lòng anh mà bỏ nhiều vốn thế cũng bằng lòng à?

Cuối cùng Tiêu Cố cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Đàn ông tặng.”

Mễ Tinh: “...”

Wow, ông chủ Tiêu nhìn như thế này... nam nữ đều thích, giá trên thị trường không tồi.

Cô cười, tiếp tục nhìn: “Cần tôi giúp gì không?”

Lần trước cô giúp anh thái rau chân vịt, rồi được ăn cơm Tây ngon miệng, bây giờ cô giúp anh gọt xoài, chưa biết chừng sẽ được ăn xoài sấy.

Tính toán nhỏ nhặt xấu xa đang khuấy động trong đầu Mễ Tinh, cô vẫn nhớ vị của 5 miếng xoài trước đây. Tuy trong tiệm cũng có xoài vụn, nhưng không ngon bằng.

Tiêu Cố không cho cô cơ hội ấy: “Xoài được gửi từ nông trại ở Đài Loan, một quả xoài chỉ lấy được hai miếng, đây có thể coi là bài kiểm tra trình độ nấu ăn, cô vẫn nên lượn đi chơi đi thôi.”

Mễ Tinh chép chép miệng: “Vậy có cần tôi giúp anh gọt vỏ không?”

“Không cần, tôi sợ cô gọt xấu.”

Mễ Tinh: “...”

Vậy anh tự chơi một mình đi!

Cô thở phì phò xoay người chuẩn bị rời đi, Tiêu Cố ở phía sau gọi lại: “Cô lấy hai quả xoài ăn đi.”

Mễ Tinh sửng cấn người, thụ sủng nhược kinh [1]: “Thật sao?”

[1] Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

Tiêu Cố khẽ nâng khóe miệng, quay đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Chỉ là hai quả xoài thôi mà, cô đâu cần ngạc nhiên như thế?”

Vì nó là xoài nên cô mới hết hồn đấy! “Xoài không phải thứ anh thích nhất à?”

Tiêu Cố thu lại ánh mắt, tiếp tục chuyên tâm gọt xoài: “Cô không ăn thì thôi.”

Mễ Tinh sợ anh đổi ý, xông lên cầm lấy hai quả xoài, về phòng mình.

Cô vốn thấy ông chủ đạo gần đây đổi tính đổi nết, so với hồi cô mới đến thì tốt hơn nhiều. Mễ Tinh vừa nghĩ vừa gọt vỏ xoài, cắn một miếng. Ai ôi, xoài chín vừa, hương vị ngọt ngào nồng nàn, nếu làm xoài sấy sẽ vô cùng ngon.

Chưa biết có phần của cô không.

Mấy hôm sau, Tiêu Cố đều ở trong bếp làm xoài sấy, Mễ Tinh đến bây giờ mới phát hiện, trong phòng bếp kia có cái lò lớn hình dáng kì quái, thực ra, đó là máy nướng nhiệt độ thấp.

Tiêu Cố làm khô từng miếng xoài, lấy túi ni lông từ tủ bát ra, chia đều xoài cho vào túi.

Lúc Mễ Tinh về, thấy Tiêu Cố ôm chó ngồi trên salon xem tivi, ánh mắt cô dừng lại ở miếng vụn xoài trên miệng anh, hỏi: “Xoài anh làm ngon lắm à?”

“Ừ” Tiêu Cố cắn một miếng xoài, Mễ Tinh có thể tưởng tượng ra mùi vị vừa thơm vừa nồng của nó.

Cô đứng tại chỗ, nhìn xoài sấy.

Dường như bây giờ Tiêu Cố mới để ý, anh nhẹ nhàng nâng khóe miệng, ném cho cô một túi xoài: “Cầm lấy ăn đi.”

Mễ Tinh ôm cái túi vừa bay qua, thật không thể tin nổi.

Một túi? Anh ta như thế mà cho cô hẳn một túi? Trong lòng cô chỉ có mong ước nhỏ nhoi là được hưởng vài miếng thôi!

Tiêu Cố thấy cô ôm xoài đứng tại chỗ không nhúc nhích, cau mày: “Chê ít à? Mười cân xoài chỉ làm được một túi như thế thôi.”

“Không không không.” Mễ Tinh liên tục lắc đầu, “Cảm ơn phúc lợi của ông chủ!”

Cô vui sướng chạy vào phòng.

Tiêu Cố nhìn cửa phòng cô, khóe miệng lơ đãng nhếch lên, mấy nhân viên khác cũng không có cái phúc lợi này đâu.

Mề Tinh nhảy vào phòng, khăn trương mở túi, hương vị xoài bay khắp phòng. Chắc nông trại này rất nhỏ, nên miếng xoài cũng nhỏ theo, giống quả trứng gà, nhìn rất đáng yêu.

Mề Tinh cắn một miếng, hạnh phúc cười híp mắt.

Vẫn cách làm đó, vẫn hương vị đó.

Tối hôm đó không phải do đói cô mới thấy ngon, mà là ngon thật. Cô vui vẻ giải quyết nửa túi, rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau, trước khi mở hàng, Mề Tinh ghé quầy thu ngân xem laptop. Cô dùng cái này để soạn bài bỏ túi tiếng anh cho Tiểu Mập, tuy giao tiếp của cô không có vấn đề, nhưng kiến thức cô nắm rất ít, nhớ không rõ, nếu cô tham gia thi tiếng anh, không chắc có thể lấy điểm cao.

Tiêu Cố cầm mấy túi xoài nhỏ đi vào, thấy mặt cô hiện lên vẻ phiền não, đến gần hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mề Tinh thấy Tiêu Cố, theo bản năng lấy tay che laptop, tuy rằng ông chủ không cấm việc nhân viên làm việc ở ngoài, nhưng trong tiệm làm việc riêng, hình như không ổn lắm.

Cô càng làm thế càng thu hút sự chú ý, Tiêu Cố liếc laptop, nói: “Wish có nghĩa là nguyện vọng khó thực hiện, đứng trước tân ngữ, 'hope' là hy vọng, bất đồng phương thức với 'wish'.”

“A? Cám ơn.” Mề Tinh sững sốt, mới gật đầu nói tiếng cảm ơn. Cô nhìn bóng lưng Tiêu Cố, nhin không được nghĩ, anh lấy cô ra so sánh với bác Trương bán bánh đối diện? Bác Trương sao biết được chỗ bất đồng phương thức?

Ông chủ Tiêu này, chắc chắn đã tốt nghiệp trung học.

Tiêu Cố đem mấy túi xoài sấy nhỏ đặt ở trên quầy, nói với Lâm Tinh Dung: “Đây là xoài sấy tôi mới làm.”

“A, thật tốt quá, có rất nhiều khách đều hỏi khi nào có xoài sấy.” Lâm Tinh Dung vui vẻ cầm xoài sấy, nhân viên khác nghe được, tụ tập rất nhanh.

Chỉ có Mề Tinh bình tĩnh, không tranh giành, của các người hết đây.

Tiêu Cố đã thấy mọi người tập hợp đông đủ, nói: “Nhân lúc có đủ mọi người, tôi sẽ nói qua về chuyến du lịch năm nay.”

Mọi người vừa nghe, lỗ tai dựng thẳng lên. Lâm Tinh Dung cũng giật mình: “Nhanh quá, đã hơn một năm nữa rồi.”

Tiêu Cố gật đầu: “Năm nay vẫn tổ chức vào hai ngày 15, 16. Nhân viên trên một năm đều có thể tham gia.”

Mề Tinh nghe thấy liền buồn bực, à, vậy không phải chuyện của cô rồi.

“Ông chủ Tiêu, suối nước nóng lần trước tôi nói có được không? Ngay cạnh thành phố A, tới đó 2 ngày rồi về là vừa. Tôi nghe bạn bè nói chỗ đó rất xịn” Tiêu Đức Tử cười tủm tỉm nhìn Tiêu Cố, du lịch mãi mãi là đề tài làm người ta hưng phấn.

Tiêu Cố gật đầu nói: “Tôi đã xem qua tư liệu về suối nước nóng đó, quả thật không sai, nếu mọi người đều đồng ý, vậy đến đó đi.”

“Được đây!” Nhóm nhân viên nhất trí đồng ý, Mề Tinh chép miệng, hừ, tắm suối nước nóng thôi mà, kích động thế làm gì, cô từng đi suối nước nóng ở Nhật Bản nữa kia.

Bên kia, Cố Tín đang ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi onl QQ.

Trong lúc vô ý, anh thấy tin nhắn của Thẩm Thi Thi, tên và ảnh đại diện đều là cô thật, liếc một cái là anh nhận ra.

QQ công khai của anh mỗi ngày đều có nhiều fans gửi tin nhắn, tuy chủ yếu là trả lời tự động, nhưng đôi khi anh ngẫu nhiên chọn 1 2 người hâm mộ trò chuyện, coi như quà tặng người hâm mộ.

Chẳng qua, đến bây giờ, fan may mắn đó vẫn luôn là Thẩm Thi Thi.

“Anh Cố đẹp trai, người đệm đàn piano đã đến rồi đây.” Giọng nói của người đại diện vang lên sau lưng, Cố Tín đăng xuất QQ.

Quay đầu lại, sau lưng là một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, ngoại hình khí chất đều xuất chúng. Cố Tín đánh giá trong chốc lát, nhủ mảy: “Chu Nghi Nhiên?”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, thanh âm như đàn dương cầm tao nhã: “Không nghĩ rằng anh vẫn còn nhớ tôi.”

Người đại diện hơi ngu ngơ: “Hai người biết nhau sao?”

Làm khổ

Cố Tín đứng lên, cười: “Vẫn nhớ qua từng ấy năm”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Sau khi Cố Tín tốt nghiệp trung học thì đến thành phố A, trong nhóm nhạc ở đây cũng có tám có tiếng, sau này anh quyết định đi ra làm ca sĩ, thế nên định cư ở thành phố này luôn.

Người nhà ở quê hương thành phố C cũng không thường liên lạc, chỉ có một người duy nhất anh thấy có cảm tình là anh họ Tiêu Cố. Không ngờ lại có một ngày gặp lại người bạn từ lúc xưa.

Người đại diện của anh đặt cho họ một phòng VIP ở tại Thiên Hạ cư, để hai người có thời gian trò chuyện.

“Cậu về nước từ bao giờ?” Cố Tín đảo đảo chén trà bằng gôm sứ, hỏi Chu Nghi Nhiên đang ngồi phía đối diện.

Chu Nghi Nhiên đáp lời: “Tháng trước, không ngờ vừa mới đã có cơ hội hợp tác với cậu luôn, đúng là kì ngộ”.

Cố Tín khẽ cười thành tiếng, anh là tay chơi rock and roll, vốn chẳng có dịp gặp nghệ sĩ dương cầm, nhưng gần đây anh đang thử một phong cách mới lạ, renix lại ca khúc của mình lồng ghép với tiếng piano, thế nên người đại diện mới đi tìm nghệ sĩ.

Không ngờ người tìm được lại là Chu Nghi Nhiên.

“Cậu nhận ra tớ tới cũng thấy bất ngờ”. Anh uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, “Đợt này cậu vẫn ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Tới khi cậu hoàn thành xong việc thu âm thì tớ vẫn ở đây”. Anh nói tới đây lại dừng lại một lúc, nhìn Cố Tín rồi bảo: “Còn cậu, vẫn thường về thành phố C sao?”

Cố Tín nhún vai: “Họ không thích mình chơi nhạc”.

Đôi mắt Chu Nghi Nhiên giật giật, khi còn bé Cố Tín đã rất thích một mình, lúc bạn bè tụ hội anh không mấy tham gia, có lẽ nhà họ Cố vẫn thường thấy đau đầu. Anh khẽ cười đáp lại: “Tớ cũng chơi nhạc mà”.

Cố Tín thoáng nhíu mi: “Cậu không giống đâu, trong mắt họ cậu là nghệ sĩ dương cầm, còn tớ chỉ là thằng hát rong”.

Chu Nghi Nhiên cúi đầu cười nhẹ: “Trước khi tới tớ có xem thử hồ sơ cá nhân của cậu, đạt rất nhiều giải thưởng mà”.

Cố Tín lắc đầu cười: “Buổi trao giải âm nhạc mới đây cậu có xem không thể? Ca khúc vàng và giải âm nhạc hay nhất đều bị Đinh Mông giành hết cả”.

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ một hồi: “Nhạc thịnh hành tớ không am hiểu lắm, nhưng mà lần này cậu tìm tớ là để đột phá trong phong cách phải không?”

“Ừm”. Cố Tín đáp như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, người phục vụ bung khay vào, bắt đầu dọn món ăn ra. Chu Nghi Nhiên nhìn một bàn toàn món ăn Trung Quốc thì khẽ cười nói lại: “Mình ở nước ngoài ngày nào cũng nhớ món ăn của nước mình, một mình cậu sống ở thành phố A mà không nhớ nhà sao?”

Cố Tín đáp: “Cũng ổn, anh họ mình cũng sống ở đây mà”.

Chu Nghi Nhiên trầm mặc chốc lát rồi nhớ về người anh họ mà Cố Tín nhắc tới: “Hình như tớ vẫn còn ấn tượng, là Tiêu Cố đúng không?”

Cố Tín phì cười: “Trí nhớ của cậu tốt quá đấy, anh ấy chỉ đến thành phố C một lần, còn là lúc rất nhỏ nữa”.

Chu Nghi Nhiên khá tự hào: “Tớ nhớ mà, hôm đó là sinh nhật của mẹ Hoắc Lệ”.

Lúc hai người họ dùng cơm ở Thiên Hạ Cư cũng là thời điểm của hàng thịt xiên của Tiêu Cố đông khách nhất.

Có lẽ cũng vì ba ngày nữa nghỉ ngơi, tâm trạng mọi người đều tăng cao vượt bậc, làm việc nỗ lực hơn ngày trước. Đương nhiên trong đó cũng có những ngoại lệ, chẳng hạn như những nhân viên không được đi du lịch như Mễ Tinh này đây.

“Mễ Tinh, Mễ Tinh ơi, chị nói xem lúc đi du lịch em nên mặc gì đây?” Thẩm Thi Thi tranh thủ phớt đồ khi rảnh rỗi, nhân tiện xin ý kiến của cô.

Mặc dù Thẩm Thi Thi không phải là nhân viên chính thức, nhưng cô đã làm ở đây hơn một năm, vì thế ông chủ Tiêu ngoại lệ cho tham gia du lịch.

Mề Tinh nghe hỏi thì cười nhạt hai tiếng: “Tắm suối nước nóng phải cởi tuốt luốt mà, mặc gì thì có khác nhau đâu”.

Thắm Thi Thi: “...” Cô nghe cũng thấy đúng ghê ta.

Mề Tinh không tám chuyện cùng cô bé nữa, tiếp tục đi làm việc của mình.

Sau khi tan tầm, cô về nhà một mình. Tiêu Cố và chó husky vẫn còn chưa đi ngủ, thấy cô về con husky vẫy đuôi quay tí chạy sang đây: “Gâu gâu”.

Mề Tinh sờ đầu đó tiếp tục đi vào phòng, Tiêu Cố nhìn cô hỏi: “Mai là ngày nghỉ của cô à?”

Mề Tinh dừng lại đáp: “Phải, sao thế?”

Tiêu Cố hỏi thêm: “Mai tôi định đi siêu thị mua mấy đồ cần dùng khi du lịch, cô muốn đi cùng không?”

Mề Tinh cười ha ha: “Không đi, tôi có được đi du lịch đâu”. Cô thà ngủ ở nhà cả ngày còn hơn ấy.

Khóe môi Tiêu Cố cong lên một độ cong khó mà nhìn thấy được: “Ai bảo cô không được đi chứ?”

Mề Tinh ngẩn người nhìn anh: “Không phải chỉ có nhân viên làm trên một năm mới được tham gia sao?”

Tiêu Cố bảo: “Tôi là ông chủ mà, tôi quyết”.

Mề Tinh ngo ngác.

Không lẽ ông chủ ngang ngược này thích cô...?

Cô lắc lắc đầu, vắt hết mấy suy nghĩ hoang đường đó ra ngoài: “Anh nói tôi cũng được đi sao?”

“Ừ”.

Mề Tinh im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Vậy mai tôi đi siêu thị với anh nhé”. Sau khi nói xong thì bình tĩnh vào phòng.

Khóa cửa phòng thật chặt, Mề Tinh mở tủ quần áo ra, hai mắt lấp lánh bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Áo lông cao cổ thêu hoa màu trắng sữa, váy lụa mỏng màu đen quá gối, còn cả một chiếc khoác gió dài dài màu hồng nhạt, tuyệt hảo. Lúc du lịch sẽ mặc đồ như thế.

Mề Tinh đắc ý rửa mặt xong, chờ ngày hôm sau đi shopping cùng ông chủ Tiêu.

Cô hẹn Tiêu Cố mười giờ đi ra ngoài, vì còn trang điểm nên cô mới dậy sớm một chút. Mặc bộ đồ mình vừa phối hôm qua, Mề Tinh nhìn gương rồi ngắm nghía, ừ, hôm nay cứ mặc vậy cũng được.

Cô khóa túi xách qua vai rồi đi ra, Tiêu Cố đã xò giày đứng chờ trước cửa rồi. Mề Tinh lấy điện thoại ra nhấn mở, đưa lên trước mặt của Tiêu Cố: “Giờ là chín giờ năm mươi chín phút chín giây, tôi không trễ đâu nhé”.

Tiêu Cố khẽ cười xoay người sang mở cửa: “Đi thôi”.

“Gâu gâu”.

Con husky cũng muốn chen chúc ra ngoài thì bị Tiêu Cố chặn ngay lại: “Thiên Thiên, ở nhà giữ nhà”.

“Gâu”. Husky nhìn về phía Mề Tinh.

Mề Tinh vuốt ve rồi khuyên nhủ: “Cậu đàn à, mày ở lại giữ nhà đi”.

Husky: “...”

Đột nhiên có một lúc mình cảm giác như đã thành người ngoài.

Mề Tinh và Tiêu Cố ra khỏi cửa, để lại một mình husky trông nhà trong cô quạnh.

Lúc xuống cầu thang, Mề Tinh rất sợ nhờ gặp phải ông nội Khâu, may mà lần này bình an vô sự đi qua được tầng năm. Tiêu Cố vừa đi vừa nhìn cô mấy bận, đột nhiên anh hỏi: “Cô mang bao nhiêu đồ bỏ trốn thế?”

Mề Tinh kinh ngạc nhìn anh: “Thế này mà nhiều á? Anh không biết tôi có nhiều áo quần đến mức không cất nổi đấy à”.

...

Tieu Cố không nói gì thêm nữa.

Sau khi ra khỏi nhà, Mễ Tinh vô thức định đi luôn, không ngờ Tieu Cố lại ngừng lại ở gara dưới lầu, lấy một chùm chìa khóa trong túi rồi mở cửa gara.

Mễ Tinh: "..."

Trong nhà xe có một chiếc Land Rover màu vàng nâu, nhìn cực oách, Mễ Tinh tròn mắt nhìn rồi hỏi: "Xe anh à?"

"Nếu không thì của ai?" Tieu Cố nhìn cô hỏi ngược lại.

Mễ Tinh: "..."

Ừ, qua một thời gian quan sát cửa hàng thịt xiên của người này, cô nghĩ số tiền kiếm được cũng đủ cho anh ấy mua được chiếc Land Rover.

Sau khi Tieu Cố lái xe ra, Mễ Tinh ngồi vào trên ghế phụ. Thắt dây an toàn xong cô nghiêng đầu nhìn Tieu Cố bên cạnh: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Trung tâm thương mại Ánh sao, ở đó có nhiều đó, nhân tiện tôi còn phải mua ít nguyên liệu nấu ăn". Tieu Cố vừa trả lời vừa lái xe đi.

Anh lái xe rất ổn, ngay cả lúc rẽ cũng cực kì bình ổn, dọc đường đi Mễ Tinh luôn chăm chú ngắm cảnh sắc bên ngoài. Cô đến thành phố A đã một tháng có hơn, nhưng chỉ được hai ngày đầu tiên là ra ngoài thăm thú, sau đó thì... chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

"Cô chưa đi dạo quanh thành phố phải không?" Đột nhiên Tieu Cố hỏi.

Mễ Tinh gật gật đầu, như có phần oán trách. Tieu Cố rẽ qua một giao lộ khác rồi nói: "Lúc nào rảnh sẽ đưa cô đi chơi".

"Thật không?" Mễ Tinh vui vẻ nghiêng đầu lại nhìn anh, sau đó lại vội vàng hừ một tiếng: "Tại sao anh lại đưa tôi đi?".

Tieu Cố bảo: "Hà, vậy tôi nói Tiểu Đức đưa cô đi".

Mễ Tinh: "...". Hai đầu một là bắt nạt người ta.

Tieu Cố lái xe hơn hai mươi phút thì dừng lại ở trung tâm thương mại Ánh sao. Lúc đi ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, hai người bước thẳng vào siêu thị. Không khí giáng sinh náo nức ở quanh đây, nhìn đâu đâu cũng thấy đủ thứ đồ trang hoàng trong ngày lễ, trong siêu thị còn bán cả cây noel cỡ nhỏ và đủ đồ chơi khác.

Tieu Cố đi sang khu bán đồ xuất khẩu chọn nguyên liệu nấu ăn, Mễ Tinh cũng đi theo anh tới đây để chọn đồ ăn vặt.

Anh thấy cô cầm mấy túi khoai tây chiên và một hộp bánh quy thì hứng thú hỏi thử: "Gần đây cô có tiền lắm à? Hình như còn phải đóng tiền thuê phòng mà".

Mễ Tinh: "..."

Anh ta không nói thì cô suýt quên luôn. Lúc trước cô lên mấy trang web cho thuê nhà tìm thử, thông thường phòng nào cũng có giá một ngàn, phòng đơn thì đa số năm trăm, giá cả như ở nhà Tieu Cố đúng là không tìm nổi.

"Lúc về tôi sẽ trả anh tiền thuê nhà tháng sau". Cô vừa nhận tiền lương và tiền dạy thêm nhóc mập và nhóc đen, cho nên trong tay vẫn khá là rủng rinh.

Nếu không cô cũng không dám tới chỗ này dạo mát.

Tieu Cố không nói nữa, sau khi chọn đồ xong thì tính tiền rồi rời khỏi siêu thị. Vốn định đi thẳng về, nhưng Mễ Tinh lại muốn lên quầy áo quần cho nữ giới ở trên lầu xem thử.

Tieu Cố nhướn mày cười tủm tỉm: "Xem ra tôi nên tính đến việc tăng tiền thuê nhà nhỉ".

Mễ Tinh khinh bỉ liếc mắt nhìn anh, mắt hững đáp: "Tôi không mua được thì không cho nhìn hả? Nhìn cũng không được sao?"

"Được được được". Trước ánh mắt của nhiều người dòm ngó, Tieu Cố đánh vội vàng đáp lại công chúa nhỏ.

Mễ Tinh là fan ruột của Bunny, trong tủ áo quần của cô hầu hết đều là nhãn hiệu này. Vì thế sau khi đến khu này cô đi thẳng tới gian hàng Bunny.

Quả nhiên cô không nhầm, trên gian hàng đã trưng bày thời trang trong mùa xuân năm nay. Giá tiền còn đắt hơn cả bộ áo lông bên cạnh.

Nhưng kiểu dáng màu sắc đó khiến Mễ Tinh cực thích, cô thử hết cả thấy mỗi cái thử một lần, sau đó kéo Tieu Cố bỏ đi.

Cô phục vụ giới thiệu hàng: "..."

Đi tới cửa thang máy, Tieu Cố bất giác cười khê: "Đi nhanh thế làm gì? Cô sợ người kia sẽ đánh mình đấy hả?"

Mề Tinh hít một hơi kìm nén nỗi kích động trong lòng: “Tôi sợ đi chậm hơn chút nữa mình sẽ không dẫn nổi lòng mà mua đồ mất thôi”.

Tiêu Cố bảo: “Nhưng cô không có tiền”.

Mề Tinh: “...”

Đây đúng là phương pháp trị liệu cho tín đồ mua sắm.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Đối diện cửa thang máy lầu một có một khu trống nhỏ, bây giờ nó được dùng để trưng bày cây thông Noel trang trí đầy rực rỡ, bên cạnh cây thông còn đặt thêm một chiếc dương cầm trắng, có một bạn nhỏ đứng cạnh đưa ngón trỏ ẩn ẩn lên phím đàn. Mặc dù động tác của cô bé còn khá là vụng về, nhưng cũng nghe ra được giai điệu quen thuộc của bài “Hai con hổ” mà mọi người đều biết.

Người bạn nhỏ hoàn thành ca khúc xong, nét mặt mẹ bé rạng rỡ vỗ tay cổ vũ rồi cười cười ôm con gái mình đi.

Mề Tinh đứng trước đàn dương cầm một lúc rồi tiến tới hỏi nhân viên làm việc ở đó: “Cây đàn này có thể đánh được không?”

Nhân viên trả lời: “Có thể chứ, chỉ cần không làm hỏng là được.”

Mề Tinh đưa toàn bộ số đồ trên tay cho Tiêu Cố, cô sửa lại quần áo của bản thân rồi ngồi xuống trước cây đàn dương cầm.

Nâng tay đặt lên phím đàn, dường như cô còn đang suy nghĩ nên đàn bản nào đây, một lát sau, ngón tay đặt trên phím nhấn xuống nốt đầu tiên.

Tiêu Cố vừa nghe đoạn mở đầu đã nhận ra đây là bài hát cực kì nổi tiếng trên thế giới, “Jingle Bells”. Bản nhạc rất hợp với thời điểm hiện tại, không những vậy, bản mà Mề Tinh đánh cũng không giống với giai điệu anh vẫn thường được nghe, bản này trông sang trọng hơn nhiều.

Kết thúc một đoạn nhạc, đã có không ít khách hàng trong siêu thị bị thu hút, ngay cả các nhân viên cũng vỗ tay cổ vũ cô.

Mề Tinh đứng dậy, cúi đầu chào mọi người rồi lấy lại đồ của mình từ trên tay Tiêu Cố, đi về bãi đỗ xe.

Tiêu Cố mở máy, tò mò liếc nhìn cô một cái: “Đàn piano là môn mà một cô công chúa nhỏ bắt buộc phải học đấy à?”

Mề Tinh nhăn mũi, tự hào nói: “Lúc nhỏ tôi đã học đàn tới cấp 10 rồi đó.”

Vốn cô không hề thích piano, chẳng qua tình cờ biết anh Thổ có thể đánh đàn nên cũng đòi học theo. Tất nhiên cha mẹ cô cũng vui về đồng ý, giống như Tiêu Cố vậy, họ cũng cho rằng đàn piano là thứ mà một đại gia khuê tú cần phải học.

Nhưng mà lâu rồi không luyện tập gì nhiều, giờ lại thấy không quen.

Rất nhanh sau đó là thời gian du lịch. Cửa tiệm thịt xiên Danh tiếng bay xa mười phố được nghỉ bán hai ngày, nhân viên làm việc đủ một năm được miễn phí đi du lịch, nhân viên chưa đủ một năm cũng có hai ngày nghỉ, mọi người ai cũng đều vui vẻ.

Trước khi lên đường, Tiêu Cố gửi chó sang nhà hàng xóm. Người ta cũng không lo Husky sẽ phá phách nhà cửa, con chó này họ vẫn gặp hàng ngày, được Tiêu Cố huấn luyện cực kì tốt.

Hình như con Husky cũng biết mình sắp bị bỏ rơi, nó ra vẻ tội nghiệp cọ cọ ống quần Tiêu Cố. Anh ngồi xuống, xoa xoa đầu nó: “Được rồi, đừng giả bộ nữa, chờ ta về sẽ mua thịt cho mày ăn.”

“Gâu!” Tóm lấy chữ “thịt” mẩu chốt, một giây sau đó con Husky như được cái từ hồi sinh.

Mặc quần áo xong xuôi, Mề Tinh xách túi hành lý nhỏ đi từ trong phòng ra, tạm biệt Husky rồi theo Tiêu Cố bước xuống lầu.

Địa điểm tập trung ở ngay cửa hàng ăn, Tiêu Cố tự lái chiếc Land Rover, thuê thêm hai chiếc xe du lịch nữa, đủ để chở nhân viên và các đồ đạc khác.

Tâm trạng đi du lịch hân hoan phấn khởi, cộng thêm thời tiết hôm nay rất đẹp, tất cả mọi người đều tụ tập đứng trước cửa râm râm trò chuyện. Tiêu Cố lái xe tới, đỗ ngay sau xe du lịch đã thuê.

Thẩm Thi Thi là người đầu tiên nhìn thấy Mề Tinh ngồi cạnh bên ghế lái, phấn khích chạy tới bên: “Mề Tinh, chị cũng tới à?”

Mễ Tinh cười với cô ấy, có hơi lúng túng. Mặc dù đây là ý của ông chủ, nhưng cô chỉ mới đi làm ở tiệm hơn nửa tháng, những nhân viên khác chắc chắn sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Đúng là những nhân viên khác có nghĩ ngợi thật, nhưng suy nghĩ này lại không hẳn đã giống với dự đoán của Mễ Tinh. Mọi người thấy Mễ Tinh, đầu tiên là hơi bất ngờ, tiếp đó là bưng tỉnh ngộ, cuối cùng là rất ấn ý mà hiểu ngầm trong lòng chứ không hề nói ra.

Bầu không khí mờ ám xuất hiện bao quanh cả đoàn người, rút cục vẫn có một người không nhịn được lên tiếng: “Ông chủ Tiêu à, sao anh không sớm nói có thể mang theo người thân chứ? Biết thế tôi đã dẫn con trai tôi theo rồi.”

Thật ra thì có không ít đề tài trà dư tửu hậu trong tiệm vào khoảng thời gian này xoay quanh chuyện Mễ Tinh và Tiêu Cố. Tuy trên danh nghĩa Mễ Tinh chẳng qua chỉ là khách trọ ở cùng nhà Tiêu Cố, nhưng trai đơn gái chiếc lại sống chung một nhà – còn là trai xinh gái đẹp độc thân nữa chứ, ai dám đảm bảo một ngày nào đó sẽ không có chuyện gì xảy ra?

Nếu không phải là còn một Lâm Tinh Dung ở đây, có khi đề tài cho bọn họ buôn chuyện đã tiến sang đến đứa bé của Mễ Tinh và Tiêu Cố không biết chừng.

Câu nói của người nọ như công tắc xả lũ, không ít nhân viên cũng cúi đầu rồi bật cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười nập mờ từ mọi người, Mễ Tinh mới ý thức được vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của cô. Tức khắc gò má của cô đỏ ửng lên, mở cửa xe muốn xuống giải thích mấy câu, Lâm Tinh Dung đã vỗ tay một cái, ổn định mọi người giống những lúc bình thường: “Được rồi, đừng đứng đây nói giỡn nữa. Nhanh lên xe chuẩn bị lên đường thôi.”

Mọi người trật tự chia nhau lên hai chiếc xe, cuối cùng chỉ còn Lâm Tinh Dung và Thẩm Thi Thi đứng ở ngoài.

Thẩm Thi Thi mở cửa sau của xe, tự động ngồi lên. Tự nhiên Mễ Tinh lại cảm thấy cái chỗ ngồi bên cạnh tài xế này có phần hơi treu ngoi, vội vàng mở cửa nhảy xuống, nói với Lâm Tinh Dung: “Chị Dung Dung, ngồi ở đây này, em xuống ngồi với Thi Thi.”

Nói xong, chưa cho Lâm Tinh Dung thời gian trả lời, cô chạy thẳng đến cửa sau, ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Thi. Lâm Tinh Dung cũng không từ chối nữa, ngồi xuống ghế cạnh ghế lái.

Tiêu Cố nhìn Mễ Tinh một cái, cho xe chạy nhanh vào đường lớn.

Thẩm Thi Thi kéo tay Mễ Tinh rồi chau mày nhìn cô: “Mễ Tinh này, chị nói với em mặc gì mà lại giống nhau, cuối cùng đều phải cởi ra cả, nhưng sao chính chị lại mặc đẹp thế này, cô gái xấu xa!”

Mễ Tinh đáp: “Đúng thế mà, dù sao mặc gì thì đều giống nhau thôi, vậy tại sao không mặc cho đẹp hơn một chút?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Dù sao cô công chúa nhỏ này nói gì cũng có lí!

Cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố đang lái xe phía trước: “Ông chủ Tiêu, sao anh lại dẫn theo Mễ Tinh? Năm ngoái anh còn không cho em đi theo đấy.”

Tiêu Cố đáp: “Nếu không đưa cô ấy theo, có khi lúc về tôi sẽ nhìn thấy hai xác chết.”

Thẩm Thi Thi bị câu nói đó dọa cho sợ hết hồn, sau đó kinh ngạc quan sát bụng Mễ Tinh mấy lần: “Hai cái ...?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố nói: “Còn cả con chó của tôi nữa.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Ngược lại thì Lâm Tinh Dung có vẻ không quan tâm là mấy, cô cười cười nói lại: “Mễ Tinh mới tới thành phố A, có cơ hội đi tới khắp nơi cũng hay mà.”

Mễ Tinh vui vẻ mò trong túi xách lôi ra một bọc khoai tây chiên, mở ra đưa cho mọi người: “Ăn khoai tây chiên đi, vị này ăn rất ngon.”

Thẩm Thi Thi và Lâm Tinh Dung đưa tay lấy một ít, Mễ Tinh chờ hai người lấy xong thì cũng tự cầm lên một miếng để ăn.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, neho mắt nói: “Không được để rơi mảnh vụn khoai tây trong xe của tôi đấy.”

Mễ Tinh đáp: “Vậy anh mau chia xoài khô của mình cho mọi người đi, sạch sẽ lắm mà.”

“Phụt.” Lâm Tinh Dung ngồi ghế trước không nhịn được bật cười. Tiêu Cố lại liếc nhìn Mễ Tinh qua gương chiếu hậu rồi đáp lại: “Vậy sau này tôi sẽ chia phần của cô cho tất cả mọi người.”

Mễ Tinh: “...”

Sao cô lại quên mất mình không thể đầu lại nhà tư bản đáng xấu hổ kia đây.

Thắm Thi Thi lại tóm được điểm chính: “Ông chủ Tiêu à, anh chia xoài sấy khô cho Mễ Tinh thật hả? Bọn em thì chỉ được cho phần đầu thừa đuôi thẹo thôi sao! Anh có thiếu khách trọ nữa không anh?”

Tiêu Cố trả lời: “Khách trọ thì không thiếu nhưng Thiên Thiên thì thiếu một cô vợ, tôi không?”

Thắm Thi Thi không dễ dàng bị anh lừa như vậy: “Không phải Thiên Thiên bị triệt sản rồi à? Có thiếu vợ thì cũng là anh thiếu chứ.”

Ờ? Chờ chút. Cô quay đầu qua, hai mắt nhìn Mễ Tinh... Thì ra là vậy.

Mễ Tinh: “...”

Cái ánh mắt đã hiểu rồi kia là ý gì đây hả?

Suối nước nóng cách thành phố A chừng hai giờ đi xe, đoàn người cười cười nói nói, không biết từ bao giờ đã đi tới nơi “Lãnh chúa quyền uy”. Ông chủ của suối nước nóng đã tu sửa thành một khu biệt thự trên núi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trông nó cực kì nguy nga và tráng lệ.

Trước khi tới đây Mễ Tinh đã lên mạng tìm kiếm ít thông tin, ở nơi này có cả dịch vụ tắm suối nước nóng và ăn uống, hơn nữa cảnh vật xung quanh thì rất đẹp, còn có thể tham gia leo núi nữa.

Tiêu Cố xác nhận thông tin đặt phòng tại quầy lễ tân rồi một nhân viên dẫn cả đoàn đi nhận phòng. Đầu là phòng đôi, muốn ở cùng ai thì tự mình quyết định, mọi người đều đã thỏa thuận xong, nhưng họ rất tò mò, ông chủ Tiêu sẽ ở cùng với ai.

Nhân viên lúc này lên tiếng về việc mang theo người nhà lại bị mọi người đẩy ra thay mặt mà hỏi chuyện: “Ông chủ Tiêu à, anh ở cùng phòng với chị Dung Dung hay là Tiểu Mễ Tinh vậy?”

Mễ Tinh không đợi Tiêu Cố trả lời, đã vội vã đáp: “Tôi ở cùng phòng với Thi Thi!” Nói xong còn ra vẻ chứng minh, khoác tay Thắm Thi Thi thật chặt.

Chuyện tuyển chọn tự động loại một người, ánh mắt mập mờ của tất cả đều rơi trên người Lâm Tinh Dung.

Tiêu Cố mở miệng đáp: “Tôi ở một mình, phòng đặt cho tôi là phòng đơn.”

Các nhân viên xuýt xoa bàn tán với thái độ thất vọng, Lâm Tinh Dung cười cười, bắt chước bộ dạng của Mễ Tinh khoác tay người bên cùng: “Tôi ở cùng với Tiểu Vương Nhất.”

Tiểu Vương là nhân viên phụ trách về hành chính.

Thấy không có đề tài buôn chuyện nào có thể đào bới được, mọi người nhanh chóng lại chuyển sang chuyện khác.

Phòng trong khu biệt thự cũng được tu sửa theo phong cách cổ xưa, mặc dù nhìn sơ qua có cảm giác như khách sạn có từ thời trước đó, nhưng bố trí bên trong và quán bar lại không khác bây giờ, trên hành lang cũng có camera giám sát.

Mễ Tinh và Thắm Thi Thi nhận phòng xong thì bắt đầu sửa soạn đồ đạc, Tiêu Cố vừa dọn, mười một rưỡi là giờ ăn cơm, giờ đó mọi người sẽ tập trung ở bên ngoài.

Thắm Thi Thi chỉ đeo một cái balo nên không có gì cần xếp, cô tò mò tiến tới trước Mễ Tinh, hỏi cô: “Chị nói thật đi mà, chị với ông chủ là có hay không vậy?”

Lông mày Mễ Tinh khẽ giật giật hai cái, hỏi ngược lại: “Có cái gì?”

Thắm Thi Thi cười tinh quái: “Hi hi hi.”

Mễ Tinh: “...”

Đoạn này cô nghe không hiểu gì đâu.

Thắm Thi Thi buông túi xuống, đi tới mép giường mình ngồi xuống: “Em cảm thấy chị và ông chủ rất xứng đôi, em ủng hộ hai người!”

Mễ Tinh: “...”

Ai cần em ủng hộ chứ.

Trong phòng Lâm Tinh Dung, cũng có một đồng nghiệp ham buôn chuyện: “Chị Dung Dung, chị với ông chủ Tiêu là xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Tinh Dung vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Tiểu Vương tiến tới bên cạnh cô, dáng vẻ Hoàng thượng không vội nhưng thái giám vội hỏi: “Chị nói xem chị quen biết ông chủ Tiêu đã nhiều năm, em

vẫn luôn xem chị như bà chủ, nhưng bây giờ thái độ của ông chủ Tiêu với Mễ Tinh rõ ràng hơi khác, chị mà không cố gắng nỗ lực hơn thì sẽ bị người ta nhanh chân giành mất đấy!”

Khóe miệng Lâm Tinh Dung giật giật, không tiếp lời.

Đôi mắt Tiêu Vương thoáng đảo quanh, cười mờ ám “Được rồi, em biết da mặt chị mỏng, việc này để em giúp chị cho!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22

Thức ăn ở khu nghỉ này không hề tệ, mặc dù Mễ Tinh cảm thấy còn kém xa so với đồ ăn Tiêu Cố làm nhưng cũng xem như là có phần đặc biệt. Hơn nữa ông chủ Tiêu Cố này ấy mà, cũng khá tốt lắm đấy, không chỉ gọi mỗi rau cho nhân viên mà còn đầy ắp thịt.

Mễ Tinh được ăn thịt thỏa thuê, Tiêu Cố nói ăn cơm xong mọi người nghỉ ngơi một chút nhé, buổi chiều sẽ đi tắm suối nước nóng. Nhưng mà đi du lịch thì có rất ít người chịu ngồi lì trong phòng cho lãng phí thời gian, hiếm khi thời tiết lại đẹp như thế này, tất cả mọi người đều cầm điện thoại đi dạo quanh khu nghỉ chụp hình.

Ngược lại, Mễ Tinh muốn nghỉ thật nên một mình về phòng. Hai ngày hào hứng chuẩn bị cho chuyến đi nên không lên weibo, lúc này Mễ Tinh mới nhớ ra thì vội cầm điện thoại, kết nối wifi của khu nghỉ, lướt đến weibo của anh chàng Thỏ.

Hoạt động mới nhất của anh Thỏ là lúc 8h19p tối hôm qua, chỉ có một icon và video đính kèm.

Hiếm khi thấy anh ấy đăng video, Mễ Tinh hứng trí mở ra xem.

Nội dung video này là hình ảnh Chu Nghi Nhiên ngồi trước đàn dương cầm bên cạnh cây thông Noel, nhìn khá giống với cảnh ở trung tâm thương mại. Anh đang đàn một điệu nhạc Giáng sinh rất vui tươi, mặc dù chỉ là một cây piano thông thường, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tiếng đàn êm ái tuôn chảy từ đầu ngón tay anh.

Mễ Tinh ngẩn ngơ, không phải là vì kỹ thuật cao siêu của người đó, mà là, cái này, cái này.... Đây chẳng phải là cây đàn dương cầm ở Bách hóa Ánh Sao đây sao, mấy ngày trước cô còn đánh đàn ở nơi đó nữa mà!

Video đã kết thúc rất lâu, cô mới chậm rãi đặt điện thoại đi động xuống.

Anh Thỏ... tới thành phố A rồi ư?

Cô khẽ cắn môi, lòng bàn tay đỏ một lớp mồ hôi mỏng. Anh đến thành phố A, nhưng cô lại rời đi, không biết nên tiếc nuối hay vui mừng vì hai người họ đã bỏ lỡ nhau rồi.

Nhưng mà cho dù cô không đi du lịch thì thành phố A lớn như thế, xác suất hai người không gặp nhau lớn hơn nhiều so với khi gặp được.

Mễ Tinh thở dài một hơi, nằm xuống giường.

Ở bên ngoài, Thẩm Thi Thi chụp rất nhiều ảnh phong cảnh, chọn mấy tấm mình hài lòng nhất, dùng di động kết nối wifi rồi công khai gào thét trên chọc Cố Tín.

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: Em đi du lịch đấy ha ha ha, khu nghỉ suối nước nóng siêu siêu đẹp

Cố Tín: Ha ha [mim cười]

Cố Tín: Đi du lịch ở xa à, thích nhĩ -.-

Thẩm Thi Thi: He he he, ông chủ chiều đãi tắm suối nước nóng.

Cố Tín: Suối nước nóng? Chờ đến lúc ngâm mình trong suối nước nóng nhớ chụp hình up lên nhé

Cố Tín mở bức ảnh cô nàng đã gửi ra xem lại, hơi nghi ngờ nhú nhú mày

Suối nước nóng? Hình như mấy ngày trước cũng có nghe Tiêu Cố nói tiệm thịt xiên của họ sẽ đi du lịch ở suối nước nóng này... Không trùng hợp vậy chứ?

Anh suy nghĩ một lát rồi quyết định gửi tin nhắn riêng cho Tiêu Cố trước: “Ồ tiệm thịt xiên của anh có người nào tên là Thẩm Thi Thi không?”

Một lát sau, Tiêu Cố trả lời lại: “Có một người, sao thế?”

Cố Tín sùng sốt chớp mắt nhìn, khóe miệng cong lên: “Không sao, rảnh rồi em sẽ tới thịt xiên ở tiệm của anh ăn thôi :)”

Gửi xong tin nhắn đó, tự nhiên anh lại nhớ đến một chuyện khác. Tiệm của Tiêu Cố hôm nay đi du lịch, vậy thì Chu Nghi Nhiên có ý đến ăn thịt xiên chẳng phải uổng công sao?

Quả thật là Chu Nghi Nhiên đến đó uổng công thật, Cố Tín giới thiệu cho anh tiệm thịt xiên này, anh muốn tới ăn thử một lần. Hôm nay sắp xếp được chút thời gian định tới ăn, không nghĩ sẽ nhìn thấy tấm bảng “Du lịch cuối năm, nghỉ bán hai ngày” – treo trên cửa như thế.

Ngay lúc này, điện thoại trên người anh reo lên, là Cố Tín gọi.

Chu Nghi Nhiên nghe máy: “Có chuyện gì à?”

Giọng nói của Cố Tín vang lên từ ống nghe: “Tớ mới biết tin tiệm của anh họ đi du lịch hai ngày này.”

Chu Nghi Nhiên cười nói: “Ừ, bây giờ tớ đang đứng trước một cánh cửa đóng chặt.”

Cố Tín: “...”

“Xin lỗi nhé.” Anh hơi ngẩng đầu lên, lua tay vào mái tóc, vuốt ngược về đằng sau, “Ngày kia anh ấy mở cửa trở lại, hôm khác tớ mời cậu đi ăn.”

“Quyết định vậy đi.” Chu Nghi Nhiên tắt máy, liếc nhìn cửa của cửa hàng thịt xiên, xoay người rời đi.

Một giờ sau, Mễ Tinh mang quần áo và đồ dùng tối, đi theo mọi người tiến về khu vực suối nước nóng.

Suối nước nóng ở đây có suối dành riêng cho nam, nơi dành riêng cho nữ, suối cho cả nam và nữ. Dọc đường đi có rất nhiều nữ đồng nghiệp hưng phấn chụm đầu ghé tai: “Không thì chúng mình đi suối hỗn hợp đi, có khi còn được nhìn thấy ông chủ Tiêu đó.”

Tắm suối nước nóng đương nhiên là phải mặc rất ít, cũng đồng nghĩa là sẽ lộ rất nhiều. Mấy nữ đồng nghiệp túm tụm lại, cười không đứng đắn, nhìn biểu hiện cũng biết các cô ấy đang tưởng tượng cái gì.

Nhưng mà tiếc là, Tiêu Cố không đến suối hỗn hợp, các cô đi đến cửa thì liếc nhìn xem thử, chỉ có mỗi mình Tiểu Đức ở bên trong, họ bỏ đi ngay mà không hề do dự.

Tiểu Đức: “...”

Mễ Tinh và Thẩm Thi Thi mặc đồ bơi ngâm mình trong suối nước nóng, tựa vào vách đá nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau, các nữ đồng nghiệp vừa nãy tới suối hỗn hợp đều quay trở lại, Thẩm Thi Thi cười nói với Mễ Tinh: “Chắc chắn là ông chủ Tiêu không ở đó, chị nhìn xem, ai cũng ủ rũ như quả cà ấy kìa.”

“Hả, ừ...” Mễ Tinh hơi híp mắt, mơ màng đáp một tiếng. Lâu rồi cô chưa được ngâm mình tắm rửa thoải mái như thế này, vốn định nhân cơ hội này hưởng thụ cho thật đã, nhưng mặc đồ bơi tắm suối nước nóng thì không thoải mái lắm, giả mà chỉ cần bọc một chiếc khăn tắm để ngâm mình mà thôi, phóng túng thoải mái một chút.

Aizz. Mễ Tinh thoáng ưu sầu.

Lúc cả đoàn mới tới, nghe người dẫn đường giới thiệu, ở chỗ này có một suối nước nóng lộ thiên, là suối nước nóng thiên nhiên không quá lớn, cũng ít người đến tắm. Hay là chờ đến tối, đêm hôm khuya khoắt, trăng cao gió lạnh, mọi người đi ngủ hết thì mình đi tắm nhỉ?

Ngâm suối nước nóng tới hơn bốn giờ, mọi người đã thử hết tất cả tác dụng của suối nước rồi mới chịu rời đi. Sau khi ăn cơm tối xong là thời gian thanh nhàn để hoạt động giải trí.

Có người muốn nhân lúc đông người để đi kể chuyện ma, có người muốn chơi trò giết người hay Truth or Dare, có người lại muốn cùng ca hát... Tiêu Cố tổng hợp các ý tưởng kể trên, quyết định đặt một phòng karaoke cỡ lớn, mọi người muốn làm gì thì làm.

Thật ra thì Mễ Tinh lại muốn nghe chuyện ma, mặc dù cô nghe xong sẽ sợ, nhưng cả quá trình thì vô cùng kích thích. Hơn nữa đây là khu nghỉ suối nước nóng trên núi, nếu không có mấy câu chuyện đồn đại về ma quỷ lộng hành thì quả là có lỗi với dòng chữ ngoài kia.

Nhưng mà ở trong phòng karaoke thì làm gì có không khí để mà kể chuyện ma, mấy người muốn nghe chuyện cũng ca hát một hồi, uống rượu rồi ngồi chơi xúc sắc.

Tiểu Vương mang dụng cụ chơi trò Truth or Dare đã được chuẩn bị sẵn ra nghiên cứu, sau đó kêu gọi mọi người cùng tới chơi.

Dụng cụ này là do ông chủ Trang nhờ người đặt làm ra, bên trong có thẻ nhiệm vụ và que bốc thăm bằng trúc nhỏ. Đầu tiên, một người sẽ rút thẻ nhiệm vụ, sau đó mọi người cùng nhau rút thăm, trong tất cả chỉ có cây thăm là có đầu màu đỏ, người nào rút phải cây thăm màu đỏ thì phải thực hiện nhiệm vụ ghi trên thẻ.

Trừ hai người đang song ca một bài hát tình yêu thì tất cả những người còn lại đều bị Tiểu Vương kéo qua chơi trò này.

Tiểu Vương là trọng tài, cô rút một tờ giấy từ trong ô nhiệm vụ, nhìn xong lại bật cười xấu xa.

Mọi người cùng bắt an: “Cái gì thế, đừng giả bộ huyền bí như thế nữa, đọc nhanh lên đi.”

Tiểu Vương ho khan hai tiếng làm thanh cổ họng, phát âm rõ ràng đọc to: “Hai người rút phải thăm có đầu đỏ phải hôn nhau, nếu không sẽ phạt mỗi người uống hết một chai bia, phải uống xong trong vòng ba mươi giây.”

...

Mọi người im lặng một hồi, sau đó lại nhao nhao muốn thử.

Tiểu Vương ra về lác lác ống thăm bằng đồng, đầu tiên là đưa cho Tiêu Cố: “Ông chủ Tiêu, anh đánh trận đầu đi.”

Tiêu Cố nhìn thoáng qua ống thăm, tiện tay rút một cây. Cả cây thăm được rút ra, mọi người gần như muốn bùng nổ: “Đầu đỏ! Ông chủ khởi đầu thuận lợi quá!”

Tiêu Cố: “...”

Vì người rút được chính là Tiêu Cố, các nhân viên nữ lại âm thầm kỳ vọng.

Có thể hôn ông chủ Tiêu, tính thế nào cũng không thiệt thòi đâu!

Tiểu Vương lại ho khan hai tiếng, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Vây cây thứ hai cho chị Dung Dung rút ra thử đi nhé, đạo trời nhập cõi Niết bàn đi.” Cô kín đáo nháy mắt với Lâm Tĩnh Dung, ám chỉ cô ấy nên rút thăm cây nào.

Động tác nhỏ này không chỉ Lâm Tĩnh Dung thấy được mà Thẩm Thi Thi ngồi bên cạnh Tiểu Vương cũng nhìn thấy luôn. Cô nàng chớp chớp mắt, sơ sẩy đụng nhẹ vào tay của Tiểu Vương, ống thăm tí nữa bay ra ngoài.

“Ôi xin lỗi xin lỗi, em không cố ý đâu.” Thẩm Thi Thi không ngừng nói xin lỗi, còn gom mấy cây thăm sắp rơi ra nhét lại vào ống đựng, đập vào nhau rồi xoa xoa mấy cái.

Tiểu Vương hơi lúng túng, Thẩm Thi Thi làm vậy khiến chính cô cũng không biết cây thăm đỏ ở đâu.

Lâm Tĩnh Dung đành chọn đại một cây, là thăm bình thường.

Tiểu Vương tiếc nuối nhìn cô ấy một cái, trong ánh mắt còn có cả áy náy.

Những nữ nhân viên khác thấy Lâm Tĩnh Dung rút không được thăm đầu đỏ, mong đợi trong lòng lại tăng thêm một phần. Kết quả là thăm đầu đỏ chán chừ mãi không ran, Thẩm Thi Thi tò mò hỏi thử: “Nếu người rút trúng cây thăm đầu đỏ còn lại là đàn ông thì sao?”

Một giây sau là sự yên tĩnh đến lạ kì, không ai trả lời được câu hỏi đó.

Còn làm sao nữa? Ông chủ bảo làm thế nào thì sẽ thế đó thôi.

Ống thăm bằng trúc truyền đến tay Mễ Tĩnh, Thẩm Thi Thi ở phía đối diện làm một động tác tay cổ vũ cô cố gắng.

Mễ Tĩnh: “...”

Tại sao cô lại phải thêm dầu vào chuyện này cơ chứ.

Nhưng không biết có phải do do tính thần của Thẩm Thi Thi quá mạnh mẽ, hay là vận khí của cô tốt đến mức bất ngờ, cây thăm đầu đỏ duy nhất lại bị cô rút trúng.

Nhìn thấy trên đầu thăm là màu đỏ tinh tể, cả phòng bao phút chốc ồn ào như đến phiên họp chợ, ngay cả hai người còn đang hát tình ca cũng hòa theo dù chẳng rõ nội tình.

Hai cây thăm đỏ cùng bị rút, những người còn lại không cần rút tiếp nữa. Dưới ánh mắt bao vây của mọi người, Mễ Tĩnh cảm thấy như ngồi giữa bàn chông.

Tiểu Vương nhú mày nhìn Lâm Tĩnh Dung, sắc mặt cô ấy vẫn cực kì trầm tĩnh, nhưng nhìn qua là biết vốn không được bình thường.

Mễ Tinh và Tiêu Cố bị mọi người đẩy đến giữa phòng, một người bối rối còn người kia lại ung dung ổn định.

“Được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa, mặt Mễ Tinh sắp đỏ như mông khi rồi kia ~” Thẩm Thi Thi miệng thì nói mọi người đừng ồn ào, nhưng lại là người gây rối âm ỹ nhất.

Mễ Tinh nhìn cô nàng một cái, khóe miệng giật giật.

Tiểu Vương Nhất mãi không chịu lên tiếng, Thẩm Thi Thi tự giác đảm nhiệm vai trò làm trọng tài: “Bây giờ, hai người hoặc là hôn nhau, hoặc là trong vòng ba mươi giây phải uống hết một chai bia.”

Vừa nói cô nàng vừa lôi hai chai bia từ dưới đáy bàn lên, còn cố ý đặt nặng xuống bàn rầm một tiếng.

Mễ Tinh buồn muốn chết luôn mà, trong vòng ba mươi giây uống hết một chai bia, đối với cô mà nói căn bản là không thể, nhưng mà hôn Tiêu Cố, cái này lại càng không thể được! Cô còn chưa cho đi nộ hôn đầu đâu đấy!

Hai cái hại so sánh lấy bên nào nhẹ hơn, Mễ Tinh quyết định liều mạng, uống rượu thì uống rượu, dù sao ngày mai cũng có thể ngủ cả ngày trong phòng.

Lúc cô đang chuẩn bị tiến tới cầm chai rượu, bả vai lại bị có người giữ lại.

Tiêu Cố nghiêng người sát lại gần Mễ Tinh, dưới ánh đèn mờ mờ vẫn là khuôn mặt điển trai đó, nhanh chóng phóng đại trước mắt cô,

Nộ hôn vừa nhẹ nhàng phảng phất, tựa như lông chim vừa phủ xuống trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Mất Mễ Tinh bất thành linh mờ to, cô nhìn thấy lông mi Tiêu Cố khẽ động đập rồi từ từ rời khỏi.

Hơi thở của anh dần lùi xa, đủ thứ âm thanh ồn ào huyền ảo xung quanh lại ủa về lần nữa. Trong lòng Mễ Tinh như sóng cuồng gió loạn, cô đưa mu bàn tay che môi mình, nhìn Tiêu Cố như không sao tin được.

Khóe miệng anh nhấp máy như muốn nói điều gì, Mễ Tinh dùng hết sức đẩy anh ra rồi chạy vội ra ngoài.

“Ái chà Mễ Tinh xấu hổ rồi kia, ông chủ Tiêu còn không nhanh đi an ủi người ta đi!” Thẩm Thi Thi lại cầm đầu đùa giỡn, Tiêu Cố nhìn mọi người, sau đó cũng rời bước đi theo.

Đợi đến lúc cả hai người đi hết, Thẩm Thi Thi mới giờ giờ điện thoại trên tay mình, nháy mắt nhìn mọi người: “Vừa nãy tôi kịp chụp ảnh đấy ~”

“Thật không, cho tôi xem với!” Mọi người lại bắt đầu náo loạn, có tên còn la hét muốn đi san ảnh ra, dán đề từ tà trong cửa hàng.

Khi Tiêu Cố ra khỏi phòng bao vẫn nhìn thấy Mễ Tinh. Dù cô có chạy nhanh đi nữa cũng chỉ như con thỏ nhỏ không thể bằng sói xám, làm sao nhanh hơn Tiêu Cố được. Tiêu Cố chạy không đến hai bước đã đuổi kịp cô rồi.

Mễ Tinh bị chặn lại giữa hành lang, nét đỏ ửng trên mặt vẫn còn chưa tan hết, vừa xấu hổ vừa tức giận mắng Tiêu Cố: “Anh không biết xấu hổ, tên háo sắc lòng người dạ thú, cút đi!”

Tiêu Cố nhìn cô, bỗng bật cười rất to, không ngờ cô công chúa nhỏ lúc mắng người ta vẫn đáng về thế này

Thấy Mễ Tinh muốn đi, Tiêu Cố kéo cánh tay cô lại, giải thích: “Anh xin lỗi, vì lúc này anh không muốn uống rượu nên mới hôn em thôi.”

Lần này thì Mễ Tinh giận thật, cô hất tay anh ra, giọng nói cũng cao lên mấy phần: “Nói xin lỗi mà không chút thành ý, với lại anh không muốn uống rượu thì hôn tôi được à? Anh tùy tiện chứ người ta không tùy tiện như anh”.

Trên hành lang có không ít khách hàng qua lại, họ xì xào bàn tán nhìn hai người, có cô gái tò mò nên dừng lại nhìn xem, bị bạn của cô ấy vội kéo đi: “Người yêu cãi nhau thôi ấy mà, đi ra xa rồi xem”

Mễ Tinh: “...”

Nhưng mà hình như Tiêu Cố không hề bị quấy rối bởi khung cảnh xung quanh, nhìn đáng vẻ gắt gỏng của Mễ Tinh anh chỉ khe khẽ cười: “Vậy nếu anh nói vì muốn hôn em nên anh mới hôn thôi, em có thoải mái hơn được không?”

Mễ Tinh: “...”

Một chút cũng không có!

Tiêu Cố còn cười cợt làm cô sôi cả máu, cô đưa tay lên muốn tát anh một cái, nhưng đối phương lại nhanh tay chặn lại. Tiêu Cố cầm cổ tay cô, chăm chú nhìn người đó: “Em tức giận thế này, chẳng lẽ đó là nụ hôn đầu của em sao?”

Mặt Mễ Tinh lại đỏ thêm vài phần, cô cố gắng rút tay của mình ra, nhưng Tiêu Cố lại cho cô thoát, dù lực trên tay anh vừa phải, cũng không hề khiến cô thấy buốt đau.

Cô nhú mày, trợn mắt nhìn anh hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”

Tiêu Cố chớp mắt, lông mi dài như chuốt vào lòng cô, ngửa ngáy: “Thật ra thì đây cũng là nụ hôn đầu của anh mà.”

Mễ Tinh hơi ngẩn ngơ, cuối cùng cũng kéo tay ra được: “Ai tin hả, lưu manh!”

Tiêu Cố nhìn cô bỏ đi xa không đuổi theo cô nữa. Anh cũng không muốn quay về phòng KTV mà đi sang phòng nghỉ, khóe môi cười tủm tỉm đến chính bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Sau khi Mễ Tinh trở về phòng, tâm trạng không cách nào bình tĩnh. Cô lấy điện thoại di động vào weibo, xem đi xem lại video mà anh chàng Thỏ đăng lên ngày hôm qua, cuối cùng mới bình tâm đôi chút.

Nhưng mà làm sao đây, nụ hôn đầu của cô không còn nữa, rõ ràng anh Thỏ mới là người cô muốn trao nụ hôn đầu kia mà.

Mễ Tinh lăn lộn hai vòng trên giường, quyết định đi ngủ sớm một chút, nói không chừng sau khi tỉnh ngủ sẽ quên hết chuyện này.

Nhưng mà vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt tuần tú của Tiêu Cố lại nhanh chóng phóng đại trước mặt mình, còn cả lông mi anh run rẩy.

Mễ Tinh mở choàng mắt ra.

Đúng là âm hồn không tan!

Cô vô thức đưa tay chạm vào môi, mãi đến khi phát hiện mình đang làm cái gì, cô lại bật dậy như lò xo nảy nảy.

Không được không được, cô không ngủ được rồi.

Cô đi lại mấy vòng trong phòng, quyết định đi xuống suối nước nóng ngâm mình.

Chuẩn bị đồ đạc xong thì mang theo đi về suối nước nóng.

Rất ít người đi tắm vào buổi tối, người ngâm suối nước nóng lộ thiên thì lại càng ít hơn. Sau khi Mễ Tinh đến nơi, cô nhìn quanh bốn phía một lúc lâu, xác định xem có người nào đây không.

Con suối này nằm riêng lẻ trên núi, địa hình chênh lên nên lúc sáng có thể nhìn thấy những dãy núi nhấp nhô trùng điệp, ấy vậy mà bây giờ lại yên tĩnh lạ lùng.

Chuyện ma quỷ vừa mới nghe trong phòng bao ktv lại tái hiện trong đầu, mặc dù lúc đó cô không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy rợn tóc gáy.

Mễ Tinh nuốt nước miếng, cuối cùng đi tới cạnh suối nước nóng. Bên trong có một người đang ngồi, mái tóc đen nhánh búi cao trên đỉnh đầu, lưa thưa mấy sợi tóc ngắn hơn nên rủ xuống.

Cô ấy đưa lưng về phía này, cho nên Mễ Tinh không sao nhìn thấy mặt.

...

Mễ Tinh thoáng do dự, sao có người lại giống mình thế nhỉ, buổi tối chạy tới suối nước nóng lộ thiên?

Cô đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ xem có nên gọi người kia hay không, nhưng nếu như cô ấy quay đầu lại, trước sau như một thì làm thế nào?

Mễ Tinh khẽ rung mình siết chặt khăn tắm ôm trong ngực.

Hình như người trong suối nước nóng cũng nhận ra có tiếng động sau lưng, cô ấy quay đầu lại.

Là một cô gái trẻ, có lẽ đã ngâm mình một lúc nên gò má ửng hồng. Cô ấy nhìn thấy Mễ Tinh thì mỉm cười lúng túng: “Cô cũng tới ngâm nước nóng đây

à?”

“Đúng vậy.” Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, khẽ gạt đầu.

Cô bé kia hơi ngượng ngùng đứng lên, cô ấy cũng chỉ quấn một chiếc khăn tắm: “Bởi vì chỗ này lộ thiên, hơn nữa nam nữ lại tắm chung, ban ngày không hay lắm nên tôi mới tới đây vào buổi tối”.

Mễ Tinh mỉm cười: “Tôi cũng vậy.”

Cô ấy đi ra khỏi suối nước, cười nói tiếp: “Tôi ngâm xong rồi, cô từ từ hưởng thụ nhé.”

Mễ Tinh thấy cô ấy đi ra thì cũng buộc tóc lên, đi đến phòng thay quần áo cởi đồ trùm khăn tắm ra ngoài.

Gió bên ngoài lạnh thấu xương, cô bước vội đến bên bờ con suối, trước tiên là làm quen nước ấm, sau đó mới từ từ ngồi xuống.

“Haiz——” Mễ Tinh thở dài một hơi, ngâm suối nước nóng mới thoải mái làm sao. Xung quanh lại vô cùng yên tĩnh, Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn lên, có cả sao để nhìn ngắm nữa kìa.

Cô từ từ trằm mình xuống, chỉ để hở lỗ mũi trên mặt nước.

Cơ thể càng lúc càng ấm lên, máu cũng từ từ di chuyển, Mễ Tinh cảm giác đầu óc mình tỉnh táo hơn ít nhiều.

Không phải chỉ bị hôn một cái thôi đấy à, với lại như thế cũng có phải hôn đâu, chỉ là môi chạm môi thôi, không quan trọng.

Tự mình an ủi mình một lúc, đột nhiên cô nghe thấy sau lưng có tiếng chân. Lông mày hơi giật giật, Mễ Tinh mở mắt ra, chẳng lẽ cô gái vừa nãy để quên đồ nên quay trở lại à?

Cô quay đầu nhìn lại, không thấy ai, vì vậy cô ra khỏi dòng suối. Nhẹ nhàng quấn khăn tắm trên người, Mễ Tinh vừa bước ra khỏi nước đã nhìn thấy một bóng người tắm mình dưới ánh trăng, từ bên ngoài tiến tới.

Ngay lúc chạm phải ánh mắt kia, cả hai người cùng sững sờ hốt hoảng.

... Đến đi ngâm mình mà cũng gặp Tiêu Cố nữa là sao!

Tiêu Cố vẫn còn mặc quần áo trên người mình, có lẽ anh định vào để xem có người ở đây không, Mễ Tinh ngẩn người mất hai giây rồi mới nhớ ra trên người mình chỉ có mỗi khăn tắm, toàn thân lại ướt sũng, khuôn mặt cũng nóng bừng hời hời.

Cô muốn chạy về phòng lấy mặc quần áo vào, nhưng kết quả của việc này lại là, vì bước chân quá vội, quá dùng sức, khăn tắm vừa rồi vẫn đang bó chặt bỗng nhiên tụt xuống bất thành hình.

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố: “...”

Sau giây phút sững sờ ngớ ra, Tiêu Cố vội vàng cởi áo khoác của mình, khoác lên người Mễ Tinh.

Mễ Tinh cứng đờ đứng cạnh suối nước nóng, ánh mắt như không còn tiêu cự.

Đôi mắt Tiêu Cố hơi lóe lên chẳng biết đang nhìn ở chỗ nào. Anh hơi nhếch môi, lên tiếng hỏi: “Em có sao không?”

Mễ Tinh tiếp tục ngẩn người, sau đó thét chói tai: “A ————— ! ! !”

Tiếng hét lạnh lạnh như xuyên thủng trời cao, trong suy nghĩ lộn xộn của Mễ Tinh chỉ có một suy nghĩ rất rõ ràng.

Cứ để cô chết chìm trong suối nước nóng luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 24

Tiếng thét ầm ĩ nhai tai nhức óc của Mễ Tinh đã kinh động đến nhân viên làm việc trong suối nước nóng, lúc tiếng hét ấy vẫn còn chưa chấm dứt, nhân viên mặc đồng phục đã xông cửa chạy vào.

Tay Tiêu Cố còn đang khoác trên bả vai Mễ Tinh, khăn tắm trên người cô lại đang rơi dưới đất. Nhân viên nghiệp vụ phân tích tình hình ở hiện trường nhanh chóng, siết chặt xấp tờ đơn chưa phát hết trong tay, nhìn Tiêu Cố hét to: “Anh kia! Mời anh buông cô ấy ra ngay lập tức!”

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô ta, muốn giải thích mấy câu nhưng mà anh chỉ mới cử động, cô nàng nhân viên đã lớn giọng kêu ngừng: “Không được cử động! Anh buông cô ấy ra ngay đi”.

Tiêu Cố: “...”

Cô có thể suy nghĩ rồi mới nói được không?

Anh quay đầu nhìn Mễ Tinh, dặn cô nhớ giữ áo cho chặt rồi buông Mễ Tinh ra, đi sang bên cạnh hai bước. Nhân viên nghiệp vụ thấy anh đã đứng ra xa rồi, khi ấy cô nàng mới đi tới thật nhanh, nhặt khăn tắm dưới đất lên khoác lên người Mễ Tinh: “Cô ơi, cô có sao không? Có cần tôi báo cảnh sát giúp cô không?”

Tiêu Cố: “...”

Thế anh mới nói là cần phải giải thích một chút mà.

Bởi vì Mễ Tinh vừa mới chịu đá kích quá giới hạn, cho nên tạm thời mất chức năng ngôn ngữ. Cô nhân viên suy đoán, có khi cô ấy bị dọa sợ quá rồi, thế nên cô nàng dìu Mễ Tinh đi về phía phòng thay quần áo.

Tiêu Cố vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ngay sau đó, mấy nhân viên nghiệp vụ khác áp giải anh đưa đến phòng làm việc của giám đốc quản lý suối nước nóng

Giám đốc quản lý suối nước nóng là một người đàn ông trung niên hơi mập, khuôn mặt vốc dáng đều có vẻ ưa nhìn, hơn nữa nhờ má lúm đồng tiền tự nhiên bên má mà càng thêm thân thiết. Ông ngồi một bên ghế sofa, cười híp mắt nhìn Tiêu Cố đối diện.

Áo khoác của Tiêu Cố đã bị Mễ Tinh mang đi, cho nên trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc áo len sợi màu trắng, anh hơi nhếch môi, nhấn mạnh thêm lần nữa: “Lý do tôi đã nói rồi mà, tôi quen với cô gái đó, là ông chủ của cô ấy.”

Vị giám đốc ngồi đối diện với anh nhấp một ngụm trà nóng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ấm áp trước sau như một: “Tôi đã kiểm tra sổ ghi chép ở quầy, đúng là hai người đi cùng nhau. Tôi cũng tin anh là ông chủ của cô ấy, nhưng nếu là ông chủ thì không nên lợi dụng chức vụ, vị trí của mình để bức ép nhân viên làm những chuyện mà cô ấy không muốn.”

Tiêu Cố: “...”

Xin mấy người đừng tự tiện bổ sung các loại tình tiết kịch tính vậy được không?

Anh thở ra một hơi thật nhẹ, cười nói với giám đốc: “Tôi nói lại lần nữa, cô ấy vô tình làm rơi khăn tắm, thế nên tôi mới lấy áo khoác của mình trùm lên cho cô ấy mà thôi.”

Giám đốc nọ nhàn nhã đáp lời: “Trong suối nước nóng không có camera giám sát, anh nói thế nào mà chả được.”

Tiêu Cố: “...”

Muốn đồ tội cho người khác còn lo không có chứng cứ sao?

“Nếu nhân viên của chúng tôi không kịp thời chạy tới, anh có dám đảm bảo mình sẽ không làm gì cô gái đó không đây?”

Khóe miệng Tiêu Cố hơi động đậy, trầm tĩnh đối mặt với vị giám đốc kia.

Trong phòng nghỉ, Mễ Tinh đã mặc lại quần áo của mình, trên tay còn đang cầm ly nước nóng. Nhờ làn hơi ấm áp nhẹ tỏa ra, cuối cùng sắc mặt tái nhợt của cô cũng hồng hào trở lại.

Cô nhân viên đưa Mễ Tinh ra ngoài thấy tinh thần của cô bớt suy sụp hơn so với lúc vừa rồi mới dịu dàng hỏi thăm: “Cô à, có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Mễ Tinh không đáp, người nhân viên lại thấy hơi bối rối. Gặp phải những chuyện như thế này, cô cũng không biết phải an ủi làm sao, cuối cùng lại nói thành ra vậy: “Nếu cô muốn báo chuyện này cho cảnh sát, tôi sẽ đứng ra làm chứng cho cô.”

Mễ Tinh chợt dừng lại, cắn khóe môi rồi nói: “Không cần đâu, tôi biết người kia, anh ấy là ông chủ của tôi.”

Trong nháy mắt cô nhân viên ngó ra sừng sốt, ánh mắt nhìn Mễ Tinh càng tràn đầy vẻ cảm thông phức tạp: “Tôi hiểu rồi, trên đời này có một số việc không thể theo ý muốn của mình mà.”

Lông mày Mễ Tinh hơi nhíu lại, không ... đợi chút, cô hiểu cái gì thế?

Cô mở miệng đang định giải thích rõ, đối phương lập tức ngắt lời cô: “Cô đừng suy nghĩ nữa, xem như bị chó cắn là được.”

Mễ Tinh: “...”

Lúc Mễ Tinh bước ra khỏi phòng, vừa hay Tiêu Cố cũng được thả khỏi văn phòng làm việc của giám đốc. Hai người vừa lúc chạm mặt nhau, chút bối rối vội vàng lên men trong không khí theo hệ cấp số nhân.

Tiêu Cố bước về phía cô như muốn nói gì đó, Mễ Tinh cảm áo khoác của anh ném trả lại, hết như một cái bao tải trùm hẳn lên đầu anh.

Mễ Tinh còn muốn nhân cơ hội này đánh người kia một cái, nhưng mà xung quanh chẳng có cái gây nào, cô đành phải chạy khỏi hiện trường bằng tốc độ nhanh nhất.

Nghe thấy tiếng bước chân “lạch bạch” của người kia, Tiêu Cố kéo áo khoác khỏi đầu, nhìn Mễ Tinh đã dần dần chạy xa.

Sau khi Mễ Tinh trở về phòng thì chôn mình trong chăn. Bạn cùng phòng của cô Thẩm Thi Thi vẫn còn chưa quay về, có lẽ lúc này họ còn chơi hội phạt. Mễ Tinh không bật đèn, cả phòng đắm mình trong bóng tối bủa vây, im lặng như tờ, đến mức cô có thể nghe được tiếng hít thở của mình.

Chỉ trong ngày hôm nay, không những mất đi nụ hôn đầu quý giá, cô còn bị người ta nhìn thấy sạch, đã thế lại còn bởi một người! Nếu đây mà là thời cơ đại, chắc chắn không phải người kia cô còn cưới được ai.

Mễ Tinh nằm trong chăn buồn bực, hai chân khó chịu giẫm lên nhau, hét âm thành tiếng.

Thôi thì nụ hôn đầu còn tự an ủi được, nhưng mà về chuyện xảy ra ở suối nước nóng kia... Sau này cô phải đối mặt với anh Thỏ thế nào đây? Sao cô không chết chìm ở trong suối luôn đi.

Lăn lộn thêm hai vòng nữa, Mễ Tinh tiếp tục giả thiết kia, nếu cô cứ vậy chết chìm trong suối nước thì quá hời cho Tiêu Cố kia rồi, muốn chết cũng phải kéo anh theo.

Trong lòng cô lần lượt tái hiện lại các tình tiết trong truyện tranh Conan, thay mặt Tiêu Cố thành những người bị hại, cuối cùng trong lòng mới dễ chịu ít nhiều.

Xảy ra sự cố lớn đến thế, đáng lẽ đêm nay cô phải không ngủ được, nhưng mà lúc Mễ Tinh nghĩ tới hai mươi một kiểu chết của Tiêu Cố thì lại dần buồn ngủ, cô gắng chống mắt thêm một lúc rồi cũng thiếp đi luôn.

Gần mười hai giờ Thẩm Thi Thi mới chịu trở về phòng, thấy Mễ Tinh đã say sưa nằm ngủ, cô bé rón rén trèo lên giường của mình, gửi Wechat chúc ngủ ngon cho Cố Tín, nhận được tin trả lời tự động của anh mới chịu nhắm mắt nằm hạnh phúc.

Hành trình ngày hôm sau là leo núi, Thẩm Thi Thi đặt đồng hồ báo thức để gọi dậy đúng giờ. Mặc dù tối hôm qua cô bé ngủ khá trễ, nhưng Thẩm Thi Thi không có thói quen nằm ì ở trên giường, vì vậy vẫn bật dậy rất nhanh.

Cô rửa mặt đi ra thấy Mễ Tinh vẫn không nhúc nhích gì thì đi tới vỗ vỗ: “Mễ Tinh ơi, dậy đi nào, hôm nay phải đi leo núi đấy.”

“Ừ...” Mễ Tinh đập tay Thẩm Thi Thi, lật mình ngủ tiếp.

Thẩm Thi Thi nhìn cái tay bị đập đổ của mình, hít hít mũi rồi đổi thành cao giọng: “Mễ Tinh ——! Rời giường ——!”

“...”

Mễ Tinh bị đánh thức, cô kéo chăn ra ngồi dậy nhìn chằm chằm Thẩm Thi Thi trước mặt.

Thẩm Thi Thi: “...”

“Em chờ chị ở ngoài!” Cô bé nói vội rồi nhanh chóng chạy ra ngay ngoài phòng, sau đó lấy di động gửi tin vào số Wechat tự động của Cố Tín: “Khí thế lúc ngủ dậy của công chúa nhỏ thật đáng sợ quá đi, hu hu hu hu o(T__T)o”

Cố Tín: “Ngoan, đừng khóc đừng khóc~”

Hu hu hu, không ngờ người thương của cô mới dịu dàng làm sao. Thẩm Thi Thi nghĩ lại vẫn còn thấy rung mình, cất di động vào trong túi xách.

Sau khi Mễ Tinh tỉnh ngủ thì bò đi rửa mặt, vì hành trình leo núi ngày hôm nay, cô có mang theo một chiếc áo khoác nhưng phối với quần thể thao, sau khi thay quần áo xong thì mới ra khỏi phòng.

Chiếc áo khoác nhung màu trắng sáng, trên ống tay áo và mũ đều có lông cùng màu, mềm mại mà dễ chịu, kết hợp với họa tiết con thỏ trên nền áo đen trắng đan xen thì cực kì đẹp mắt. Trong phút chốc Thẩm Thi Thi đã bị quyến rũ rồi, chuyện mình vừa bị cô ấy đánh cũng ném sạch ra ngoài chín tầng mây: “Ôi, chị Mễ Tinh ơi, cái áo khoác nhung này đẹp quá đi, chị mua ở đâu vậy?”

Mễ Tinh đáp: “Ừ, đây là kiểu năm ngoái của Bunny đấy.” Năm nay cô còn chưa kịp mua đã chạy đến đây lánh nạn rồi.

Thẩm Thi Thi sờ đám lông tuyết trên áo của Mễ Tinh, mềm mại quá, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ: “Cái này bao nhiêu tiền ạ, em cũng muốn mua.”

Mễ Tinh suy nghĩ một chút trả lời: “Chị không nhớ rõ lắm, khoảng mấy chục ngàn tệ.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô lại lấy di động ra, gửi tin cho Wechat Cố Tín: “Đắt quá đi, áo khoác nhung của công chúa nhỏ mua mấy chục ngàn tệ, thật đáng sợ quá mà QAQ”

Cố Tín: “Kiểu thế nào? Tôi mua cho em [tàn bạo]”

Thẩm Thi Thi: “ZOAO trí tuệ và năng lực của anh càng ngày càng chân thực!”

Ở đầu máy bên kia, người nào đó không nhịn được khẽ cười.

Mễ Tinh nhìn lướt qua màn hình điện thoại của Thẩm Thi Thi, thấy cô bé lại tiếp tục trò chuyện với Wechat tự động của Cố Tín, cô cắn nhẹ khóe môi. Đây đích thực là trùng kịch độc rồi, biết rõ đối phương là người máy mà vẫn còn trò chuyện hăng đến vậy.

Ngay lúc đang nghĩ ngợi cô nhìn thấy Tiêu Cố tới chỗ này.

Đáng lẽ sau một giấc ngủ dài tới qua, chuyện khi ấy tạm thời cô không nhớ tới nữa, vậy mà vào lúc này đây, vừa mới nhìn thấy mặt của Tiêu Cố, những kí ức xấu hổ kia lại dồn dập quay về, Mễ Tinh xoay người lại, vội vã trở lại phòng rồi đóng cửa cái “Rầm”.

Tiêu Cố: “...”

Thẩm Thi Thi cũng bị tiếng động này làm cho kinh hãi, cô nhìn Tiêu Cố rồi lại nhìn cánh cửa đã đóng chặt đằng kia, hiểu ra ngay lập tức.

“Ông chủ Tiêu, chuyện này cứ giao cho em!” Cô tự đề cử mình, lấy chìa khóa mở cửa bước vào trong.

Mễ Tinh đang lăm lè trong góc, Thẩm Thi Thi đi tới bên rồi vỗ vỗ vai cô: “Sao thế chị, tối hôm qua ông chủ Tiêu chưa an ủi chị à?”

Khóe mắt Mễ Tinh hơi xao động, không tiếp lời.

Thẩm Thi Thi tự phân tích một hồi, cô bé cảm thấy nhất định là do ông chủ Tiêu chưa giải quyết vấn đề một cách triệt để nhất, vì vậy cô quyết định phải tự mình ra tay: “Thời đại nào rồi chị, hôn một cái thì có sao đâu chứ, có phải nhìn chị trần truồng đâu”.

Mễ Tinh: “... ..”

Thẩm Thi Thi thấy sắc mặt Mễ Tinh càng lúc càng đỏ hơn, lông mày lá liễu lại dần dần nhíu lại, thậm chí dò hỏi: “Chẳng lẽ, ngày hôm qua, sau khi ông chủ Tiêu đuổi theo... Hai người đã xảy ra gì à?”

“Không xảy ra gì hết!” Mễ Tinh hốt hoảng nhảy khỏi ghế.

“Không xảy ra chuyện gì là được rồi.” Thẩm Thi Thi kéo tay cô rồi cùng đi ra cửa, “Nếu không có chuyện gì xảy ra thì mình cứ đi thôi, trên núi có tuyết đó ~”

Mễ Tinh muốn rút tay mình về, nhưng làm vậy thì cứ như bản thân cô tự thừa nhận mình có gì đó với Tiêu Cố không bằng, thế nên cô đành phải bắt đầu đi nhăm nhăm bước ra ngoài.

Sau khi hai người họ đi ra, mọi người đã tập trung đông đủ, thấy Tiêu Cố nhìn mình cô vội ngoảnh mặt đi, giả vờ đang nhìn sông nhìn núi.

Tiêu Cố cũng quay mặt nói thông báo với mọi người: “Trước tiên chúng ta đi ăn sáng đã, sau khi ăn xong thì lên núi ngắm tuyết.”

Mọi người hoan hô vui vẻ nổi gót theo anh, Mễ Tinh bị Thẩm Thi Thi lôi kéo đi sau lưng bọn họ.

Thẩm Thi Thi nói không sai, không ai để ý đến nụ hôn tối hôm qua của Tiêu Cố và cô.

Ngoại trừ mình.

Ánh mắt lơ đãng rơi vào trên người Tiêu Cố đi phía trước, anh ấy... chắc cũng để ý chứ?

Mễ Tinh cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào đầu ngón chân của mình.

Dọc đường lên đỉnh núi, Mễ Tinh đều cố gắng né Tiêu Cố hết sức, ngay cả ánh mắt cũng không muốn nhìn anh. Thẩm Thi Thi vừa đi vừa chụp ảnh, lúc chụp được bức nào cô tương đối hài lòng, nhất định Thẩm Thi Thi sẽ cho Cố Tín. Mễ Tinh đi cùng với cô ấy, thỉnh thoảng lại điện thoại ra chụp ảnh, mỗi lần trong ống kính vô tình lướt qua anh, cô đều ghét bỏ nhíu chặt mày.

Cầu thang phía trước tương đối dốc, mọi người bước đi đầy dè dặt. Vốn thể lực của Mễ Tinh đã không tốt lắm rồi, hơn nữa tinh thần thì lại không tập

trung, dưới chân mềm nhũn không đứng vững, bất thành linh Mễ Tinh bị trượt chân.

Tiêu Cố vội vàng kéo cô lại, khó khăn lắm hai người mới giữ được thăng bằng.

“Em đi đường để tâm chút được không?” Tiêu Cố lập tức chau mày lại, trong giọng nói như có gì tức giận.

Mễ Tinh nhú mày, giận dỗi đáp trả: “Tôi không để tâm thì sao, anh buông tôi ra.” Cô vung tay, gắng thoát khỏi Tiêu Cố.

Nhưng mà nói đến cũng lạ ghê, Tiêu Cố không phải là người gần cô nhất, nhưng lại là người đầu tiên giữ được cô.

Tiêu Cố khẽ thờ dài buông tay cô ra, giọng nói chỉ cho một mình cô nghe được: “Chuyện tối ngày hôm qua, anh sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Chuyển ngữ: Năm lùn

Nghe đến chuyện tối ngày hôm qua, mặt Mễ Tinh lại ửng hồng hừng hực.

Cô không nói hai lời, xoay người bước thật nhanh. Tiêu Cố nhìn theo bóng lưng cô rồi cũng leo lên tiếp.

Lâm Tinh Dung sai bước đến bên cạnh Tiêu Cố, đi song song cùng anh: “Anh có chuyện gì Mễ Tinh à?”

“Không có gì đâu.” Tiêu Cố thờ ơ đáp lại.

Lâm Tinh Dung ngẩng đầu nhìn lên như muốn nói gì đó, cuối cùng lại cúi mắt bỏ qua, không nói gì thêm nữa.

Sau khi leo lên đến đỉnh, mọi người vui vẻ bắt đầu tự do hoạt động. Tuyết trên đỉnh núi này rất dày, phóng tầm mắt nhìn xa toàn một màu tuyết trắng. Mặc dù cảnh tuyết thì đẹp đấy, nhưng nhiệt độ ở đây cũng thấp đến kinh người, Mễ Tinh trang bị cho mình một chiếc áo khoác nhưng nhưng đầu ngón tay vẫn bị đông lạnh cứng.

Tiêu Cố mang theo một cái bình giữ nhiệt, đựng trà gừng để làm nóng cơ thể. Anh đổ một ít ra nắp bình rồi đưa cho Mễ Tinh.

Mễ Tinh nhìn hơi nóng bốc ra từ cốc trà trước mặt, ngần ngừ nói với Tiêu Cố: “Anh đừng nói chuyện với tôi làm gì, tôi không muốn nhìn thấy anh đâu đấy.”

Bỗng nhiên Tiêu Cố lại cảm thấy buồn cười, dáng vẻ của Mễ Tinh bây giờ giống hệt như cô học trò nhỏ thích làm mình làm mẩy, còn... Có vẻ đáng yêu.

“Thế em cầm lấy uống đi.” Anh khẳng khái cầm nắp bình giữ nhiệt trên tay, không có ý định thu tay về.

Mễ Tinh nhếch môi định uống nhanh mà đuổi người kia đi. Bởi vì đang định húp một hơi uống sạch, cô không để ý nước trà còn đang nóng.

Môi vừa chạm vào nước, Mễ Tinh bị bỏng thiếu chút nữa ném nắp bình trong tay: “Á, nóng quá! Tiêu Cố, anh có ý phải không?”

Tiêu Cố cũng bị cô dọa cho giật mình, anh cau mày nhìn xem cô có bị bỏng hay không: “Em không nhìn thấy nước vẫn còn bốc hơi đấy à?”

Mễ Tinh ngược mắt nhìn chằm chằm vào anh, đôi mắt to tròn vì hốt hoảng lại long lanh ánh nước, không uy hiếp người ta một chút nào.

Tiêu Cố nhìn vào mắt cô suốt một giây rồi vội dúi mắt đi, lấy nắp bình cầm trên tay cô lại. Anh nhẹ nhàng thổi mấy hơi vào cốc trà gừng còn tỏa ra hơi nóng, một lần nữa đưa nắp lại cho cô: “Công chúa nhỏ, mời em uống trà.”

Mễ Tinh: “...”

Cô hơi mất tự nhiên, khẽ “hừ” một tiếng rồi cầm lấy nắp bình, tự thổi thêm hơi nữa mới từ từ nhấp nhí.

Tiêu Cố thấy cuối cùng cô công chúa nhỏ cũng đã uống trà rồi, anh tự rót cho mình thêm một cốc rồi vừa lên bên miệng, chưa gì đã bị Mễ Tinh ngăn lại: “Anh chờ chút đã! Bên này tôi uống rồi, anh uống bên kia đi!”

Động tác của Tiêu Cố hơi dừng lại, anh khẽ cười xoay nắp bình về phía bên kia, uống trà.

Mễ Tinh nhẫn mũi đi tìm Thẩm Thi Thi chụp hình, Tiểu Đức đi đến bên cạnh Tiêu Cố cười hi hi đề nghị: “Ông chủ Tiêu, em cũng muốn uống nước.”

Tiêu Cố nói: “Cầm cốc qua đây đi.”

Tiểu Đức đau khổ: “Em không mang cốc.”

“Vậy thì cố chịu xuống núi rồi uống được.”

Tiểu Đức: “...”

Đối xử với nhân viên có cần khác biệt rõ ràng đến vậy không? Nhìn là biết ông chủ chỉ là đồ ham mê sắc đẹp!

Vừa rồi Tiểu Vương cũng để ý Tiêu Cố và Mễ Tinh suốt buổi, cô nghiêng đầu vốn định than phiền với Lâm Tinh Dung ở bên cạnh mấy câu, thấy sắc mặt của cô ấy không tốt, cô đảo mắt rồi gọi to Tiêu Cố: “Ông chủ Tiêu ơi, có thể chụp ảnh giúp bọn em được không?”

Tiêu Cố “ừ”, đi về phía hai người.

“Ở đây này, chụp lấy dãy núi đằng sau nhé.” Tiểu Vương đưa máy ảnh của mình cho Tiêu Cố rồi kéo Lâm Tinh Dung đứng lại, tạo dáng ở phía trước máy ảnh.

Tiêu Cố chỉnh tiêu cự thích hợp rồi ấn chụp rất nhanh, anh ngẩng đầu nhìn hai người: “Đẹp lắm.”

“A, để em xem nào.” Tiểu Vương cầm lấy máy chụp hình nhìn thử, cô hí hóp cười nói với Tiêu Cố, “Ông chủ Tiêu, hay để em chụp cho anh với chị Dung Dung một tấm nhé.”

Tiêu Cố vốn không thích chụp ảnh, anh lắc đầu từ chối: “Không cần đâu.”

“Ồi, đừng xấu hổ mà, khó có được cảnh sắc đẹp thế này.” Tiểu Vương vừa nói vừa kéo Lâm Tinh Dung đến bên cạnh Tiêu Cố, còn mình thì đứng đối diện bọn họ để lấy cảnh, “Hai người cười đi nào.”

Lâm Tinh Dung ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, cười nói với anh: “Chụp một kiểu nhé.”

Tiêu Cố không nói gì thêm nữa, Tiểu Vương nhìn cô ấy một cách đầy khích lệ, ấn chụp.

Sau khi chụp xong, cô cầm máy ảnh chạy qua phía bên kia: “Em qua bên kia chụp ảnh đã, hai người cứ từ từ trò chuyện, ha ha ha.”

Lâm Tinh Dung thấy cô đã đi ra xa, suy nghĩ một lúc rồi nói Tiêu Cố ở bên: “Lại sắp sang năm mới rồi nhì, hay là năm nay mình về quê em chơi đi?”

Tiêu Cố yên lặng một lúc mới đáp lời: “Không cần đâu.”

Lâm Tinh Dung có phần hơi lúng túng, cô hơi cắn khóe môi cười nói: “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì đâu, chỉ tại em thấy năm nào anh cũng ở đó một mình...”

“Tôi biết.” Tiêu Cố nghiêng người nhìn cô, trong đôi mắt đen láy lạnh lùng đó như dịu dàng hơn bình thường nhiều lắm, “Với tôi mà nói, cô là một nhân viên cực kì xuất sắc, cũng là một đồng nghiệp đáng tin cậy vô cùng.”

Lâm Tinh Dung thoáng ngẩn người, cô cúi đầu xuống, một lúc sau mới hỏi: “Chỉ như vậy thôi à?”

”Ừ.” Giọng nói của Tiêu Cố lướt nhẹ rơi xuống từ đỉnh đầu.

Lâm Tinh Dung lại yên lặng một hồi, sau đó cười đáp lại: “Em hiểu rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cố, nói với anh, “Em qua bên kia tìm Tiểu Vương.”

Tiêu Cố gật đầu rồi đi sang hướng khác.

Mọi người chơi đùa trên núi đến giữa trưa, ăn bánh bích quy lót dạ rồi mới đi xuống núi. Lúc xuống nhanh hơn khi lên nhiều, nhưng về đến nơi vẫn mất hơn một tiếng. May mà phòng ăn vẫn để lại cơm trưa, mọi người ăn cơm xong thì nghỉ, lễ nề đến hơn năm giờ mới bắt đầu trở về thành phố A.

Vị trí vẫn như khi xuất phát, chỉ có điều trước khi xe nổ máy, Lâm Tinh Dung chen lên chiếc xe buýt chở nhân viên. Mặc dù Thẩm Thi Thi không biết rõ chuyện gì, nhưng cô nghĩ nếu đã như vậy rồi cứ để cho Mễ Tinh và Tiêu Cố đi một xe mới tốt, vậy là mình cũng chen chúc lên chiếc xe buýt khác.

Mễ Tinh: “...”

Cô không muốn ngồi cùng với Tiêu Cố vậy đâu, nhưng mà hai chiếc xe kia không chen thêm được nữa, mọi người cũng không chịu để cô lên xe mình.

Chiếc Land Rover của Tiêu Cố bấm còi giục sau lưng Mễ Tinh, Thẩm Thi Thi cười hi hi nói lại: “Đi nhanh đi, xe ông chủ chỉ có chỗ dành cho chị thôi mà.”

Mễ Tinh: “...”

Cô bắt đầu đi tới bên cạnh chiếc Land Rover, mở cửa đằng sau ra.

Tiêu Cố cũng không nói câu nào, khởi động xe theo sau hai chiếc xe buýt nọ.

Suốt dọc đường đi, hai người đều không hề lên tiếng. Mễ Tinh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ ngẩn ngơ. Vào mùa đông trời ban ngày rất ngắn, hơn sáu giờ tối trời đã sẫm tối rồi. Đèn đường được thấp sáng dần lên, trên kính cửa sổ phản chiếu hình bóng cô mờ nhạt.

Vì trời tối nên xe chạy không nhanh, lúc đến thành phố A đã gần tới chín giờ. Nếu như là lúc trước, Mễ Tinh vẫn như rồng như hổ, nhưng bởi vì ban ngày vừa mới leo núi mệt, lúc này đây cô đã mơ màng ngủ gật phía đằng sau.

Tiêu Cố nhìn cô qua gương chiếu hậu, xoay tay lái một vòng không đi theo hai chiếc xe trước nữa.

Đầu Mễ Tinh lắc lư đập nhẹ vào cửa kính ô tô, miến cưỡng mở mắt ra. Nhà cửa bên ngoài xe rất lạ, nhìn không giống con đường về hoa viên Nam Thành. Cô xoa xoa chỗ mới vừa bị đụng, hỏi Tiêu Cố còn đang bận lái xe: “Đâu vậy ạ?”

Tiêu Cố nói: “Hôm nay muộn rồi, tạm thời chúng ta cứ ở đây một đêm, sáng mai anh đưa em về.”

Lông mày Mễ Tinh thoáng giật giật, bây giờ sự tin nhiệm nơi Tiêu Cố đã xuống mức thấp nhất, thấy anh đưa mình đến một nơi xa lạ, cô tăng mức đề phòng ngay lập tức: “Nghĩa là sao chứ? Chúng ta đi đâu đây?”

Tiêu Cố bật cười: “Sao nào, sợ anh bán em à?”

Mễ Tinh mất hứng nhìn anh chăm chú, ngược lại Tiêu Cố như hờ hợt hơn nhiều: “Chỗ này cũng gần đây, anh thấy em mệt đến vậy rồi nên đưa em tới đây nghỉ tạm.”

Anh vừa nói xong, xe đã quẹo qua đường lại trước cổng nhà.

Mễ Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là một tòa nhà rộng lớn, trên bia đá hoa trước cổng được khắc mấy chữ to Khải Thụy Quốc tế.

Bên trái cổng là trạm an ninh, mặc dù cánh cổng sắt đã mở, nhưng cái cọc chắn xe trước mặt vẫn làm lì vất ngang. Tiêu Cố lấy thẻ trong túi đưa nhân viên an ninh, sau khi quét xong, cọc chắn xe mới từ từ nâng lên.

Sau khi Tiêu Cố cất thẻ lại, Mễ Tinh cũng không còn ngủ gật ngủ gà như trước nữa, cô mở to hai mắt đánh giá quanh nơi này.

Mặc dù trời đã nhá nhem tối, nhưng đèn đường bên trong thì vẫn sáng trưng trưng, cảnh vật xung quanh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhà cửa ở đây đều là dạng biệt thự liên hợp kiểu châu Âu, mỗi nhà có một gara riêng, vườn hoa và sân thượng. Mễ Tinh nhìn một lúc lại đi hỏi Tiêu Cố: “Anh có nhà ở đây hả?”

Tiêu Cố thần nhiên gật đầu: “Ừ.”

Mễ Tinh: “...”

Xem ra bán thịt xiên cũng có tương lai quá.

Chiếc Land Rover của Tiêu Cố đi đến trước một ngôi biệt thự thì dừng lại, anh lái vào gara rồi xuống xe. Mễ Tinh cũng đi xuống theo anh, nhìn ngắm xung quanh thêm lần nữa. Tiêu Cố ấn vân tay vào cánh cửa trước mặt, cửa tự động mở ra.

Mễ Tinh ồ một tiếng, còn khóa bằng dấu vân tay nữa chứ.

Đội Tiêu Cố mở phòng khách bên trong, đưa cho Mễ Tinh một đôi dép rồi đặt cạnh chân cô: “Mới đây.”

Mễ Tinh bấu môi, thay giày ra đi vào.

Nơi này đã sửa sang đầy đủ, hơn nữa còn quét tước gọn gàng, Mễ Tinh đi một vòng trong phòng khách rồi lại hỏi Tiêu Cố: “Sao anh sửa rồi mà lại không ở đây?”

“Nơi này xa quá, bên kia gần cửa hàng hơn.” Tiêu Cố cởi áo khoác ra ném lên ghế sofa, nhìn cô cười nói, “Chỗ này anh định làm phòng cưới.”

Mễ Tinh: “...”

Cô đỏ mặt cái gì thế!

Tiêu Cố khẽ cười, giới thiệu cho Mễ Tinh: “Tầng một là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng dành cho khách và phòng sách, tầng ba là phòng ngủ chính, em ở chỗ nào?”

“Phòng dành cho khách!” Mẹ Tinh nói xong thì hùng hục chạy lên lầu. Tiêu Cố cũng đi theo cô lên tầng hai, thuận tay mở cửa phòng cho cô, “Phòng này đi, có phòng tắm riêng, em có thể tắm đây.”

Hai mắt Mẹ Tinh sáng hẳn, nghe tuyệt quá!

Cô nhìn Tiêu Cố, chớp chớp mắt: “Anh có cho thuê chỗ này không?”

Tiêu Cố cũng nhìn cô, nháy mắt: “Không cho thuê, gả vào đây có thể ở miễn phí.”

Mẹ Tinh: “...”

Cô đi vào phòng, để tay lên chốt cửa: “Anh Tiêu, tôi phải nghỉ ngơi rồi, anh có thể đi ra ngoài rồi đây.”

Tiêu Cố bật cười xoay người đi ra, Mẹ Tinh thấy anh bước lên tầng thì đóng cửa thật nhanh, khóa chặt.

Lúc này, Cố Tín vẫn còn ở công ty bàn bạc về dự án âm nhạc mới. Đúng lúc đó Thẩm Thi Thi gửi một tấm hình tới Wechat của mình, Cố Tín mỉm cười nói với Chu Nghi Nhiên đang ngồi bên đối diện: “Hôm nay vất vả rồi, ngày mai mời cậu đi ăn thịt xiên cay.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26

Mẹ Tinh đi một vòng trong phòng khách, rồi hào hứng vào xem phòng tắm. Phòng tắm không rộng lắm, giấy dán tường màu trắng, gạch men sứ, bồn tắm bằng sứ đặt trong cùng, bên ngoài là cửa kính trong suốt.

Cô thử nước ấm, đến khi nước dâng lên 2/3 bồn, cô ngâm mình. Bồn tắm dài vừa đủ để cô duỗi chân, nhiệt độ nước thích hợp rất hiệu quả trong việc xua tan mệt nhọc.

Cô dựa vào thành bồn, nhẹ nhàng khoan khoái, thầm nghĩ rằng, không biết trong phòng ngủ chính của Tiêu Cố ngâm nước có thoải mái hơn không.

Không phải không phải, cô không muốn đi tắm ở phòng Tiêu Cố.

Hơn 20 phút sau cô mới ra ngoài, đúng lúc nghe được tiếng gõ cửa.

Trong nhà chỉ có cô và Tiêu Cố, người ngoài cửa không cần nói cũng biết là ai. Cô bình tĩnh lại, tự nhiên đập cửa phòng con gái nhà người ta, chắc có việc gì đó.

Mẹ Tinh hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tiêu Cố ở ngoài cửa hỏi: “Cô có đói không? Tôi vừa làm đồ ăn, cô có muốn ăn không?”

Mẹ Tinh bất giác sờ bụng, tuy buổi trưa ăn cơm muộn, nhưng lúc tối vội vã về nên trên xe cô mới ăn một ít đồ vặt. Cô quả thực hơi đói. Suy nghĩ một lát, cô tới trước gương, đảm bảo đồ ngủ không xộc xệch, đoan trang nghiêm chỉnh, cô mới mở cửa ra ngoài: “Ăn ăn ăn.”

Tiêu Cố cười khê, đi xuống nhà.

Bên ngoài bếp là nhà ăn. Tiêu Cố dùng nồi nhỏ nấu mì, bên trong thêm một ít đồ ăn kèm, cầm hai cái bát và hai đôi đũa ra ngoài.

Mẹ Tinh ăn đến nỗi như úp mặt vào trong nồi, hai tay đỡ bát, húp mì xì xụp.

“Ở đây không có nguyên liệu nấu ăn, tôi chỉ tìm được mấy thứ này, cô ăn tạm.” Tiêu Cố cũng cầm đũa, xoắn mì cho vào bát.

Mẹ Tinh hơi cảm thán, mùi vị thế này mà chỉ là mức độ ‘ăn tạm’ thôi à? Chẳng nhẽ trước đây cô ăn mì gói, anh nghĩ rằng cô ăn rác rưởi sao?

“Cô muốn ăn trứng à?” Trong nồi có một quả trứng chín, Tiêu Cố chỉ tìm được đúng một quả, nên cho vào nấu.

“Có có.” Mẹ Tinh cầm bát đưa tới nồi, chờ Tiêu Cố gấp trứng vào bát mình.

Tiêu Cố hơi bất lực cắn môi, dùng đũa kẹp trứng gấp vào bát Mẹ Tinh: “Cô ăn đêm nhiều thế không sợ béo ả?”

Mẽ Tình nuốt hết mình trong miệng, khinh bỉ nói: “Tôi không béo lên đâu, tặng người tôi ăn hoài không béo.” Mẽ Tình nói xong, bỗng khựng lại, chờ đã, hôm qua cô đã bị Tiêu Cố nhìn hết rồi, hôm nay hai người hòa hợp vui vẻ ăn mì chung thế này, có gì đó sai sai?

Cô nhú mày, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, nói: “Không phải anh nên nói rằng 'Chúng ta đang chiến tranh lạnh' sao?”

Tiêu Cố buông đũa, bật cười: “Nếu cô cảm thấy bản thân thiệt thòi, tôi có thể cời lại cho cô xem.” Phụt.. khụ khụ” Mẽ Tình sắc nước, vừa bực vừa ngại nhìn anh: “Ai muốn nhìn chứ, biến thái!”

Tiêu Cố đứng dậy, lùi về sau hai bước: “Tôi nói thật đấy, có qua có lại, để cô không nói tôi chiếm tiện nghi của cô.”

Mẽ Tình thấy anh vừa nói vừa toan cời áo khoác ra, đứng bật dậy: “Dừng ngay! Không được kiểm soát giờ trò lưu manh.”

Biết ngay con chồn này gọi cô ra ăn tối, đâu chỉ đơn giản như thế!

Tiêu Cố cười, dựa vào tường. Mẽ Tình đỏ bừng mặt, cầm bát vọt lên lầu.

Tiêu Cố ở lại trong phòng ăn, lặng lẽ cười một lát, rồi mới ngồi vào bàn, ăn hết chỗ mì còn lại.

Mẽ Tình trong phòng dành cho khách ăn xong trứng chần nước sôi trong miệng, lòng sợ hãi buông đũa xuống.

Ở lâu mới biết lòng người, tên Tiêu Cố nhân cách vụn vẹo này.

Chắc vì ban ngày leo núi tốn sức, nên Mẽ Tình ngủ một giấc rất ngon. Lúc Tiêu Cố gọi dậy, cô còn đang nằm mơ.

Mẽ Tình bị đánh thức, tâm trạng không tốt, hung hãn ra mở cửa, nhìn Tiêu Cố đứng ngoài: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố không phải Thẩm Thi Thi, khí thế của cô đâu thể dọa được anh, anh nhìn cô, cười nói: “Công chúa nhỏ ơi, hôm nay cô phải đi làm.”

Mẽ Tình: “...”

Vì cô là công chúa nhỏ, nên sao cô phải đi làm!

Mẽ Tình buồn bã đau lòng đóng cửa thay quần áo. Khi cô đi xuống nhà, Tiêu Cố đang chờ ở cửa.

“Đi thôi.” Mẽ Tình nói.

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Cô mang đủ đồ chưa?”

Mẽ Tình: “Tôi nghĩ là rồi.”

“Nghĩ?” Tiêu Cố đi lên trước, nói với cô: “Ra đây lưu dấu vân tay?”

Mẽ Tình sững sốt, nghi ngờ nhìn anh: “Lưu dấu vân tay làm gì?”

“Nếu cô đột ngột nhớ mình quên thứ gì ở đây, thì chả lẽ tôi phải đến mở cửa cho cô à?”

Mẽ Tình: “...”

Cô cười haha, đến chỗ máy lưu dấu lại.

Tiêu Cố thấy cô xong rồi, khẽ nâng khóe miệng, đi ra ngoài: “Đi thôi, cô trễ giờ làm rồi.”

Mẽ Tình: “...”

Mấy phút sau, cô đã chễm chệ ngồi trên chiếc Land Rover của Tiêu Cố, đi về quán Xuyên Xuyên “Hương Phiêu Mùoi Dặm”.

Tiêu Cố đưa một hộp sữa cho Mẽ Tình, chắc là đồ mua ở siêu thị bên cạnh Khải Thụy Quốc Tế. Cô nhìn hộp sữa, cuối cùng vẫn nhận lấy uống.

“Haizzzzzz.” Mẽ Tình ngồi bên ghế phụ, than thở.

Tiêu Cố nói: “Mới sáng ra đã than cái gì?”

Mẽ Tình đảo mắt: “Bởi vì sáng sớm tôi không được ngủ, phải dậy đi làm.” nghĩ lại việc mình phải làm là nhân viên phục vụ, tâm trạng Mẽ Tình tụt dốc không phanh. Tiêu Cố khẽ cười, không nói gì.

Xe đi hơn 40 phút mới đến tiệm Xuyên Xuyên, Mẽ Tình tháo dây an toàn, thuận miệng hỏi: “Anh mua nhà ở xa thế làm gì?”

Tiêu Cố nói: “Thích thì mua, tôi định mở chi nhánh ở đó.”

Mễ Tĩnh hơi ngẫm nghĩ, gật đầu, bên đó có không ít hộ gia đình, hơn nữa chỗ đó nhiều điểm thương mại, buôn bán chắc không tệ.

Qua hai ngày vui chơi rồi lại đi làm, mọi người vẫn phấn khích, đề tài trò chuyện vẫn xoay quanh chuyến đi vừa rồi.

Mễ Tĩnh tới ấn vân tay, máy chấm công vang lên, hiện tên cô. Mễ Tĩnh thu tay, vào phòng thay quần áo, sững sờ tại chỗ.

Vừa rồi cô cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra là vậy!!

Nhà của Tiêu Cố khóa bằng vân tay, anh lại để cô lưu dấu vân tay của mình vào, không phải đồng nghĩa với việc anh đưa chìa khóa nhà cho cô sao?

...

Ông chủ Tiêu tin tưởng cô thật, không sợ cô bê nhà anh ta đi à? Haha/

Mễ Tĩnh không tưởng tượng thêm nữa, vỗ vỗ mặt, vào phòng thay đồng phục.

Lúc ra ngoài gặp Lâm Tĩnh Dung, Mễ Tĩnh lên tiếng chào hỏi, đề ý chuyện hôm qua: “Chị Dung, sao hôm qua chị không đi xe ông chủ về?”

Trong tiệm này, người có quan hệ gần gũi với Tiêu Cố nhất chắc chắn là Lâm Tĩnh Dung. Hành động hôm qua của chị ấy hơi khác thường, hơn nữa nếu không phải do chị ấy chen lên xe van kia, Thẩm Thi Thi cũng sẽ không theo lên, tác hợp cô với Tiêu Cố.

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc, cười nói: “Chuyện đó à, vì.. hôm qua tôi bị ông chủ Tiêu từ chối, đi xe của anh ấy thì xấu hổ lắm”

Mễ Tĩnh ngây người, cô chỉ băng quơ một câu, không ngờ câu trả lời lại thế này. Cô chần chừ hỏi lại: “Từ chối là sao?”

Tĩnh Dung gật đầu cười: “Ừ, ông chủ nói chỉ coi tôi là nhân viên, đồng nghiệp, nên mọi người về sau đừng gọi đùa tôi là bà chủ nữa.”

Mễ Tĩnh mím môi, lúng túng: “Thật ngại quá, tôi không biết..”

“Không sao.” Lâm Tĩnh Dung vỗ vai cô, nụ cười trên mặt rạng rỡ hẳn lên “Cô phải cố lên, tôi rất coi trọng cô.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô lên cái gì? Nỗ lực trở thành quản lý à?”

“Được rồi, tôi thấy cô đi xe Tiêu Cố đến đây, hai người hôm qua không về nhà à?” Lâm Tĩnh Dung tới bên cạnh Mễ Tĩnh, vừa xuống cầu thang vừa nói.

Mặt của Mễ đỏ lựng, như gấp gấp muốn làm sáng tỏ chuyện gì đó: “Không phải đâu, ngày hôm qua về hơi muộn, nên anh ấy đưa tôi ở Khai Thụy Quốc Tế.”

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút, gật đầu: “À, chỗ kia tôi còn chưa bao giờ đến.”

Mễ Tĩnh càng luống cuống, Lâm Tĩnh Dung nhìn cô, cười một tiếng: “Tôi chỉ băng quơ nói mấy câu, cô đỏ mặt làm gì?”

Mễ Tĩnh sờ mặt: “Tôi sợ mọi người hiểu lầm, tôi và ông chủ Tiêu thực sự không có gì..”

Cô nói xong câu cuối thì cạn kiệt sức lực, bởi nụ hôn ở suối nước nóng lại hiện ra trước mắt.

Tiêu Cố về nhà, đầu tiên anh dắt chó về. Husky đã hai ngày chưa thấy anh, lúc này được về nhà, nó vô cùng kích động. Tiêu Cố trêu chọc con chó, đang định dẫn nó xuống phía dưới, lại nhận được điện thoại của Cố Tín.

“Có chuyện gì?” Tiêu Cố hỏi, Husky kêu theo.

“A, Husky có vẻ rất phấn khích, có phải nó nhớ em rồi đúng không?” Cố Tín nghe tiếng Husky, cười hỏi.

Tiêu Cố nói: “Có cần anh đưa điện thoại cho nó, để hai người trò chuyện không?” Cố Tín nhấp nháy, nói: “Hôm nay Thẩm Thi Thi có đi làm không?”

Tiêu Cố nhưn mày: “Em hỏi cái này làm gì?”

Cố Tín nói: “Cô ấy là fans mà, em định đến đó cho cô ấy một sự bất ngờ.”

Tiêu Cố: “...”

Anh xoa đầu Husky, suy nghĩ: “Thẩm Thi Thi đến tiệm vào buổi trưa.”

“Ok, em sẽ đưa một người bạn đến, anh giúp em chuẩn bị một phòng riêng.” Cố Tín giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói “Bọn em chuẩn bị xuất phát đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 27

Lúc Cổ Tín và Chu Nghi Nhiên đến, trong tiệm chỉ còn hai ba bàn khách. Thừa dịp ít người, Cổ Tín khiêm tốn đi lên lầu hai.

Mễ Tình mang trà nhân sâm ra cho khách, xoay người đứng lúc nhìn thấy góc áo Chu Nghi Nhiên. Cô giật giật lông mày, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Cố trong đại sảnh.

“Sao hôm nay anh lại đến đây canh chừng?” tuy bình thường anh cũng hay ghé vào tiệm, nhưng hôm nay rõ ràng là đang chờ người.

Tiêu Cố đi tới trước mặt Mễ Tình, nói: “Hôm nay em họ tôi muốn đến đây.”

“Em họ anh? Cố...” Lúc sắp thốt ra chữ cuối cùng, cô vội vàng che miệng mình lại.

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Đã tới rồi. Đang ở trên lầu.”

Mễ Tình nhìn cầu thang, thì ra người vừa mới lên đi là Cổ Tín sao? Ui, Cổ Tín tới, Thẩm Thi Thi. . . Nhắc mới nhớ, sao hôm nay Thẩm Thi Thi còn chưa đi làm.

Cô vừa nghĩ tới đây, Thẩm Thi Thi đã hấp tấp chạy vào: “Xin lỗi, trường học có chút việc em phải ở lại làm cho xong.”

Tiêu Cố nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng nói: “Không cần xin lỗi, dù sao anh cũng trừ tiền.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô làm khuôn mặt quỷ, đeo balo định đi thay quần áo, Tiêu Cố gọi lại: “Phòng 18 trên lầu có khách, cô phụ trách đi.”

Thẩm Thi Thi có chút nghi ngờ, dừng bước chân: “Sớm như vậy đã có người đến đặt phòng rồi à?” Tuy phòng riêng dùng để tiếp khách khá tiện lợi, nhưng cô nghĩ ăn Xuyên Xuyên phải ăn ở đại sảnh mới đông vui.

Tiêu Cố chỉ gật đầu không giải thích nhiều, nhưng đầu Mễ Tình lại chợt lóe lên, như là hiểu ra điều gì.

Khách phòng 18 nhất định là Cổ Tín!

Cô xoay người nhìn Thẩm Thi Thi, trong mắt cười mang theo sự hứng thú đầy ám muội: “Đội lát nữa biểu hiện tốt một chút.”

“Hả? À. . .” Thẩm Thi Thi bất đắc dĩ lên tiếng, quay người lên phòng thay quần áo.

Cô thay xong đồng phục, trực tiếp đến phòng 18 gõ cửa: “Xin chào, làm phiền rồi.”

Cô đẩy cửa đi vào, vừa định hỏi khách cần gì không, nụ cười liền đọng lại ở trên mặt.

Cổ Tín mặc áo màu đen ngồi dựa vào tường, cười với cô: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô Thẩm Thi Thi.”

Chu Nghi Nhiên ngồi đối diện khẽ động lông mi, ánh mắt hứng thú dạo trên người Cổ Tín và Thẩm Thi Thi. Xem ra Cổ Tín mời anh đến ăn Xuyên Xuyên ở đây, là ý tại ngôn ngoại [1].

[1] Ý tại ngôn ngoại: ý không nằm trong câu nói.

Từ sau lần gặp nhau trong cửa hàng tiện lợi, cô chưa gặp lại anh. Cô cũng không nghĩ mình sẽ đợi Cổ Tín quay lại cửa hàng, càng không nghĩ tới anh sẽ đến ăn tiệm này.

Kinh ngạc một hồi, Thẩm Thi Thi hồ hồ nói: “Đúng vậy, chúng ta thật có duyên!”

Cổ Tín cười nhẹ, nhìn cô: “Trước đây anh có đến cửa hàng tiện lợi hai lần. Nhưng đều không phải lần em trực ban.” Thẩm Thi Thi nói: “À, em phải sắp xếp lịch học, một tuần chỉ làm ở đó hai, ba lần.”

Cổ Tín gật đầu, Thẩm Thi Thi nhiệt tình hỏi: “Hai người ăn gì? Em sẽ đưa món lên.”

“Vây cảm ơn nhiều.” với thân phận của Cổ Tín, anh quả thực không tiện chường mặt ra khắp nơi, anh chọn một vài món mình thích, Thẩm Thi Thi ra

ngoài giúp anh gọi món.

Chu Nghi Nhiên chờ Thẩm Thi Thi rời khỏi, như cười như không nhìn anh: “Cố Thiên Vương quan hệ rộng thật.”

Cố Tín nhướn mày trả lời: Thẩm Thi Thi làm việc tại cửa hàng tiệm lợi cạnh nhà tôi, lần trước bị fans đuổi theo, cô ấy đã giúp tôi.”

Chu Nghi Nhiên thú vị 'ồ' một tiếng: “Nhìn có vẻ giống sinh viên?”

“Ừ, đại học năm hai.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ một tiếng: “Anh biết rõ cô ấy quá.”

Cố Tín không vì lời trêu đùa mà xấu hổ, anh cắn môi, nói với Chu Nghi Nhiên: “Chúng tôi đã từng ăn cơm cà ri với nhau.”

Mễ Tĩnh tò mò chạy lên tầng hai vây xem, Thẩm Thi Thi ngâm nga bài hát chủ đề trong album Passion love của Cố Tín, tay bê đồ ăn. Mễ Tĩnh đến bên cạnh, quan sát cô: “Có chuyện gì mà phấn khởi thế?”

Cô biết rõ rồi còn hỏi.

Thẩm Thi Thi thấy cô đến, hưng phấn trả lời cô: “Cố Tín đến! Đang ở trong phòng 18! Một thời gian không gặp, anh ấy lại đẹp trai hơn rồi!”

Mễ Tĩnh: “...”

“Được rồi, cô đến đúng lúc lắm, nhiều món như thế này, một mình tôi cảm không xuể, giúp tôi bê vào đi.” Thẩm Thi Thi nói xong chuyển một đĩa đồ ăn cho Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh nhận lấy đĩa, theo Thẩm Thi Thi đến phòng 18: “Anh ấy đến một mình sao? Không đưa theo bạn gái nào à?”

“Nói bậy, anh ấy làm gì có bạn gái.” Thẩm Thi Thi quay đầu hung ác trừng mắt nhìn Mễ Tĩnh, lại suy nghĩ “Hình như còn có một người, tôi chưa nhìn kỹ.”

Mễ Tĩnh cười: “À, tôi biết rồi, trong mắt cô có Cố Tín thôi.”

Thẩm Thi Thi ha ha: “Tại vì trên người anh ấy tỏa ra ánh hào quang.”

Mễ Tĩnh trong lòng nhớ lại điều gì đó, nhưng khi chạy tới cửa phòng, cô vẫn muốn kìm nén hy vọng.

“Thật ngại quá, làm phiền rồi.” Thẩm Thi Thi cười híp mắt mở cửa đi vào, Mễ Tĩnh ở sau lưng cô, Cố Tín nhìn rồi liền đưa tay nhận lấy đồ ăn đặt trên giá cạnh bàn.

Lúc khom lưng, ánh mắt của Mễ Tĩnh vừa đúng lúc nhìn qua người khách ở đó, cô chợt cứng đờ, cho rằng bản thân nhìn lầm rồi.

Chu Nghi Nhiên hơi nghiêng đầu, đối diện với cô, mắt anh xẹt qua một tia kinh ngạc, hỏi một câu như thăm dò: “Mễ Tĩnh?”

Cố Tín và Thẩm Thi Thi nhìn bọn họ, lông mi Mễ Tĩnh khẽ rung động, giống như con chim nhỏ mới nở từ trứng, lông tơ trên người rung rung.

“Thật ngại quá, anh nhận nhầm rồi.” cô bỏ lại một câu nói, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Chu Nghi Nhiên đứng lên, đuổi theo: “Chờ đã.” Khi Mễ Tĩnh chạy đến cửa cầu thang, đúng lúc lướt qua người Tiêu Cố đang đi lên, Tiêu Cố quay lại nhìn cô chạy nhanh xuống tầng dưới, lông mày khẽ cau lại.

“Mễ Tĩnh!” Chu Nghi Nhiên đuổi tới cầu thang, trong miệng vẫn gọi tên Mễ Tĩnh.

Tiêu Cố bắt cánh tay anh, ngăn Chu Nghi Nhiên lại: “Anh làm gì vậy?”

Chu Nghi Nhiên nhú mày, dừng lại nhìn Tiêu Cố: “Chẳng lẽ không nên để tôi hỏi anh sao? Anh là ai?”

Tiêu Cố nói: “Tôi là ông chủ ở đây, Tiêu Cố.”

Chu Nghi Nhiên đảo mắt, hỏi: “Anh chính là anh họ Cố Tín?” anh quan sát Tiêu Cố, rút tay mình ra “Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, đợi lát nữa trò chuyện tiếp.”

Bóng dáng Mễ Tĩnh đã không còn ở cầu thang, Chu Nghi Nhiên đuổi theo.

Tiêu Cố còn đứng ở cửa cầu thang, nhìn bóng lưng của anh ta, nhú mày. Cố Tín đi từ trong phòng ra, đứng cạnh Tiêu Cố: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Tiêu Cố quay đầu nhìn anh: “Anh muốn hỏi, người em đưa đến là ai?”

Cố Tín nói: “Chu Nghi Nhiên, một nghệ sĩ dương cầm, hai người có gặp nhau ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ mà.”

Tieu Có vẫn nhíu chân mày, tâm tình nghèo nàn nhìn anh: “Xin lỗi, anh không biết Chu Nghi Nhiên, lại càng không nhận ra mẹ Hoắc Lệ là ai.”

Có Tín nhếch miệng cười, nói: “Có vẻ anh ấy quen Mễ Tĩnh, công chúa nhỏ anh nhật về ấy.”

Mễ Tĩnh vọt ra từ tiệm Xuyên Xuyên, ngay cả đèn đỏ trên đường cũng không ngăn nổi cô. Lúc cô định vượt đèn đỏ mạnh mẽ băng qua đường, chợt bị một cánh tay dùng lực kéo lại.

“Rất nguy hiểm” Chu Nghi Nhiên kéo cổ tay cô, chân mày hơi nhíu.

Mễ Tĩnh vừa nhìn thấy anh, lập tức xấu hổ. Cô vội vã rút tay lại, đổi phương hướng chạy. Chu Nghi Nhiên chân dài, hai, ba bước đã đuổi kịp cô: “Mễ Tĩnh.”

“Tôi không phải tôi không phải, anh nhận lầm người rồi!” Cô hai tay che mặt, liều chết không thừa nhận mình là Mễ Tĩnh.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khước miệng khẽ mỉm cười: “Sao không nhận mình là Mễ Tĩnh?”

“Tôi vốn không phải mà!” Mễ Tĩnh ương ngạnh lấy tay che mặt.

Chu Nghi Nhiên cười, kéo tay đang che mặt của cô ra, đôi mắt ấm áp nhìn cô chăm chú: “Em đến thành phố A từ khi nào?”

Mễ Tĩnh nói: “Tôi vốn là người thành phố A.”

Chu Nghi Nhiên rốt cục nhịn không được cười thành tiếng: “Nếu em không phải là Mễ Tĩnh, vậy thấy anh em bỏ chạy làm gì?”

Mễ Tĩnh: “...”

Một sơ hở quá lớn.

Cô cúi đầu không nói lời nào, bỗng một người đi xe đạp nhấn chuông. Chu Nghi Nhiên nắm cổ tay cô, kéo sang ven đường.

“Anh nghe nói em không khỏe, nên không tiện xuất hiện, không nghĩ rằng em đã đến thành phố A.” anh nhìn cô, giọng nói nhu hòa “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Mễ Tĩnh mím môi, dù sao cô nói mình không phải Mễ Tĩnh anh cũng không tin, nếu đã như vậy, cần gì giấu giếm: “Em bị bức hôn, nên mới bỏ nhà đi.”

Lúc cô nói chuyện vẫn cúi đầu, tuy là quyết định thành thật với anh, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt anh.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, dĩ nhiên anh không ngờ chân tướng là như vậy. Lúc đầu anh còn tưởng rằng, Mễ Tĩnh tu luyện tính kiên nhẫn, ở trong nhà không bước ra khỏi cửa.

Anh trầm mặc một hồi, mới hỏi: “Em đã nói chuyện rõ ràng với bố mẹ chưa?”

Mễ Tĩnh gật đầu: “Em nói rồi, nhưng bố em không nghe. Ông ấy vẫn như vậy, chuyện ông quyết định, không ai có thể từ chối.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, ánh mắt càng dịu dàng hơn. Anh đưa tay xoa đầu cô “Bố mẹ sắp xếp hôn sự của em với ai?”

Mễ Tĩnh chép chép miệng: “Người Tổng gia, tên em không nhớ rõ.”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, hỏi: “Em cứ cúi đầu như vậy làm gì, không muốn nhìn thấy anh sao?”

“Không phải!” Mễ Tĩnh vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, sau khi đụng phải ánh mắt của anh lại thật nhanh cúi đầu xuống “Chẳng qua bây giờ em như thế này, thật sự là không còn mặt mũi gặp anh...”

Vừa rồi ở trong tiệm, nếu có kẻ bắt cô nhất định sẽ không chút do dự nhảy xuống.

Chu Nghi Nhiên nhếch miệng, có ý quan sát cô, nói: “Không đúng, em bây giờ vô cùng đáng yêu.”

Mễ Tĩnh nhìn quanh, khẽ ngẩng đầu lên liếc anh. Không được nha, Anh Thỏ dịu dàng quá rồi.....

Chu Nghi Nhiên thấy cô cuối cùng đã ngẩng đầu lên, cười nói với cô: “Em bây giờ đang ở đâu?”

Mễ Tĩnh nói: “Trong nhà Tieu Có, anh ta cho em thuê phòng.”

Chu Nghi Nhiên khẽ nhíu mày, rồi lại vui vẻ cười với cô: “Khoảng thời gian này anh ở lại thành phố A, hay là em chuyển đến chỗ anh ở, anh không lấy mất tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Lời nói của Chu Nghi Nhiên như kẹo ngọt, quyến rũ Mễ Tinh.

Chắc chắn nhà anh tốt hơn nhà Tiêu Cố ở Hoa viên Nam Thành nhiều, cô chuyển đến đây ngày nào cũng ngâm trong bồn tắm. Nhưng lại không phải trả tiền nhà, Anh Thỏ chắc cũng không đòi cô tiền điện nước...

Nếu nói trong lòng không rung động, thì chắc chắn là nói dối.

Nhưng đi làm sẽ rất xa, hơn nữa, ngày nào cô và anh Thỏ cũng sống chung dưới một mái nhà... huyết áp cô chịu không nổi ~

Cô hạ khóa môi, cười gượng hai tiếng: “Không cần đâu, dọn đồ đạc quá phiền phức, hơn nữa em đi làm cũng không tiện.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái này em không cần lo lắng, ngày nào anh cũng đưa đón em.”

Mễ Tinh ngây người nhanh chóng cự tuyệt: “Không được đâu ạ, phiền anh lắm.”

Chu Nghi Nhiên cười với cô: “Nếu em thấy phiền cho anh quá, em có thể không đi làm. Chỉ cần ngồi ngốc trong nhà anh, để anh xử lý xong công việc bên này, chúng ta cùng nhau về thành phố C.”

Mễ Tinh bối rối, ngày nào cũng tắm, không cần đi làm, đây quả thực là môi trường sống lý tưởng của cô. Không không, cô lắc đầu, vứt hết mấy cái suy nghĩ hường lạc ra khỏi não: “Em không phải ký sinh trùng Mễ, hơn nữa nếu bố em không đòi ý, em sẽ không về thành phố C.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, trong mắt ngập tràn ý cười, cô bé trước đây đã trưởng thành, có chủ kiến của mình rồi. Anh xoa đầu cô, cười nói: “Ký sinh trùng Mễ này anh nuôi được, còn bố em, em phải tin tưởng rằng ông ấy làm tất cả mọi chuyện chỉ muốn tốt cho em, tuy cách này không hợp lý lắm, nhưng em là con gái duy nhất của ông ấy, ông ấy chắc chắn thương em nhất.”

Anh có thể hiểu được ý nghĩ của bố Mễ, Mễ gia sản nghiệp lớn, lại chỉ có một cô con gái, bố Mễ muốn chọn cho cô một người chồng đáng tin cậy mới có thể giao hết công việc cho anh ta.

Mễ Tinh cúi đầu, rầu rĩ: “Là em cưới chồng chứ đâu phải bố, đương nhiên phải theo ý em rồi.”

Chu Nghi Nhiên méo miệng, nói: “Em yên tâm, khi trở về thành phố C anh sẽ tìm cơ hội trò chuyện với bác Mễ, nếu bố em phát hiện có người còn ưu tú hơn cả tên họ Tổng kia, chắc chắn sẽ đổi ý.”

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn anh, liếc rất nhanh, sao cô lại cảm giác mấy lời này hơi...

Chu Nghi Nhiên nhìn cô chăm chú, hỏi lại một lần: “Bây giờ anh mang em đi nhé?”

Mễ Tinh cắn môi, suy tư một lát, nói với giọng rầu rầu: “Hic, nhưng tháng này em trả tiền phòng rồi, nếu như bây giờ dọn ra ngoài, Tiêu Cố chắc chắn sẽ không trả cho em tiền nửa tháng còn lại đâu, em chịu thiệt đó huhu.”

Chu Nghi Nhiên trầm mặt, mím môi: “Được rồi, em cứ nghĩ kỹ đi, nếu thay đổi chủ ý thì...” anh lấy điện thoại ra, “à cho anh số điện thoại bây giờ em dùng với.” Mễ Tinh gật đầu, nói số cho anh. Chu Nghi Nhiên gõ xuống bàn phím, gọi: “Nếu thay đổi chủ ý, gọi cho anh vào số này.”

Mễ Tinh cười nhún vai: “Được ạ.”

Chu Nghi Nhiên để điện thoại vào túi, nhìn cô nói: “Bây giờ chúng ta về lại quán đi, chắc Xuyên Xuyên bị Cố Tín ăn mảnh hết rồi.”

Mễ Tinh cười cười theo anh về. Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn cô đi bên cạnh, nói: “Mai em có rảnh không? Anh cũng hiếm khi tới thành phố A, hay là chúng ta ra ngoài dạo chơi?”

Mễ Tinh định đáp ứng, nhưng từ “Được” bị kìm lại: “Mai em phải đi làm ui da...” cô cau mày suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nhìn anh nói: “Nhưng em có thể xin nghỉ!”

Xiu nữa về quán cô sẽ lập tức tìm Tiêu Cố xin nghỉ!

Khi cô và Chu Nghi Nhiên vào trong tiệm, Tiêu Cố vẫn chưa đi. Tuy khách ở tầng 1 đã đông hơn nhưng tầng hai vẫn rất yên ắng.

Tieu Cổ ngồi trong phòng Cổ Tín, ánh mắt rơi một lượt trên người Mễ Tĩnh và Chu Nghi Nhiên đang sóng vai bước, cuối cùng rơi trên người Mễ Tĩnh: “Trong thời gian làm việc, ngang nhiên qua mặt ông chủ rồi khỏi vị trí, cô không cần tiền lương hôm nay à?”

Nghe thấy tiền mình bị hao hụt, Mễ Tĩnh xông lên, biện luận với Tieu Cổ: “Tôi mới đi có 10 phút, bây giờ trong quán có cập rập lắm đâu.”

Tieu Cổ nói: “Mười phút cũng là tự ý rời đi, một tiếng vẫn là tự ý rời đi.”

Mễ Tĩnh giật giật khóe miệng, định nói gì thêm, nhưng Chu Nghi Nhiên kéo cô lại: “Không sao, anh ta trừ bao nhiêu, anh bù gấp đôi cho em.”

Tieu Cổ nhìn về phía Chu Nghi Nhiên, Chu Nghi Nhiên chống lại ánh mắt ấy, cười cười với anh.

Tieu Cổ rũ mi, đứng dậy ra ngoài. Mễ Tĩnh gọi anh, Tieu Cổ quay đầu, trầm mặc nhìn cô.

“À.....” Mễ Tĩnh thấy hơi khó nói, cảm giác cô nói bất kì cái gì Tieu Cổ cũng sẽ không đồng ý. Cô mấp máy môi, nói: “Cái này, tôi xin nghỉ ngày mai có được không?”

“Không được.” Tieu Cổ chẳng mảy may suy nghĩ, đáp luôn.

Anh cự tuyệt quá dứt khoát, Mễ Tĩnh tức giận: “Sao không được? Tôi có việc riêng, anh cứ trừ lương là được.”

Tieu Cổ nói: “Cô nói xem cô có việc riêng gì.”

Mễ Tĩnh nghẹn, nói chung không thể bảo là cô đi chơi với anh Thỏ đâu!

Tieu Cổ cau mày một cái khó nhận ra, xoay người đi về phía trước, Mễ Tĩnh giận dỗi gọi anh: “Tôi đổi lịch nghỉ với người khác, được chưa??”

Cô nói xong nhìn về phía Thẩm Thi Thi đang đứng cạnh Cổ Tín, nói: “Mai cô đi làm giùm tôi, lần sau tôi làm bù cho.”

Cô cho rằng với giao tình của mình và Thẩm Thi Thi, cô ấy sẽ đồng ý, không nghĩ rằng Thẩm Thi Thi cự tuyệt: “Hic, tôi sắp thi cuối kỳ, mai phải tới thư viện.” Mễ Tĩnh nhướn mày: “Thư viện đi lúc nào chẳng được, chẳng lẽ cô hẹn bạn trai?”

“Đương nhiên là không! Tôi không có bạn trai cô đừng nói lung tung!” cảm giác ánh mắt Cổ Tín đang rơi vào người mình, Thẩm Thi Thi khẩn trương giải thích.

Mễ Tĩnh cắn môi, không miễn cưỡng: “Để tôi tìm người khác.”

Thẩm Thi Thi nhìn lướt qua Tieu Cổ đứng ngoài, nói thầm: “Ông chủ không muốn thả cô ra, chẳng ai đổi nghỉ cùng cô đâu.”

Mễ Tĩnh: “...”

Chu Nghi Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Tĩnh, cười nói: “Không sao cả, chờ đến ngày nghỉ của em, chúng ta ra ngoài chơi, anh còn ở thành phố A một thời gian nữa mà.”

Anh nói xong lời này, Thẩm Thi Thi và Cổ Tín đều nhìn anh, Tieu Cổ ngoài cửa cũng lẳng lặng dõi mắt.

Chu Nghi Nhiên như không nhận ra, ngồi xuống ghế của mình, ngẩng đầu nói với Mễ Tĩnh: “Em có muốn ăn chung không?”

Mễ Tĩnh đương nhiên muốn, nhưng ngại ông chủ đứng ngoài. Nếu như cô đồng ý, nói không chừng anh ta hất canh vào người cô mất: “Em còn phải làm việc, mọi người cứ chậm rãi ăn, em cầm đồ ăn lên cho!”

Cô nói xong đi ra ngoài luôn, khi ngang qua Tieu Cổ còn 'hử' một tiếng.

Cổ Tín nghĩ ngợi gì đó, rồi hỏi Tieu Cổ ngoài cửa: “Anh có muốn ăn cùng không?”

Tieu Cổ nhàn nhạt quét qua Chu Nghi Nhiên, xoay người rời đi: “Không cần, không thấy ngon miệng.”

Sau khi anh đi, Thẩm Thi Thi và Cổ Tín trong phòng bao nhìn nhau, rồi nâng khóe miệng. Cổ Tín nhướn mày, cô muốn làm gì đây?

Thẩm Thi Thi lấy điện thoại từ trong túi, đến bên cạnh Chu Nghi Nhiên, đề cử món mới: “Các anh có muốn dùng thứ khác không? Ở chỗ chúng tôi còn có nhiều món ngon lắm.”

Cô trượt vài tấm hình trong album ảnh cho Chu Nghi Nhiên xem, đều là đồ ăn trong tiệm. Đầu ngón tay một lần nữa nhẹ nhàng trượt về sau, một hình ảnh khác hẳn với mấy tấm trước xuất hiện.

Đó là hình lần trước Thẩm Thi Thi chụp lên Tieu Cổ hôn Mễ Tĩnh.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, nhúu mày.

Thắm Thi Thi cảm thán, giật lại di động cực nhanh: “Ngại quá, bật nhầm hình.” cô cười cười với Chu Nghi Nhiên, rời khỏi phòng: “Tôi không quấy rầy hai người dùng bữa nữa, cần gì cứ gọi tôi.”

Tuy Cố Tín không biết vừa rời Thắm Thi Thi cho Chu Nghi Nhiên xem ảnh gì, nhưng nhìn sắc mặt phán đoán, chắc chắn không phải chuyện tốt. Anh uống một ngụm trà, hỏi Chu Nghi Nhiên: “Cậu và Mễ Tĩnh có quen biết?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Cậu không nhớ cô ấy sao? Cô ấy là con gái chú Mễ, bình thường hay chơi với Cố Trân, Cố Bảo.”

Cố Tín bắt ngờ, cô gái kia là con chú Mễ? Quả thật, anh không nhận ra.

“Tôi rất ít khi tụ họp với các cậu, có mấy người không rõ lắm” Cố Tín nói. Chu Nghi Nhiên cười: “Nói như vậy, tôi chắc hẳn phải cảm thấy vinh hạnh?”

Cố Tín nhìn anh, nói: “Tuy chúng ta có thể coi là bạn bè, nhưng nếu cậu và anh họ tôi cùng tranh giành một cô gái, tôi sẽ bênh anh trai tôi.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ, gấp thịt bò đã chín ra một cái bát.

Mễ Tĩnh đang lựa đồ ăn trong menu, chuẩn bị mang lên cho Cố Tín và Chu Nghi Nhiên. Thắm Thi Thi đến bên cạnh cô, lấy đĩa trên tay cô: “Tôi đưa lên là được rồi, cô xuống đi, dưới kia bận hơn.”

“À..” Mễ Tĩnh suy nghĩ rồi xuống lầu, cô thấy xuất hiện trước mặt anh Thỏ với tư cách là nhân viên phục vụ thì xấu hổ lắm.

Cô tính toán, ba ngày sau cô có ngày nghỉ, đến hôm đó phải ăn mặc xinh đẹp đi với anh Thỏ.

Khi đến đại sảnh, cô phát hiện ra Tiêu Cố còn chưa đi, Mễ Tĩnh lướt qua người anh, 'hừ' lần nữa.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt lạnh đậm hơn bình thường: “Cô và cậu Chu Nghi Nhiên kia có quen biết?”

Mễ Tĩnh quay đầu nhìn anh, giọng sùng sỏ: “Anh ấy chính là vị anh hùng mà anh cười nhạo đấy.”

Tiêu Cố ngăn người không nói gì thêm. Cách đó không xa, Tiêu Đức Từ chọc chọc tay Lâm Tĩnh Dung, giọng sợ sệt: “Chị Dung Dung, ông chủ với Mễ Tĩnh có chuyện gì thế? Sao hôm nay em cảm giác ông chủ đặc biệt đáng sợ?”

Lâm Tĩnh Dung cũng nhận thấy tâm tình Tiêu Cố không vui, cô nhìn Tiêu Cố, thu lại ánh mắt: “Đi làm chuyện của cậu đi, ông chủ không giết không thiêu cậu, sao phải sợ?”

Tiêu Đức Từ làm mặt đau khổ: “Nhưng ông chủ sẽ đối xử tàn tệ với em”

Ánh mắt Tiêu Cố lơ đãng quét tới, Tiêu Đức Từ ngay lập tức đứng thẳng, nở nụ cười sáng lạn và ảm áp giữa mùa đông.

Cố Tín và Chu Nghi Nhiên gọi Thắm Thi Thi lên tính tiền.

Phục vụ nam thần, Thắm Thi Thi biểu diễn một màn Phật sơn vô ảnh thủ hoàn mỹ, được Cố Tín ngưỡng mộ: “Đúng là cao thủ trong nhân gian.”

Thắm Thi Thi tự đắc: “Tôi chính là người tính tiền nhanh nhất quán! Chị Dung chưa chắc đã bằng đâu!”

Cố Tín cười xoa đầu cô: “Đề tôi bảo chủ quán tăng lương cho cô.”

Thắm Thi Thi cứng họng, không phải vì được tăng lương, mà là được nam thần xoa đầu!

Cô xấu hổ đến nổi bừng mặt, thẹn thùng báo giá tiền. Cố Tín đưa thẻ ngân hàng cho cô, Thắm Thi Thi vui vẻ trong lòng, cầm cúi tính tiền, đến khi cô ngẩng mặt lên, đã thấy trước mắt trống không.

Thắm Thi Thi: “...”

Anh ấy đi đâu thế? Đi từ cửa sau à?

Cô đuổi theo bằng cửa sau, cũng không thấy bóng dáng anh.

Thẻ ngân hàng trong tay như củ khoai lang nóng phỏng tay, cô gấp gấp sờ điện thoại, nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Tín một tin: “Cố Tín, anh đi đâu thế! Thẻ của anh vẫn còn ở chỗ em (tot/~~”

Cố Tín hồi âm rất nhanh: “Vừa nãy đi vội quá, em cứ cầm hộ anh, lần sau anh đến tìm em”

Thắm Thi Thi: !! Đây là thẻ ngân hàng đấy!

Thắm Thi Thi: Ở kia! Là anh à Cố Tín?!

Cố Tín: Nếu không thì là ai? [khóc]

Thắm Thi Thi: ... ...

A a a a để cô kích động đã!

Cố Tín: Nhưng dùng tài khoản công chúng không tiện lắm, em thêm tài khoản cá nhân đi!

Mười giây sau, Thắm Thi Thi nhận được ID tài khoản của Cố Tín.

Cô nhìn chăm chăm tài khoản kia, hơi kích động, nhấn kết bạn, rất nhanh nhận được sự đồng ý.

Thắm Thi Thi: Hahahahahahahaha Cố Tín, tên anh bệnh thế!

Thắm Thi Thi: Anh biến hình từ nam thần thành nam thần kinh chỉ trong một nốt nhạc :0

Có loại cảm giác gọi là yêu nhầm người.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

Ca làm buổi trưa kết thúc, Mễ Tình về phòng thay quần áo bình thường, rồi như cũ, cô định về nghỉ trưa.

Chắc vì anh Thỏ, nên cô đi bộ nhẹ nhàng hơn. Cô cười khẽ, vừa mới cầm chìa khóa mở cửa ra, Husky đã vui sướng chào đón: “Gâu.”

Mễ Tình khom lưng sờ lông Husky đang vẫy đuôi, cười nói: “Husky, hai ngày rồi không gặp, có nhớ tao không?”

“Gâu.”

Husky thân mật cọ chân cô, Tiêu Cố trong phòng khách liếc nó, kêu lên: “Husky, qua đây.”

“Gâu.” Husky đáp lại, không định đi qua. Tiêu Cố nhìn chăm chăm, nhấn mạnh: “Qua đây.”

“Gâu...” Husky bắt đầu đi đi tới tới.

Mễ Tình hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: “Bắt nạt một con chó là kiểu hạo hán gì thế?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, trái tim nhỏ của Mễ Tình run lên, cô chạy thật nhanh về phòng.

Cô vỗ ngực thở một hơi, rồi nằm dài ra giường chơi điện thoại.

Trước kia cô tải ứng dụng giao dịch đồ cũ, đột nhiên nó hiện ra thông báo. Cô mở ra xem, có người để lại tin nhắn dưới chiếc áo liền váy của cô.

Ngài Ly Ly: Bộ này còn bán không?

Mễ Tình lập tức tỉnh táo: “Còn bán”, suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: “Nhưng không được mặc cả, tôi i có thể miễn phí vận chuyển.”

Ôi tiền đồ. ...

Ngài Ly Ly: Ok.

Thỏ two Từ: Bộ này tôi chỉ mới mặc một lần, cam đoan là đồ mới 99%.

Ngài Ly Ly: Ừ, hôm nay tôi có thử ở cửa hàng rồi, mặc rất đẹp, đồ ở đó đang giảm giá, bộ này dù giảm 10% rồi vẫn hơn 7 ngàn tệ, đã quá.

Thỏtwo Từ: Vậy cô cứ chọn đi! Được thì tôi giao hàng.”

Ngài ly ly không đáp lại cô, nhưng chốc lát cô nhận được một thông báo giao dịch, là Ngài Ly Ly mua đồ. Cô và Ngài Ly Ly xác nhận thông tin, rồi thoát khỏi ứng dụng.

Bỏ bộ áo váy ra khỏi tủ, gói kĩ xong Mễ Tình lại bò vào trong chăn.

Đắp chân vào, cô không nhìn được nghĩ ngợi, hình như cô đã đổi vận. Đầu tiên là gặp lại Anh Thỏ, tiếp theo là gặp được người mua mát tay, tiếp theo có khi cha cô sẽ nhường nhịn?

Cô nghĩ rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Sau khi gửi bộ đồ đi, hai ngày sau Ngải Ly Ly xác nhận đã nhận hàng. Mễ Tinh đi đến ngân hàng, kiểm tra thẻ thì đã thấy tăng thêm 6 ngàn, vui vẻ quyết định buổi tối nay sẽ mua thêm đồ ăn.

... Thôi mà quên đi, ngày mai sẽ có hẹn đi chơi với Anh Thỏ, ăn hủ bụng sẽ không tốt. Nghĩ như vậy, sau khi tan làm Mễ Tinh đành về nhà luôn.

Lúc này, Tiêu Cố và Husky đang ở phòng khách, chủ một bên chó một bên ngồi xem TV. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nhìn qua Mễ Tinh, lại quay đầu đi. Mễ Tinh nhìn anh nhũn mũi, hừ, anh không để ý đến cô, cô cũng không muốn để ý đến anh.

Cô đang chuẩn bị về phòng, điện thoại trong túi xách bỗng rung lên. Cô lấy điện thoại ra, hóa ra Anh Thỏ gửi tin nhắn.

“Tan làm chưa? ^ _ ^”

Mễ Tinh nhếch miệng lên, trả lời: “Vừa mới về đến nhà [thỏ]”.

Anh Thỏ: Sáng mai 10 giờ, anh ở bên ngoài hoa viên Nam Thành chờ em

Lúc trước cô có nói với anh, cô ở hoa viên Nam Thành. Mễ Tinh lại cười ngây ngô, trả lời: “Được”

Anh Thỏ: [thỏ]

“Nhắn tin với anh hùng à? Cười dè như thế mà...”

Giọng nói của Tiêu Cố truyền đến từ phòng khách, Mễ Tinh cắt di động, 'hừ' anh một tiếng: “Chẳng liên quan đến anh, chó độc thân.”

“Gâu” Husky tự động tìm chỗ ngồi.

Tiêu Cố: “...”

Anh hơi nheo mắt, nhìn Mễ Tinh nói: “Nói như vậy hai người xác định mối quan hệ rồi?”

Mễ Tinh ghen, gắng gượng chống lại: “Ít nhất tôi cũng có đối tượng để tiến lên bước nữa.”

Tiêu Cố nhàn nhạt nhìn cô, nói: “Tôi cũng có đối tượng như thế.”

Mễ Tinh ngẩn ngơ, chớp chớp mắt: “Chị Dung à?” nhưng sao trước kia nghe chị ấy nói anh đã từ chối chị ấy rồi? Lẽ nào hai ngày hôm nay, câu chuyện có chuyển biến?

“Lâm Tinh Dung chẳng qua là bạn làm ăn với tôi thôi.” Tiêu Cố nhìn cô, thanh âm lạnh lạnh.

“Vậy người kia là ai?” Mễ Tinh không tự chủ mà hỏi, cô và Tiêu Cố ở cùng nhau lâu như vậy, đến bây giờ cô chưa thấy anh đi đâu qua đêm, ngay cả ra ngoài chơi cũng ít, đối tượng phát triển của anh... khả năng cao là chó. Phần lớn thời gian Tiêu Cố luôn chơi với chó, Husky luôn hưởng thụ đãi ngộ cho bạn gái của anh.

Mễ Tinh đợi câu trả lời, không chờ được đáp án của Tiêu Cố, lau bàu về phòng.

Ngày mai muốn đi chơi với anh Thỏ, trước tiên cô phải phối đồ đẹp mới được..

Cô nhìn vào tủ, lấy chân váy màu đen xếp ly, bên trên là chiếc áo len cao cổ dệt đen trắng, áo khoác thì... nếu không bán chiếc áo khoác hồng kia đi thì đã tốt.

Mễ Tinh hơi bi thương, cô suy tư hồi lâu, rồi lấy áo khoác dài màu trắng sữa ra.

Chọn xong quần áo, cô ôm đồ ngủ tai thỏ đi tắm rồi ngủ sớm.

Đề đảm bảo cho ngày mai, Mễ Tinh còn đặc biệt cài báo thức, tám giờ rưỡi gọi cô dậy.. Cô mắt nhắm mắt mở, ương ngạnh đứng dậy bắt đầu rửa mặt thay trang phục.

Tỉ mỉ trang điểm Mễ Tinh nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới đến 10 giờ. Cô suy nghĩ, cuối cùng quyết định đi xuống trước để chờ anh Thỏ.

Mễ Tinh mặc áo khoác, cầm túi xách, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách trống không, Tiêu Cố dắt Husky đi dạo chưa về. Mễ Tinh ra cổng hoa viên đã thấy Chu Nghi Nhiên đứng đó.

Xe của anh đỗ ở ven đường, đó là một chiếc Cayenne màu trắng, anh yên lặng tựa bên xe, khung cảnh xe thể thao và mỹ nam hấp dẫn không ít ánh mắt

nữ sinh đi ngang qua.

Mễ Tĩnh bối rối, gọi anh: “Anh Tho... Chu Nghi Nhiên”

Chu Nghi Nhiên thấy cô đi về phía mình, đứng thẳng người, cười chào cô.

“Sao anh đến sớm thế? Không phải hẹn mười giờ à?” Mễ Tĩnh tới bên cạnh, nhìn anh hỏi.

Chu Nghi Nhiên cười nói: “May mà anh tới sớm, nếu không... Em phải đứng trong gió rét đợi anh rồi.”

Tâm hồn thiếu nữ trong sáng của Mễ Tĩnh bị đánh trúng.

Chu Nghi Nhiên vốn định đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Mễ Tĩnh, bỗng ánh mắt lại rơi vào người phía trước không xa, lễ phép nói một câu: “Chào anh”.

Mễ Tĩnh ngẩn người, quay đầu theo hướng nhìn của anh, nhìn thấy Tiêu Cố.

Tiêu Cố dừng lại, cũng hướng về phía Chu Nghi Nhiên gật đầu, xem như là chào hỏi. Husky đứng trước anh sủa mấy tiếng, kéo anh đi đến trước mặt Chu Nghi Nhiên.

“Gâu” Husky gọi Chu Nghi Nhiên, thái độ không tốt lắm.

“Husky, đừng làm loạn.” Tiêu Cố kéo xích chó trên tay, Husky lại không phục, tiếp tục sủa.

Chu Nghi Nhiên cúi đầu nhìn nó, hỏi: “Anh nuôi chó à?”

Tiêu Cố nhàn nhạt lên tiếng: “Ừ”.

Anh nhìn Mễ Tĩnh đứng bên cạnh Chu Nghi Nhiên, ánh mắt lại chuyển về phía Chu Nghi Nhiên: “Hai người ra ngoài chơi à?”

Chu Nghi Nhiên cười yếu ớt nhìn anh, “Hôm nay không phải đi làm, cô ấy ra ngoài chơi cũng không bị trừ tiền nhĩ.”

Tiêu Cố hạ khóe môi: “Nếu cô ấy bị trừ tiền, anh sẽ bù lại gấp đôi à?”

Chu Nghi Nhiên cười, không nói gì thêm, Tiêu Cố lại nhìn Mễ Tĩnh, dắt chó về: “Husky, đi thôi.”

“Gâu!” Husky còn chưa hết hy vọng đối với Chu Nghi Nhiên, sau đó lại vẫy đuôi với Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh phát phát tay: “Khi nào về tao sẽ mua thịt cho mày.”

“Gâu” Lần đầu tiên Husky thấy nói chuyện với con người thật khó khăn.

Sau khi bắt đắc dĩ bị Tiêu Cố lôi đi, nó bắt đầu cáu kỉnh, không ngừng gây sự, Tiêu Cố nhìn xuống, xoa nhẹ đầu nó: “Lại thêm đòn à?”

“Gâu” Husky nhìn anh chằm chằm, vẫn không phục. Anh đánh được tôi, sao không có bản lĩnh đánh người kia đi!

Tiêu Cố cười, ngồi xổm xuống, nhìn nó nói: “Mày đã xông vào người ta sủa, nếu tao thả mày ra, mày sẽ cắn người đó hả?”

“Gâu...” Trong nháy mắt khí thế của Husky giảm một nửa.

“Cho nên không cần mày phô trương thanh thế.” Tiêu Cố đứng lên, lại kéo nó đi về phía trước “Tao tự biết xử lý.” Ở cửa tiểu khu, sau khi Mễ Tĩnh lên xe của Chu Nghi Nhiên, anh đưa cô một hộp quà được gói rất đẹp: “Cái này tặng em.”

Mễ Tĩnh ngạc nhiên, nhận lấy: “Đây là gì thế ạ? Quà Giáng sinh à?”

Chu Nghi Nhiên cười thành tiếng: “Quà sinh nhật của em, em quên rồi à?”

Mễ Tĩnh chợt nhớ ra, cũng cười theo: “Em quên mất.” Cô nói đến đây lại hơi sùng sốt “Mấy thứ này anh luôn mang theo bên mình à? Hay không lẽ anh về thành phố kia lấy?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Ngày hôm qua anh có về nên tiện lấy luôn.” Anh nghiêng người chỉ chỉ đằng sau: “Con thỏ bông kia cũng tặng em.”

Mễ Tĩnh nhìn theo hướn tay anh, có một con thỏ bông ngồi kia, trên người còn thắt dây an toàn. Cô bật cười: “Cảm ơn anh, nhưng anh không cần chạy về mua đầu, phiền lắm”

“Không hề phiền chút nào.” Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn thẳng vào Mễ Tĩnh: “Nói qua nói lại, em vẫn thích thỏ nhất.”

Mễ Tĩnh mím môi cười, không nói gì.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh. Hôm đó cô chạy đến từ vũ hội, trong vườn hoa bỗng gặp một con chó to đùng. Khi cô năm tuổi còn không cao bằng con chó, vừa thấy nó cô đã sợ hãi run lẩy bẩy.

Lúc đó trời tối đen như mực, mà cô lại sợ bóng tối, nên cô không hề hay biết mình khóc từ lúc nào.

Rồi chuyện xảy ra như cổ tích, anh Thỏ bỗng xuất hiện, trên đầu đeo một chiếc tai thỏ màu hồng nhạt, trong bóng tối như một vị anh hùng, ghi ấn tượng sâu đậm trong lòng cô.

Từ đó về sau, cô đơn phương anh, và cả đôi tai thỏ trên đầu anh. Cô bỗng trở nên không kháng cự được tất cả những gì liên quan đến thỏ, trang sức, đồ dùng hình tai thỏ ngày càng nhiều, cô còn có lúc đã năn nỉ mẹ cho nuôi thỏ.

Thỏ quả thực rất đáng yêu, nhưng cô rất biết điều nên chưa bao giờ hỏi anh, sao là đàn ông con trai mà trên đầu lại đeo tai thỏ.

E rằng đây là sở thích cá nhân.

Còn nữa, weibo của anh cũng là “Anh Thỏ”.

Chu Nghi Nhiên thấy cô ngẩn ngơ, khẽ cười hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Mễ Tinh che giấu lắc đầu: “Không có gì, chỉ là suy nghĩ là lát nữa nên đi đâu chơi.”

Trước khi đi kỳ thực Chu Nghi Nhiên đã chuẩn bị lịch trình, nhưng vẫn hỏi ý kiến cô: “Em có muốn đi đâu không?”

“Hừm...” Mễ Tinh nỗ lực suy nghĩ, “Em chưa quen nơi này, lúc đầu Tiêu Cố nói muốn đưa em đi chơi...”

Mễ Tinh ngập ngừng, đứng rồi, anh ấy muốn dẫn mình đi chơi.

Không biết vì sao, trong lòng của cô liên tục đột nhiên hơi khó chịu, cô mím môi, không nói gì thêm.

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm, rồi lại cười nói: “Chúng ta đi trung tâm mua sắm trước đi! Ở đây Úc thị có mở một quán điểm tâm, em đã thử chưa?”

“Em chưa.” Mễ Tinh lắc đầu, cô đã thấy vài nhà hàng của Úc thị ở đây, ban đầu tới thành phố này, cô định ăn thử một bữa ở nhà hàng Úc thị, nhưng kế hoạch mới tiến hành được 1%, tiền của cô đã bị trộm.

“Thế chúng ta đi ăn điểm tâm trước.” Chu Nghi Nhiên cười, lái xe.

Quán điểm tâm của Úc thị mới xây dựng không bao lâu, không phải ai cũng vào được, cô quả thật có cảm giác không dám bén mảng đến quầy hàng. May mà Chu Nghi Nhiên có black card của Úc thị, nên đi vào bằng cửa sau.

Khi ngồi ăn, Mễ Tinh hạnh phúc rót nước mắt: “Ôi, lâu lắm rồi em mới được ăn ngon thế này.” Sau khi nói xong, cô liền tự sửa lại: “À không đúng, lần trước Tiêu Cố nấu món gì cũng ngon, anh vào tiệm ăn có thử xoay sây không? Anh ấy tự tay làm hết đấy.”

Nụ cười trên mặt Chu Nghi Nhiên đông cứng lại, đứng lên hỏi Mễ Tinh: “Em có muốn ăn thêm không? Anh mua cho em.”

Mễ Tinh lại chỉ hai cái bánh ga tô, Chu Nghi Nhiên đi mua.

Ăn xong đã hơn mười một giờ, hai người vào trung tâm mua sắm, đợi tiêu hóa xong bữa sáng rồi đi ăn trưa.

Trong cửa hàng, nhiều nhân viên chuẩn bị trang trí cho Giáng sinh. Chu Nghi Nhiên nhìn Mễ Tinh, nói: “Vào Giáng sinh chúng ta đến đây đi, chắc náo nhiệt lắm.”

“Được.” Mễ Tinh hồ hởi đáp.

Chu Nghi Nhiên cười, hai người đi vào trong cửa hàng có cây thông Noel. Chu Nghi Nhiên chỉ cây đàn dương cầm gần cây thông, hỏi Mễ Tinh: “Anh đàn một khúc cho em nghe nhé?”

Mễ Tinh bật cười: “Haha, được ạ, thật ra lần trước em xem video rồi, anh cũng đàn, còn là phiên bản cải biên nữa.”

Chu Nghi Nhiên trừng mắt: “Lần này là độc nhất vô nhị, chỉ đàn cho em nghe.”

Mễ Tinh bất giác xấu hổ, cô ho nhẹ, rồi chuyển đề tài: “Vậy anh đàn bài 'Jingle Bell' đi. Lần trước em tới đây cùng Tiêu Cố cũng đàn bài này.”

Chu Nghi Nhiên lơ đãng nhún mày, trầm mặc vài giây, nhìn Mễ Tinh nói: “Khi trò chuyện chúng ta đừng nhắc tới Tiêu Cố được không?”

Chương 31: Chương 30

Lời nói của Chu Nghi Nhiên làm Mễ Tinh hơi ngẩn ra, cô luôn miệng nhắc đến Tiêu Cô à??

Không biết là xuất phát từ tâm lý xấu hổ, hay là vì cảm thấy thất lễ với Chu Nghi Nhiên, mặt Mễ Tinh có chút đỏ lên: “Xin lỗi, em không có ý nói anh ấy...”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô hơi cúi đầu thì vỗ nhẹ vào đầu cô, xoay người đến gần đàn dương cầm “Anh dạy em đánh đàn.”

Anh ngồi trước cây đàn, trên người mặc Tây trang màu trắng, tao nhã giống như một chú thiên nga trắng.

Nhân viên công tác bên cạnh len lén lấy điện thoại từ túi ra, mở ứng dụng quay video, không dễ dàng tìm một góc độ hướng camera về phía anh.

Chu Nghi Nhiên khẽ đặt tay trên các phím đàn, trước khi ấn phím đầu tiên, anh nhìn nhân viên công tác nở nụ cười: “Không quay phim, được không?”

Nhân viên công tác: “...”

Được một soái ca yêu cầu, cô không có cách nào cự tuyệt: “Được, thật ngại quá.” cô xấu hổ thu điện thoại lại, nhưng trong lòng vẫn không khỏi tiếc nuối.

Chu Nghi Nhiên lúc này mới đánh đàn, anh không đàn bài 'Jingle Bells' Mễ Tinh nói, mà là một bản nhạc khác nghe nhiều đến nỗi thuộc cả tên 'Für Elise' [*].

[*] 'Für Elise' hay còn gọi là 'For Elise' là một trong những bản nhạc dành cho đàn piano nổi tiếng nhất của Beethoven.

Tiếng đàn du dương vọng ra từ trong đại sảnh, thu hút nhiều khách vây quanh. Chu Nghi Nhiên chỉ có thể ngăn được người nhân viên chụp lên, chứ không ngăn nổi quần chúng xem náo nhiệt.

Không ít nữ sinh ríu rít cầm điện thoại đi động chụp hình, thỉnh thoảng còn hô nhỏ vài tiếng, Mễ Tinh tức giận bắt bình nghị, hừ, dù sao các người cũng chỉ chụp được một ít thôi.

Sau khi Chu Nghi Nhiên diễn tấu, cả sảnh đều vỗ tay, còn cả nữ sinh kêu 'encore' [1].

[1] Encore: thuật ngữ chỉ hát lại, biểu diễn lại một lần nữa.

Mễ Tinh lại tức giận, mấy người có biết vé vào cửa để xem Anh Thỏ diễn tấu giá bao nhiêu tiền không? Còn muốn encore, ảo tưởng à!

Chu Nghi Nhiên xoay người, đi đến bên cạnh Mễ Tinh.

Mấy cô gái đều theo động tác của anh nhìn về phía Mễ Tinh, Mễ Tinh vuốt vuốt tóc, bình thân giống như một công chúa nhỏ kiêu ngạo, nhận sự hâm mộ và ánh mắt ghen ghét của mọi người.

Chu Nghi Nhiên không khỏi cười: “Đi thôi.”

“Được.” cô cũng không muốn đứng ngây ngốc tại chỗ này để tiếp tục bị người ta nhìn.

Hai người đi đến khu phục trang nữ, Chu Nghi Nhiên quay người nói với Mễ Tinh: “Ở trung tâm thương mại chẳng có gì tốt, lần sau tới xem anh biểu diễn, anh dành một vé VIP cho em”

“Thật sao?” Mễ Tinh hồ hồ “Anh biểu diễn trong nước à?”

Trên Weibo, cô thấy anh diễn ở lễ hội âm nhạc nước ngoài vô số lần, nhưng cô không đi được, lần nào cũng chỉ có thể ngồi trước màn hình laptop ngắm anh mà trong lòng ngửa ngửa. Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Ừ, anh định tổ chức một tour trong nước, nhưng phải chờ đến sang năm”

“Em nhất định sẽ đi!” Mễ Tinh hưng phấn hẳn lên. Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khóe miệng tự nhiên cong lên thành vòng cung.

Hai người đi dạo, đến cửa hàng hãng Bunny trước. Chu Nghi Nhiên biết Mễ Tinh thích nhất nhãn hiệu quần áo này, vốn nghĩ rằng cô sẽ đi lòng vòng, không ngờ cô lại nhìn đến ngay ngắn.

Chu Nghi Nhiên có chút bất ngờ: “Em không vào xem sao?”

Mề Tinh kiên định lắc đầu “Không được, lần trước...” cô nói đến đây đúng lúc ngừng lại. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là nói “Lần trước cùng Tiêu Cố tới, thử nhiều đồ như vậy nhưng lại không mua, nhân viên chắc chắn đã nhớ mặt em rồi.”

“Em không thích kiểu dáng mấy bộ này.” Mề Tinh cười với Chu Nghi Nhiên, đánh chết cũng không muốn thừa nhận cô hiện tại mua không nổi.

Chu Nghi Nhiên cũng không vạch trần, thật ra anh biết cô làm công ở tiệm Tiêu Cố, chắc chắn là tiền không đủ tiêu rồi.

Khi chuẩn bị đi qua cửa hàng Bunny, Mề Tinh thấy biển quảng cáo của họ treo ở bên ngoài.

“Túi đồ chúc mừng năm mới 2016 đã hên trước chuẩn bị bắt đầu! Mừng một tháng một cửa hàng sẽ bán, số lượng hạn chế 1000 bộ, giá chỉ 1280 tệ, bán hết thì thôi!”

Nội tâm Mề Tinh gào thét, a a a, sao cô lại quên mất ngày mỗi năm chỉ có một lần, Bunny bán túi đồ chúc mừng năm mới chứ!

Chỉ có 1280 tệ! Bây giờ cô có thể mua được!

Cô hận không thể một mạch xông về nhà, lên mạng đặt trước một bộ. Chu Nghi Nhiên thấy thần sắc cô không thể nào bình tĩnh, dò hỏi “Sao vậy?”

“Không có, không có gì, chúng ta đi mau thôi.” giống như lần trước Mề Tinh kéo Tiêu Cố, cô lòi nhanh Chu Nghi Nhiên đi.

Vì muốn về nhà đặt hàng túi đồ kia, nên khi ăn cơm Mề Tinh trong lòng không yên. Buổi chiều cô đi dạo thủy cung, xong xuôi cũng hơn 4 giờ. Hai người lên xe, bàn về hành trình kế tiếp.

“Đi nhà hàng Seaview của Úc thị đi! Anh nghe nói nhà hàng này là chỗ tốt nhất của Úc thị ở thành phố A.” Chu Nghi Nhiên đề nghị.

Mề Tinh theo bản năng lấy điện thoại đi động ra nhìn đồng hồ, đáp ứng: “À, vâng ạ.” mặc dù rất muốn trở về đặt túi phúc, nhưng rất khó mới có cơ hội đi chơi cùng anh Thỏ, cô không muốn làm anh mất hứng.

Nhưng Chu Nghi Nhiên thấy vẻ mặt của cô đã nhận ngay ra điều gì sơ hở, anh thắt dây an toàn, nhưng chưa lái xe đi: “Em có chuyện gì gấp à? Vừa rồi ở thủy cung em nhìn điện thoại liên tục.”

Mề Tinh quần bách, không nghĩ rằng khả năng quan sát của anh tốt như thế, nhưng cô không muốn nói ra mình muốn về nhà đặt túi đồ ưu đãi kia...

“Cũng không có gì, hôm qua làm cả ngày, bây giờ em hơi mệt.” Mề Tinh nói ra lí do không có xú thuyết phục nào. Chu Nghi Nhiên nhìn cô nở nụ cười, mở cửa xe đi ra ngoài: “Nếu như vậy, hôm nay đưa em về nghỉ ngơi, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Mề Tinh ngượng ngùng đỏ mặt: “Không cần không cần, ăn bữa cơm vẫn được mà.”

Chu Nghi Nhiên nói: “Đừng miễn cưỡng chính mình, chúng ta không gấp làm gì, sau này còn nhiều cơ hội.”

Mề Tinh bối rối, ý của anh là, về sau anh sẽ thường xuyên mời cô đi ăn cơm sao?

Cô cúi đầu lặng lẽ cười, đồng ý: “Được, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Chu Nghi Nhiên đưa cô đến hoa viên Nam Thành rồi lái xe đi, Mề Tinh ôm thỏ bông anh tặng, trên tay còn cầm hộp quà, khó khăn leo lên tầng.

Đến cửa, cô hết tay tìm chìa khóa, bèn đập đập chân lên cửa: “Tiêu Cố, anh đâu rồi?”

“Gâu gâu gâu ~” không thể thuyết phục Tiêu Cố trả lời, Husky kêu lên, từ xa đi đến, Mề Tinh hình dung nó đang cào cửa ở đối diện.

Tiêu Cố đuổi Husky đang chắn phía trước, mở cửa ra.

Lúc thấy Mề Tinh ngoài cửa, anh giật mình chớp mắt run sợ. Quét qua cả người cô vài lần, anh không mặn không nhạt hỏi: “Hai người đến khu vui chơi thiếu nhi à?”

Mề Tinh: “...”

Cô nghiêng người khó khăn ôm thỏ bông vào trong nhà, quay đầu trừng Tiêu Cố: “Đây là quà sinh nhật Anh Thỏ tặng tôi.”

Tiêu Cố nhẹ nhàng nhún mày, có chút nghi hoặc: “Anh Thỏ? Không phải vị anh hùng kia sao?”

“Hừ, lười nói với anh.” Mề Tinh không để ý đến Tiêu Cố, ôm đồ trở về phòng.

Trong phòng, ngay cả hộp quà cô còn chưa mở, cô đã không thể chờ thêm một giây một phút nào, bật laptop, may mà máy của cô sau khi về nước mới mua, nên hơn 10 giây đã khởi động xong.

Trên trang web chính thức của Bunny, cô tìm thật nhanh, đặt túi đồ phúc lợi, nhưng nhìn thấy hai chữ thật to thật rõ “sold out”.

Mễ Tinh: "... "

Cô vẫn chậm một bước.

Cô đi con chuột trượt xuống, kiểm tra tỉ mỉ tình hình cụ thể của túi phúc lợi năm nay. Trên mạng bán được 2000 cái, đồ bên trong không công khai, nhưng trong ghi chú chỉ rõ có ít nhất một cái áo khoác, một cái áo lông, một bộ váy áo, một chân váy.

Tìm Mễ Tinh rí mấu, đồ Bunny giá cao, bình thường một bộ váy vẫn ở đó cũng gần hai ngàn, bây giờ túi phúc lợi có tận 4 món, mà chỉ có 1280 tệ... nhưng bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Cô đặt máy laptop lên bàn, cảm giác chớp mắt một cái là nước mắt có thể chảy xuống.

Khi Tiêu Cố tới gõ cửa phòng, bèn trông thấy bộ dạng không mên nổi của cô.

"Cô đang làm gì thế?" anh tựa cửa, nhìn bóng lưng Mễ Tinh hỏi.

Mễ Tinh quay đầu, ánh mắt u oán còn hơn cả Nhiếp Tiểu Thiện [1] : "Túi phúc lợi của Bunny bán hết rồi."

[1] Nhiếp Tiểu Thiện: nhân vật trong phim 'Thiên nữ u hồn'. Xem thêm thông tin tại .

Tiêu Cố liếc nhìn màn hình laptop, nhìn không được bừa bãi: "Chỉ có thể thôi à? Tôi còn tưởng cổ phiếu giảm."

Mễ Tinh: "..."

"Anh thì biết gì?" Mễ Tinh tức giận đập bàn, "Việc này so với cổ phiếu bị sụt giảm còn đáng sợ hơn! Vì tôi không mua cổ phiếu!"

Tiêu Cố: "..."

Nói rất hợp lý.

"Bán hết rồi thì thôi, suy nghĩ thoáng ra một chút..."

"Luẩn quẩn trong lòng!" Tiêu Cố còn chưa nói hết, đã bị Mễ Tinh cắt đứt.

Tiêu Cố cười nhẹ, nhìn cô: "Ăn cơm chiều chưa? Tôi nấu sò biển, bò bít-tết sốt tương, còn có súp rau dưa đặc."

Mễ Tinh bị túi phúc lợi kia ngược tâm quần quai, nhưng nghe anh nói, cô lấy tốc độ mắt thường không thấy được mà phục hồi tâm trạng: "Miễn phí à?"

Tiêu Cố hạ khóe môi, xoay người ra ngoài: "Cô phụ trách rửa chén."

Chỉ cần rửa vài cái bát, đã có thể ăn cơm Tiêu Cố nấu, đối với Mễ Tinh thì quá hời.

Cô ngồi bên cạnh bàn, ăn một muôi rau dưa đông lạnh, hạnh phúc mà híp mắt lại. Tay nghề của Tiêu Cố thật sự không phải dùng để trưng cho đẹp.

"Nói thật đi, trước kia anh làm gì vậy? Sao lại nấu ăn ngon như vậy?" Mễ Tinh đề nghị ở khóe miệng, tò mò nhìn Tiêu Cố.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn cô: "Muốn biết?"

Mễ Tinh gật đầu.

Tiêu Cố nói: "Vậy cô nói trước đi, hôm nay hai người đã làm những gì?"

Mễ Tinh nhú mày, không biết anh hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn trả lời ngắn gọn: "Đi ăn đồ ngọt, ăn cơm trưa, sau đó đi thủy cung."

Tiêu Cố hỏi: "Sao không ăn cơm chiều?" anh cho rằng Chu Nghi Nhiên nhất định là có kế hoạch cho hành trình cả ngày.

Mễ Tinh nói: "Vì tôi vội trở về mua túi phúc lợi."

Tiêu Cố: "..."

Anh đột nhiên cảm thấy thương Chu Nghi Nhiên.

"Anh nói đi!" Mễ Tinh thúc giục "Sao món anh nấu lại ngon thế?"

Tiêu Cố nói: "Vì tôi có học rồi."

Mễ Tinh: "..."

Đây không phải là trả lời cho có lệ à? Cô cắn thìa, nhìn đĩa rau lạnh, phát hiện ra một vấn đề: “Sao anh lại làm phần cho hai người? Anh biết tôi sẽ về à?”

“Tôi không biết.” Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, nâng khóe miệng “xem ra chúng ta có thần giao cách cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 31

Mặt Mễ Tình bỗng dựng đỏ lên kì lạ, sau đó, cô lấy vẻ lạnh lùng mà nói với Tiêu Cố: “Anh không xấu hổ à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Sao cô phải ngượng ngùng?”

Mễ Tình tiếp tục lãnh đạm: “Đồ không biết xấu hổ.”

Tiêu Cố nhướn mày: “Người như tôi là không biết xấu hổ sao? Cô đúng là chưa bao giờ va chạm với xã hội thực tế.”

Mễ Tình: “...”

Cô cúi đầu lặng lẽ ăn, người xưa nói 'Thực bất ngữ, tâm bất ngôn' [1], quả nhiên là chân lý.

[1] Thực bất ngữ, tâm bất ngôn: Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện. Đây là một câu trong đạo ẩm thực của Khổng Tử. Xem thêm tại .

Kể cả cô không nói, thì Tiêu Cố cũng không chịu ngồi yên. Anh nhìn người đối diện, hỏi: “Người tên là Chu Nghi Nhiên kia, ngoại trừ lúc còn bé cứu cô ra thì còn chỗ nào tốt?”

Nói đến anh Thỏ, Mễ Tình có quá nhiều phương diện để khen: “Anh ấy à, gương mặt đẹp trai, tính tình dịu dàng, hơn nữa còn thông minh, thi khảo sát bình thường đều đứng hạng nhất, tài đàn dương cầm cũng cực giỏi. Khi tuyên sinh đại học, anh ấy được điểm cao nhất, được không ít thầy cô xem trọng, à được rồi, anh ấy đã diễn tấu ở nước ngoài nhiều lần...”

Cô càng nhiều lời, sắc mặt của Tiêu Cố càng khó coi. Đợi đến khi cô ngừng hẳn, Tiêu Cố mới trầm mặt nói: “Đây chẳng qua là cô tô vẽ thêm hình tượng của anh ta trong lòng cho đẹp thôi.”

Dùng câu tục ngữ mà nói, đó là 'người tình trong mắt hóa Tây Thi' [2], nhưng anh không thừa nhận hai người là một cặp tình nhân.

[2] Người tình trong mắt hóa Tây Thi: ý nói chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt mình luôn luôn đẹp nhất.

Nghe thấy anh nói xấu về anh Thỏ, Mễ Tình không vui: “Sao tôi phải tô vẽ thêm làm gì? Tất cả tôi nói đều là sự thật.” cô cau mày, nhỏ giọng thì thầm, “ít nhất còn hơn anh.”

Tuy cô nói rất nhỏ, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe thấy, anh giật khóe mắt, sắc mặt còn tối hơn: “Cậu ấy tốt hơn tôi ở chỗ nào?”

Trong lòng Tiêu Cố lặng lẽ so sánh mình với những lời khen Mễ Tình dành cho Chu Nghi Nhiên, gương mặt đẹp trai, anh cũng rất tuấn tú; dịu dàng, anh tự thấy mình đối xử với Mễ Tình rất dịu dàng; thông minh, từ nhỏ đến lớn anh không thiếu gì điểm cao nhất lớp; đàn dương cầm giỏi, anh nấu ăn rất ngon...

Anh còn chưa so sánh xong, Mễ Tình đã nói: “Ít nhất bằng cấp của anh ấy cao hơn anh!” anh Thỏ học ở học viện âm nhạc nổi tiếng nước Pháp, người dạy cũng là đại sư nổi danh quốc tế.

Tiêu Cố: “...”

Điều này làm Tiêu Cố không nói gì thêm, Mễ Tình thấy anh cúi đầu im lặng ăn, nghĩ thầm, chắc anh mặc cảm rồi. Cảm giác được phần nào, Mễ Tình vui vẻ ăn ngon bữa này, ngay cả rửa bát cô cũng có động lực hơn.

Rửa bát xong cô về phòng, Tiêu Cố ở phòng khách trên chốc chốc, rồi cũng về phòng nghe điện thoại.

“Tiền công lần trước tài vụ đã thanh toán với cậu rồi.” Giọng nói của Úc Ý truyền đến từ ống nghe. Tiêu Cố trầm ngâm rồi nói: “Lần trước anh muốn Bộ phận Truyền thông phỏng vấn tôi, tôi đồng ý.”

Úc Ý như hơi sững sốt, một lát sau, âm thanh lại vang lên: “Tôi hơi tò mò nguyên nhân.”

Tiêu Cố cười tự giễu: “Đề cho không ai nghĩ tôi chưa tốt nghiệp cao trung.”

Lần này Úc Ý tinh tâm hơn nhiều: “Anh thăm thương trọng nhớ ai à?”

Tiêu Cố nói: “Cậu kết hôn rồi, tôi không thể nói chuyện yêu đương sao?”

Úc Ý cười khê: “Tôi sẽ thông báo người Bộ phận Tuyên truyền liên hệ cậu.”

Người của Bộ phận ấy rất năng suất, hôm sau đã hẹn xong thời gian phỏng vấn Tiêu Cố, vào đêm trước Giáng sinh, cuộc phỏng vấn đã được bố trí tốt, sẽ được phát hành trên trang web chính thức và báo chính thức.

Báo của Úc thị rất nổi tiếng, có hơn 10 triệu người theo dõi, Mễ Tinh cũng là một trong số đó.

Báo không chỉ cập nhật sản phẩm mới, mà còn hướng dẫn nấu ăn định kỳ hay phỏng vấn đầu bếp số đặc biệt. Mễ Tinh rất thích mấy cái này, bình thường rảnh rỗi cô sẽ xem.

Hôm nay có cập nhật, Báo làm số đặc biệt, vì để hưởng ứng không khí Giáng sinh nên trang báo tràn ngập mấy đồ vật đặc trưng cho ngày này, Mễ Tinh nhìn vào bìa lớn.

Cô mở to mắt nhìn kỹ, tiêu đề của số báo Giáng sinh viết 'Số đặc biệt Giáng sinh! Đầu bếp chính của Úc thị, Tiêu Cố!’

Mễ Tinh: “...”

Cô đột nhiên thấy thế giới trở nên kì ảo.

Cô để điện thoại xuống, bò ra ngoài từ trong chăn, ôm máy tính lên weibo. Mở ra thêm lần nữa, vẫn là gương mặt đẹp trai quen thuộc của Tiêu Cố, chẳng qua là phóng to hơn.

Tuy Tiêu Cố mở quán ăn, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng thấy Tiêu Cố trong vai trò đầu bếp. Lúc này anh mặc đồ đầu bếp tiêu chuẩn... Cô đã bao giờ nói cô là “đồng phục không” [3] chưa??

[3] Đồng phục không: đại loại là yêu thích đồng phục đẹp.

Mễ Tinh dụi mắt, chăm chú nhìn bên dưới.

Bài phỏng vấn bắt đầu bằng thông tin cơ bản về Tiêu Cố, 20 tuổi tốt nghiệp Khoa Tài chính Đại học Hoàng Gia, rồi sau đó đi Pháp học nấu ăn, dưới sự chỉ bảo của đầu bếp nổi tiếng Leslie, là học trò người Hoa duy nhất, cũng là học trò giỏi nhất của ông ấy.

Nếu như Tiêu Cố tiếp tục phát triển nhà hàng, danh tiếng chắc chắn không thua gì vương tử Lâm Triệt mà truyền thông ngày ngày truy lùng, đáng tiếc, anh ngày người 3 năm ở Pháp, rồi về nước... mở tiệm Xuyên Xuyên. Mễ Tinh: “...”

Đây là thế nào... Mễ Tinh cảm thấy a a a.

Cô nghĩ Tiêu Cố ra nước ngoài rồi lại trở về, nhất định là có nguyên nhân, nhưng cô không nghĩ nhiều, mà đọc tiếp.

Số đặc biệt có giới thiệu vài món sở trường của Tiêu Cố, còn có ảnh anh thực tập ở nhà hàng Pháp, còn có hai tám chụp cuộc sống của anh.

Mễ Tinh đọc số đặc biệt này từ đầu đến cuối rồi lâm vào trầm mặc. Cô đỡ đỡ mở mục bình luận, định đọc để hạ hỏa chút.

“Đầu má đẹp trai thế! Nội dung tôi còn chưa xem!”

“Độ đẹp trai của đầu bếp Úc thị lại lên một tầng cao mới [cười cry] tôi càng ngày càng hoài nghi, phòng Quản lí nhân sự của Úc thị toàn nhan không [4] [cười cry]!”

[4] Nhan không: thích gương mặt đẹp.

“20 tuổi đã tốt nghiệp hệ Tài chính Đại học Hoàng gia... Bây giờ làm đầu bếp chẳng những người cao 1m80, đến cả IQ cũng là 180 [mỉm cười]”

“Đàn em hệ tài chính Đại học Hoàng gia đây, em chỉ muốn nói chương trình học của trường này rất biến thái, không lưu ban là quá giỏi rồi [doge]”

“Ngành tài chính vốn là một trong những ngành chủ lực của Đại học Hoàng gia, còn cả ngành kỹ thuật.”

“Chờ đã, sao các người lại thảo luận tài chính với chả kĩ năng ở bên dưới số đặc biệt thế [cười cry] ta chỉ muốn anh đẹp trai này khi nào đến Úc thị, xin hãy đóng gói thành quà giáng sinh cho ta :)”

“Tại sao lại lên số đặc biệt! Gối anh ấy lại làm quà không được sao! Là một hội viên bạch kim của Úc thị, tôi nghĩ tôi có quyền lợi đòi hỏi yêu cầu này [doge]”

“Đây không phải ông chủ Tiêu sao!!”

Câu nói sau cùng kéo Mễ Tình về thực tại.

Cô xem lại sổ đặc biệt một lần, phát hiện tuy bên trong có viết Tiêu Cổ kinh doanh Xuyên Xuyên, nhưng không nói rõ đó là quán nào.”

Mễ Tình nắn Tiêu Cổ trong lòng, sao anh ngốc thế, cơ hội tuyên truyền tốt thế này!

Aishhh, nhưng cũng có thể là Úc thị cổ tình giấu tên tiệm, dù sao cũng không phải tiệm thuộc quyền quản lí của Úc thị.

Cô đọc lần thứ 3, ánh mắt dừng lại ở tấm hình.

Ông chủ tiêu... hóa ra đã học cao học. Hơn nữa xem ra, anh không chỉ thạo tiếng Anh, mà tiếng Pháp cũng trôi chảy.

Được rồi, anh ngang bằng với anh Thỏ rồi.

Thế nhưng đối với Mễ Tình, anh Thỏ không giống thế.

Chắc là trong lòng mỗi cô gái đều có một vị anh hùng của mình, khi còn bé bạn có thể sùng bái siêu nhân, cũng có thể là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng anh hùng của cô, vẫn là anh Thỏ từ trên trời rơi xuống kia. Cô tắt máy tính, lòng rối bời, nằm xuống giường.

Hôm sau là ngày 24 tháng 12, đêm trước đêm Giáng sinh.

Tiệm Xuyên Xuyên tuy theo lối cổ phong, nhưng trước cửa vẫn trang trí một cây thông nhỏ, Tiểu Đức Tử còn đội mũ ông già Noel, phát kẹo cho khách vào quán.

Hôm qua Úc thị đưa tin Tiêu Cổ có rất nhiều người thấy, nếu không thấy, thì hôm nay cũng biết, bởi người khác đều thao thao bất tuyệt sùng bái anh.

Cả ngày không chỉ có nhóm nhân viên nữ mê muội ông chủ Tiêu, ngay cả khách vào tiệm cũng không ngừng đàm luận chuyện liên quan đến Tiêu Cổ. Điều Mễ Tình nghe được nhiều nhất chính là, khu vực này không những có Đình Mông [5], còn có cả Tiêu Cổ, đúng là vinh quang thật.

[5] Đình Mông: nữ chính trong truyện “Bản hòa tấu hôn nhân” của Bản Lật Tử.

Chủ cho thuê nhà của khu vực lân cận đây, đều thấy có thể tăng tiền thuê nhà được rồi.

Nhưng nam chính trong câu chuyện của bọn họ mãi không xuất hiện, Mễ Tình cũng không thấy anh. Hôm nay trong quán rất cập rập, lúc nghỉ ngơi buổi chiều cô lười về nhà, nên ngủ luôn trong phòng nghỉ.

Buổi tối bận đến mức 10 rưỡi mới xong việc, Mễ Tình khoác áo lông, một mình về nhà.

Ban đêm nhiệt độ rất thấp, Mễ Tình định chạy về, vừa đến cổng hoa viên Nam thành, cô đã nhìn thấy Tiêu Cổ dắt chó đi ra.

Cô nhìn anh, đi tới hỏi: “Muộn thế này rồi, anh còn đi đâu nữa?”

Tiêu Cổ nói: “Đi đón cô.”

Mễ Tình ngây người, đón cô?? Anh tốt bụng đến thế à?

“Sao tôi lại có cảm giác cáo chồn chúc Tết gà [6] thế nhỉ.” Mễ Tình nghi ngờ nhìn anh. Tiêu Cổ bật cười, nhìn cô nói: “Hơn 10 rưỡi rồi mà cô chưa về, làm chủ nhà, tôi có nghĩ vụ đi xem sao.”

[6] Cáo chồn chúc Tết gà: bắt nguồn từ câu thành ngữ “Chồn cáo chúc Tết gà, rắp tâm ăn gỏi”. Ý nói giả bộ thân thiện nhằm mưu đồ xấu.

Mễ Tình cười ha ha: “Trước đây tôi 11 giờ mới về cũng đâu thấy anh ra đón.”

Tiêu Cổ khựng lại, nói: “Về sau nếu tăng ca phải gọi điện cho tôi.”

“Để làm gì?”

“Tôi tới đón cô.”

Ánh mắt Mễ Tình càng hồ nghi, cô thậm chí muốn tiến lên kiểm tra trán anh: “Anh ám đầu à?”

Tiêu Cổ không nói gì, xoay người kéo Husky về: “Về nhà thôi.”

Mễ Tình theo sau anh, yên ắng bước đi. Chuyện Tiêu Cổ xuống dưới đón cô quá bất thường, như kiểu theo đuổi cô ấy.

Ui chao, theo đuổi cô? Anh theo đuổi cô sao??

Mễ Tình đỏ bừng mặt vì suy nghĩ của mình.

Tiêu Cố đi trước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Cô còn mè nheo cái gì? Đi nhanh lên.”

Mễ Tình: “...”

Thái độ kém thể này mà là theo đuôi hả? Haha.

Husky kêu hai tiếng, Mễ Tình quyết định giữ thể diện cho cậu đàn, bước lên hai bước, đi song song với Tiêu Cố.

Cô chỉ cao tới bả vai anh, chỉ cần hơi ngẩng lên là đã thấy khuôn mặt anh. Cô liếc nhìn anh nhanh chóng, rồi nhìn chằm chằm bóng hai người dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Hai người im lặng về nhà, Mễ Tình vốn định đi tắm rồi ngủ luôn, đột nhiên bị Tiêu Cố gọi lại: “Chờ đã.”

“Có chuyện gì?” Mễ Tình dừng lại nhìn anh.

Tiêu Cố lấy quả táo đỏ ra đưa cho Mễ Tình: “Cái này cho cô.”

Trong đầu Mễ Tình hiện lên rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng lại là —

Là, hoàng hậu đưa cho công chúa Bạch Tuyết quả táo độc !

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 32

Tiêu Cố thấy Mễ Tình do dự mãi mà chưa nhận táo, nhủ mày: “Sao thế? Sợ tôi hạ độc cô à?”

Mễ Tình: “...”

Cô biểu hiện rõ ràng thể cơ à?

Chưa đợi cô trả lời, chân mày anh nhíu thêm: “Nếu đã vậy thì lần sau tôi nấu món gì cô cũng đừng ăn.”

Mễ Tình nghe xong, lập tức nhào tới, giật lấy quả táo anh định thu về: “Hihi, chẳng qua tôi không thích ăn táo mà thôi.”

Nếu sau này không được ăn đồ Tiêu Cố nấu thì còn hy vọng gì vào ngày mai nữa!

“À.” Tiêu Cố lên tiếng, đi về phòng. Mễ Tình theo anh, vừa đi vừa nói: “Tôi thấy bài phỏng vấn của anh rồi, anh vốn là đầu bếp lớn, làm ăn nhỏ lẻ thể làm gì? Anh không biết đâu, hôm nay có bao nhiêu người đến tiệm vì anh đấy!”

Tiêu Cố đáp: “Vì không muốn thể nên tôi mới khiêm tốn.”

Mễ Tình bĩu môi, giả vờ thanh cao cái gì chứ. Ngay từ đầu, nếu không muốn bị mọi người vây quanh thì đừng nhận phỏng vấn. Cô dừng lại ở cửa phòng mình, vung vẩy trái táo với Tiêu Cố: “Cảm ơn quả táo của anh.”

Nói xong, cô mở cửa vào phòng.

Tiêu Cố quay lại nhìn cô đóng cửa, rồi cũng về phòng mình.

Mễ Tình ôm đồ ngủ đi tắm, rồi dờ dẫm nhìn quả táo Tiêu Cố cho. Cô thật sự không thích ăn táo, nhưng mã của quả táo này rất đẹp, tươi mới, dùng nó làm bữa sáng vậy.

Chắc chắn, nếu là táo Giáng sinh, thì ăn luôn đêm nay thôi.

Cô mở túi nơ bướm ra, lấy quả táo hít hà, hương trong vẹo quanh quần nơi chóp mũi.

Mễ Tình không kìm được, mở miệng cắn một miếng, quả táo rất giòn, bật ra tiếng, vị ngọt nhẹ thấm vào tim gan.

Cô đang định cắn miếng thứ hai, thì điện thoại trên bàn rung lên, là tin nhắn của Chu Nghi Nhiên.

Mề Tình vội đặt táo lên bàn. Cô lấy tờ giấy lau tay rồi cầm điện thoại lên.

“Mai em có rảnh không? Chúng ta đi ăn com đi ^ _ ^”

Mề Tình nuốt miếng táo, trả lời: “Ngày mai đúng hôm em được nghỉ.”

Rung rung, Chu Nghi Nhiên trả lời: “Tốt quá rồi, chúng ta có thể đi công viên chơi, nghe nói có rất nhiều trò mới.”

Mề Tình chưa hiểu gì, cô nghĩ ngay đến hôm đó, Tiêu Cố nói: “Khu vui chơi cho trẻ em”, cô lại cắn táo, trả lời: “Được ạ [thờ].”

Anh thờ: Vậy 10 giờ anh đón em ở hoa viên [thờ]

Mề Tình thấy anh cũng gửi lại icon [thờ], bật cười: “Vâng ạ.”

Cô đặt điện thoại xuống, vừa gặm táo vừa tìm quần áo mai mặc trong tủ. Ngày mai là Giáng sinh, phải mặc đồ cho hợp không khí ngày lễ. Cô suy nghĩ một hồi, lấy chiếc áo khoác đỏ cổ tròn ra. Mặc bên trong thì... một bộ váy liền cao cổ màu trắng đi! Chuẩn bị xong quần áo Mề Tình mới yên tâm ngủ. Quả táo bị cô ăn xong từ lúc nào không biết, cô ném lõi táo vào thùng rác, rồi đi ra gần cửa, nằm xuống giường.

Chưa tới hai phút sau, cô tháo mặt nạ dưỡng da trên mặt..

Chu Nghi Nhiên bây giờ cũng đang định đi ngủ, anh chuẩn bị tắt máy, Hoắc Lệ đã gửi tin nhắn: “Anh vẫn còn ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên hồi âm “ừ”.

Hoắc Lệ nhận tin đó rồi nhanh chóng gửi tiếp: “Mai em định đến đó, đi chơi với anh được không?”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, tuy Hoắc Lệ và Mề Tình là bạn tốt, nhưng mấy vấn đề của cô, e rằng Hoắc Lệ vẫn chưa biết.

“Mai anh có hẹn với người khác rồi, hôm khác được không?” Chu Nghi Nhiên rút cuộc cự tuyệt.

Lúc lâu sau Hoắc Lệ mới đáp, vồn vện: “Vậy thì thôi vậy.”

Chu Nghi Nhiên đọc tin nhắn xong rồi tắt máy.

8 rưỡi hôm sau, đồng hồ báo thức của Mề Tình đánh thức cô. Cô ỳ trong chăn thêm năm phút rồi mới dậy rửa mặt thay quần áo.

Mặc xong đồ chuẩn bị sẵn, Mề Tình đứng trước gương ngắm nghía một lúc rồi mới bắt đầu trang điểm.

Trong lúc cô đang tút tát, Tiêu Cố đã dắt chó về. Trên đường gặp một người phụ nữ trên tay ẵm một con chó cái rất đáng yêu.

Husky thấy cô chó kia, phấn khích sủa: “Gâu gâu.”

Tiêu Cố bình tĩnh kéo dây xích, lãnh đạm nói: “Mày bị xích rồi.”

Husky: “.....”

Husky trở mắt nhìn con chó xinh xắn cùng chủ đi sượt qua.

Tiêu Cố dụ dỗ lôi kéo nó qua một con đường, mới vừa đi chưa được hai bước, đã nhìn thấy một chiếc xe quen mắt ngừng bên ngoài hoa viên Nam Thành..

Cayenne trắng, xe của Chu Nghi Nhiên.

Anh hơi khựng lại, rồi nắm xích dẫn Husky đi tiếp. Chu Nghi Nhiên thu bóng dáng Tiêu Cố vào trong tầm mắt, gật đầu cười với anh, xem như chào hỏi.

Tiêu Cố nhìn anh từ xa, cũng gật đầu, rồi dẫn Husky vào sân hoa viên.

Chu Nghi Nhiên mà xuất hiện ở đây, chỉ có vì Mề Tình. Hôm nay là Giáng sinh, xem ra hai người hẹn nhau đi chơi.

Chà chà.

Husky đang đi cạnh anh bỗng rùng mình, ngừng đầu sủa với anh. Tiêu Cố làm như không nghe thấy mà dẫn nó đi qua vườn hoa, leo lên tầng 7.

Vừa mở cửa nhà đã thấy Mề Tình ăn diện hoành tráng. Cô cúi đầu, lấy điện thoại xem giờ.

“Cô ra ngoài à?” Tiêu Cố lạnh mặt hỏi.

Mễ Tình bị giọng nói của anh vang lên làm giật mình, cô bất ngờ, rồi cau mày nhìn anh: “Đúng vậy, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.” Không phải trốn việc ra ngoài chơi, anh dữ như thế làm gì?

Husky xông đến chỗ Mễ Tình kêu, Tiêu Cố tháo xích trên cổ nó ra, đóng cửa: “Đi với Chu Nghi Nhiên kia à?”

Mễ Tình mất hứng: “Anh không phải gọi là “Chu Nghi Nhiên kia”, cứ gọi anh ấy là Chu Nghi Nhiên.”

Tiêu Cố nhìn cô, im lặng, ánh mắt mang theo sự áp lực đè nén, làm cho vai Mễ Tình run run: “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Cố tiến lên phía trước một bước, Mễ Tình lùi lại theo bản năng hai bước, còn giờ tay chần trước ngực.

Tiêu Cố dẫn cô đến chân tường, nhìn thẳng vào cô nói: “Anh ta rốt cuộc có gì tốt mà cô lại thích như thế?” Anh nhìn khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của cô, chân mày nhíu lại.

Thực sự trong lòng cô hơi sợ hãi, khí thế bây giờ hoàn toàn lép vế, bị Tiêu Cố nghiêm khắc khống chế. Cô không biết rốt cuộc Tiêu Cố khó chịu ở đâu, nhưng nếu muốn cứu vãn tình thế thì phải đoạt được quyền chủ động.

Lúc này chỉ cần nói to hơn đối phương, thì sẽ có khí thế hơn.

Vì thế cô quyết định vùng lên, hét to: “Anh ấy cái gì cũng tốt! Từ sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, lần đầu tiên gặp nhau anh ấy đã rất tuyệt rồi. Anh ấy đeo tai thỏ cũng rất đẹp, trai,“

Mễ Tình nói liền một mạch, trong lòng thở dài, quyền chủ động có ở trong tay mình không?

Tiêu Cố như bị vật gì đánh trúng, sững sờ.

“Chu Nghi Nhiên là một nghệ sĩ đương cầm, ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ anh đã gặp rồi.”

Nhớ lại những gì Cố Tín đã nói với mình, trong lòng trào lên một xúc cảm lạ lùng, lời nói này như một chiếc chìa khóa, mở ra kí ức vốn đã phủ đầy bụi.

Thành phố C, tiệc rượu sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, tai thỏ... Hồi ức như trận hồng thủy ào ào xô tới.

Tiêu Cố mới chỉ đến thành phố C một lần, đó là năm anh 10 tuổi.

Người nhà mẹ anh nói chung là khá giả ở thành phố C, đó cũng là lúc Tiêu Cố có nhận thức.

Nhưng đến bây giờ anh chưa từng nhìn thấy mấy người họ hàng giàu có kia, mãi cho đến khi anh 10 tuổi, mới có một người phụ nữ xa lạ cùng cậu bé khoảng 2, 3 tuổi, xuất hiện trước nhà họ.

Mẹ anh bảo gọi người phụ nữ kia là mẹ Tiểu Cửu, anh vâng lời gọi theo. Mẹ Tiểu Cửu đối với anh rất tốt, khen anh đáng yêu, còn tặng nhiều đồ chơi cho anh. Cậu bé đi cùng bà ấy được giới thiệu là con trai bà, cũng là em họ anh.

Em họ Tiểu rất dễ thương, Tiêu Cố rất thích em trai ấy. Hai đứa trẻ không quan tâm chuyện người lớn, tự cầm đồ chơi lên phòng.

Buổi chiều hôm đó, tình cảm anh em tăng cao đột biến, chỉ hận vì sao gặp nhau muộn như thế. Vì chỉ ở mỗi một ngày, nên giờ phút chia ly tới rất nhanh. Trước khi đi, mẹ Tiểu Cửu thấy hai bạn nhỏ lưu luyến không rời, lên dẫn Tiêu Cố đến thành phố C hai ngày.

Mẹ Tiêu Cố đồng ý, nên Tiêu Cố đi theo em trai nhỏ. Khi đó, Tiêu Cố thấy em trai nhỏ như một tòa thành lớn.

Anh ở thành phố C được hai ngày, mẹ Tiểu Cửu cảm bộ lễ phục nhỏ cho anh thay, anh hỏi bà sao phải mặc cái này, mẹ Tiểu Cửu cười nói, đi sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, ở đó có rất nhiều đồ ăn ngon.

Nói thật, Tiêu Cố với câu: “rất nhiều đồ ăn ngon” từ trong miệng bà cũng không mấy hứng thú. Vì cha anh đã làm vô số món ngon rồi. Nhưng anh thích tiệc rượu sinh nhật, hơn nữa, em họ cũng muốn đi.

Ngồi trên xe, mẹ Tiểu Cửu hưng phấn cầm hai cái tóc hình thỏ cho hai đứa trẻ đeo. Khuôn mặt em họ tối sầm lại, bẻ gãy luôn. Tiêu Cố thì không như thế, khi đi mẹ anh đã dặn dò phải lễ phép.

Nhưng con trai mà đeo tai thỏ, anh cũng không muốn. Cuối cùng, anh không chịu được mẹ Tiểu Cửu nhõng nhẽo đòi hỏi, anh bất đắc dĩ đeo lên đầu.

Anh còn nhớ rõ, lúc đó mẹ Tiểu Cửu còn dùng máy ảnh chụp lại, kêu 'thật đáng yêu'.

Đeo một đôi tai thỏ nên việc Tiêu Cố bị các bạn nhỏ khác cười nhạo ở tiệc sinh nhật là chuyện đương nhiên. Anh không nhịn được nên đi ra ngoài, muốn ném tai thỏ xuống, nhưng nghe thấy không xa tiếng khóc của một bé gái.

Anh đi tới xem, phát hiện thì ra là một cô bé bị chó dọa sợ tới nỗi ngã xuống đất khóc toáng lên.

“Anh làm sao thế?” giọng nói của Mễ Tình kéo Tiêu Cố về thực tế.

Mễ Tình lúc đầu nhìn anh ngẩn người, còn cho rằng mình chiến đấu thành công, nhưng anh... sững sờ cũng hơi lâu đấy!

Tiêu Cố mím môi, nhìn người trước mặt, một tay dè lên tường, khẽ sát vào người cô nói: “Cô nghe cho kĩ đây, người năm đó cứu tôi là cô, không phải Chu Nghi Nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Lời nói của Tiêu Cố làm Mễ Tình bối rối.

Cô cau mày, trong lòng không ngừng suy nghĩ về nó.

Cái gì mà người năm đó cứu cô không phải Chu Nghi Nhiên? Người đã giúp cô dọa con chó chạy mất, anh hùng đeo tai thỏ là Tiêu Cố sao?

Sau một lúc ngơ vờ, cô nhìn Tiêu Cố cười: “Anh lo lắng bị cướp công cũng chẳng có thành ý gì cả! Trước đây không phải anh rất mải mai từ anh hùng à, bây giờ giả mạo có ý gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu, 'hừ' một tiếng “Tôi giả mạo sao? Sao cô không nói tại mắt cô bị mù?”

Mễ Tình: “...”

“Rốt cuộc khuyết điểm của anh ở chỗ nào thế!” Mễ Tình nổi giận, đẩy anh một cái, dùng giọng quát tháo lấy lại khí thế “Thôi được, anh nói mình là anh Thỏ. Thế anh đem tai thỏ khi đó ra cho tôi xem”

“Thứ đấy giữ lại làm gì?” Tiêu Cố cười. Cái đó do mẹ Tiểu Cửu bắt tôi đeo, lúc đi về tôi tiện tay đưa cho một người..”

Anh nói đến đây bỗng dừng lại, rồi nhìn chăm chú vào Mễ Tình, nói: “Tôi nhớ rồi, khi đó tôi đã đưa tai thỏ cho Chu Nghi Nhiên, nên cô mới cho rằng anh ta cứu cô.”

Mễ Tình thở ra về đùa cợt, cảm thấy đây là chuyện cười hài nhất từng nghe thấy: “À, nói xong rồi sao, anh nói... phi phi! Thế anh kể xem, khi đó anh ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ.”

Mễ Tình nhún mày, không biết anh nghe ở đâu: “Tại sao anh lại ở đó?”

“Tôi đi cùng Cố Tín, họ được mời.”

Mễ Tình nghi hoặc quan sát: “Cố Tín và Hoắc gia có quan hệ thế nào? Sao lại phải mời anh ấy?”

“Cố gia ở thành phố C cũng có thể gọi là danh môn.” Tiêu Cố nói đến đây thì dừng lại, như đang nghĩ ngợi điều gì. Anh nhìn Mễ Tình cười, mở miệng, “À, có thể cô không biết, Cố Tín trước đây tên là Cố Vân, sau này cậu ấy đổi tên.”

Cố Tín thì cô chẳng có ấn tượng mấy, còn Cố Vân này cô rất quen. Người Cố gia đặt tên rất thâm sâu, đều liên quan tới vàng bạc châu báu. Hai chị em Cố Trần Cố Bảo tên nghe rất sang quý, nhưng cái tên Cố Vân này... thực sự hơi kém.

Vì thế người lớn trong nhà biểu tình, đòi đặt Cố Kim, Cố Quân, Cố Thỏ.

Mễ Tình sau khi lên tiểu học, đã bắt đầu biết những chữ này.

Cô giật khóe miệng, dè dặt nói với Tiêu Cố: “Ok, coi như lúc đó anh có tham gia tiệc sinh nhật, nhưng không thể chứng minh những chuyện sau đó có xảy ra.”

Tiêu Cố mím môi, nhún mày nhìn cô: “Sao cô không đi hỏi Chu Nghi Nhiên?”

“Ờ thì,,” Mễ Tình không phản đối. Qua nhiều năm như thế, cô chỉ im lặng mà quan tâm tới Chu Nghi Nhiên, chưa từng đề cập với anh chuyện hôm

đó. Cô luôn cảm giác rằng nếu mình hỏi chuyện này, tâm tư của cô đối với anh sẽ bại lộ dưới ánh mặt trời.

Thế nhưng sự việc tới ngày hôm nay, cô không thể tiếp tục làm đà điều mãi vui đầu trong cát khi gặp khó khăn. Nếu chuyện này không làm cho rõ ràng, cô cũng không an tâm.

Chu Nghi Nhiên có lẽ đang đợi cô dưới tầng, cô hơi nín hơi, ra cửa: “Được, giờ tôi sẽ đi hỏi cho ra nhẽ.”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ giây lát rồi quyết định đi theo: “Tôi đi cùng cô, nếu anh ta phủ nhận tôi sẽ đối chất với anh ấy.”

Mễ Tinh: “...”

Ông chủ Tiêu không hổ là thương gia, không muốn chịu thiệt dù chỉ là một chút.

Lúc này, Husky cũng vọt tới, như thể muốn cùng chủ nhân ra chiến trận. Tiêu Cố xua nó vào phòng: “Husky, mày ở lại đây.”

“Gâu!” Husky sục sôi ý chí chiến đấu mà kêu một tiếng.

“Tao sẽ về ngay.” Tiêu Cố theo sau Mễ Tinh ra ngoài, đóng cửa lại nhốt Husky bên trong.

“Gâu.” Husky cảm thấy nghề làm chó thật gian nan.

Chu Nghi Nhiên chờ ở hoa viên Nam thành, thấy Mễ Tinh đi ra với Tiêu Cố liền nhú mày. Nhận ra sắc mặt Mễ Tinh không bình thường, anh tới gần, hỏi thăm: “Có chuyện gì à?”

Mễ Tinh ngược lên nhìn anh, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Từ trước đến giờ, cô luôn xem anh là anh Thỏ mà đối xử, bây giờ lại muốn đến chất vấn người ta xem có phải anh Thỏ không, ngay cả cô cũng chán ghét bản thân mình.

“Rốt cuộc em sao thế?” thấy cô ngập ngừng không nói, Chu Nghi Nhiên càng thấy rõ là có vấn đề.

Tiêu Cố bước lên phía trước như muốn nói gì, Mễ Tinh cả kinh, vội ngăn lại, nói nhanh: “Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau ở nhà dì Hoắc không?”

Chu Nghi Nhiên ngăn người, không nghĩ rằng đột nhiên cô hỏi cái này, nhưng phản ứng rất nhanh: “Nhớ chứ, khi đó em bị chó dọa cho sợ, khóc tèm nhèm như con mèo mướp nhỏ.”

Mễ Tinh vui vẻ gật đầu: “Không sai không sai, anh còn giúp em đuổi con chó kia đi nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, rất bất mãn với cách nói chuyện mang tính mớm cung này của Mễ Tinh.

Anh lạnh lùng nhìn đăm đăm vào Chu Nghi Nhiên, như có ý chỉ cần anh ta dám thừa nhận, anh sẽ lập tức thả Husky ra cắn người.

Sắc mặt Chu Nghi Nhiên hơi trầm xuống, suy tư một hồi, như vừa tìm ra chứng cứ, nói: “Lúc anh chạy đến, không phải con chó kia đã bị đuổi đi rồi sao?”

Mễ Tinh gấp gáp nói: “Trước đó, không phải là anh tìm được em, giúp em đuổi con chó đi sao?”

Lúc đó, cậu bé đeo tai thỏ chần chừ cho cô đứng trước, ngay cả lời cảm ơn cô còn chưa kịp nói, anh đã đi mất. Cô bò lên từ dưới đất, đuổi theo hướng anh chạy đi, nhìn thấy Chu Nghi Nhiên. “Chính là anh!” Mễ Tinh nói như huyền hoặc chính mình.

Chu Nghi Nhiên nhú mày, trầm mặc.

Mễ Tinh chưa từ bỏ ý định: “Lúc đó anh có cầm tai thỏ trên tay.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, như nhớ lại kỉ ức gì. Anh nhìn Tiêu Cố đứng cạnh, giải thích với Mễ Tinh: “Tai thỏ đó là Tiêu Cố cho anh, anh ấy là anh họ Cố Tín! Ngày hôm đó, Tiêu Cố cũng tham gia tiệc sinh nhật dì Hoắc. Khi đến anh có đeo một đôi tai thỏ, bị bọn anh cười trêu mấy câu nên nổi giận chạy đi. Dì Cố sợ anh ấy lạc đường nên đuổi theo, anh cũng đi theo. Khi gặp Tiêu Cố trong vườn hoa, anh ấy vẫn có vẻ tức giận, giúi tai thỏ vào tay anh rồi chạy mất.”

Anh nhớ kĩ khi Tiêu Cố chạy đi đã không quay trở về, rốt cuộc tài xế Cố gia đã tìm thấy rồi đưa anh ấy về luôn.

Thuyết pháp của Chu Nghi Nhiên phá vỡ chút ảo tưởng cuối cùng của Mễ Tinh, cô im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Qua nhiều năm như vậy, anh có nhớ nhầm không?”

Chân mày Tiêu Cố cau lại, Chu Nghi Nhiên cười nói: “Không đâu, trí nhớ của anh rất tốt, hơn nữa cũng vì lúc đó Tiêu Cố đeo tai thỏ, anh mới ấn tượng sâu sắc về anh ta như vậy.”

Đúng vậy, cũng bởi vì anh ta mang tai thỏ...

Miệng Mễ Tinh mím thành đường, khi đó cô mới 5 tuổi, xung quanh rất tốt, cô còn hoảng sợ nên không nhớ kỹ diện mạo anh Thỏ. Cô chỉ nhớ, một ít màu sắc, cùng một ít đồ vật.

Anh mặc một thân lễ phục nhỏ màu đen, trên đầu đeo tai thỏ.

Khi cô thấy Chu Nghi Nhiên cầm tai thỏ trên tay, lập tức ngộ nhận. Nhưng nếu Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, cô cũng không đến nỗi tưởng nhầm, nhưng anh lại mặc đồ đen...

Lời nói của hai người đều ăn khớp, cô đã thôi hoài nghi liệu anh có thật là anh Thỏ hay không.

Chu Nghi Nhiên nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?”

Chu Nghi Nhiên muốn tiến lên đỡ lấy Mễ Tinh, Mễ Tinh lại lui về sau một bước, tránh khỏi tay anh: “Em không sao...” cô dừng lại trong chốc lát, lại xin lỗi nhìn anh “Hôm nay em hơi khó chịu, hôm khác chúng ta đi được không?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu, không hỏi gì thêm: “Sắc mặt em không tốt, về nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Mặc dù không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đột nhiên cô hỏi chuyện khi còn bé, chắc chắn là có nguyên nhân.

Mễ Tinh lại nói xin lỗi với anh, xoay người trở về. Tiêu Cố còn đứng tại chỗ, anh đi tới trước mặt Chu Nghi Nhiên, cười nói: “Vô cùng cảm ơn sự thẳng thắn của anh, gặp lại sau!”

Chu Nghi Nhiên: “...”

Anh cau mày, cảm thấy dường như mình đã mắc phải cái bẫy.

Tiêu Cố về, anh cũng lái xe đi.

Mễ Tinh còn bị đá kích mạnh đến giới vẫn chưa phục hồi tinh thần, cả người hồn xiêu phách lạc. Tiêu Cố đến bên cô, nhủ mảy, tâm tình nghèo nàn mà nói: “Sao thế, biết người cứu cô là tôi thì thấy vọng à?”

Mễ Tinh xoay người nhìn anh, rồi lại trầm mặc quay đi.

Cô không nói lời nào, Tiêu Cố coi như cô âm thầm chấp nhận, vì thế cũng bớt bức dọc.

Lúc đến cầu thang, Mễ Tinh làm bầm lều bầu: “Nếu như là anh cứu tôi, tình cảm nhiều năm như thế có ý nghĩa gì?”

Cô coi Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ bao năm qua, tình cảm cô trao nếu tính bằng tiền thì chắc chắn có thể xây nhà cao tầng.

Tiêu Cố nghe cô nói xong thì im lặng, rồi nói: “Tôi thấy tôi lỗ hơi nhiều đấy.”

Mễ Tinh nhìn anh chằm chằm, cười nói: “Sao anh lại lỗ to?”

Tiêu Cố nói: “Cô coi người khác là tôi, còn thích anh ta nhiều năm như thế, tôi không gọi là lỗ to à?”

Mễ Tinh chưa hiểu gì đã bị anh nói làm cho đỏ bừng mặt, cô quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Lúc tôi mới đến cũng có nói về anh Thỏ, chính anh còn không nhớ nổi đó là chuyện của mình mà.”

Tiêu Cố đáp: “Chỉ bằng vài câu nói của cô mà suy luận được khúc chiết li kỳ như thế, cô nghĩ tôi là Sherlock Holmes à?”

Mễ Tinh: “...”

Hai người về thẳng nhà. Husky thấy bọn họ về thì lao ngay tới. Mễ Tinh trêu chọc nó hai cái, rồi buồn bực về phòng, vị trí anh hùng mình sùng bái nhiều năm đã đổi chủ, với cô mà nói thì đó là đả kích lớn.

Hai tiếng đập cửa vang lên, Mễ Tinh liếc sang rồi bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

Tiêu Cố đứng ở bên ngoài, trong tay còn có một túi đồ.

Mễ Tinh cúi đầu nhìn: “Đây là cái gì?”

Tiêu Cố đưa vật trong tay cho cô: “Quà Giáng sinh.”

Mễ Tinh nghi ngờ nhận lấy, nhìn vào trong, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là... Áo khoác hồng nhạt cô đã bán đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 34

Mễ Tinh ngạc nhiên, ngơ ngác ngẩng đầu nói: “Chiếc áo này sao lại ở chỗ anh?”

Tiêu Cố nói: “Tôi mua đấy.”

Đầu Mễ Tinh như kêu 'coong' một tiếng, ba chữ đơn giản của Tiêu Cố làm cô tiêu hóa hơi lâu: “Anh...mua á? Sao anh lại mua đồ nữ?”

Chắc không phải sở thích khác thường đâu!

Mễ Tinh run rẩy, khẩu vị nặng quá.

Tiêu Cố mỉm môi không tự nhiên, anh đưa mắt quét qua, ra vẻ bình thản nói: “Cô bán lỗ thế mà cũng chịu được à?”

Mễ Tinh: “...”

Cho nên anh thấy tiếc của giới... Bán lỗ á? Ông chủ Tiêu đúng là không bao giờ chịu thiệt, nhìn người khác chịu thiệt cũng không chịu nổi.

Cô mấp máy môi, hỏi: “Anh mua bao nhiêu thế?”

Tiêu Cố nói: “3 ngàn.” dùng ba ngàn khối mua bộ đồ về, trong lòng anh lập tức thoải mái.

Mễ Tinh ngăn người, sùng bái anh như thánh: “Sao anh mua giá hời thế? Tôi nhớ là người bán bán 6 ngàn mà?”

Tiêu Cố tự hào vẽ ra một khuôn miệng cong cong: “Bí mật thương nghiệp.”

Mễ Tinh: “....”

Cô cau mày, nói: “Vì sao anh mua mà lại cho tôi?”

Sau khi cô hỏi xong, thần thái Tiêu Cố lại không tự nhiên như trước: “Chẳng qua lúc đó tôi tự nhiên muốn mua, chứ không có chủ ý mua cho cô.”

Mễ Tinh 'à' một tiếng, cười với anh: “Thế sao anh lại đưa tôi? Tôi không trả tiền đâu.”

Lông mày Tiêu Cố nhú lại, anh khẽ nói: “Hôm nay là Giáng sinh.”

Mễ Tinh nhìn anh nói: “Anh là ông già Noel?”

Lấy chiếc áo từ túi giấy ra, Mễ Tinh kiểm tra thật cẩn thận. Chiếc áo rất vuông vức, như được là phẳng phiu, cúc áo cũng cài vào, hoàn chỉnh như mới.

Cô vui vẻ mặc áo vào, soi gương, quả thực rất đẹp. Tuyệt đẹp!

Cô quay một vòng trước gương, di động bị cô ném lên giường buồn bã kêu. Mễ Tinh cầm lên nhìn, là tin nhắn Chu Nghi Nhiên gửi tới: “Em đã tốt lên chút nào chưa?”

Mễ Tinh đáp: “Tốt hơn nhiều rồi ạ, hôm nay thật ngại quá.”

Anh Thỏ: Không sao cả, lần sau em được nghỉ nhớ gọi anh ^^

Mễ Tinh nhìn tin nhắn này, bối rối. Cô nghĩ ngợi một lát, ngón tay lạnh lạnh gõ trên màn hình: “Sao tài khoản Weibo của anh lại để là 'Thỏ tiên sinh'?”

Nghe thấy âm thanh báo tin nhắn vang lên 'ting' một cái, tâm trạng Mễ Tinh như dây cót vắn chặt.

Cô nín thở hồi hộp nhìn chòng chọc vào màn hình, xem tin nhắn.

Anh Thỏ: Vì em rất thích thỏ.

Tâm của cung dây cót bị bung ra, tim đập vang như sấm.Chu Nghi Nhiên lấy tên 'Thỏ tiên sinh' chỉ vì cô thích thỏ; nhưng cô lại cho rằng Chu Nghi

Nhiên là cậu anh hùng cứu cô khi xưa, nên mới thích thờ.

Thời gian sai lệch như ma xui quỷ khiến, tạo nên một hiểu lầm kì cục.

Cô ngây người nhìn màn hình, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu như trước đây — dù chỉ là một ngày trước, tin nhắn của Chu Nghi Nhiên có thể làm cô mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ, cô chỉ thấy lòng loạn như ma.

Anh không phải anh Thỏ của cô.

Anh Thỏ chính công là chủ nhà mặt than kia kìa.

Cô thấy tình huống này giống như trong cuốn sách, tên là 'Thế giới bí ẩn'.

Cô chưa nhắn tin trả lời, Chu Nghi Nhiên cũng không nhắn thêm, chắc anh cảm nhận được cô cần sự yên tĩnh.

Anh đi ra từ trong bãi đỗ xe, còn chưa tới thang máy đã nghe thấy tiếng còi xe đối diện: “Bíp bíp.”

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng, đập vào mắt là chiếc Cayenne màu đỏ. Anh mắt anh dừng lại ở người điều khiển, không phải ai khác, chính là Hoắc Lệ.

Hoắc Lệ mặc áo khoác màu đỏ, cười cười bước xuống, khóa cửa xe.

Chu Nghi Nhiên nhìn Hoắc Lệ đang tới chỗ mình, lông mày bất giác nhíu lại: “Sao em lại ở đây?”

Hoắc Lệ cất chìa khóa xe vào trong túi, cười nói với anh: “Em đến tìm anh, không phải hôm qua em đã nói hôm nay em sẽ tới thành phố A sao?”

Hôm qua quả thực cô đã gọi tới, Chu Nghi Nhiên đợi cô đi tới trước mặt mới hỏi: “Sao em biết anh ở đây?”

Hoắc Lệ cười đắc ý: “Việc này hỏi thăm một chút là ra ấy mà, hành tung của anh đâu phải bí mật quốc gia.”

Chu Nghi Nhiên cười hỏi: “Chuyện của em xong xuôi rồi à?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ừ, vì thế nên mới đến tìm anh. Được rồi, không phải nói anh có hẹn sao? Sao về sớm thế?”

Ánh mắt Chu Nghi Nhiên thoáng trầm ngâm, anh đáp: “Tạm thời hủy bỏ rồi.” anh nói đến đây thì nhìn Hoắc Lệ, “nếu anh không về chẳng nhẽ em định đứng đây đợi à?”

Hoắc Lệ nhẹ nhàng nhíu đôi lông mày tinh xảo: “Em đang định gọi cho anh, nhưng vừa vặn bây giờ rồi, hay chúng ta ra ngoài giải trí một chút? Hôm nay là Giáng sinh.”

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ rồi gật đầu: “Cũng được, anh hẹn thêm mấy người bạn, mọi người cùng gặp mặt!”

Hoắc Lệ hơi trầm xuống, nhưng lại gượng cười: “Cũng tốt.”

Bên này bọn họ đang định hội họp bạn bè, bên kia Tiêu Cố đã sẵn cơm trưa gõ cửa phòng Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh đang làm tổ trong phòng xem TV, không kiên nhẫn rống lên về phía cửa: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố nói: “Cơm trưa, ăn không?”

Mễ Tĩnh nghe xong tắt TV, đứng lên: “Ăn!!!” Cô hất tóc, chạy đến mở cửa, thấy Tiêu Cố đã mặc áo khoác đứng bên ngoài. Cô tròn tròn mắt, hỏi: “Sao anh ăn mặc chỉnh tề thế, ra ngoài ăn à?”

Tiêu Cố nói: “Ừ, tới quán ăn Trung Quốc của Úc thị.”

Mễ Tĩnh híp mắt thăm dò: “Anh mời khách?”

“Ừ.”

Mễ Tĩnh yên chí: “Chờ xíu, tôi mặc áo khoác.” cô lấy áo khoác đỏ thẫm từ trên móc xuống, khoác lên người.

Cô không chọn mặc áo khoác hồng nhạt vừa chuộc về, bởi vì áo này ăn nhập với cách trang điểm, hưởng ứng không khí Giáng sinh.

Tiêu Cố nhìn áo khoác đỏ của cô, lại nhìn sang áo khoác hồng treo trong tủ, mím môi xoay người ra ngoài.

Mễ Tĩnh cầm túi theo sau anh, biết rằng anh mời khách, nên cô kén chọn: “Sao không chọn nhà hàng Tây?”

Tieu Có không đếm xỉa tới, đáp: “Muốn đi ăn cơm Tây thì sao phải đi Úc thị, tôi làm luôn là được.”

Mễ Tinh: “...”

Ừ, được rồi...

Khi ra cửa, Husky lại muốn ra cùng. Mễ Tinh chỉ chậu thức ăn chất đầy thành ngọn núi nhỏ của nó, cười nói: “Cầu đàn ngoan, ăn thức ăn của mày đi.”

Husky: “...”

À, Giáng sinh đối với nó là ngày lễ ăn thức ăn cho chó.

Mễ Tinh nói xong, như nghĩ đến điều gì, phì cười: “À, Tieu Có!”

Tieu Có quay lại nhìn cô.

Mễ Tinh nhìn cười, vai run run: “Tôi nhớ hôm ấy anh đi mua quần áo đặt tên là Cầu đàn.”

Tieu Có: “...”

Anh xoay người, bình tĩnh bước ra ngoài cửa: “Ánh mắt của cô tệ quá, nhìn nhầm rồi.”

Mễ Tinh: “...”

Cô thừa nhận khi còn bé là do cô nhìn lầm, nhưng vòng vo như thế để mắng cô, muốn đem nỗi vút cho cô à, cô cũng không phải bôi rữa bát: “À, cái đơn hàng đó chắc chưa xóa đâu, nếu không tôi đi đổi chiều một chút?”

Tieu Có: “...”

Mễ Tinh chiếm được tiện nghi, nở nụ cười khoe mẽ: “Khi tôi thấy cái tên đó, liền nghĩ người mua cũng chẳng để ý, bây giờ mới phát hiện ra tôi nhầm rồi, cái tên này rất có ý tứ, haha.”

Tieu Có: “...”

“Cô còn muốn ăn cơm trưa không?” anh nhún mày uy hiếp.

Mễ Tinh thức thời nói: “Muốn muốn, cầu đàn.”

Tieu Có: \ “... \ “

\ “Người có còn muốn hay không ăn cơm trưa? \” anh vận lông mi uy hiếp nói.

Mễ Tinh lần này khó có được thức thời địa đạo: \ “Muốn, cầu đàn. \ “

Tieu Có: “...”

Husky “gâu gâu”.

Phát hiện Tieu Có đang xuống tinh thần, Mễ Tinh thức thời, dù sao cô cũng không muốn bữa cơm trưa bị ngâm nước nóng: “Hôm nay anh là ông già Noel, ông già Noel không hẹp hòi như thế đâu.”

Tieu Có: “...”

Anh bừa bãi xoay người bước đi. Mễ Tinh vẫy vẫy tay chào Husky, khoái trá đi theo.

Tieu Có tới nhà hàng Trung cách chỗ ở của anh không xa, khi hai người đến, lập tức có nhân viên mặc quần áo Giáng sinh ra đón: “Hai vị xin hỏi có hẹn trước không?”

Tieu Có đưa điện thoại cho người nhân viên, người đó kiểm tra rồi lập tức dẫn hai người đi tới phòng đã đặt. Mễ Tinh lần đầu tiên đến nhà hàng Trung, vừa đi vừa nhìn, không chỉ có nhân viên mặc đồ Giáng sinh, mà trong quán cũng có nhiều khay kẹo.

“Mấy cái này có được ăn không?” Mễ Tinh hỏi.

Nhân viên nghe thấy đáp: “Có ạ, kẹo là miễn phí.”

Mễ Tinh ngạc nhiên giương mắt, Úc thị quả thực rất tuyệt!

Vì thế cô nắm một tay đầy kẹo.

Sau khi vào phòng, một nhân viên khác đến đưa thực đơn, hai người gọi món, dù Tiêu Cố mời khách, nhưng Mễ Tinh đặc biệt tự giác gọi một đồng đồ mình thích ăn, rồi mới đưa thực đơn cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố mỉm cười, ngừng đầu nói với nhân viên: “Trước hết cứ tạm thế đã, cảm ơn.”

“Dạ vâng.” người bán hàng nhắc lại mấy món Mễ Tinh đã gọi, xác nhận xong, lại hỏi, “Xin hỏi hai người có muốn gọi phần ăn tình nhân dành cho Giáng sinh không ạ? Đó là combo đặc biệt của hôm nay, mỗi đôi tình nhân vào nhà hàng đều được một phần, miễn phí ạ.”

Tiêu Cố chưa trả lời, Mễ Tinh cướp lời: “Muốn muốn muốn!”

“Được ạ, xin chờ một chút.” người bán hàng mỉm cười đi ra ngoài.

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mễ Tinh bên cạnh, trong nụ cười có dụng ý khác: “Theo lẽ thường, nếu trong tình huống thế này, không phải đều giải thích với nhân viên rằng chúng ta không phải tình nhân sao?”

Mễ Tinh nhếch môi nói: “Nhà hàng không thích loại người ngu ngốc thế đâu.”

Tiêu Cố: “....”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Chuyển ngữ: Năm lùn

Suất ăn tình nhân ít tẻo teo, gồm một bát súp nhỏ, một đĩa mì xào con con, cộng thêm một bát bé trứng hấp.

Nhưng mà chén đĩa bày lên thì cực đẹp, món trứng hấp được đựng trong cái bát hình trái tim, dễ thương hết sức.

Chất lượng các món ăn ở nhà hàng Úc thị thì khỏi phải nói, vì vậy Mễ Tinh cũng thấy rất hài lòng.

Ăn cơm xong đã gần hai giờ chiều, Mễ Tinh cứ tưởng Tiêu Cố sẽ lái xe thẳng về nhà, nhưng không ngờ anh lại quẹo vòng hướng ngược lại, cô ngạc nhiên hỏi: “Không về nhà ă?”

Tiêu Cố chăm chú lái xe, không buồn nhìn sang cô: “Đi công viên trò chơi, không phải là em thích khu vui chơi trẻ em ă?”

Mễ Tinh: “...”

Cho nên mới nói là hiểu lầm mà!

Nhưng mà hôm qua Chu Nghi Nhiên cũng nói hôm nay anh ấy muốn dẫn cô tới công viên trò chơi, hình như có hoạt động gì đó. Cô nói với Tiêu Cố: “Nghe nói hôm nay công viên trò chơi có hoạt động đấy.”

“Hử? Nghe Chu Nghi Nhiên nói?”

Mễ Tinh nhăn mũi, hỏi ngược lại: “Ừm, thì làm sao?”

Tiêu Cố yên lặng rẽ vào con đường trước mặt, không mở miệng đáp lời.

Mặc dù hôm nay không phải ngày cuối tuần, nhưng lượng người đến công viên trò chơi vẫn rất đông, thiếu chút nữa Tiêu Cố không tìm được chỗ để đỗ xe.

Anh bước xuống xe, đi ngay tới phòng bán vé, mua hai vé vào cửa, đưa cho Mễ Tinh một vé, cùng cô đứng xếp hàng chờ soát vé. Mễ Tinh nhìn cái vé trong tay, đến hơn ba trăm tệ. Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố bên cạnh, nói với anh: “Người đề nghị tới công viên trò chơi là chính anh đấy nhé, tôi sẽ không trả tiền vé lại cho anh đâu.”

Tiêu Cố cảm thấy hơi buồn cười: “Em là công chúa nhỏ nhà có tiền lắm mà? Hơn ba trăm tệ mà cũng so đo từng tí?”

Mề Tinh bày ra vẻ mặt “Anh không tin à”: “Ai quy định người có tiền thì không thể so đo hơn ba trăm tệ chứ? Người có tiền cũng có quyền tham món lợi nhỏ, hời, rẻ.”

Trước kia khi cô mua gói may mắn, Hoắc Lệ cũng từng nói như thế, áo quần trong túi may mắn không ai đoán được cả, hơn nữa bởi vì giá rất rẻ, chất lượng của nó cũng thường không tốt bằng hàng hóa được bán ở trong các cửa hàng. Nhưng mà cô thích mua, ai quy định người có tiền không được mua đồ giảm giá chứ?

Tiêu Cố nghe Mề Tinh nói vậy thì mỉm cười đáp lại: “Hôm nay anh muốn mời công chúa nhỏ chiếm lợi của ông già Noel, được không?”

Mề Tinh hừm, nhưng mà thái độ lại rất hài lòng với câu này của anh.

Tóm lại không bảo cô trả tiền cho chiếc vé vào cửa này là được, bây giờ cô đứng là một cô công chúa nhỏ đáng khinh khi, đi so bì ba trăm tệ với người ta như thế.

Hai người xếp hàng một lúc lâu mới tới cửa soát vé, không thể không nói, lúc xếp hàng có không ít những cô gái trẻ trong hàng nhìn Tiêu Cố thì thà thì thầm.

Mề Tinh thấy quả thực các cô ấy vẫn còn quá ít tuổi.

Sau khi bước vào cổng công viên trò chơi, đập vào tai hai người là bài hát mừng Giáng sinh vui vẻ, không những thế ngay trước cửa chính còn sừng sững một cây thông Noel, bên cạnh còn có nhân viên làm việc đóng giả làm ông già Noel đứng cạnh bên tuần lộc, chụp ảnh chung với khách hàng đi qua.

Mề Tinh háng hái đi lên phía trước: “Chúng ta cũng tới chụp chung đi!”

Hai tay Tiêu Cố để trong túi áo, đi theo sau lưng cô: “Chụp chung kiểu này chắc chắn phải trả tiền.”

Mề Tinh quay lại hỏi anh: “Chụp bằng điện thoại của mình cũng phải trả tiền á?”

“Tất nhiên.”

Lông mày Mề Tinh nhăn lại: “Vé vào cửa không bao trọn nữa à?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Các trò chơi giải trí thì được chơi miễn phí, nhưng mà mấy kiểu kinh doanh khác như chụp hình thế này, em tưởng cũng tính vào vé sao?”

Mề Tinh nghiêm túc trả lời: “Đúng là tôi nghĩ như vậy thật.”

Tiêu Cố đi lên vỗ vỗ đầu cô: “May là em không mở công viên trò chơi.”

Mề Tinh: “...”

“Nói chuyện thì cứ nói, táy máy chân tay làm gì vậy?” Cô sửa lại mái tóc xoắn màu hạt dẻ của mình, đi vào trong với Tiêu Cố.

Lúc đi qua cây thông Noel, nhân viên đóng giả tuần lộc niềm nở vẫy tay với cô, như thể muốn mời cô qua đó cùng chụp ảnh.

Mề Tinh chần chờ một lúc, cuối cùng không chịu nổi cảm dỗ. Ngơ ngác bước tới đứng bên cạnh tuần lộc: “Nhanh nhanh, lấy điện thoại di động của anh chụp cho tôi một kiểu.”

Tiêu Cố nhìn cô không nói gì, nhưng vẫn lấy ra điện thoại di động của mình, chụp cho họ một kiểu.

Chụp xong Mề Tinh đang muốn đi, chú tuần lộc lạnh tay lẹ mắt giữ cô lại, tốc độ phản ứng đó còn nhanh hơn hẳn cao thủ giết người trong nháy mắt: “Hai mươi tệ.”

Anh ta cười ra giá với Mề Tinh, cô vẫn cố gắng vùng vẫy, vẫn muốn chạy, tuần lộc lại giữ cô chặt hơn: “Hai mươi tệ.”

Giọng nói lúc này rõ ràng không còn thân thiết nữa, Tiêu Cố đi lên đưa cho tuần lộc hai mươi tệ, Mề Tinh mới được thả ra.

“Kiểm tiền kiểu này cũng quá dễ ăy nhỉ?” Mề Tinh tức giận bất bình sửa sang lại quần áo lộn xộn vì bị tóm, chụp một tấm có một giấy chứ mấy, kiếm được hai mươi tệ, nếu không ngày mai cô cũng tới đây đóng giả công chúa Bạch Tuyết chụp chung với mọi người, nhìn còn hợp hơn nhân viên này nữa đó.

Cô nói xong thì nhìn Tiêu Cố bên cạnh, lên tiếng: “Cho tôi nhìn hình anh vừa chụp xem nào.”

Tiêu Cố đưa điện thoại của mình qua, trên màn hình là ảnh chụp chung vừa rồi. Sau khi Mề Tinh nhìn thấy tấm hình đó, cô rất không hài lòng: “Anh chụp xấu quá đi, mất hai mươi tệ mà chất lượng thế này á?”

Tiêu Cố nhếch mép, trả lời cô: “Hai mươi tệ là trả cho con tuần lộc, anh là miễn phí, chất lượng của miễn phí thì chỉ được thế thôi.”

Mễ Tinh: “...”

“Hon nữa hai mươi tệ đưa cho con tuần lộc là do anh trả mà.” Tiêu Cố bình tĩnh thêm một dao.

Mễ Tinh: “...”

“Thế anh bắn bức ảnh sang cho tôi.” Cô nhủu mũi, lấy ra điện thoại di động của mình, bật bluetooth

Sau khi bắn hình xong, cô nhìn bức ảnh quá khó coi, xóa cũng không được, không xóa cũng chẳng xong.

Nếu mà không xóa, bức hình xấu xí như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô, nếu xóa đi, đây là hai mươi tệ đấy. Sau một lúc suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Anh xóa bức ảnh trong điện thoại di động của anh trước đi.”

Tiêu Cố nhưn mảy, không định nghe lời công chúa nhỏ: “Đó là anh trả tiền, hình cũng là anh chụp.”

Mễ Tinh nói: “Nhưng người trong bức hình là tôi mà!”

Vậy...

“Vì vậy anh càng không muốn xóa.”

Mễ Tinh thoáng ngây người, vành tai ửng đỏ, cô lườm anh rồi xoay người chạy đi.

Tiêu Cố đi cùng cô, từ thuyền hải tặc, rồi xe đi qua núi hay là xích đu xoay tròn đều thử hết, họ còn cùng nhau đi xem cả vũ kịch.

Mễ Tinh chơi hơn hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng thấm mệt, Tiêu Cố mua hai chiếc xúc xích hun khói rồi cùng cô đi đến thị trấn cổ tích.

Trên đường đi ngang qua một cửa hàng bán thú bông, Mễ Tinh nhìn trúng một con thỏ bông ở bên trong, vội vàng chạy tới mua năm đồng xu rồi bắn thử, cô đi theo ông chủ học cách bắn thế nào, sau đó mới bắt đầu bắn thú.

Không bắt ngờ chút nào, cả năm viên đều trượt.

Cô không vui, mua thêm năm đồng xu nữa, hỏi ông chủ: “Con thỏ kia đừng lắc lư được không?”

Ông chủ cười ha hả trả lời cô: “Mấy con thú khác đều không xê dịch mà, cô bắn chúng sẽ dễ dàng hơn đấy.”

Mễ Tinh khẽ cắn môi nhìn sang, mặc dù không động đậy nhưng chẳng đẹp tí nào. Cô chỉ thích lấy con thỏ kia thôi.

Tiêu Cố ở bên cạnh nhìn từ nãy đến giờ, đột nhiên anh buông lời cay đắng: “Đừng có dại, dù nó không động em cũng không bắn trúng nó được đâu.”

Cô bỏ súng xuống, trách móc nhìn Tiêu Cố: “Anh giỏi thì làm thử xem nào, bắn con thỏ kia đi!”

Tiêu Cố mỉm cười, ngắm súng tới điểm đó.

Con thỏ mà Mễ Tinh thấy thích là một thú bông móc chìa khóa, có đôi tai rất dài, còn cả váy lụa mỏng nhỏ xinh, thực sự rất đáng yêu. Nhưng mà nó lại ở hàng cuối cùng, kích thước thì không lớn, đựng đưa động đậy, vì thế lại càng khó khăn hơn.

Ngón trỏ Tiêu Cố đặt lên cò súng, lẳng lặng ngắm nghía chẳng khác nào sư tử ẩn núp trong rừng rậm đợi con mồi.

Tay ngắm đúng thời cơ, anh bóp cò mà không hề do dự, đạn bắn trúng biển tên ngay phía trước con thỏ, lực bắn làm biển tên va vào mình của nó rồi cùng nhau đổ xuống.

“Tốt quá, bắn trúng rồi!” Mễ Tinh vui vẻ thiếu chút nữa đã nhảy cẫng cả lên.

Sắc mặt ông chủ sao dễ nhìn cho được, nhưng ông ấy cũng không thể nói gì, chỉ đành ngậm ngùi cầm con thỏ nọ đưa cho họ.

Mễ Tinh nhận được thỏ thì néo néo vài cái, vui vẻ đề nghị: “Còn bốn đồng xu nữa, anh bắn cái túi đồ hình đôi môi kia đi!”

Tiêu Cố không nói gì, hòng súng ngắm chuẩn chiếc túi hình đôi môi màu đỏ.

Sau khi đạn bay ra, cái túi cũng theo đà đổ xuống.

“Lại bắn trúng! Anh giỏi quá đi!” Lần này Mễ Tinh đã nhảy lên thật rồi, chỉ thiếu nước chưa xông lên ôm Tiêu Cố mà thôi, “Sao anh giỏi quá thế?”

Tiêu Cố trả lời: “Anh chưa nói với em à? Câu lạc bộ anh tham gia lúc học đại học là bộ môn bắn súng, bọn anh còn được giải toàn thành phố nữa đấy.”

Ông chủ: “...”

Ông cứ tưởng chỉ cần né mấy tay súng bắn tĩa và cảnh sát là đã an toàn rồi, không ngờ ở đại học cũng có mấy câu lạc bộ kiểu như này nữa hả.

Lúc ông chủ đưa cho Mễ Tinh cái túi nhỏ hình đôi môi màu đỏ, cô còn đang phấn khởi la hét bảo Tiêu Cố bắn rót đồ trang trí hình quả chuối đằng kia.

Trong lòng ông chủ đầy căng thẳng, lúc quay đầu lại thì quả chuối tiêu đã hi sinh mất rồi.

Ông chủ mím môi ám chỉ với Tiêu Cố: “Mới quen nhau thôi mà đàn ông đã nghe lời bạn gái như thế thì sau này kết hôn rồi sẽ chẳng có địa vị gì trong nhà đâu cậu em”

Ông vừa nói xong thì đi tới bên cạnh Tiêu Cố thì thầm bảo: “Người anh em này, mọi người phải lăn lộn kiếm miếng ăn ở ngoài, cậu em định cướp sạch chỗ này của tôi đây hả, về nhà tôi phải quỳ gối vãn cửa từ xa chịu tội mất.”

Tiêu Cố không nhịn được bật cười, Mễ Tinh đã chọn xong một món đồ chơi mới, chỉ chỉ nói với Tiêu Cố: “Cái đó cái đó!”

Tiêu Cố để súng xuống, đưa lại tất cả đồng xu còn thừa cho Mễ Tinh: “Anh biểu diễn ba lần thôi, còn hai lần nữa em bắn đi.”

Mễ Tinh không nhận: “Tôi bắn không trúng mà, anh bắn đi, tôi muốn cái kẹp tóc đó.”

Tiêu Cố sắp lại gần Mễ Tinh, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu như ông chủ thua nhiều quá thì chắc lát nữa mình không đi được mất.”

Mễ Tinh vừa nghe xong, bỗng trong lòng như vang lên gì đó.

Đúng thế nhỉ! Như chuyện thắng nhiều trong sòng bạc vậy đấy, ông chủ sẽ không để họ rời đi dễ dàng!

Cô nhìn về phía kia, ông chủ ở đây nhìn thật tà chất phác nhưng thực ra lại gian manh xảo quyệt, có thể mở được một gian hàng ở đây thì chắc chắn phải có quan hệ rồi, nói không chừng còn có tay chân đang ẩn nấp gần đây, có lẽ dừng lại thì tốt hơn.

Cô tự mình bắn hết hai đồng xu cuối cùng, đến cả cái đồ xấu xí nhất ngay chính giữa hàng đầu tiên cô cũng không bắn trúng.

Sau khi thấy bọn họ rời đi, cuối cùng ông chủ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cố và Mễ Tinh rời khỏi cửa hàng bắn súng thì tiếp tục đi về hướng thị trấn cổ tích.

Nhà cửa trong thị trấn nhuộm sắc màu cổ tích, Mễ Tinh vừa bước vào trong đã có cảm giác xen lẫn giữa hiện thực và mộng ảo. Không chỉ là nơi dành riêng cho ăn uống, đây còn là khu vực tập trung các cửa hàng buôn bán.

Hai người tìm được một nhà hàng bán thức ăn nhanh kiểu Trung Hoa, tùy ý gọi một vài món ăn, bởi vì trong nhà đã chật kín, họ bèn ngồi ở bàn ăn bên ngoài.

Cũng may vào một quán ăn nhanh, vậy nên đồ ăn cũng dọn lên nhanh chóng, không bắt họ phải ngồi lâu ngoài đường.

Mễ Tinh nhận lấy một bát mì, miệng bát còn to hơn mặt cô nhưng lại cực kì ít, tính ra chả được mấy sợi mì. Cô gấp mì ăn, rồi nói với Tiêu Cố: “Không ăn ngon bằng mì của anh nấu.”

Tiêu Cố thân nhiên đón nhận lời khen ngợi của cô: “Đương nhiên rồi, dù sao tiền lương khi anh làm đầu bếp chắc chắn sẽ cao hơn anh ấy.”

Mễ Tinh cười ha hả không nói tiếp, chỉ còn tiếng nhai mì sồn sột.

Ăn được một nửa, cô mới nhớ ra một hoạt động lúc trước: “Đúng rồi, hôm nay có hoạt động gì nhỉ?”

Tiêu Cố ngồi đối diện đã ăn xong, anh uống một ngụm nước chanh rồi trả lời Mễ Tinh: “Ở đây có làm một cây thông giáng sinh cao hai mươi lăm mét, đặt trong thị trấn cổ tích, buổi tối hôm nay sẽ chính thức thấp đèn, còn chương trình biểu diễn nữa, chắc sẽ rất náo nhiệt lắm.”

“Oa, hai mươi lăm mét.” Mễ Tinh mừng rỡ, vô thức ngước cổ lên.

“Nghe nói là sáu rưỡi, còn hơn hai mươi phút nữa.”

Nghe Tiêu Cố nói như vậy, Mễ Tinh ăn nhanh hết chỗ mì còn lại.

Lúc cô và Tiêu Cố đi đến trước cây thông Noel, đã có không ít người đứng đó. Ở đây không chỉ có cây thông mà còn cả một hộp quà rất lớn, bao màu đỏ, để bên cạnh gốc cây, xung quanh được giăng lên nhiều dây đèn đủ sắc màu rực rỡ, khi bật đèn chắc chắn sẽ tuyệt vời.

Đã có rất nhiều người đang bắt đầu chụp ảnh, Mễ Tinh cũng tiện tay chụp một tấm rồi đi dạo xung quanh.

Cô đi vào một cửa hàng quà tặng, mặt tiền của cửa hàng không lớn, nhưng bên trong trưng bày rất nhiều quà giáng sinh đủ loại. Mễ Tinh nhìn một vòng xem thử, cô bị thu hút bởi sản phẩm đi kèm của một bộ truyện cổ tích dài kỳ.

Bộ sản phẩm này có bốn truyện cổ tích, theo thứ tự là Alice in Wonderland, công chúa Bạch Tuyết, cô bé quà khăn đỏ và nàng tiên cá, sản phẩm đa

dạng từ nhũ mắt, gương, mũ, khăn quàng thậm chí là cả váy, tất cả đều đủ hết.

Quả là Mễ Tinh khó mà rời mắt được, cô thấy cái túi của Alice mới đáng yêu làm sao, chiếc mũ rộng vành của cô bé quàng khăn đỏ cũng dễ thương lắm nữa.

Nhân viên bán hàng thấy cô nhìn chăm chú đến vậy nên đi tới giới thiệu: “Đây là bản in đặc biệt dành cho lễ giáng sinh, số lượng hạn chế, bán cũng rất chạy đấy ạ.”

Mễ Tinh gật đầu, cô nhớ nhũ mắt của mình sắp hết rồi, nên cũng định mua một hộp nhũ mắt. Trong bốn câu chuyện cổ tích, hộp nhũ mắt của Alice có hình anh chàng thỏ trên đó, cô gần như không do dự chút nào, cầm lên hộp nhũ mắt Alice lên.

Hộp ngoài rất đáng yêu, bên cạnh hình anh Thỏ mặt ngoài, bên trong được chạm trổ hình trái tim hồng bích và bình trà tinh tế. Màu mắt chỉ vền vện bốn màu, tuy không nhiều nhưng khi Mễ Tinh nhìn giá tiền mặt sau, tận hơn tám trăm tệ.

Cô lại nghĩ. Nếu đổi lại trước kia, nhất định cô sẽ mua nó mà không nói hai lời, nhưng bây giờ tám trăm tệ cô cũng phải tính kĩ càng một chút.

Suy đi nghĩ lại thì buồn bực phát khóc.

Cô nhắm mắt đắn đo, đang định cầm lên thì Tiêu Cố đã gọi mình sau lưng: “Còn có mấy phút nữa thôi, đi nhanh nào.”

Tiếng gọi đó của anh chẳng khác nào quả bóng cao su căng đầy bị kim đâm một cái, quyết tâm vừa mới nhen nhóm của Mễ Tinh lại bị lung lay: “Haiz.”

Cô cười cười xin lỗi nhân viên cửa hàng, rồi đi ra khỏi đó.

Người ở bên ngoài cũng đã đông hơn hẳn, nhân viên khu vui chơi đang bận rộn để duy trì trật tự, tiến hành bước kiểm tra sau cùng.

Mễ Tinh nhìn nhìn xung quanh, thấy Tiêu Cố đang từ từ bước về phía bên này. Sau khi nhìn thấy anh, Mễ Tinh xoay người lại ngẩng đầu nhìn cây thông noel cao chót vót.

Cây thông được trang trí rất đẹp, dây đèn màu được cuốn thành từng vòng một lên đến tận đỉnh chóp, trên cao nhất là ngôi sao năm cánh, chắc cũng được lắp đèn. Ngoài những cái này ra, trên cây thông còn gắn lên rất nhiều đồ trang trí, nào là tất, người tuyết cũng bày biện lên trên.

Lúc còn lại mười giây, bảng tính giờ cạnh cây thông noel bùng sáng, bắt đầu đếm ngược từ số mười. Lúc này Tiêu Cố mới đi đến ngay bên cạnh Mễ Tinh, cô không buồn nhìn qua, hỏi: “Sao anh đi chậm thế?”

Tiêu Cố đưa một cái túi giấy nhỏ dễ thương ra ngay trước mặt cô, không nói gì.

Mễ Tinh nhìn túi giấy rồi ngây ngẩn, đây không phải hộp nhũ mắt Alice cô vừa mới xem sao?

Cô khẽ nhú mày, hỏi Tiêu Cố: “Anh mua lúc nào thế?”

“Vừa mua xong.” Tiêu Cố nhìn cô trả lời: “Không phải em rất nó thích sao?”

Hai mắt Mễ Tinh mở cực to, tiếng đếm ngược bên tai cũng trở nên mờ mịt.

“... Ba, hai, một!”

Khi con số cuối cùng được đọc lên, trong nháy mắt tất cả ánh đèn ở bốn phía xung quanh đều cùng nhau bật sáng, cả thế giới như được thắp sáng lên.

Trong mắt Mễ Tinh hiện lên hình ảnh cầu vồng nhiều sắc màu rực rỡ, trong con ngươi còn ánh lên hình bóng của Tiêu Cố mơ màng.

Tiêu Cố không nhịn được cười khê, ngay lúc mọi người đang nhiệt tình vỗ tay, anh hơi nghiêng người, khẽ hôn lên môi của Mễ Tinh

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 36

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Giống hệt như lần trước trong phòng bao KTV, Tiêu Cố chỉ chạm nhẹ lên môi của Mễ Tinh, ngay đến cả đầu lưỡi cũng không hề thâm nhập, nhưng trong lòng cô lại như thể nước sông Hoàng Hà đang cuộn cuộn dâng trào.

Cô lại bị hôn trộm, mà lại bị cùng một người lần trước!

Mề Tinh lùi về sau một bước, mặt đỏ ửng như một trái cà chua: “Anh làm gì thế hả, đồ lưu manh! Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tiêu Cố từ từ đứng thẳng người, nét mặt vẫn vẫn vương chút ý cười nhẹ: “Tất nhiên là đòi quà noel, giáng sinh mà chỉ có anh đi tặng quà cho em thì sao mà nhìn được?”

Mề Tinh: “...”

Lưu manh thì lúc nào cũng tìm được lý do để giờ trò lưu manh!

Cô xoay người đi về hướng ngược lại, nhưng sau khi đi được vón vẹn có mấy bước thì lại quay trở về, giật chiếc hộp màu mắt trong tay của Tiêu Cố, sau đó lại xoay người bỏ đi.

Tiêu Cố không biết phải nói gì, đành khẽ cười đi theo phía sau cô.

Mề Tinh giận dỗi bỏ đi không buồn nhìn phượng hướng, cứ theo bản năng lấy cây thông làm trung tâm đi chuyển. Suốt dọc đường nhìn thấy vài cặp tình nhân trẻ tuổi cũng hôn nhau, mặt cô lại càng thêm đỏ rực.

Ở phía trước cách chỗ đó không xa là một cửa hàng nhỏ bán mấy đồ lặt vặt, không ít người đang tập trung ở đó, Mề Tinh cũng đi qua nhìn thử, là túi quà giáng sinh may mắn. Túi phúc đó to hơn lòng bàn tay một chút, ở phía trên còn in hình ông già noel với mấy con tuần lộc, sợi dây màu đỏ được thắt thành nơ bướm, trông dễ thương vô cùng.

Mề Tinh hỏi giá cả thử xem, bốn mươi tệ một túi. Cô lấy tờ một trăm tệ màu xanh trong ví ra đưa cho người bán hàng: “Tôi mua hai túi, cảm ơn.”

“Vâng ạ, xin cô chờ một chút.” Người bán hàng một tay nhận tiền, một tay đưa cho cô hai túi và hai mươi tệ tiền thừa.

Mề Tinh thuận tay cắt tiền lẻ vào trong túi áo khoác, vừa nhìn lên thì đúng lúc Tiêu Cố cũng tới đây.

“Quà giáng sinh của anh này!” Cô nhét chiếc túi may mắn vào ngực của Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn đồ vật trong tay, món quà mà chỉ con gái và trẻ em mới thích, anh nói với Mề Tinh: “Anh đổi cái này thành một nụ hôn nữa cũng được.”

Mề Tinh: “...”

Cô lấy luôn cái túi trên tay Tiêu Cố để đánh anh.

Bên cạnh có ba cô gái đi ngang qua nhìn họ rồi cười trộm.

Mề Tinh: “...”

Định xoay người bỏ chạy, ai ngờ vừa mới quay đầu sang, Mề Tinh đã nhìn thấy Hoắc Lệ cũng đứng bên cửa hàng túi may mắn cô vừa tới mua.

Mề Tinh thoáng ngẩn người, sao Hoắc Lệ cũng ở nơi này vậy?

Hoắc Lệ cầm một túi may mắn lên, cười nói với người bên cạnh, lông mày Mề Tinh khẽ nhíu lại, bởi vì đúng là Chu Nghi Nhiên đang đứng bên cô ấy.

Có lẽ phát hiện ra ánh mắt của cô, Hoắc Lệ nghiêng đầu nhìn sang đây, nhận ra Mề Tinh Hoắc Lệ cũng ngẩn người một thoáng.

“Mề Tinh, em cũng đến đây à?” Chu Nghi Nhiên ở đằng sau Hoắc Lệ cũng nhìn thấy Mề Tinh, anh đi về phía cô thì còn bất ngờ trông thấy cả Tiêu Cố.

Trong tay Tiêu Cố vẫn đang cầm túi may mắn lúc nãy Mề Tinh nhét cho anh, anh cười với ba kẻ đang đứng ngăn người, lên tiếng: “Hay là chúng ta tìm một nơi để trò chuyện đi nhỉ?”

Trong thị trấn cổ tích có một quán rượu nhỏ, bốn người cùng nhau đi đến đó.

Mề Tinh và Hoắc Lệ là hai chị em thân thiết xa cách lâu ngày mới gặp nhau, có lẽ có rất nhiều chuyện riêng tư mà họ muốn chuyện trò, nghĩ như vậy cho nên Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên ngồi riêng ở phía trước quầy bar, để lại khoảng không cho hai người tâm sự.

Mề Tinh ngồi đối diện với Hoắc Lệ, nhất thời không ai biết nói gì.

Hoắc Lệ nhìn Mề Tinh một lúc, rồi cười nói với cô: “Hóa ra em tới thành phố A đây à, quả là trùng hợp quá.”

Mề Tinh hỏi lại: “Chị tới thành phố A tìm Chu Nghi Nhiên chơi hả?”

Hoắc Lệ trả lời: “Không phải, chị có việc phải tới thành phố A, sau khi làm xong nhớ tới anh ấy cũng đang ở nơi này, nên hẹn nhau đi ra ngoài chơi thôi.” Sau khi cô nói xong, như thể sợ Mề Tinh sẽ hiểu lầm gì đó, cô bổ sung thêm, “Trước đó anh ấy còn hẹn thêm hai người bạn khác nữa, nhưng mà họ không thích đến công viên trò chơi, com nước xong họ đi về trước rồi.”

“Vâng...” Mễ Tinh chăm chú nhìn hộp màu mắt trong tay mình, chậm chậm đáp.

Hoắc Lệ cũng nhìn thấy cái túi giấy cô đang cầm trong tay, cô hỏi: “Đây là sản phẩm đi kèm với bộ truyện cổ tích dài kỳ sao? Trước kia chị cũng mua một cái túi Alice.”

Mễ Tinh lơ đãng gật đầu, hình như đang suy nghĩ đến một chuyện gì đó, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nói với Hoắc Lệ: “Trước kia em vẫn nghĩ bởi vì trong tên của chị có một chữ “Lệ” nên chị mới đặt tên weibo mình như thế [Alice], nhưng hôm nay lúc nhìn thấy cái này...” Cô đưa chiếc hộp màu mắt trong tay có in hình con Thỏ, “Chợt em nghĩ có khi nào còn nguyên nhân gì khác? Chẳng hạn như bởi vì tên weibo của Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ.”

Nụ cười trên mặt Hoắc Lệ như đông cứng.

Mễ Tinh ngồi đối diện vẫn yên lặng nhìn cô, nếu không phải trước kia Chu Nghi Nhiên từng nói, tên weibo của anh là “Anh Thỏ” bởi vì cô thích Thỏ, cô cũng không liên tưởng tới weibo chị ấy. Hôm nay lúc đi dạo xem hàng nhìn thấy đồ Alice, cô bỗng dưng cảm thấy suy nghĩ mình là đúng.

Hoắc Lệ mím môi, yên lặng hồi lâu, Mễ Tinh thở dài, nhìn cô hỏi: “Hoắc Lệ à, có phải chị vẫn luôn thích Chu Nghi Nhiên phải không?”

Hoắc Lệ ngược mắt nhìn cô, sau một hồi trầm tư thì đáp lại: “Quả thực chị rất có cảm tình với Chu Nghi Nhiên, nhưng chị biết em cũng có cảm tình với anh ấy, cho nên chị mới không tâm sự với em”.

“À vậy ạ...” Cô lại cúi đầu nhìn túi giấy đựng hộp màu trong tay, “Lúc trước chị không muốn em về thành phố C, có phải bởi vì Chu Nghi Nhiên vừa về, chị không muốn em gặp lại anh ấy?”

Lông mày Hoắc Lệ hơi nhíu lại, cô cắn môi đỏ mọng trả lời: “Chị thừa nhận lúc đó chị cũng có lòng riêng, nhưng chị không muốn em quay về thành phố C là vì xem xét tình huống lúc bấy giờ, em hiểu ba em hơn chị mà, chuyện ông ấy đã quyết không dễ dàng thay đổi.”

Mễ Tinh mỉm cười: “Em biết.”

Nói đến đây thì bất ngờ gián đoạn, bầu không khí yên tĩnh ở bên trong đối lập hoàn toàn với sán nhảy náo nhiệt ở bên ngoài.

Hai người lại tiếp tục im lặng, bỗng nhiên Hoắc Lệ mở miệng nói: “Mễ Tinh, chị nói thật, em và Chu Nghi Nhiên không thể nào đến với nhau được đâu. Ba em muốn tìm cho em một người chồng có thể quản lý công ty nhà họ Mễ, Chu Nghi Nhiên lại là một nghệ sĩ, anh ấy không biết tí gì về kinh doanh buôn bán, dù ông ấy không ép em đính hôn với con nhà họ Tống thì cũng không thể đồng ý cho em tiến tới với người kia.”

Mễ Tinh cúi đầu càng thấp hơn, cô biết Hoắc Lệ nói đúng.

Ba cô yêu cô, chuyện này cô biết, cho nên cho dù mẹ cô chỉ sinh được mỗi mình người con gái là cô, họ cũng không sinh thêm một người con nào khác. Đúng là trên thương trường phụ nữ không tránh khỏi sẽ thua kém đàn ông, huống chi từ nhỏ tới giờ cô đã được nuôi nấng như cô công chúa nhỏ trong lâu đài hoa lệ, không phải người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang gì cho cam, cho nên ba cô mới muốn tìm cho cô một chỗ dựa vững chắc.

“Những điều chị nói em đều biết.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Lệ đang ngồi bên đối diện, “Hy vọng khi chị trở về sẽ không nói hành tung của em cho những người khác biết.”

Hoắc Lệ nhíu mày lên tiếng: “Mễ Tinh, dù gì chúng ta cũng biết nhau từ lúc còn mặc quần thủng đít, chị không đến nỗi vì muốn ở bên Chu Nghi Nhiên mà lại ép em đi cưới một người em không thích? Nếu như thế thì lúc trước chị đã không giúp em chạy trốn rồi.”

Mễ Tinh mỉm cười đáp lại: “Cũng vậy thôi mà, dù sao chị cũng vừa mới nói, dù em không lấy anh chàng họ Tống kia thì cũng không thể ở bên Chu Nghi Nhiên được nữa.”

Hoắc Lệ: “...”

Trước quầy bar, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên cũng đang có một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Bởi vì lát nữa cả hai đều phải lái xe về, cho nên họ chỉ dùng nước lọc. Tiêu Cố nhấp một ngụm nước rồi nói với Chu Nghi Nhiên: “Nghệ sĩ các anh đúng là lãng mạn ghê, cùng một lúc ra tay với cả hai người chị em thân thiết.”

Bartender đang lau chùi ly rượu trước quầy bar ngẩng đầu lên nhìn Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên đáp: “Anh hiểu nhầm rồi, chẳng qua tôi và Hoắc Lệ chỉ là bạn bình thường.”

“À, vậy anh với Mễ Tinh là?”

Chu Nghi Nhiên yên lặng, sau đó mới trả lời: “Đúng là tôi đang theo đuổi cô ấy, có điều là cô ấy vẫn chưa trả lời tôi.”

Ngày đó sau khi gửi tin nhắn kia đi, anh tin Mễ Tinh cũng hiểu ý của mình. Ở ngay thời điểm đó, cô ấy vẫn đồng ý đi chơi với anh ngày hôm nay, không lẽ cô ấy cũng có ý với anh?

Lúc Mễ Tinh hỏi anh chuyện Tiêu Cố hồi bé, anh vẫn còn nghĩ vậy.

Vốn định nhân dịp lễ giáng sinh hôm nay, bầu không khí lãng mạn, anh sẽ nói rõ với Mễ Tinh lần nữa, nhưng bây giờ chính anh cũng không biết, rốt cuộc Mễ Tinh có ý với mình không.

Anh nhớ tới bức ảnh nọ rồi lại hỏi Tiêu Cố: “Anh có quan hệ thế nào với Mễ Tinh?”

Tiêu Cố mỉm cười trả lời: “Tôi cũng đang theo đuổi cô ấy đấy, chỉ có điều cô ấy đã trả lời tôi rồi.”

Mặc dù câu trả lời này là cầm túi đánh vào anh toi tã và nói mình chính là kẻ lưu manh.

Lông mày Chu Nghi Nhiên nhíu lại, mãi không nói gì. Anh cầm cốc nước lạnh trước mặt uống một hớp mới nói với Tiêu Cố: “Lúc trước tôi ở cửa hàng của anh, có nhìn thấy bức ảnh anh đã hôn cô ấy.”

Tiêu Cố hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi: “Cái gì?”

Chu Nghi Nhiên cau mày nhìn anh: “Anh còn định chối à? Nhân viên của anh chụp trộm đấy.”

Tiêu Cố: “...”

Đại khái anh cũng đoán được chuyện gì xảy ra rồi... Khi về nhất định anh sẽ tăng tiền lương cho Thẩm Thi Thi.

Chu Nghi Nhiên nói tiếp: “Mặc dù tôi không biết chuyện khi đó thế nào, nhưng nếu anh nói anh đang theo đuổi cô ấy thì tôi hi vọng anh sẽ thật nghiêm túc.”

Tiêu Cố cười, nhìn anh đáp lại: “Anh yên tâm đi, đời này tôi chỉ theo đuổi một người con gái đó, nhất định sẽ nghiêm túc hơn anh.”

Chu Nghi Nhiên nhìn anh lại rồi cười.

Bốn người ngồi trong quán rượu hơn ba mươi phút thì đứng dậy đi về.

Ra khỏi công viên trò chơi, bởi vì xe của Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên không để cùng một chỗ, vậy nên sau khi ra khỏi cửa mỗi người lại đi về một hướng.

Trước khi đi, Chu Nghi Nhiên đưa cho Mễ Tinh một chiếc túi giấy cực đẹp anh đang cầm trong tay: “Cái này cho em đó, là chocolate anh vừa mua trong thị trấn cổ tích, là quà giáng sinh.”

“Hả, cảm ơn anh.” Mễ Tinh nhận lấy, nói cảm ơn với Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên cười bảo cô: “Bây giờ em về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ nhé, lần sau anh lại mời em đi ăn cơm.”

Mễ Tinh đang định trả lời anh, Tiêu Cố ở bên đã lạnh lùng đáp lại: “Chơi cả ngày rồi thì đúng là nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Mễ Tinh: “...”

Như kiểu thuận tay, cô cầm túi đập lên người Tiêu Cố: “Sao anh nhiều lời thế?”

Tiêu Cố làm tư thế đầu hàng với cô, xoay người đi lấy xe. Mễ Tinh cũng không hề ở lâu, cô chào tạm biệt với Hoắc Lệ và Chu Nghi Nhiên rồi đuổi theo Tiêu Cố.

Hoắc Lệ đứng yên tại chỗ, cười nói với Chu Nghi Nhiên bên cạnh: “Anh nói xem có phải hai người họ có cái gì không nhỉ?”

Chu Nghi Nhiên nhìn bóng lưng hai người, không đáp lại.

Lúc Mễ Tinh ngồi trên xe Tiêu Cố thì yên lặng hơn lúc nãy rất nhiều. Tiêu Cố cũng không hỏi gì cô, cứ chăm chú lái xe đi về nhà.

Mễ Tinh yên lặng một lúc, bỗng lấy ra điện thoại ra.

Cô nhìn số điện thoại của Chu Nghi Nhiên, sau đó đổi tên người liên lạc từ “Anh Thỏ” thành “Chu Nghi Nhiên”.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Sau khi Mễ Tinh về đến nhà thì leo vội lên giường mở quà ra.

Trò bắn súng mà Tiêu Cố chơi hôm nay kiếm về cho cô được ba món đồ nhỏ, sau đó anh còn tặng thêm một hộp màu Alice, Chu Nghi Nhiên cũng tặng cho cô một hộp Chocolate, còn cả... ánh mắt lướt về phía chiếc áo khoác khác màu treo trong tủ quần áo

Hôm nay cô lãi quá!

Mễ Tinh vui vẻ mở hộp Chocolate, mỗi viên là một hình phỏng theo quà Giáng sinh cực đẹp. Cô chọn một viên hình hoa tuyết, cắn thử một miếng đúng nhân mút dâu tây, thanh nhẹ đầy tinh tế. Thử thêm một viên chocolate khác nữa, cho vào miệng rồi bắt đầu nghiền cứu hộp màu mắt Alice.

Nếu ngày nào cũng Giáng sinh thì thật tốt biết bao.

Cô ăn hai viên chocolate, vừa lòng thỏa ý đi tắm rồi nằm ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn khác, Mễ Tinh cảm giác như mới chớp mắt thôi, mình đang từ công chúa Bạch Tuyết biến thành lọ lem vậy.

Bởi vì bây giờ là thứ bảy, hơn nửa dư âm của Giáng sinh chưa dứt, khách trong cửa hàng còn đông hơn mọi lần, ngay cả giữa trưa vẫn có người đang xếp hàng chờ đợi.

Mễ Tinh bận bịu đến chân không chạm đất, bởi vậy cô lại càng hâm mộ Thẩm Thi Thi đang phục vụ ở phòng riêng trên tầng.

Bởi vì giữa trưa hôm nay Cố Tín kia lại tới, thế nên Thẩm Thi Thi mới được phân công lên phục vụ tầng hai. Lần này không có Chu Nghi Nhiên, chỉ có Cố Tín đi một mình.

“Vui quá đi, gần đây em may mắn thật đấy!” Thẩm Thi Thi bung một đĩa gato kem mang đến cho Cố Tín, cô còn rót thêm cho anh một tách trà, “Hôm qua Giáng sinh bao nhiêu bạn trốn học, cuối cùng lại bị thầy điểm danh! Trong khi hôm qua em lại có! Không ngờ hôm nay lại gặp được anh nữa! Đúng rồi, buổi sáng ông chủ Tiêu có nói sẽ tăng lương cho em!”

Vốn Cố Tín đang ngồi một bên nghiêm túc nghe cô nói, lúc nghe được câu cuối cùng, nụ cười trên mặt anh thoáng đổi: “Tiêu Cố tăng lương cho em à?”

“Vâng ạ!” Thẩm Thi Thi gật đầu, “May mắn cứ tới bất ngờ như thế này, em chưa kịp chuẩn bị tinh thần ấy!”

Cố Tín suy nghĩ một chút, hỏi cô: “Anh ấy tăng lương cho tất cả nhân viên luôn hả?”

“Không ạ.” Thẩm Thi Thi nói tới đây thì cố gắng hạ giọng xuống thật nhỏ, sát lại gần nói bên tai Cố Tín, “Anh ấy nói là quà Giáng sinh.”

Hơi thở của cô rất nhẹ nhàng, tựa như lông chim vậy phớt nhẹ qua vành tai Cố Tín, làm cho anh đứng ngồi không yên. Anh uống một ngụm trà mà Thẩm Thi Thi vừa mới rót cho mình, đang định nói chuyện này với cô thì nghe được tiếng gọi nhân viên ở bên ngoài.

“Chờ chút ạ!” Thẩm Thi Thi nói vọng ra bên ngoài rồi xoay người đi ra, “Anh cần gì thì cứ gọi em nhé.”

Cố Tín gật đầu cười.

Sau khi đợi Thẩm Thi Thi ra ngoài, anh gửi một tin nhắn cho Tiêu Cố: “Em sắp có chị dâu rồi hả anh?”

Tiêu Cố: Em dâu nói cho cậu biết à?

“Phụt.” Thiếu chút nữa Cố Tín phun hết trà ra ngoài.

Bên ngoài phòng bao Thẩm Thi Thi đang đếm que cho khách, Mễ Tinh đưa khách mới đi lên. Cô nàng đếm que xong, nhân tiện nhờ Mễ Tinh đưa khách xuống dưới lầu thanh toán, mình ở đây lại tiếp tục dọn bàn.

Có lẽ là vì tất cả sức lực của mình đã dùng hết trong mấy ngày vừa qua, thế nên trong lúc bản thân cô đã làm đồ luôn cốc trà ở cạnh bàn. Nước trà trong cốc mà khách chưa uống hết bắn lên người vị khách nữ đứng bên.

Khách nữ nọ ầm ĩ hét to ngay lập tức: “Cô làm gì thế hả?”

Thẩm Thi Thi vội vàng rút mấy tờ giấy ăn, lau chùi chiếc áo khoác nhưng của cô ấy: “Tôi xin lỗi ạ, tôi không cố ý.”

“Cô không cố ý? Cô có biết cái áo khoác này của tôi bao nhiêu tiền không hả?”

Cô ta nói rất to, Cố Tín ngồi trong phòng bao bên cạnh cũng nghe được rõ ràng. Anh suy nghĩ chốc lát rồi đứng dậy đi ra.

Trong phòng bao bên cạnh, người khách nữ kia vẫn không chịu bỏ qua: “Cái áo này tôi mới mua hôm qua, hôm nay vừa mới mặc lần đầu đã bị cô làm bẩn, cô chỉ nói một câu xin lỗi là xong chuyện được sao?”

Kinh nghiệm làm việc của Thẩm Thi Thi cũng khá là phong phú, khách hàng ý thế không chịu bỏ qua như thế này không phải cô chưa từng chứng kiến, mặc dù bị cô ta hét toáng cũng có hơi giận thật, nhưng cô cũng biết rằng, nếu như mình nói lại thì chỉ khiến sự việc tồi tệ hơn mà thôi: “Tôi rất xin lỗi cô, nhưng mà đây chỉ là nước trà thôi cô ạ, tôi cam đoan sẽ lau sạch cho cô.”

“Chỉ là nước trà là sao hả?” Sau khi nghe cô nói, vị khách nữ không những không thôi mà còn nói to hơn, “Cô ngu đi, toàn là mùi trà cả! Chắc chắn nước trà sẽ để lại vết ố!”

“Cái áo này của cô bao nhiêu tiền? Tôi sẽ mua lại.”

Một giọng nam lạnh lùng bỗng vang lên từ cửa, mọi người trong phòng cũng bắt gặp nhìn qua.

“Ồ...” Thẩm Thi Thi há hốc mồm kinh ngạc, nhìn anh không hiểu nổi. Cố Tín cười với cô rồi sai bước đi vào.

Người khách nữ mới rồi vừa ồn ào không dứt, lúc này đây lại như bị nhấn off rồi rơi vào im lặng, bản thân nhìn Cố Tín.

Đây là Cố Tín sao? Có phải là Cố Tín thật không? Sao Cố Tín lại xuất hiện ở đây? Đầu cô ta như bị đạn bắn trúng, suýt chút nữa cô đã lấy điện thoại ra nhìn thử người này có phải là người trên màn hình di động mình hay không?

“Chuyện gì thế, sao lại tập trung hết ở đây?” Tiêu Cố vừa mới tới cửa hàng, đang định ăn trưa với Cố Tín. Mễ Tinh cũng đi theo sau anh, tranh thủ chút thời gian giữa trưa để nghỉ ngơi một tí.

“Sao vậy?” Mễ Tinh cũng thắc mắc quay sang hỏi Thẩm Thi Thi, trước khi cô xuống văn phòng kia mà, sao chỉ mới đứng thanh toán tiền xong, ở đây lại như có đánh nhau luôn vậy?

Thẩm Thi Thi thấy chuyện này quá rầy đến cả ông chủ mình, cô lại lo có khi chuyện tăng lương sẽ bị mất theo: “Em vô tình làm đổ nước trà lên người cô ấy, em có nói sẽ giúp cô ấy giặt sạch, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết không chịu.”

Mễ Tinh và Tiêu Cố cùng nhìn cái áo của người kia. Chiếc áo khoác nhưng mà cô ta đang mặc khá sang trọng, phần áo khoác có mũ, trên mũ có một đôi tai thỏ.

“Cô ấy nói cái áo này là kiểu mới nhất của Bunny, cực kì đắt.” Thẩm Thi Thi đi tới, nói nhỏ giá áo cho Mễ Tinh, mới nghĩ thôi đã thấy hơi tuyệt vọng.

Sau khi Mễ Tinh nghe xong thì bật cười khanh khách: “Cái áo này giống như hàng nhái vậy.”

Đây là một nhãn hiệu đồ nữ khá thịnh hành, nhưng mà giá cả thì rẻ hơn giá Bunny nhiều lắm, rất phổ biến trong giới học sinh và người mới đi làm. Có điều đa phần kiểu dáng của nhãn hiệu thời trang này đều bắt chước Bunny, thế nên từ trước đến giờ Mễ Tinh không thích đồ này lắm.

Sau khi người khách nọ nghe Mễ Tinh nói vậy, sắc mặt cô ta liền thoáng đổi, sau đó thì gây rối với cô: “Cô nghĩ thế nào mà dám nói áo của tôi là đồ nhái thế hả? Không muốn chịu trách nhiệm nên định ăn nói bậy bạ sao?”

Mễ Tinh không nhịn được bật cười: “Tôi cũng có cái nào này thôi mà, nhìn qua biết ngay là lông thật hay giả, cái áo này của cô không phải là lông thật.”

Người khách kia nghe xong thì khinh thường cười mỉa: “Một nhân viên phục vụ như cô mà cũng mua được đồ Bunny? Thật quá nực cười.”

Mễ Tinh bị cô ta nói vậy cũng giận đỏ cả mặt: “Cô đừng xem thường người khác nhé, trong tủ quần áo của tôi treo đầy Bunny đấy!”

“Ái chà, đồ của cô mới là đồ nhái đấy.”

“Cô...” Mễ Tinh đang định xông tới đánh cô ta thì bị Tiêu Cố ở bên ngăn cô lại.

“Làm bẩn quần áo của cô chúng tôi sẽ giặt sạch, bảo đảm không để lại dấu vết. Nếu như cô còn yêu cầu khác, ví dụ như bồi thường, mời cung cấp hóa đơn mua quần áo.” Tiêu Cố lạnh lùng nói.

Vị khách nọ trả lời: “Ai mua đồ xong mà còn giữ hóa đơn lại kia chứ?”

Mễ Tinh nhú mày, sau đó hí hóp nhìn cô ta: “Bây giờ quần áo cũng bẩn rồi, trước tiên cứ giặt sạch cái đã, bồi thường hay gì gì đó thì ta bàn tính sau. Làm bẩn áo của cô là lỗi của chúng tôi, bây giờ cô rời ra, tôi sẽ đi giặt khô sạch sẽ rồi đưa tới cho cô, như vậy được không ạ?”

Cô chắc chắn cô ta không dám cởi áo ra, bởi vì mặc dù kiểu cách được nhái theo nhưng nhãn hiệu thì không in nhái được, nếu cô ta cởi ra sẽ bị lộ nhãn tag của bộ đồ.

Người khách kia yên lặng một lúc, tức giận nói: “Áo tôi tự giặt, tiệm giặt là mấy cô tìm tôi không thấy yên tâm!”

Tiêu Cố nhìn cô ta, đáp lại: “Nếu cô không muốn chúng tôi giặt, cũng không thể cung cấp hóa đơn mua hàng, chúng tôi không có thể bồi thường cho cô được.”

“Nói thế mấy anh không chịu trách nhiệm có phải không?”

Mề Tinh trả lời: “Tất nhiên là không phải, thật ra không có hóa đơn mua hàng cũng không sao, bộ áo của cô có gắn nhãn mác mà, tra internet là biết có phải của Bunny không liền”.

Vừa nhắc tới nhãn hiệu, vị khách nọ không nói gì thêm nữa, một lát sau, cô tức giận kéo mình bạn đi: “Được rồi, xem như hôm nay mình xui xẻo! Sau này không bao giờ tới chỗ này ăn nữa!”

Mề Tinh nhìn bóng lưng vừa bực tức bỏ đi, đột nhiên cô lại nhớ tới một câu này.

Một khi đã già vờ thì có khóc lóc cũng phải giả cho xong.

“Được rồi, đừng đứng đây mãi nữa, mọi người đi dẫn khách mới lên đây đi.” Tiêu Cố lại tiếp tục dấn dò, như thể tình huống vừa rồi không hề ảnh hưởng gì đến anh.

Trầm Thi Thi ái ngại nhìn sang: “Em xin lỗi, ông chủ Tiêu.” Cô lo ông chủ Tiêu không tăng lương mình nữa.

Ngược lại Tiêu Cố lại không hề để ý: “Mấy khách hàng kiểu này không tới thì càng tốt”.

Cố Tín cũng đi lên, xoa nhẹ đầu cô rồi an ủi: “Không sao đâu, em chấp nhận với mấy tên kém ý thức làm gì”.

Tiêu Cố liếc nhìn anh, không mặn không nhạt nói: “Cố đại minh tinh à, hành tung của cậu đã bị lộ rồi đấy, tốt nhất là đi nhanh một chút.”

Cố Tín thờ dãi, nói với Thẩm Thi Thi: “Có mang thẻ ATM theo không em?”

Trầm Thi Thi gật đầu: “Có mang!”

Cố Tín cười nói với cô: “Thế em thanh toán giúp anh nhé, anh đi trước.”

Anh nói xong thì chuồn từ cửa sau, Trầm Thi Thi thoáng ngẩn người, khoan đã, không phải Cố Tín nói anh có thể đặc biệt ở đây sao?

Sau khi Cố Tín và Thẩm Thi Thi đi hết, Tiêu Cố mới xoay người nhìn về phía Mề Tinh: “Em đi thay quần áo đi.”

Mề Tinh thoáng sững sờ, tại sao lại phải thay quần áo? Chẳng lẽ bởi vì vừa rồi cô ồn ào với khách nên anh đuổi việc cô?

Mề Tinh không phục: “Người vừa này khó ưa như vậy mà, chẳng lẽ không được cải lại sao? Nhân viên phục vụ cũng là người mà anh.”

Tiêu Cố nhìn cô rồi lên tiếng: “Đúng là người kia đáng ghét thật, nhưng mà anh bảo em thay đồ thì liên quan gì hả?”

Mề Tinh mở to mắt nhìn anh: “Không phải anh đang định đuổi việc tôi đấy à?”

Tiêu Cố bật cười: “Anh sợ công chúa nhỏ không vui nên mới định đưa em đi giải sầu thôi mà.”

... Tốt vậy à? Mề Tinh nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó lại vui vẻ chạy đến phòng thay quần áo: “Tôi xong ngay đây!”

Mề Tinh chỉ mất tầm năm phút để thay quần áo xong, dưới ánh mắt hâm mộ của đồng nghiệp, cô hiên ngang ra ngoài cùng ông chủ. Thẩm Thi Thi đứng trước cửa nhìn con xe Land Rover của Tiêu Cố đã chạy xa, nói với Tiểu Đức bên cạnh: “Tôi thấy không bao lâu nữa Mề Tinh sẽ thành bà chủ đấy.”

Tiểu Đức như bị trúng một tên, lòng đau tê tái.

Mề Tinh ngồi trên xe Tiêu Cố, hỏi anh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Tiêu Cố nói: “Đi sang bên Khải Thụy quốc tế, trước anh có nhắm được hai nơi để mở chuỗi cửa hàng, hôm nay là hạn cuối cùng phải đưa ra quyết định.”

Mề Tinh hơi bất ngờ, nhưng không nói gì thêm.

Tiêu Cố lấy túi xoài khô ở trên xe đưa cô, anh hỏi: “Sao em có thể chắc chắn nhãn hiệu quần áo cô gái kia đang mặc không phải của Bunny? Nhờ bộ đồ nhái luôn cả nhãn hiệu, chẳng lẽ em định tham khảo giá Bunny để bồi thường thật à?”

Mề Tinh bị miếng xoài khô trong miệng làm cho nghẹn, quả nhiên, ông chủ vẫn khời bình hỏi tội: “Nếu nhãn hiệu của cô ta đúng là của Bunny, lúc tôi bảo cô ta cởi ra để giặt giúp chắc chắn cô ta đã cởi rồi, hơn nữa tôi nhìn quần áo chính xác lắm, cái áo đó chắc chắn là hàng nhái.”

Thực ra thương hiệu thì có làm sao đâu, nếu không phải cô ta cứ khẳng định đó là đồ Bunny, rồi còn muốn lừa tiền, điều này thì khó mà chấp nhận.

Cô nghĩ tới đây, nhìn Tiêu Cố bên cạnh nói: “Hơn nữa anh còn nói sẽ bồi thường kia mà, tôi không tin anh sẽ chịu thiệt đâu.” Cái áo sáu ngàn anh chỉ cần bỏ ra ba ngàn tệ, cái anh gọi là bồi thường chắc có lẽ chỉ một tệ mà thôi.

Tiêu Cố cười, không tiếp tục đề tài này thêm nữa: “Anh chưa ăn cơm trưa, em có muốn ăn gì không?”

Mặc dù trước đó Mễ Tinh đã dùng cơm nhân viên, nhưng mà có làm sao, ông chủ mời cô ăn bằng bụng khác: “Ở bên Khai Thụy quốc tế có gì ăn không anh? Bên kia có quán thịt nướng nào không?”

Tiêu Cố suy nghĩ một chút nói: “Anh nhớ là có một cửa hàng.”

Ở bên Khai Thụy quốc tế cũng có một cửa hàng thịt nướng khá nổi tiếng, chỉ có điều hiện tại đang tới giờ khách đông, Tiêu Cố đợi một lúc mới có chỗ để ngồi. Tiêu Cố vừa quét dầu vào mặt thịt ba chỉ, vừa nói với Mễ Tinh: “Anh hẹn với người phụ trách cửa hàng nọ vào lúc ba giờ, em ăn nhanh một chút.”

Mễ Tinh vừa cuộn thịt ba chỉ nướng vào rau cải, vừa nói với Tiêu Cố: “Anh đi một mình là được rồi, anh cứ thanh toán hết đi, tôi ngồi đây ăn nhé.”

“Em nghĩ hay quá nhỉ.” Tiêu Cố không nhịn được cười, “Anh đưa em đi cùng là để em nhìn thử giúp anh, xem em thích địa điểm nào hơn ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38

Chuyển ngữ: Năm lùn

Mễ Tinh đang nhai dở miếng thịt, cô đưa tay che miệng để ho khan một tiếng, cố gắng nuốt hết chỗ thịt nướng lẫn rau trôi xuống họng.

Tiêu Cố cảm cốc trà rót thêm ít nước ấm rồi đưa lại cho cô.

Mễ Tinh nhận cốc nước uống một hớp, cuối cùng cũng thấy đỡ ngẹn rồi. Cô ho khan hai tiếng mới nói với Tiêu Cố: “Lúc đang ăn cơm anh đừng nói mấy câu ghê thế chứ, rất dễ xảy ra án mạng đấy.”

Tiêu Cố cũng tự gấp cho mình một miếng ba chỉ vừa nướng xong, nhìn Mễ Tinh: “Bảo em đi chọn cửa hàng mà ghê đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.” Mễ Tinh trả lời đầy chắc chắn, “Hon nữa tại sao tôi phải chọn, có phải cửa hàng của tôi đâu.”

Tiêu Cố đáp lại: “Anh lại nghĩ, những chuyện thế này con gái sẽ giỏi hơn.” Anh nói đến đây thì thoáng dừng một chút, tự phủ định lời nói của chính mình, “Nhưng mà anh quên mất em là công chúa nhỏ, chắc không biết gì đâu.”

Mễ Tinh không phục hừ một tiếng: “Công chúa nhỏ nhưng mắt nhìn tốt lắm, xem phong thủy các kiểu thôi chứ gì, có gì đâu mà không biết kia chứ.”

Tiêu Cố cười cười đáp lại: “Ừ, thế thì lát nữa giao việc này cho em.”

Mễ Tinh: “...”

Tại sao cô lại trúng một đòn khích tướng đơn giản đến vậy này...

Mặc dù Mễ Tinh đã cố gắng ăn nhanh, nhưng khi bọn họ tới trước cửa hàng cũng đã ba giờ hơn mười phút. Người phụ trách đang chờ ở bên ngoài, là một người có mái tóc húi cua, mặc Âu phục đi giày da, nhìn qua chưa đến ba mươi tuổi.

Anh ta cầm một túi hồ sơ đứng ở trước cửa hàng, lúc nhìn thấy Tiêu Cố thì nhiệt tình tiếp đón: “Xin chào, ông chủ Tiêu.”

Tiêu Cố gật đầu với anh ta: “Xin lỗi, tôi tới trễ.”

“Đâu có đâu có.” Thái độ của người phụ trách rất nhã nhặn, hôm nay nhất định phải kí xong hợp đồng làm ăn này, cho dù cuối cùng Tiêu Cố vừa ý cửa hàng nào đi nữa cũng là hợp đồng mà anh ta phụ trách, chờ hơn mười phút ở đây nào có vấn đề gì.

Anh ta vừa nói vừa lấy chùm chìa khóa, mở cửa hàng ra rồi mời Tiêu Cố và Mễ Tinh đi vào. Cửa hàng trước mặt có hai tầng, Mễ Tinh đi dạo một vòng quanh phòng khách tầng một, người phụ trách đi cùng rất tận tâm giới thiệu: “Cửa hàng này khá rộng, ánh sáng cũng rất tốt, ông chủ Tiêu thấy thích chỗ này hơn, bà chủ cảm thấy thế nào ạ?”

Mễ Tinh lập tức nghiêm mặt lại: “Tôi không phải bà chủ.”

Người phụ trách cười nói: “Bà chủ cũng biết đùa ghê cơ, ông chủ Tiêu đưa cô đến đây xem cửa hàng, cô không phải bà chủ thì là gì kia chứ?”

Mễ Tinh: “...”

Cô là... nhân viên phục vụ.

Cô mấp máy môi rồi lặp lại lần nữa: “Tôi không phải là bà chủ thật đấy.”

Mất người phụ trách khê đảo quanh, như thể đã hiểu ra điều gì: “Không lẽ hai người đang cãi nhau đấy hả? Cô đừng để ở trong lòng như thế, nếu ông chủ Tiêu đã muốn cô lựa chọn, chắc chắn anh ấy cũng quan tâm cô lắm.”

Mễ Tinh: “...”

Bây giờ làm bất động sản trí tưởng tượng cũng phong phú vậy sao?

Cô không muốn giải thích với anh ta nên tự mình lên lầu hai nhìn thử. Tầng hai cũng khá là thoải mái, cô đứng bên cửa sổ nhìn ra, bên cạnh rất đông đúc dân cư

“Em cảm thấy thế nào?” Tiêu Cố cũng đi theo tới bên cửa sổ rồi hỏi cô.

“Cũng tạm được, xung quanh cũng tốt.” Mễ Tinh trả lời, “Tiền thuê có đắt không?”

Tiêu Cố nói: “Nhà cửa bên này toàn mới xây, chắc chắn tiền thuê sẽ đắt hơn bên hoa viên Nam Thành.”

“Ừ, vậy chúng ta đi đến chỗ kia xem thế nào.”

Cửa hàng bên kia ở cạnh khu buôn bán của Khai Thụy quốc tế, bởi vì lượng người đi lại cũng đông hơn, cho nên tiền thuê càng đắt hơn chút nữa. Mễ Tinh vào bên trong nhìn thử, bố cục thiết kế không khác chỗ vừa rồi, nhưng mà diện tích thì nhỏ hơn một chút. Vốn nhà hàng của Tiêu Cố đã có thương hiệu trong lòng của khách hàng, thế thì không cần thiết phải chọn một nơi ở gần khu thương mại, vì vậy Mễ Tinh đề nghị chọn địa điểm lúc đầu.

“Cửa hàng kia chứa được nhiều người hơn, hơn nữa không xa khu thương mại, anh cũng thích ở bên kia hơn thì phải?”

Tiêu Cố gật đầu, chuyện này cứ quyết định vậy đi.

Sau khi hoàn thành xong tất cả mọi thủ tục, Tiêu Cố lái xe chở Mễ Tinh, tốc độ không nhanh không chậm lắm: “Anh đã hẹn với công ty lắp đặt thiết bị rồi, em muốn sửa theo phong cách nào?”

Mễ Tinh cắn môi hỏi lại: “Tại sao anh cứ hỏi tôi thế?”

Như vậy sẽ tạo áp lực lớn cho cô.

Tiêu Cố mỉm cười tỏ vẻ đầy am hiểu: “Không phải em là bà chủ sao, anh không hỏi em thì hỏi ai bây giờ?”

Mễ Tinh không hài lòng trừng mắt nhìn anh: “Người nọ không hiểu chứ anh còn không biết nữa sao? Nhưng mà chuyện trang hoàng tôi nghĩ cứ như cửa hàng cũ là được”.

Tiêu Cố yên lặng cười cười, rẽ trái ở giao lộ trước mặt.

Mễ Tinh thấy anh không về hướng cửa hàng, cô nghi ngờ hỏi thử: “Anh còn muốn đi đâu nữa thế?”

Tiêu Cố nói: “Dù sao cũng qua đây rồi mà, tối nay mình ở lại đây đi.”

Mễ Tinh: “...”

Không đúng, đợi chút, chẳng lẽ cô phải nghỉ ca tối nữa sao?

Dường như biết cô đang suy nghĩ điều gì, Tiêu Cố thoáng trầm tư rồi bảo: “Hôm nay coi như đi công tác, anh không trừ tiền lương của em đâu.”

Mễ Tinh: “...”

Từ hoa viên Nam Thành, đến... Khai Thụy quốc tế là đi công tác hả?

Cô còn đang suy nghĩ không biết ngày mai khi đi làm sẽ bị đồng nghiệp trêu đùa đến mức nào, Tiêu Cố đã lái xe đến trước siêu thị lớn.

“Ở đây không có gì để ăn, mình mua nguyên liệu để nấu ăn trước đã, buổi tối còn nấu cơm.”

Nghe nói Tiêu Cố sẽ nấu cơm, ngay lập tức Mễ Tinh tinh táo liền. Đi cùng Tiêu Cố vào siêu thị, cô thấy anh chọn một ít thịt, hải sản và rau xanh, cuối cùng còn lấy thêm cả một chai rượu vang.

Nhiều đó cũng đủ đoán bữa cơm tối nay phong phú thế nào rồi.

Suốt dọc đường đi từ siêu thị về nhà, Mễ Tinh hỏi Tiêu Cố: “Vì sao lúc ấy anh lại muốn tới Pháp để học nấu món Âu?”

Bình thường mấy sinh viên tài năng của học viện tài chính như thế này nên gia nhập vào phố Wall mới đúng.

Tiêu Cố trả lời: “Muốn đi thì đi thôi.”

Mễ Tinh bĩu môi, quả nhiên là phong cách trả lời của ông chủ Tiêu. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thêm “Thế tại sao ba năm sau anh lại quay về nước?”

Từ cơm Âu tao nhã liên tưởng đến món thịt xiên cay, thay đổi phong cách thế này cũng bất ngờ thật đấy.

Lần này Tiêu Cố yên lặng thêm một thoáng rồi mới trả lời cô: “Bởi vì ba anh mất.”

Mễ Tinh hơi ngẩn ngời, không ngờ mình lại vô tình chạm vào nỗi đau của người ta.

Cô lúng túng, còn chưa biết nói tiếp câu gì, Tiêu Cố lại nói thêm: “Ông chỉ để lại cửa hàng thịt xiên cay, anh không muốn nó bị đóng cửa mất.”

Mễ Tinh trầm mặc một hồi, cô cúi đầu nói: “Tình cảm của ba anh với anh tốt thật ấy”.

Tiêu Cố mỉm cười đáp: “Thật ra thì cũng không hẳn thế, lúc đầu ba anh không muốn anh đến Pháp để học, kết quả cứ vòng đi vòng lại, cuối cùng anh lại về quản lý cửa hàng thịt xiên cay của ba.”

Mễ Tinh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ít nhất ông cũng không ép anh kết hôn với người anh không thích.”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Nhưng mà ba anh lại nói là, sau này nhất định không nên yêu con gái nhà giàu có, nếu không lấy về chắc chắn sẽ rất khó nuôi.”

Mễ Tinh bĩu môi, tỏ thái độ khinh thường.

“Thật ra thì ba anh lại rất yêu mẹ anh.” Tiêu Cố thu tầm mắt lại, tiếp tục nhìn làn đường phía trước

Mễ Tinh yên lặng một lúc, không biết là đang suy nghĩ gì, sau khi xe đi vào Khải Thụy quốc tế, cô lại hỏi: “Sau sinh nhật của dì Hoắc, anh không tới thành phố C nữa à?”

“Ừ.” Tiêu Cố lái xe vào gara ô tô, dừng xe tắt máy, “Nhà họ Cố cũng phản đối mẹ anh lấy ba anh, sau khi mẹ anh rời khỏi nhà họ Cố thì không liên lạc với gia đình bên đó nữa.”

Mễ Tinh cầm một túi đồ cho Tiêu Cố, đi theo anh xuống xe: “Thế bây giờ dì Cố vẫn khỏe chứ?”

Tiêu Cố nói: “Lúc anh học năm thứ tư đại học thì mẹ anh qua đời, sức khỏe của bà không được tốt cho lắm.”

Mễ Tinh lại im lặng, hôm nay không hiểu sao cô toàn hỏi trúng mấy vấn đề xa xưa.

Hai người đặt túi lớn túi nhỏ trong phòng bếp, Tiêu Cố dựa người vào bên bàn, nhìn Mễ Tinh bên cạnh: “Vốn từ nhỏ mẹ anh đã sống trong nhung lụa, là con gái nhà giàu, sau khi lấy ba anh thì cùng ông quản lý cửa hàng này, chịu không ít vất vả. Anh đã từng nghĩ, ba anh nói không sai, cưới một cô gái nhà giàu về có khi chỉ khiến cô ấy vất vả thôi. Nhưng bây giờ anh lại thấy cưới một cô công chúa nhỏ về nhà cũng không tệ, cô ấy làm bà chủ của anh, chỉ cần mỗi ngày chịu trách nhiệm thử đồ ăn là được.”

Mễ Tinh nhìn khuôn mặt vương nét cười của Tiêu Cố trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt. Trái tim đập thình thịch thình thịch, như thể trở lại thời học sinh khi mà lần đầu tiên được người ta bày tỏ, bối rối không biết phải làm sao.

Cũng may cô không bỏ trốn như lúc đó mà còn trêu chọc Tiêu Cố để trấn an lại mình: “Ha ha, ông chủ Hao Thiên khuyến khích đánh mạt chược, bà chủ Hao Thiên khuyến khích thử thức ăn, chắc chỉ tầm nửa tháng cửa hàng sẽ đóng cửa mất thôi!”

Cô nói xong câu này thì bỏ chạy mất dạng.

Tiêu Cố vẫn đứng trong bếp mỉm cười, ra tới cửa nhìn về phía phòng khách: “Em tới rửa rau giúp anh, có muốn ăn cơm tối không đây?”

Mễ Tinh: “...”

Không phải anh mới nói chỉ cần thử thức ăn là được thôi sao! Mấy câu đường mật của đàn ông đúng là không tin được!

Cô mất tự nhiên quay trở về phòng bếp, dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Cố xử lý mấy nguyên liệu đơn giản giúp cho anh. Phòng bếp ở đây rộng hơn trong nhà ở hoa viên Nam Thành nhiều lắm, Tiêu Cố muốn phát huy sở trường lại càng thêm thuận lợi. Mễ Tinh len lút nhìn anh nhiều lần, không thể không thừa nhận, Tiêu Cố chăm chú làm việc đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Mặc dù anh cũng biết mình tú sặc khá xan, nhưng mà nhìn anh thì không no được đâu.” Bỗng nhiên Tiêu Cố ngẩng đầu lên, đôi mắt mang ý cười nhẹ nhàng.

Mễ Tinh như thể làm sai mà bị bắt, cô nghiêng đầu bối rối ngay lập tức: “Anh bớt tự kỷ đi.”

Tiêu Cố cười cười nói: “Không phải cứ nhìn anh là tốt đâu, cẩn thận dao kìa, đừng để bị cắt vào tay.”

“Hừ.” Mễ Tinh lấy sự cao ngạo lạnh lùng để che giấu sự chột dạ của mình.

Tiêu Cố cũng không nói gì thêm, chuyển tâm làm việc của mình, lúc làm xong bữa tối cũng đã gần tám giờ.

“Đói quá...” Mễ Tinh ngồi phịch luôn xuống ghế, thử đồ ăn mà sao mệt quá trời.

Tiêu Cố bê mâm thức ăn đã làm xong lên, lập tức Mễ Tinh như sống lại: “Thơm quá!”

Tiêu Cố bảo: “Đây là món ốc Burgundy, một món ăn rất nổi tiếng.”

Mễ Tinh cầm dao và nĩa lên tiếng: “Tôi biết mà, con ốc này ăn lá nho để lớn!” Mễ Tinh nói xong, không chờ Tiêu Cố ngồi đã bắt đầu dùng bữa.

Tiêu Cố mở chai rượu vang, rót cho cô nửa ly: “Dùng với rượu vang Burgundy mới trở nên hoàn hảo.”

Mễ Tinh không suy nghĩ gì nhiều, cô cầm ly rượu lên uống một ngụm, rượu vang nguyên chất cực kì thơm.

Bữa tối nay của Tiêu Cố đậm chất hương vị vùng Burgundy, vùng Burgundy sản xuất nhiều rượu vang, các món ăn của anh cũng lấy màu từ rượu.

Sau khi Mễ Tinh ăn tối xong mặt cũng hơi ửng hồng.

“Uống một lượng rượu vang thích hợp sẽ giúp ngủ ngon hơn, em đi tắm đi rồi nằm ngủ.” Tiêu Cố ngồi đối diện, cất giọng ấm áp nói với cô.

Vừa nghe câu đó Mễ Tinh đã bắt đầu chộn rộn, đã rất lâu rồi cô chưa được ngâm người thư giãn trong bồn tắm.

Cô nhìn cái đĩa không còn chút thức ăn rồi nói với Tiêu Cố: “Những thứ này...”

Tiêu Cố galant cười đáp lại: “Đề anh dọn.”

“Vậy thì tốt quá!” Mễ Tinh đứng dậy, đang muốn đi lên tầng tắm thì Tiêu Cố gọi lại, Mễ Tinh chăm chú nhìn anh như có vẻ đề phòng, “Không phải anh định đổi ý lại đây chứ?”

Tiêu Cố nói: “Anh chỉ định nhắc em thôi, đến phòng ngủ chính mà tắm, cái bồn tắm ở đó lớn hơn, ngâm mình cũng thoải mái hơn.”

Mễ Tinh suy nghĩ một chút, nhìn anh uy hiếp: “Vậy thì anh không được nhìn trộm tôi đâu đấy.”

Tiêu Cố cười: “Dĩ nhiên là không rồi.”

Nghe thấy anh đảm bảo, Mễ Tinh vui vẻ lên tầng ba. Ngó nghiêng phòng ngủ chính của Tiêu Cố xong xuôi mới chịu vào phòng tắm.

Bồn tắm trong phòng ngủ chính cực kì to, hai người tắm cùng cũng vẫn còn đủ chỗ. Mễ Tinh giật mình nhớ ra mình không mang theo quần áo ngủ, cô lại chạy xuống tìm Tiêu Cố: “Tôi không mang theo quần áo ngủ.”

Tiêu Cố đang rửa bát, nghe thấy tiếng cô thì xoay đầu lại: “Trong tủ quần áo của anh có áo sơ-mi mới, em lấy mặc tạm đi.”

“Ừ.” Mễ Tinh lại chạy lên tầng ba, lấy một cái áo sơ-mi trắng trong tủ quần áo của Tiêu Cố. Nước trong phòng tắm cũng vừa đầy, cô cầm áo sơ-mi đi vào, vui vẻ ngồi vào trong bồn tắm.

“Haiz ——” Cô thoải mái thở nhẹ một hơi, từ từ dựa vào bồn tắm. Nếu ngày nào cũng được tắm ở đây thì thật tốt biết bao.

Không biết qua bao lâu, Mễ Tinh cảm thấy hình như mình ngủ xong một giấc. Nước cũng lạnh lẽo dần, cô lấy sữa tắm trong phòng tắm của Tiêu Cố, đổ một ít vào bồn tắm rồi mới xoa lên người.

Lúc đi ra khỏi bồn tắm thì thấy hơi chóng mặt, cô nghĩ có thể là do mình ngâm người quá lâu, hơn nữa lúc trước còn uống rượu.

Vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy Tiêu Cố cũng ở trong phòng ngủ.

Cô ngậy người, mặt đỏ tới mang tai: “Không phải anh nói không nhìn trộm tôi sao!”

Tiêu Cố không nhịn được cười: “Anh nói sẽ không nhìn trộm em, chứ anh không nói sẽ không về phòng ngủ của mình mà.”

Mễ Tinh: “...”

Mùi sữa tắm trên người cô tỏa dần vào không khí, lông mày Tiêu Cố hơi giật giật.

Bây giờ cô đang mặc áo sơ-mi của anh, rộng cực kì, điểm chính là, cô chỉ mặc đúng một cái áo sơ-mi. Chiều dài của áo vừa đến giữa bắp đùi, mà cô thì lại vừa tắm xong, tóc vẫn còn đang ướt, một phần cổ trắng mịn lộ ra ngoài.

Tiêu Cố cảm thấy hơi cồn trên người đang phát ra.

Mẽ Tinh nhạy bén phát hiện ra bầu không khí trong phòng có đôi phần khác lạ, cô chạy về phía cửa, nhưng mà chân chưa kịp nhấc lên, cô đã bị Tiêu Cố giữ chặt lại.

Tiêu Cố chỉ dùng có chút lực đã bế bổng cô lên một cách rất nhẹ nhàng. Mẽ Tinh tròn mắt há hốc đến ngây người, tới mức khi anh thả cô xuống giường thế nào cũng chẳng hề hay biết.

Tiêu Cố khẽ chau mày, nhìn người bên dưới.

Vốn anh không định làm tới bước này đâu, nhưng mà Mẽ Tinh bây giờ lại vô cùng quyến rũ.

Anh từ từ cúi xuống, hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39

Tiêu Cố vừa hôn vào cổ cô, Mẽ Tinh đã hét ầm thành tiếng: “A...”

Động tác của anh chợt dừng lại ngẩng đầu nhìn Mẽ Tinh.

Đôi mắt không còn chăm chú nhìn cô như ngày trước, trong đáy mắt nhuộm một chút men say, Mẽ Tinh như bị nó đầu độc quên không đẩy anh ra, cứ nhìn anh sững sốt một hồi lâu, đột nhiên cô lại nói: “Sao anh không đi tắm?”

Tiêu Cố: “...”

Mẽ Tinh: “...”

Trời ơi, tại sao cô lại nói cái này.

Mẽ Tinh then thùng như muốn khóc, Tiêu Cố lại cúi mặt khẽ cười, rồi khỏi người cô thật.

Anh biết rõ đây là lời từ chối uyển chuyển của Mẽ Tinh, cô định tranh thủ khi anh tắm mà trốn mất.

Tuy rằng trong lòng khó tránh hơi tiếc nuối, nhưng anh không hề định ép buộc ý cô. Anh nhìn cô một lúc rồi xoay người đi vào phòng tắm: “Anh đi tắm đây”.

Tiêu Cố cố tình tắm rửa hơn mười phút, để thời gian cho Mẽ Tinh rời đi. Anh mặc áo ngủ vào rồi cầm khăn lau tóc, tự nhiên lại nghĩ sao trước kia mình không hề biết hóa ra mình cũng biết sẵn sóc thế này?

Anh vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, không ngờ Mẽ Tinh vẫn còn nằm trên giường đang nhìn trần chăm chú.

Tiêu Cố: “..”

Chẳng lẽ... trên đường chạy trốn xảy ra chuyện gì bất ngờ chẳng?

Anh giật nhẹ đuôi mày, hỏi cô: “Sao em còn ở đây?”

Mẽ Tinh đáp: “Em đang nghĩ về cuộc đời”.

Tiêu Cố: “..”

“Ồ”. Anh thả khăn mặt xuống, đi tới gương rồi bắt đầu sấy tóc. Đợi đến khi anh sấy tóc xong xuôi, Mẽ Tinh vẫn còn nhìn trần nhà đầy chăm chú.

Anh không nhận được hỏi: “Trần đẹp đến thế à?”

Mễ Tinh nói: “Cũng được”.

Đuôi mày anh lại càng giật giật hơn, anh kéo đầu cảm máy sấy ra, quay về chiếc giường một lần nữa, nhìn Mễ Tinh nói: “Anh cho em hai cơ hội để đi, không có lần thứ ba đâu nhé”.

Mễ Tinh thấy anh lại đề về phía này thì vội nói: “Nếu em không muốn anh dám làm bậy sao?”

Hai tay Tiêu Cố đặt hai bên người cô, cúi đầu nhìn Mễ Tinh: “Sao em vẫn ở lại chỗ này?”

“Em nói rồi, em đang suy nghĩ về cuộc đời”.

“Hà, thế có kết luận chưa?” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi mùi tóc của cô, hôn lên cổ cô một cái.

Mễ Tinh cảm giác lòng mình cũng nhũn ra vì những nụ hôn này, mặt cô càng đỏ hơn khi này, đến vành tai cũng chuyển sang hồng rực. Tiêu Cố hôn dọc xuống cổ cô, đưa tay tới cúc áo sơ mi.

“Khoan đã”. Mễ Tinh lại thốt lên lần nữa.

Đuôi lông mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Lại sao nữa?”

Mễ Tinh đỏ mặt hỏi: “Có phải sẽ đau lắm phải không anh?”

Tiêu Cố thoáng dừng lại rồi bật cười thành tiếng: “Anh tưởng là vì em bảo thủ”.

“Em rất bảo thủ mà”. Mễ Tinh như bị anh si nhục, không phục nhìn anh: “Em chỉ vì hôm nay... hình như uống hơi say”.

Tiêu Cố che miệng, hơi thở nóng hổi phả lên má Mễ Tinh: “Xem ra hôm nay anh phải gắng nắm giữ cơ hội này mới được”.

Mặt Mễ Tinh như bị anh thiêu đốt, cả người cũng trở nên nóng bỏng. Tiêu Cố động viên hôn lên môi cô, thấp giọng nói: “Nếu thấy đau thì cứ cắn anh đi”.

Mễ Tinh há miệng cắn lên vai Tiêu Cố một cái qua áo ngủ, Tiêu Cố khẽ rên lên nhìn cô rồi nói: “Anh chưa bắt đầu mà”.

Mễ Tinh nhả miếng vải trong miệng ra: “Em hơi lo”.

Tiêu Cố nhìn cô cười thật thấp, nhẹ nhàng cởi áo ra.

Thị giác tấn công quá mãnh liệt, ánh mắt Mễ Tinh lóe sáng lên, đảo qua đảo lại trên mấy bắp thịt ở trên người Tiêu Cố, cuối cùng rơi xuống hình xăm chỗ eo anh.

“A, hình xăm”. Mễ Tinh kích động ngồi bật dậy, cô đã muốn nhìn cái này lâu rồi.

Tiêu Cố vội vàng ngăn cô lại, cười cười với cô: “Đợi lát nữa rồi lại nhìn hình xăm, mình làm chuyện chính đã”.

Mễ Tinh còn muốn nói gì đó nhưng đã bị môi lưỡi của Tiêu Cố ngăn lại.

Sau một đêm triền miên, trên người Tiêu Cố có thêm mấy dấu răng.

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo, lấp lánh chút ánh sáng lóe qua, Mễ Tinh vẫn còn chưa tỉnh giấc, Tiêu Cố ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt cô, cúi đầu nhìn xuống: “Mễ Tinh”.

Giọng của anh rất nhẹ, trầm thấp lại tràn ngập dịu dàng.

Người bị gọi không hề phản ứng gì, Tiêu Cố cong môi ghé sát vào tai cô kêu thêm tiếng nữa: “Công chúa nhỏ, dậy nào”.

Rốt cuộc Mễ Tinh cũng có chút phản ứng, hàng lông mi run run hai lượt, từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt ra đã thấy Tiêu Cố ngồi bên cạnh, đại não của cô chỉ toàn màu trắng trơn. Tình hình tối qua lướt nhanh qua đầu óc, cô nhất thời mắc cỡ đôi gò má đỏ bừng.

Tiêu Cố buồn cười vuốt nhẹ mái tóc cô: “Làm cũng làm rồi, có gì mà xấu hổ?”

Mễ Tinh không phục nhìn anh, ngạo mạn hừ một tiếng: “Ai xấu hổ chứ? Mọi người đều là người trưởng thành, chuyện như vậy cũng có gì đâu chứ”.

Tiêu Cố cười nhẹ: “Không ngại là được rồi”.

Anh đang định xuống thay bộ quần áo, nhưng Mễ Tinh kéo lại chúi cả đầu mình sang: “Khoan đã, anh nói cho em xem hình xăm mà?”

Tối qua mặc dù anh đã cạo hết trơn, nhưng căn bản cô lại không có cơ hội nhìn rõ, mãi đến khi làm xong chính sự, cô lại không có sức lực để nhìn.

Tiêu Cố nhìn xuống bên hông mình rồi hào phóng kéo lưng quần mình xuống.

Mễ Tinh đổi góc nghiên cứu một lúc lâu thì nhìn Tiêu Cố hỏi: “Hình gì đây ạ? Chim sao?”

Tiêu Cố gạt đầu đáp: “Ừ, ở Sơn Hải Kinh có viết một loài chim, có người nói chỉ cần ăn thịt nó là sẽ không cần ngủ, vì thế thời ấy có rất nhiều người có tiền cho công nhân của mình ăn thịt loại chim này, như vậy họ có thể làm việc không ngừng nghỉ.

Anh nói xong thì đi tới tủ quần áo tìm đồ: “Lúc ấy Cố Tín kéo anh đi xăm, anh muốn xăm trên mình hình của con chim đó, như thế nhân viên của anh chắc sẽ cần cù hơn”.

Mễ Tinh: “...”

Nhà tư bản độc tặn sâu xương tủy.

Tiêu Cố thay áo quần xong, thấy Mễ Tinh vẫn nằm ì trên giường thì đi tới nhìn cô: “Sao còn chưa đứng lên.

Mễ Tinh ịu xù thờ dài một hơi: “Nếu bố em mà biết chắc ông sẽ đánh chết em luôn”. Chính cô còn không ngờ bản thân sẽ to gan làm ra chuyện thế này, chỉ có thể nói tối qua hormone phân bố quá đúng chỗ, khiến họ bỗng khao khát lẫn nhau.

Tiêu Cố đứng bên cạnh nhìn cô cười nói: “Không phải em mới nói chuyện này có gì đâu kia mà?”

“Nhưng bố em lại không cho là vậy”. Mễ Tinh liếc trắng mắt.

Tiêu Cố đi tới cạnh người cô, khom lưng hôn khoe môi người nọ: “Hay là hôm nay mình đi đăng kí luôn, thế thì bố em không còn gì để nói”.

Mễ Tinh cười ha ha hai tiếng: “Thế thì ông ấy sẽ đánh chết anh luôn”.

Tiêu Cố cười nói: “Anh không sợ”. Từ khi anh quyết định ở bên cạnh Mễ Tinh, anh đã định đối mặt trực tiếp với bố cô ấy rồi.

Anh kéo Mễ Tinh từ trong chăn ra, nhét quần áo vào lòng cô: “Đừng nghĩ nhiều nữa, anh đưa em đi xuống ăn trước nhé”.

Mễ Tinh thần người ôm quần áo, sau đó lại vắt qua một bên: “Không được không được, em thấy có một số việc mình phải nói rõ trước”.

Tiêu Cố nhú mày, nhìn cô nói: “Anh rửa tai lắng nghe”.

Mễ Tinh rất hài lòng về thái độ của anh: “Anh xem chúng ta đã như thế này rồi, nhưng anh còn chưa nói anh yêu em đâu đấy”.

Tiêu Cố thoáng sững sốt rồi phì cười thành tiếng. Anh háng giọng một cái, nhìn Mễ Tinh, khuôn mặt đượm ý cười: “Anh yêu em”.

Mễ Tinh gạt đầu.

Tiêu Cố đề nghị: “Anh nói xong rồi, em cũng nên nói chứ”.

Mễ Tinh buồn cười nhìn anh: “Haha, em là công chúa nhỏ mà, tại sao công chúa phải yêu anh cơ chứ?”

Tiêu Cố: “...”

Trước kia anh chưa từng nghe có thể chơi như vậy.

Bên này anh rơi vào trầm mặc, Mễ Tinh công chúa bên kia lại bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai: “Nếu em đã ngủ với anh rồi thì em chính là bà chủ ở nơi này, em nghĩ nên sơn phòng lại thành màu hồng phấn, à, còn tắm tắm lông dê của anh nữa, cũng đổi sang màu hồng”.

Tiêu Cố: “...”

Anh nhú mi, kéo Mễ Tinh vào lòng: “Anh thấy chúng ta cần thảo luận cái này, rốt cuộc là ai ngủ với ai?”

Mễ Tinh tròn to hai mắt: “Nếu không phải là em ngủ với anh, anh nghĩ tối qua anh thành công được chắc?”

Tiêu Cố và cô nhìn nhau một lúc, sau đó anh tựa đầu vào vai cô cười nhẹ.

Mễ Tinh bị anh cười đến mặt đỏ tịn mang tai, bực bội nhéo eo anh một cái: “Anh cười gì chứ? Em phải thay quần áo, anh ra ngoài đi”.

Tiêu Cố buông cô ra, giữa đôi lông mày như có phần trêu tức: “Trên người em có chỗ nào mà anh chưa từng thấy?”

Mễ Tinh đỏ mặt đáp: “Lúc em không muốn cho anh xem thì anh không được xem”.

Tiêu Cố hơi dờ khóc dờ cười, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi ra.

Bây giờ anh đã có thể hiểu được lời ba mình từng nói, cưới một cô công chúa nhỏ về nhà đúng là rất khó nuôi.

Mễ Tinh thay đồ và rửa mặt xong xuôi thì cũng đi xuống lầu. Tiêu Cố đang ngồi trong phòng khách chờ cô, thấy cô xuống thì mới hỏi: “Ăn ở đây hay về hoa viên Nam Thành ăn?”

Mễ Tinh nhìn đồng hồ xem thử, không ngờ đã mười giờ rưỡi rồi. Cô tới ngồi cạnh anh rồi nói: “Về nam viên Nam Thành đi ạ, Cầu Đan còn chưa được cho ăn”.

Tiêu Cố cười kéo tay cô ra ngoài: “Yên tâm đi, cái gì nó không tìm được chứ đồ ăn thì tìm giới lắm đấy”. Lúc ra ngoài cửa, hình như anh nhớ ra gì đó, đọc một chuỗi số cho cô: “Đây là mật mã cửa, nếu không quét được vân tay thì ấn mật mã này”.

“Vâng”. Mễ Tinh nhớ kỹ dãy số trên.

Lúc cô và Tiêu Cố quay về hoa viên Nam Thành đã qua mười một giờ. Tiêu Cố dẫn cô đi thẳng tới một quán xào nhỏ nhỏ. lúc Mễ Tinh nhìn thấy ông chủ quán mới nhớ ra đây là ông chủ từng trêu chọc họ lúc dẫn Cầu Đan đi ra ngoài tản bộ.

Ông chủ cũng nhận ra Mễ Tinh, nghe Tiêu Cố gọi món xong ông chọt cùi chỏ vào người anh: “Này không phải là bạn gái thật hả? Không phải là bác đuổi ra đấy”.

Tiêu Cố cười với ông: “Tối qua cô ấy mới trở thành bạn gái cháu”.

Ông chủ tiệm xào: “...”

Câu nói này, có mang thâm ý.

Ông cười cười đi xuống, mức cho Tiêu Cố thêm hai vá thức ăn và một thìa muối nữa.

Cuối cùng ông vẫn phải bảo vệ bí quyết nghề nghiệp của mình, sau khi Mễ Tinh ném thử mấy món ăn, cô mò to hai mắt gật đầu với Tiêu Cố: “Úm, mấy món xào này ngon thật”.

Ông chủ quán vui vẻ, đi tới định hỏi cô so sánh giữa mình và bạn trai thì sao, bỗng nghe cô nói tiếp: “Còn lâu mới đuổi kịp anh được”.

Ông chủ tiệm xào: “..”

Cái gì mà còn lâu mới kịp? Ông là một đầu bếp chuyên nghiệp, còn không bằng cửa hàng thịt xiên của Tiêu Cố nữa à.

Ông suy tư một lúc, có lẽ là do trong đồ ăn của Tiêu Cố có một gia vị khác.

Là yêu.

Ông ta xúc động nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40

Sau bữa trưa, Tiêu Cố không đưa Mễ Tinh về tiệm mà chở cô về thẳng hoa viên Nam Thành với mình.

Có thể quang minh chính đại trốn làm việc như thế, Mễ Tinh cầu còn không được, cô nhớ cảm giác ngủ trưa trong phòng ngủ ấm áp, cuộc sống gia đình trôi qua mới dễ chịu làm sao

Nhưng sau khi mở cửa ra, trong phòng bừa bãi lộn xộn làm cô thấy giật mình.

Tất cả đệm ghế salon đều bị tháo ra vứt bừa bãi dưới đất, còn một cái gối dựa hình như bị vật gì đó sắc nhọn cào rách tanh rách bành, sợi bông bên trong cũng lòi hết cả ra. Trên đất rơi không ít giấy vụn, nhìn qua là thấy mấy quyển tạp chí tan nát nằm la liệt góc tường, mấy món đồ trang trí nhỏ thì khá hơn một chút nhưng cũng không tránh khỏi bị rơi đây trên sàn, Mễ Tinh nhìn phòng khách lộn xộn, mắt nháy nháy vài cái: “Đây là... có trộm sao?”

Đúng là cuối năm ăn trộm khá hoành hành, dù sao bây giờ cũng đang trong giai đoạn bọn chúng chạy nước rút.

Ban đầu Tiêu Cố còn tìm đập thành thịch, nhưng sau đó thần sắc bình ổn lại rất nhanh. Anh nhìn sang ổ chó của Husky, giọng đầy đe dọa: “Thiên Thiên, lại ngửa da đấy hả?”

“Gâu!” Husky kiêu ngạo vẫy vẫy đuôi, ngay cả ánh mắt cũng không thèm ngó sang anh một cái.

Mễ Tinh nhìn Husky không giống trước kia lắm, cô hỏi Tiêu Cố đứng bên cạnh: “Cái này, nó tới thời kỳ phản nghịch sao?”

“Hai hôm nay không đưa nó xuống lầu đi dạo, nó đang náo lên với anh thôi.” Tiêu Cố vừa nói, vừa đi tới ổ chó Husky.

Mễ Tinh nhìn Husky tao nhã nằm trong ổ của mình, trong đầu cô lại nghĩ, nó mới là công chúa nhỏ thực sự đấy.

Tiêu Cố ngồi xuống trước ổ chó, nói với Mễ Tinh: “Em về phòng trước đi, anh muốn dạy dỗ nó một trận.”

Mễ Tinh: “...”

“À, anh nhẹ tay chút nhé.” Cô vừa nói xong đã xoay người, vốn định bước nhanh trở về phòng của mình, nhưng ánh mắt bỗng dừng lại nơi mấy quyển tạp chí vung vãi nơi góc tường không biết từ đâu tới.

Cô vòng qua đồng hồ bả bãi trên đất đi sang đó, tiện tay cầm một cuốn tạp chí lật lật xem: “Bình thường anh cũng đọc tạp chí nữa đấy à?” Nội dung không có mấy cô người mẫu chân dài lộ ngực gì gì đó, Mễ Tinh nhíu mày chun mũi, cầm một quyển khác lên.

Tiêu Cố suy nghĩ một lúc, biết cô đang tìm gì, anh cúi đầu cười khẽ hỏi cô: “Em mong anh đọc tạp chí gì?”

Mễ Tinh không đáp, cứ tiếp tục lật hết từng quyển một, thấy tất cả đều là tạp chí ẩm thực mới đứng lên: “Không có gì.” Cô phui phui hai tay, trở về phòng.

Cô vừa bước vào phòng đã xoay người khóa cửa, thấy mình may mắn vì thoát khỏi tai họa nên thở phào nhẹ nhõm, ngoài cửa vang lên tiếng chó sủa mơ hồ.

Chờ Tiêu Cố dạy dỗ Thiên Thiên xong, anh đứng trước cửa phòng cô gõ gõ: “Em ngủ một giấc đi, anh dạy nó xong còn phải liên hệ với công ty lắp đặt lại thiết bị, tới bốn giờ em nhớ dắt Thiên Thiên xuống lầu đi dạo, nhớ buộc xích cho nó đấy.”

“Vâng”, Mễ Tinh gật đầu, nhận nhiệm vụ mà Tiêu Cố giao cho.

Tiêu Cố vừa chuẩn bị xoay người lại hỏi thêm câu nữa: “Em sẽ nhớ buộc dây xích cho nó chứ?”

“...Dĩ nhiên rồi!” Mễ Tinh hận không thể buộc dây xích chó lên cổ của anh luôn.

Tiêu Cố cười nói: “Đừng đi lung tung, tránh chốc nữa anh phải đi cứu hai người luôn đấy.”

Mễ Tinh: “...”

“Yên tâm lo thu xếp nhà cửa của anh đi!” Mễ Tinh vừa nói vừa đẩy anh ra rồi khóa cửa lần nữa.

Sau khi đặt báo thức trên di động xong, Mễ Tinh mới cởi áo quần ra, chuẩn bị thay đồ ngủ. Buổi sáng đi gấp quá, cô không kịp nhìn kỹ, giờ soi mình qua gương mấy lượt mới phát hiện trên người đầy dấu vết lấm đốm.

Mặt cô bỗng đỏ lên, đóng tũ áo quần lại, mặc đồ ngủ qua loa rồi bò lên giường.

Có lẽ vì trong người hơi mệt, giấc ngủ của Mễ Tinh cực kỳ sâu, đồng hồ báo thức vang inh ỏi thật lâu cô mới mỗi một mở mắt ra.

Trong chăn ấm quá, cô không muốn dắt Cầu Đản đi dạo một tí nào, nhưng nghĩ lại tình cảnh căn phòng ngày hôm nay, nếu không dắt nó ra ngoài chỉ e ngày mai nó phá phòng cô mất.

Mễ Tinh chần chờ một lúc, thật lâu sau, cuối cùng cô cũng bò dậy thay quần áo ra cửa.

Hình như Husky đang chờ cô, đứng vẫy đuôi trước cửa, lúc Mễ Tinh mở cửa nhìn thấy mà hết hồn, Husky ngược đầu lên nhìn cô: “Gâu!”

Cô cột dây xích lại cho nó, cầm chìa khóa và di động, mang thêm ít tiền lẻ rồi mới bước xuống lầu.

Husky thẳng tiến xuống lầu dưới, tung ta tung tãng. May mà Mễ Tinh mang một đôi giày đế bằng, khó khăn đuổi theo tốc độ của nó.

Phải dắt Husky đi dạo sau khi ngủ dậy, Mễ Tinh ngầm nghĩ, rốt cuộc cũng biết cơ bắp của Tiêu Cố được luyện tập thế nào... Cô dắt chó mấy lần, nói không chừng bắp chân sẽ to lên ấy chứ?

Cô bị ý nghĩ này dọa sợ, dùng sức kéo kéo Husky đang hứng chí chạy nhanh ngay phía trước: “Cầu Đản, chạy chậm một chút.”

Husky bị cô kéo thông thả chạy chậm hơn. Mễ Tinh nhớ ra Husky là giống chó chuyên kéo xe trượt tuyết, nếu đã kéo được xe chở người trượt tuyết, thế thì... lần sau cô đạp xe, để nó kéo cô đi?

Mễ Tinh càng nghĩ càng thấy có khả năng, chỉ cần cô nắm vững ghi-đông thì cứ để Cầu Đán kéo cũng được, như vậy không chỉ Cầu Đán có thể chạy nhanh hơn mà bắp chân của cô cũng không bị to lên!

Cô nhớ chị Dung Dung có một chiếc xe đạp để trong tiệm, ngày mai thử tìm chị ấy mượn xem sao.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Mễ Tinh bắt đầu tìm những đoạn vắng người, tránh việc đụng phải người khác làm cho họ bị thương.

Bị Husky kéo một vòng cực lớn, cứ thế, dù đang trong mùa đông Mễ Tinh cũng có thể ứa mồ hôi ròng ròng. Lúc trở về, cô thở hồng hộc lết theo sau husky, tinh thần của nó vẫn phấn chấn như cũ, như thể có chạy thêm vòng nữa nó cũng còn dư sức.

Bởi vì thể lực Mễ Tinh không theo kịp, đường về chậm hơn rất nhiều lúc họ đi. Khi đi qua một cửa hàng bán đồ trang sức nọ, cô nhìn thấy một cái cài hình tai thỏ màu hồng ở bên trong tủ kính, mắt sáng bừng cả lên.

“Gâu!” Husky thấy cô không đi thì dừng lại sủa một tiếng.

Mễ Tinh nhìn nó cười cười, ánh mắt không có ý tốt: “Cầu Đán à, chúng ta đi mua vài thứ đi.”

Cô kéo husky đi vào cửa hàng, nhân viên thấy cô liền gọi lại: “Xin lỗi chị, chó không vào được.”

“À, vậy sao.” Mặc dù Cầu Đán nhà cô bị hắt hủi, nhưng cô cũng không thể mạnh mẽ cứ liều chết xông vào, “Vậy cô trông chó nhà tôi một lát, tôi đi vào lấy đồ xong ra ngay.”

Nhân viên nhìn chú chó bên cạnh cô, không dám nhận: “Hay là chị cứ trông nó đi, chị muốn mua cái gì, em lấy giúp chị.”

“Vậy làm phiền cô rồi.” Mễ Tinh cười nói, “Tôi muốn cái cài tai thỏ màu hồng trong tủ kính kia.”

Cô chỉ chỉ, nhân viên đi đến chỗ cô chỉ dẫn, cầm cài lên quơ quơ trước mặt cô: “Là cái này ạ?”

“Đúng rồi, cái này bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi lăm.” Nhân viên cửa hàng cầm chiếc cài đi tới, Mễ Tinh mò tiền lẻ ra đếm đếm, có ba mươi bảy đồng, vừa đủ.

Cô đưa cho nhân viên ba mươi lăm đồng, để cô ấy cắt nhãn mác giúp cô rồi cài lên đầu thử, nhìn vào gương mấy lần, Mễ Tinh hài lòng kéo Husky đi ra.

Cài một đôi tai thỏ trên đầu rồi đi thông dong ngoài đường như vậy đúng là hấp dẫn không ít cặp mắt nhìn, một bạn nhỏ chỉ tay về phía cô, nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ nhìn xem, bên kia có một con thỏ và một con chó đó.”

Mẹ người bạn nhỏ bật cười thành tiếng, bà cúi đầu xuống, hỏi: “Bé cưng thích thỏ sao? Mẹ mua cho con một cái nhé.”

“Được ạ được ạ”. Người bạn nhỏ sung sướng vỗ vỗ tay.

Lúc Mễ Tinh tản bộ với chó về đến nhà, Tiêu Cố đã về đang nấu cơm trong bếp, Mễ Tinh cời xích chó ra, đang sờ đầu husky thì thấy Tiêu Cố đi từ phòng bếp ra.

Nhìn thấy đôi tai nhỏ đeo trên đầu Mễ Tinh, Tiêu Cố thoáng sửng lại, anh không nhịn được cười: “Sao mà dắt chó đi dạo lại có thêm đôi tai thỏ thế nào?”

Mễ Tinh cười hi hi đứng lên, hỏi anh: “Đẹp không anh?”

Tiêu Cố sờ đôi tai thỏ một cái, cảm giác nó vô cùng mềm mại: “Rất đẹp.”

Mễ Tinh vui vẻ nói: “Vậy anh đeo lên cho em nhìn thử đi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu được cấu tạo não bộ của cô công chúa nhỏ.

Mễ Tinh thấy anh không đồng ý thì nhũn mày hỏi anh: “Không phải anh nói rất đẹp à, sao không đeo?”

Khóe miệng Tiêu Cố run run, không nói nên lời: “Anh nói em đeo rất đẹp.” Anh mà đeo lên chẳng khác gì tên biến thái.

Mễ Tinh liếc anh: “Anh không đeo thử thì sao em biết được anh có phải là anh thỏ đã cứu em không chứ.”

Tiêu Cố hơi sững sốt, trêu cô: “Khi bé còn không nhận ra anh, chẳng lẽ bây giờ đeo cái này lên là nhận ra được hả?”

Mễ Tĩnh bị người khác chọt đúng chỗ mình đau, cô nghẹn một lúc rồi ngang ngược vung tay: “Em không biết, tóm lại, hôm nay anh phải đeo cho em nhìn xem thử! Nếu không em sẽ không thừa nhận anh là anh thô đâu!”

Tiêu Cố: “...”

Nếu không theo ý cô chắc cô sẽ phá hủy cái nhà này luôn mất, thật là, giống Thiên Thiên như đúc.

Đáng tiếc, với Thiên Thiên chỉ cần đánh một trận là xong xuôi hết cả, còn với công chúa nhỏ, anh chỉ biết cung chiêu.

Nghĩ lại, cũng chỉ có mỗi mình Mễ Tĩnh nhìn thấy nó, Tiêu Cố co được dẫn được, tháo cái cài trên đầu Mễ Tĩnh xuống rồi đeo lên đầu mình.

Mắt Mễ Tĩnh sáng lên, hưng phấn nhìn anh: “Woa woa woa, quả thật anh đeo lên dễ thương lắm luôn ấy, em thấy em cũng hơi hiểu được cảm giác của đi anh rồi đây, haha.”

Tiêu Cố trầm mặc không nói lời nào, Mễ Tĩnh nhìn Tiêu Cố “Tú sắc khả san”*, lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Thành thật khai báo, lúc anh chuộc áo quần về đã hy sinh cái gì rồi?”

*một vẻ đẹp làm người ta nhìn không biết no đói

Hai Lượng không giống một người tốt, là một sắc nữ, thấy Tiêu Cố thế này sao không nhào tới được

Mắt Tiêu Cố giật giật, tiếp nối sóng điện não của Mễ Tĩnh, anh cúi người xuống: “Em thấy anh đã hy sinh cái gì?”

Giọng Mễ Tĩnh nghe có vẻ phẫn chấn: “Nhan sắc”.

Rốt cuộc Tiêu Cố cũng bật cười, hôn môi cô một cái: “Anh chỉ hy sinh nhan sắc cho em thôi.”

Mễ Tĩnh hừ một tiếng: “Vậy mới được.”

Tiêu Cố lại cúi đầu hôn môi cô say đắm, lúc hai người đang say mê thì chớp mũi của Mễ Tĩnh khẽ giật giật, mềm nhũn nhìn anh: “Hình như có mùi khét thì phải?”

Tiêu Cố: “...”

Anh quên mất mình còn đang nấu cơm.

Trở lại phòng bếp, ngay cả tai thỏ trên đầu cũng quên không tháo xuống, Mễ Tĩnh cầm điện thoại di động, đổi góc chụp cho anh một tấm rồi mới chịu đứng lên.

Lúc Tiêu Cố tắt lửa trên bếp mới phát hiện cô nàng bên cạnh đang mãi chụp hình mình, anh tháo cài xuống: “Mễ Tĩnh.”

Giọng anh buồn bực gọi cô, Mễ Tĩnh cất di động, cười nói: “Gi thế?”

Tiêu Cố đe dọa nhìn cô, chuẩn bị dùng khí thế của mình đưa cô vào khuôn khổ: “Xóa hình đi.”

“Không, em phải dùng hình này làm hình nền.” Mễ Tĩnh phản kích chạy đi.

Tiêu Cố: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 41

Trên bàn cơm, Tiêu Cố vẫn cố dụ dỗ Mễ Tĩnh xóa hình trong điện thoại.

Mễ Tĩnh bình tĩnh nhai nhai từng hạt cơm, nhìn Tiêu Cố cười khì: “Em không xóa đấy, lỡ sau này anh xử tệ với em, em có thể đăng hình lên mấy nhóm chat lớn nhỏ, để tất cả mọi người đều nhìn thấy.”

Tiêu Cố: “...”

Anh trầm mặc nhìn cô một lúc, mở lời: “Nếu em dám đăng lên, anh sẽ đăng hình em chụp chung với tuần lộc ngày đó.”

Mễ Tinh không ngờ anh lại còn chiều này, cô đặt đũa lên miệng chén: “Tấm hình đó anh vẫn chưa xóa hả?”

Lần này Tiêu Cố lại nhìn cô bật cười: “Em xóa anh sẽ xóa.”

Mễ Tinh cau mày ngẫm nghĩ, đưa ngón trỏ ra trước mặt nói điều kiện với anh: “Em xóa một tấm anh phải xóa một tấm.”

Khóe miệng Tiêu Cố cong cong, nhìn cô đáp lại: “Đừng tưởng anh không biết đấy nhé, em chụp rất nhiều hình.” Nói không chừng cô còn sao ra nhiều bản nữa.

Mễ Tinh liếc anh hừ một tiếng, cầm đũa ăn cơm tiếp: “Nói thế chẳng lẽ anh không sao ra chác.”

Dù sao trong tay Tiêu Cố chỉ có một bức hình, hơn nữa chỉ hơi xấu mà thôi, cô hoàn toàn có thể tin tưởng vào kỹ thuật của người trước mặt mình. Cũng không phải, vốn dĩ kỹ thuật chụp hình của Tiêu Cố vô cùng tệ!

Sau khi cơm nước xong xuôi, Tiêu Cố không để cho Mễ Tinh rửa chén, cô cũng thấy bất ngờ, sau đó mới nghe anh nói lại: “Đi thu xếp đồ dùng của em đi, chuyển hết sang phòng của chúng ta.”

Mễ Tinh đề phòng hỏi anh: “Làm gì ạ?”

Tiêu Cố nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ cong lên: “Nếu không thì anh qua phòng em cũng được.”

Mễ Tinh: “...”

Mấy chuyện không biết xấu hổ như thế này sao anh có thể thân nhiên mặt không đỏ tim không nhanh thế nhỉ?

“Luuu mạnh.” Mặc dù ngoài miệng thì Mễ Tinh nói vậy, nhưng cô cũng thật thà về phòng dọn đồ mình, đồ của cô nhiều nhất là quần áo, cô chuyển một nửa số quần áo của mình vào tủ của Tiêu Cố, sau đó mới nhận ra tủ quần áo của anh không nhét vừa nữa rồi.

Số quần áo còn lại không còn cách nào khác, đành phải để lại ở chiếc tủ bên này, cô cầm thêm một số vật dụng hàng ngày qua, cuối cùng cũng hoàn thành một công trình vĩ đại.

Nói mới nhớ, mặc dù cô dọn tới đã hơn hai tháng rồi nhưng vẫn chưa vào phòng của Tiêu Cố lần nào, cô dám bóp xoa vai đi lòng vòng ở trong phòng Tiêu Cố.

Căn phòng này lớn hơn phòng của cô rất nhiều, sửa sang lại nhìn cũng rất là được, hơn nữa còn có phòng tắm riêng, cô tò mò đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn quanh nhìn quất mới thấy bên trong cũng không có bồn tắm.

Còn bản thân tiếc nuối, Tiêu Cố đã rửa xong đi vào, thấy cô đang ngấm nhìn phòng tắm, anh không nhịn được trêu cô: “Không ngờ công chúa nhỏ cũng có vẻ mặt như thế này ấy nhỉ, nhìn phòng tắm của anh đến mê mẩn thế à?”

Khóe mắt Mễ Tinh giật một cái, bước ra ngoài: “Ngay cả bồn tắm còn không có, anh không biết xấu hổ hay sao mà tự nhận là phòng tắm kia chứ?”

Tiêu Cố cúi đầu cười, ngẫm nghĩ chút rồi nói: “Chờ anh thu xếp chuyện bên này xong xuôi, chúng ta chuyển qua chung cư quốc tế Khai Thụy đi.”

Mễ Tinh tò mò hỏi: “Tiệm ở đây giao cho chị Dung Dung quản lý sao?”

“Ừ, giao cho cô ấy cũng yên tâm, tất nhiên vẫn phải đưa một số nhân viên kỳ cựu qua để dẫn dắt người mới.” Tiêu Cố đóng cửa phòng, đi vào, “Mấy ngày nữa anh sẽ bàn bạc chuyện lắp đặt thiết bị ở bên chi nhánh kia, còn rất nhiều thứ cần chuẩn bị, chắc không có thời gian tản bộ với Thiên Thiên rồi, giao nó cho em vậy.”

“Hả, vậy em không cần đi làm sao?”

Tiêu Cố nói: “Bắt đầu từ mai em không cần phải đi làm nữa đâu.”

Biết mình chuẩn bị thất nghiệp, tâm tình Mễ Tinh rất không tốt: “Anh muốn đuổi việc em à?” Cô tưởng làm nhân viên phục vụ là đã thâm rồi, hóa ra có việc còn thâm hơn cả nhân viên phục vụ – dất chó đi dạo.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt ánh lên chút ý cười nhè nhẹ: “Em cũng thấy rồi mà, nếu không dất Thiên Thiên ra ngoài nó phá nhà kính hoàng như thế đấy, hơn nữa em phải chuẩn bị chuyển sang làm việc ở chi nhánh bên kia cùng với anh nữa chứ.”

Mễ Tinh chớp chớp mắt hỏi: “Lương bổng thế nào?”

Tiêu Cố cười trả lời cô: “Tính theo tiền lương của bà chủ, được không?”

“Được.” Mễ Tinh hài lòng gật đầu, cô ôm quần áo bước vào phòng tắm, còn không quên đe dọa Tiêu Cố không được nhìn lên cô.

Sau khi tắm xong đi ra, Tiêu Cố cũng bắt đầu đi tắm, Mễ Tinh ngồi xuống bên giường lớn, xem thử mềm mại không, ngoài cửa vang lên tiếng chó sủa inh ai, Mễ Tinh ra mở cửa, Husky cũng nhanh chân chen vào.

Lúc Tiêu Cố tắm xong đi ra thấy Mễ Tinh còn đang ngồi trên chó, anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ đầu husky: “Thiên Thiên, sau này buổi tối tao không thể thường xuyên chơi với mày được nữa, mày phải học cách tự lập, biết không?”

“Gâu!” Husky bày tỏ nó nghe không hiểu được, tự lập là cái gì.

Thế nhưng Tiêu Cố lại hài lòng gật đầu: “Biết rồi thì đi ra ngoài đi.”

Anh đuổi Husky ra, nhanh tay khóa cửa lại.

Mễ Tinh im lặng nãy giờ đột nhiên lại hỏi anh: “Sao tự dưng em lại cảm giác như mình đang giành bạn trai của người ta ấy nhỉ?”

Tiêu Cố nhìn cô một chút rồi đi tới ngồi xuống bên mép giường: “Em chưa muốn đi ngủ hả?”

Mễ Tinh nói: “Bây giờ mới chín giờ.”

Tiêu Cố lầy lăm lăm nhìn cô: “Anh tưởng hôm nay em mệt lắm.”

Không hiểu sao, đột nhiên Mễ Tinh linh ngộ ra có ý gì đen tối. Mặt cô hiện lên một mảng hồng nhè nhẹ, cúi gầy bò lên giường: “Buổi chiều dắt chó đi dạo hình như cũng hơi mệt.”

Tiêu Cố im lặng mím môi, không nói gì thêm nữa. Mặc dù Mễ Tinh đã nằm gọn trong chăn nhưng vẫn chưa buồn ngủ, Tiêu Cố thấy cô còn đang mất hồn, anh nhẹ giọng xích lại gần bên cô: “Nếu em chưa buồn ngủ thì mình làm chuyện khác nữa nhé.”

“Làm chuyện gì?” Mễ Tinh chớp mắt nhìn anh, đột nhiên vỗ tay một cái, “Chúng ta xem phim ma đi!”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ muốn xem phim ma, anh chỉ có thể đi tìm phim cho cô, trong phòng Tiêu Cố có một cái ti vi, bình thường anh không hay xem lắm, bây giờ lại trở nên hữu dụng. Anh mở ti vi, tìm trong kho phim thấy có một bộ mới phát hành trong vòng hai tháng trước, nhấn nút xem.

Mễ Tinh đắp chăn ngồi trên giường, còn không quên sai bảo Tiêu Cố: “Anh tắt đèn đi, thế mới có không khí!”

Tiêu Cố trầm mặc tắt đèn, Mễ Tinh còn phấn khích la to.

Lá gan của Mễ Tinh rất nhỏ, đôi lúc tan làm trễ, ngay cả tầng trên cô cũng không dám lên, nhưng mà Mễ Tinh lại cực kì thích xem phim và nghe kể chuyện ma.

Lúc xem thì kích thích thật đấy, nhưng sau khi xem xong nhớ lại có khi sợ muốn xỉu.

Tiêu Cố thì chẳng sợ thứ này, suốt cả bộ phim chỉ toàn tiếng Mễ Tinh, lúc thì la hét ầm ĩ đến inh tai, khi thì than thở cô thấy lạnh, thời khắc quan trọng nhất cô còn có tinh thần chui vào lòng Tiêu Cố.

Một cánh tay của anh bị cô ôm rất chặt, mặc dù hơi đau, nhưng mà anh lại thấy hưởng thụ cảm giác mỹ nhân trong lòng mình.

Xem phim xong cũng đã hơn mười rưỡi, Tiêu Cố bèn tắt ti vi, cũng không mở đèn lên, cúi đầu nhìn sang người bên cạnh.

Ánh mắt nhanh chóng thích ứng với bóng tối, thần thái của Mễ Tinh rơi hết vào trong mắt của anh, một tay anh nhẹ nhàng vòng qua eo của cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô đầy chính xác.

Mễ Tinh ưm ưm hai tiếng, Tiêu Cố mới thả môi cô ra trượt xuống hôn lên cổ. Tay anh lên vào vuốt ve cơ thể nằm dưới lớp quần áo, vẻ mặt Tiêu Cố chuyên tâm chìm đắm vào khung cảnh lúc này.

Mễ Tinh ngược đầu khẽ rên lên hai tiếng, lăm lăm bảo anh: “Hôm qua mình mới làm mà, hôm nay em không làm nữa đâu.”

“Ừ”. Ngoài miệng Tiêu Cố thì đồng ý, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng nghỉ

Hai tay Mễ Tinh bị anh giữ trên đầu, trong mắt cô dâng lên một lớp hơi nước mỏng: “Ồ đó em vẫn còn đau.”

Tiêu Cố tạm dừng động tác, ngược mắt nhìn cô: “Vẫn còn đau sao?”

Mễ Tinh nhú mày nói: “Tất nhiên rồi, nếu không anh thử xem!”

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ của cô, bực bội cười nẩy tiếng, sửa sang lại quần áo cho cô, “Vốn dĩ anh có định làm đâu.”

Anh hôn lên môi cô đầy quyến luyến.

Mề Tinh hừ một tiếng, không tin lời anh nói.

Hai người nằm xuống giường, Tiêu Cố cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, cứ thế chỉ ôm cô rồi ngủ, một lúc sau anh mở mắt hỏi cô: “Còn đau thật à? Có cần anh đi mua thuốc cho em không?”

Ngay tức khắc mặt Mề Tinh đỏ bừng: “Anh mà đi mua thuốc em cần chết anh luôn!”

Tiêu Cố cười nói: “Cái này người ta hay gọi là con thỏ nóng lên cũng biết cần người phải không nhỉ?”

Mề Tinh quay đầu tròn mắt nhìn anh cảnh cáo: “Tóm lại anh không được đi mua thuốc đâu đấy.”

Tiêu Cố buồn cười hỏi: “Anh đi mua thuốc cũng mất mặt lắm đấy, em không hài lòng cái gì đây?”

“Nếu anh nói với nhân viên tiệm thuốc là anh mua để dùng, sao em không hài lòng cho được chứ.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ không dễ chiều thật đây.

Nhưng anh thật sự lo lắng cơ thể cô không khỏe, không thể làm gì khác đành phải dụ dỗ cô: “Ngày mai anh đến tiệm thuốc ở xa xa một chút, đảm bảo người ta không biết hai bọn mình là ai, được không em?”

“Không...” Mề Tinh rúc đầu vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ vang ra, “Thật ra thì không khó chịu lắm.” Nếu không làm sao hôm nay cô dắt chó ra ngoài đi dạo được.

Vậy mà Tiêu Cố còn nói tiếp: “Thuốc mua rồi mình cứ để đó thôi, biết đâu sau này còn dùng tới.”

Mề Tinh: “...”

Cô có thể tưởng tượng được suốt một ngày hôm nay ông chủ Tiêu đã suy nghĩ gì rồi.

Tối nay bên cạnh có thêm một người nữa, Mề Tinh cũng không lạ lắm gì, ngủ thẳng một giấc đến khi cô tự tỉnh.

Bên cạnh đã trống không, chắc Tiêu Cố ra ngoài làm việc rồi, Mề Tinh nhớ ra mình còn nhiệm vụ dắt chó đi dạo nữa, cô bắt đắc dĩ lạch bạch bò khỏi chăn.

Rửa mặt sạch sẽ ăn mặc đàng hoàng, giống như ngày hôm qua, cô xích dây xích cho Husky xong xuôi rồi dắt nó ra ngoài.

Nhìn thấy mấy sạp ăn vặt ngoài đường, cô nhớ hình như mình vẫn chưa ăn sáng. Cô mua tạm một bịch bánh và sữa, vừa ăn vừa kéo husky đi đến chỗ cửa hàng.

Bây giờ chưa tới thời gian quán mở cửa, trong tiệm không có khách, Tiểu Đức thấy cô đứng thì hào hứng chạy ra: “Mề Tinh tới rồi à! Ông chủ nói sau này cô không đi làm nữa là sao?”

Đột nhiên bị hỏi, Mề Tinh hơi lúng túng, cô cười khan hai tiếng, nói nhỏ với Tiểu Đức: “À, anh ấy nói tôi chỉ nhánh giúp anh ấy đó mà.”

“Thì ra là vậy, tôi còn tưởng cô nghỉ việc luôn rồi.”

“Tất nhiên là không đâu.” Mề Tinh nhìn quanh một vòng, giao chó cho Tiểu Đức trông, “Cậu giúp tôi trông Cầu Đán một chút, tôi đi tìm chị Dung Dung một lát rồi ra ngay.”

“Ừ, tôi trông cho.” Tiểu Đức hăng hái đồng ý ngay.

Lúc Mề Tinh bước vào, đúng lúc thấy Lâm Tịnh Dung đi xuống từ lầu hai, cô đi tới, cười cười hỏi chị ấy: “Chị Dung Dung à, trong tiệm mình có một chiếc xe đạp có phải không? Cho em mượn dùng chút được không ạ?”

Lâm Tịnh Dung thoáng sững sốt, rồi mới nói: “Được chứ, xe để ở trong, em đi với chị chị chỉ cho.”

“Vâng.” Mề Tinh đi theo cô ấy vào trong, thấy trong góc tường có một chiếc xe dành cho nữ, chiếc xe này rất vừa tay, yên xe cũng vừa tầm.

Nhận chìa khóa từ Lâm Tịnh Dung rồi dắt xe đi ra. Lâm Tịnh Dung nhìn cô, cân nhắc một lúc mới mở miệng hỏi: “Em và Tiêu Cố đang yêu nhau phải không?”

Chương 43: Chương 42

Đột nhiên có người hỏi chuyện này, Mễ Tinh thấy hơi ngại, hướng chỉ đối phương lại là Lâm Tinh Dung, người từng theo đuổi Tiêu Cố.

Mễ Tinh chân chừ mãi rồi lúng túng quay đầu lại, cười với Lâm Tinh Dung mấy tiếng: “Dạ... Đúng ạ.”

Không ngoài dự đoán của Lâm Tinh Dung, nhưng vẻ mặt của cô vẫn có phần âm trầm. Cô mím môi, nở nụ cười cứng nhắc: “Vây, chúc mừng hai người.”

“Cảm ơn chị.” Mễ Tinh không biết nói gì thêm nên chỉ gật đầu bừa, vẫy tay với cô ấy rồi đẩy xe đạp ra ngoài tiệm thật nhanh.

Ngoài cửa tiệm, Tiểu Đức đang nhào mặt Husky ra đủ khuôn đủ dạng, Mễ Tinh đứng sau lưng cậu ta khẽ ho khan vài tiếng, mở lời uy hiếp: “Cậu có tin tôi báo cho ông chủ Tiều cậu chọc chó nhà anh ta không hả, hình như cậu vẫn chưa nhận được thưởng cuối năm đâu ấy nhỉ?”

Tiểu Đức: “...”

Anh ta vội vàng thu tay lại, nghiêng đầu cười tươi với Mễ Tinh: “Chó của ông Tiều anh mình thần vũ đến thế mà, tôi nào dám chọc.”

“Gâu!” Công chúa Cầu đàn bắt bình sửa to một tiếng không đồng ý, Tiểu Đức xoay người lại, vỗ vỗ đầu nó như bẻ bạn.

Mễ Tinh không so đo với Tiểu Đức làm gì, cô bước tới một tay dắt chó, một tay vịn ghi-đông xe đạp đi ra ngoài.

Vì husky được ra ngoài lần nữa, nó vui vẻ chạy lung tung chỗ nọ chỗ kia, ở ngoài đường lớn chạy càn lướt, một tay Mễ Tinh thì kéo nó, tay kia còn phải cầm chắc phần ghi-đông xe đạp, thấy cũng hơi quá sức: “Cầu đàn, ở đây nhiều người lắm, khoan hăng chạy, nếu không tôi nay không cho mày ăn thịt.”

Giọng Mễ Tinh tràn ngập vẻ uy hiếp, thế nên Husky cũng đành phải chậm đi.

Sau khi đến khu đường nhỏ ít người, Mễ Tinh nhanh chóng dừng lại, cột xích chó lên xe, một đầu buộc chặt vào ghi-đông, thử độ bền mấy lần liên tiếp thấy đã chắc chắn rồi, Mễ Tinh mới trèo lên xe, nói với Husky đang còn rất ngạc nhiên: “Được rồi, kéo từ từ đã nhé, không được chạy quá nhanh, nếu không không có thịt ăn đâu.”

“Gâu!” Có lẽ trước giờ nó chưa được chơi trò nào như vậy, thế nên Husky tỏ ra rất hào hứng. Nó sửa với Mễ Tinh một tiếng rồi chạy về phía trước. Lúc đầu Mễ Tinh thả chân ở hai bên, dần dần đến khi xe duy trì được thăng bằng, Mễ Tinh mới đặt chân lên bàn đạp để Husky kéo chạy.

“Woa, Cầu đàn, chạy giỏi quá.” Mễ Tinh vui sướng, nếu xung quanh biến thành vùng tuyết trắng, nói không chừng cô còn tưởng mình đang ngồi xe trượt tuyết nữa kia.

“Gâu Gâu!”

Husky dần tìm được cảm giác, chạy càng lúc càng nhanh, nó vui sướng chạy đi, Mễ Tinh có hơi không khống chế được nữa: “Này này, Cầu đàn, nhanh quá, chậm lại chút!”

Husky đang chạy hăng, làm sao nghe được cô đang nói cái gì, nó cứ cầm đầu chạy như điên. Đầu ghi-đông xe đạp của Mễ Tinh rung lắc dữ dội, cô không buồn quan tâm chân có đau hay không, một bên bóp chặt thắng xe, một bên đặt chân xuống rê rê trên mặt đất, muốn làm phanh giảm tốc.

Đến một đoạn cua, tốc độ cô chậm lại thật đấy, nhưng thân xe càng lắc dữ dội hơn. Sức lực của Mễ Tinh cũng cạn kiệt hết rồi, tay cô mềm nhũn, cả xe lẫn người dứt khoát đổ nhào xuống bên đường.

Lúc xe chuẩn bị rơi cô nhanh nhẹn nhảy ra nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh làm chính mình bị ngã.

May mà con đường này đang trong quá trình được phủ xanh, Mễ Tinh ngã xuống, may, trên đất toàn là cỏ, cô ngã cũng không nghiêm trọng lắm, chẳng qua lòng bàn tay bị mấy nhánh cây khô trên đất cào rách một vài chỗ.

Cô miễn cưỡng bò dậy từ trong đám cây cỏ, trên tóc vương ít lá.

Cúi đầu nhìn áo lông trắng ngắn bị bẩn hơn một nửa, còn ướt nhè ướt nhẹp, Mễ Tinh đau lòng phui phui mấy cái, càng phui càng bẩn thêm.

“Gâu!” Vừa rồi lúc xe đổ, Husky cũng bị quật ngã theo, khá khen là nó không kéo xe tiếp nữa, thay vào đó lại chạy tới chỗ của Mễ Tinh.

Mễ Tinh ngẩn đầu nhìn nó, tức giận trách: “Đều tại mày cả đấy, đã bảo đừng chạy nhanh vậy mà! Lần sau không dắt mày đi nữa!”

“Gâu!” Đường như Husky cũng nhận ra mình đã gây họa, nó mở to đôi mắt vô tội nhìn cô.

Bánh xe đạp vẫn còn quay vòng vòng, Mễ Tinh lấy tay gỡ đầu, phát hiện trên đầu còn dính đầy lá cây, cô đứng lên thử, trên đầu gổ đầu rất, xem ra, ít nhất là trắng da, bây giờ cô đang mặc quần jean, không thể xem kỹ được. Cô đành dựng xe lên, dắt husky quay về: “Còn dám chạy là cho nhin hai ngày!”

“Gâu!” Lần này husky lại ngoan ngoãn bước cạnh bên cô trở về y như cô vợ nhỏ.

Mễ Tinh cúi đầu nhìn nó, lông trắng trên người cũng bị bắn đôi phần, may là không bị thương đâu cả.

Ài, xong đời, trở về ăn nói với Tiêu Cố sao đây? Cô mím chặt môi, đầu khô suy nghĩ.

Trước tiên nên dắt chó đến trung tâm tắm rửa, sau đó trả xe cho Lâm Tịnh Dung, sau đó trước khi Tiêu Cố về thì tắm rửa sửa soạn một chút, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra rồi nhận chó về.

Được, cứ làm vậy đi!

Bên hoa viên Nam Thành có một trung tâm chăm sóc chó, thỉnh thoảng Tiêu Cố sẽ dẫn chó đi qua đó tắm rửa, Mễ Tinh đẩy xe đạp, còn chưa đến trung tâm, một chiếc ô tô đột nhiên dừng lại bên cạnh mình.

Theo bản năng Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn xem thử, sau đó ngẩn người.

Xe này... giống giống chiếc của Tiêu Cố.

Đang suy nghĩ, cửa chỗ điều khiển được mở ra, Tiêu Cố bước xuống từ trên xe.

Mễ Tinh: “...”

Cái này được gọi là lưới trời tuy thưa mà khó thoát.

Tiêu Cố vừa xuống xe đã cau mày, quan sát cả người cô, anh trầm giọng hỏi: “Em với chó làm sao mà thành ra thế này?”

Mễ Tinh vui đầu không lên tiếng, Tiêu Cố lại nhìn qua Husky: “Thiên Thiên, mày lại đi nghịch bẩn ở chỗ nào?”

Husky cũng bất chước Mễ Tinh cúi đầu xuống, một người một chó cứ yên lặng như thế, đáng vẻ chuẩn bị nghe dạy bảo.

Mày Tiêu Cố giật giật, anh gơ tay gỡ hết mấy chiếc lá trên đầu Mễ Tinh xuống: “Xe này là của Lâm Tịnh Dung? Em cưỡi xe cho chó kéo, đi biểu diễn xiếc ở đâu vậy?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố nhìn vẻ thảm hại của cô, cũng không buồn dạy nữa, dẫn một người một chó quay về nhà.

Mễ Tinh rửa mặt sạch sẽ xong, cô thay bộ đồ bẩn ra rồi mặc quần áo ngủ. Tiêu Cố kéo cô ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, kiểm tra vết thương cho cô.

Trong lòng bàn tay cô bị mấy vết xước, to có nhỏ có, đầu gối cũng bị trầy, còn hơi hơi rướm máu. Anh cau mày, vén ống quần Mễ Tinh lên, dùng bông gòn có thấm rượu thuốc lau vết thương.

Vừa đụng tới da, đối phương đã hét lên rồi rút chân mình lại: “Ôi không, đau quá!”

Tiêu Cố nắm chặt mắt cá chân của cô, cười lạnh: “Còn biết đau? Anh để em dắt chó đi dạo, em dắt thành cái dạng này?”

Tự biết mình đuối lý, cô ngậm miệng, cúi đầu tự an ủi.

Ngoài miệng thì Tiêu Cố nói móc, nhưng trong lòng vẫn sợ làm cô đau, thối thối trên đầu gối cô, lúc xuống tay nhẹ nhàng hơn không ít: “Cố chịu một lúc”.

“Vâng”. Anh dùng rượu thuốc, Mễ Tinh đau đến hít mũi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

“Anh phát hiện trí tưởng tượng của em cũng phong phú thật đấy, để Thiên Thiên kéo xe đạp chở mình, kiểu nhân rồi thế này anh còn chưa từng thử xem đâu đây.”

Mễ Tinh: “...”

Cô tức giận bùng nổ, không còn ngậm miệng như trước nữa: “Không phải nó là chó chuyên kéo xe trượt tuyết sao? Xe trượt tuyết còn kéo được huống chi chỉ là chiếc xe đạp?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô một lúc: “Chỉ tiếc là tay nghề của em quá kém.”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố xử lý xong chân trái của cô, anh cầm lấy chân phải, đổi một miếng bông khác: “May là chỉ té một chút thôi, nếu là...”

Nói đến đây thì ngừng lại, Mễ Tinh lí nhí nói: “Em cố tình tìm một đoạn đường vắng.” Điều cơ bản này cô vẫn biết. “Có điều nói đi cũng phải nói lại, sao anh lại ở đó?”

Tiêu Cố cười cười: “Sao, em còn định lừa anh hả?”

Mễ Tinh hừ một tiếng, không trả lời. Tiêu Cố nói: “Anh làm xong chuyện thì chạy thẳng về nhà, từ xa thì thấy chuyện nên thấy.” Lúc thấy người cô thê thảm và lem luốc, anh còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, thiếu chút nữa cô đã hù chết anh.

Xử lý xong xuôi vết thương trên chân cô, Tiêu Cố tiếp tục với vết thương trên tay, bởi vì chà mạnh trên đất, vết thương ở lòng bàn tay sâu hơn ở trên chân một chút, thậm chí còn có gai đâm phải.

Lúc Tiêu Cố gấp mảnh cây xong xuôi, Mễ Tinh đã nước mắt lưng tròng.

“Đau quá đi...”

Mễ Tinh theo phản xạ rút về, Tiêu Cố nắm tay cô không buông: “Sẽ xong nhanh thôi, đừng lộn xộn.”

Nước mắt Mễ Tinh thi nhau chảy xuống, lòng bàn tay lan ra từng con đau rất buốt, sau này cho dù Tiêu Cố có đồng ý, cô cũng nhất quyết không để Cầu dẫn kéo mình đâu.

Lúc Mễ Tinh đang thổi thổi phù phù vào bàn tay, Tiêu Cố đã cầm một túi xoài khô tới đưa cô, kéo husky ra ngoài: “Anh mang Thiên Thiên đi trung tâm tắm rửa, em nghỉ ngơi một chút, lát anh về ăn cơm trưa với em.”

“Vâng”. Mễ Tinh cắn một miếng xoài khô, cảm nhận mùi vị thanh thanh của nó, dần quên đi đau đớn.

Nửa giờ sau Tiêu Cố mới trở về, trên tay còn xách một đồng túi lớn nhỏ.

Mễ Tinh ngửi ngửi, là mùi com. “Anh mua gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Hôm nay anh không kịp nấu com nên ghé quán mua vài món mang về.” Tiêu Cố đặt hộp com lên bàn, anh lấy ra thêm mấy miếng băng cá nhân, “Đưa tay cho anh”.

Mễ Tinh ngoan ngoãn đưa tay ra, Tiêu Cố xé một miếng băng đặt nhẹ trên vết thương của cô: “Mấy ngày này nên tránh đụng nước đấy.”

“Vâng”. Mễ Tinh nhìn lòng bàn tay của mình, băng cá nhân màu hồng, trên mặt còn có hình con thỏ, “Cái băng cá nhân này đáng yêu ghê!”

Tiêu Cố cười cười, tiếp tục dán lên vết thương trên đầu gối: “Anh sợ em chê mấy băng dán trong nhà xấu xí quá, nên anh đến tiệm thuốc mua cái này đây chứ.” Nhân viên nói trong băng dán có tẩm thuốc Vân Nam, hy vọng hiệu quả được như tiệm thuốc nói.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn anh: “Này nha, không ngờ anh lại là người tỉ mỉ thế này.”

Tiêu Cố cười với cô: “Ai bảo anh nuôi công chúa nhỏ làm chi.”

Mễ Tinh không nhịn được cười theo.

Lúc vết thương trên người Mễ Tinh đã xử lý xong xuôi, Tiêu Cố mới cầm túi com đặt lên bàn ăn trong phòng bếp: “Đừng ngồi mãi trên sô pha, tới ăn com đi.”

Mễ Tinh ngửa đầu nhìn anh, giang hai tay ra nói: “Chân em bị thương không nhúc nhích được, anh ôm em qua đi.”

Tiêu Cố: “...”

Xem ra anh còn chưa chu đáo đủ đầy nhỉ.

Anh đứng bên bàn nhìn Mễ Tinh một hồi rồi tới ôm cô lên. Tay Mễ Tinh vòng qua cổ của anh, ánh mắt cong cong.

Tiêu Cố nhìn cô, hết cách, anh cười nói: “Chờ lát nữa có phải em sẽ nói tay mình cũng bị thương, không bung com được, cần anh đút cho em?”

Mễ Tinh nhướn mày cười nói: “Chúc mừng anh, nhận thức về cuộc sống nuôi cô công chúa nhỏ đã tiến thêm bước mới.”

Chương 44: Chương 43

Sau khi chăm sóc cho cô công chúa nhỏ com nước xong xuôi, Tiêu Cố mang xe đạp đến trả Lâm Tinh Dung, còn dặn dò cô nếu Mễ Tinh có mượn cứ từ chối thẳng thừng, sau đó gọi điện thoại cho anh.

Mặc dù nghe cái hiểu cái không nhưng Lâm Tinh Dung vẫn gật đầu đồng ý từng cái một.

Sau khi ngã lộn nhào một cái, Mễ Tinh cũng đang hoảng không ít, hai ngày nay cô vẫn ngoan ngoãn nhận nhiệm vụ dẫn Husky đi dạo.

Hoa viên Nam Thành có một tiệm cắt tóc, thiết bị thì cực kì cao cấp, mỗi ngày dẫn chó đi ra ngoài dạo chơi, Mễ Tinh đều đi phải đi qua cửa tiệm này. Rốt cuộc hôm nay cô cũng dừng trước tiệm, nhìn xuyên qua cửa sổ bằng kính vào bên trong.

Mễ Tinh nhớ ra cũng đã lâu rồi cô không hề làm tóc, tiện tay cầm một nhúm tóc lên nhìn thử, dài ra rồi, chẻ ngon nữa.

Còn một ngày nữa là năm mới, Mễ Tinh muốn đưa Cầu đàn về, sau đó quay lại đây làm kiểu đầu thật đẹp. Tươi tắn chào năm mới.

Quyết định vậy xong, Mễ Tinh dắt Husky về nhà, nhịp bước cũng nhanh hơn khi nãy.

Sau khi dẫn Husky về nhà, Mễ Tinh xách túi xuống lầu ngay.

Số người làm tóc trong tiệm bây giờ không đông lắm, một anh chàng gội đầu mang tạp dề nhiệt tình dẫn cô đi. Phòng gội đầu có khoảng năm sáu giường để người ta nằm gội, Mễ Tinh chọn một chỗ trống rồi ngồi lên. Anh chàng gội đầu buộc khăn lông sau phần gáy cho cô, một nhân viên đang gội đầu cho khách ngay bên cạnh còn mặt mày huyết sắc, khuôn mặt anh ta cũng bỗng dưng ửng đỏ.

Mễ Tinh không biết những chuyện kia, cứ thế nằm thẳng xuống. Anh chàng gội đầu mở nước nóng, vừa thử nhiệt độ vừa hỏi cô: “Nhiệt độ này đã được chưa quý khách”.

“Được rồi”. Mễ Tinh đáp.

“Vâng”. Anh chàng nọ bắt đầu gội đầu cho cô theo trình tự, Mễ Tinh cũng nhắm mắt dưỡng thần. Giữa chừng anh ta còn hỏi có cần dưỡng tóc không, cô cũng đồng ý luôn.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung bần bật, Mễ Tinh mở mắt lấy nó ra, là Tiêu Cố gọi tới.

“Sao thế ạ?”

Cô ngồi dậy nghe máy, giọng Tiêu Cố vang lên từ tai nghe: “Em đang ở đâu vậy?”

“Em gội đầu ở ngay dưới lầu thôi, phải mất một lúc nữa.”

“Gội đầu?” Tiêu Cố im lặng một lát rồi khẽ ừ một tiếng, “Đồ ăn trong tủ lạnh hết rồi, anh xuống mua thức ăn trước nhé.”

“Vâng ạ”. Bởi vì đang gội đầu, Mễ Tinh cũng không nói gì nhiều, trực tiếp cúp máy. Tiêu Cố nhót Husky đang lanh chanh muốn chạy, một mình đi ra ngoài.

Muốn tới khu bán thức ăn sẽ phải đi qua chỗ Mễ Tinh làm đầu, lúc ngang qua cửa tiệm, sau cửa sổ thủy tinh, anh nhìn thấy Mễ Tinh đang nằm bên trong đó. Anh suy nghĩ một chút, vẫn đi vào.

Mễ Tinh đã gội đầu xong rồi, nhân viên nọ đang massage đầu cho cô.

“Đã đủ mạnh chưa cô? Có đau không ạ?” Anh ta quan tâm hỏi, nghe giọng rất dịu dàng.

Mễ Tinh nhắm mắt đáp: “Tôi không biết nữa, thoải mái lắm”.

Chân mày Tiêu Cố nhăn càng chặt.

Anh chàng nọ xoa bóp thêm mấy cái, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vành tai của Mễ Tinh, xoa xoa hai cái nơi dái tai: “Có cần lấy ráy tai không?”

“Không cần”. Mễ Tinh còn chưa kịp lên tiếng, giọng của Tiêu Cố đã chen ngang cướp lời.

Mễ Tinh và anh chàng gội đầu sững cả người, cô mở bừng mắt ra, thấy khuôn mặt Tiêu Cố có vẻ đầy khó chịu đang đứng một bên rồi nhìn cô chăm

chấp.

Cô ngược mắt, hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố đáp: “Anh xuống mua thức ăn, vừa khéo đi qua đây”

“Ừm...” Mễ Tinh thu tầm mắt.

Ánh mắt tò mò của mấy người đang gọi đầu cũng chuyển hết sang đây, nhân viên nọ cũng cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

Tiêu Cố đứng một bên, nhét hai tay vào túi quần: “Phải gọi bao lâu?”

Mễ Tinh nói: “Xong ngay đây mà.”

Ánh mắt Tiêu Cố dời đến chàng nhân viên đang gọi, anh chàng đó giật mình nói theo: “Gọi thêm một lát nữa là xong.”

May là tóc Mễ Tinh không dài, anh ta nhanh chóng gọi lại qua cho cô, lấy khăn lông bọc tóc.

Mễ Tinh được đưa sang chỗ sấy, rốt cuộc người kia mới nhẹ nhõm thở phào.

Đồng nghiệp vừa huyýt sáo lúc nãy cũng trêu đùa anh ta: “Khó lắm mới có một khách hàng xinh đẹp, quả nhiên là có bạn trai rồi.”

Anh gọi đầu: “...”

Đồng nghiệp an ủi vỗ vỗ vai anh ta: “Đừng nghĩ nhiều, bạn trai cô ấy cao ráo đẹp trai đến thế mà, lại còn quan tâm người ta nhiều như vậy, không đùa được đâu.”

Anh gọi đầu: “...”

Anh phải đi nói với quản lý, không thể làm chung với tên này được nữa.

Mễ Tinh ngồi trước gương sấy tóc, Tiêu Cố cũng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô. Thợ cắt tóc một tay cầm máy sấy, một tay luồn qua mái tóc cô: “Anh chàng đẹp trai bên cạnh là bạn trai cô hả?”

Mễ Tinh gật đầu: “Vâng.”

“À” Thợ cắt tóc nhìn Tiêu Cố mỉm cười đầy hàm ý, lại hỏi Mễ Tinh thêm một câu: “Phải cắt thế nào đây?”

Mễ Tinh vốn định sửa kiểu đầu một chút, nhưng nhìn mặt Tiêu Cố đã thoith đến thế rồi, phải tóc chiến tóc thắng thôi: “Vâng, anh cắt bớt đoạn tóc chẻ là được.”

“Được”. Thợ cắt tóc sấy khô xong thì lấy kéo và lược, thành thạo sửa đuôi tóc cho cô.

Chưa đến hai mươi phút đã hoàn thành công việc. Lúc cô đi tính tiền, cô gái ở quầy nhất quyết khuyến mãi cho cô một tấm thẻ hội viên, Mễ Tinh lại nghĩ không bao lâu nữa mình đã dọn sang khu Khải Thụy ở rồi, đành từ chối người ta.

Đi ra từ tiệm làm đầu, Tiêu Cố không nói câu nào hằm hằm đi theo sau lưng cô. Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn anh thử, tiến lại kéo kéo cánh tay kia: “Anh đang giận gì à? Em chỉ gọi đầu thôi chứ mấy.”

Tiêu Cố nhìn thẳng vào mặt cô: “Em không biết gọi đầu là cử chỉ thân mật lắm sao hả?”

Mễ Tinh đáp ngay: “Hừ, nói cứ như anh chưa từng để mấy em gái gọi đầu gọi cho mình vậy”.

Tiêu Cố giật giật khóe miệng, không nói gì.

Lần này Mễ Tinh lại nhúu mày không vui: “Anh không nói gì là thừa nhận phải không? Mấy cô bé gọi đầu sò soạn hết rồi sao, anh còn không biết xấu hổ mà nói em nữa đấy.”

Tiêu Cố chột phi cười: “Vậy sau này anh chỉ tìm con trai gọi đầu thôi, còn em chỉ được tìm con gái”.

Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi đáp lại: “Không, em thích trai gọi đầu.”

Nụ cười trên miệng Tiêu Cố như vụt tắt.

Mễ Tinh nói tiếp: “Con trai gọi đầu rất nhẹ nhàng...” Cô liếc nhìn sắc mặt u ám của Tiêu Cố, cười lên, “Sau này nếu em muốn gọi đầu, anh gọi đầu cho em có được không?”

Tiêu Cố: “...”

Hóa ra là chờ anh kia đấy.

Mề Tinh thấy anh không nói gì, cô lại nói: “Nếu anh không muốn thì em đành đi tìm người ta vậy”.

Tieu Cố đang cúi đầu bực bội cũng bật cười, cong môi nhìn sang cô: “Tuân mệnh, công chúa nhỏ”.

Mề Tinh vui vẻ cười.

Tieu Cố kéo tay cô, cùng nhau đi về khu chợ bán đồ ăn: “Nhưng mà phải chờ nhà bên sửa xong mình mới chuyển sang được. Bên kia là nhà mới, sửa sang sẽ đẹp hơn, nhưng lúc này anh thấy kỹ thuật nhân viên bình thường quá”.

Mề Tinh ồ một tiếng.

Tieu Cố nói thêm: “Lần sau anh dẫn em tới quán cắt tóc mà anh thường hay tới, mặc dù cửa tiệm đó không to, nhưng mà nhân viên thì rất giỏi, có thể nhờ bà chủ tới gội đầu cho em”.

“Hay lắm”.

Hai người vừa nói vừa đi tới khu chợ, rất nhiều tiểu thương ở đó quen Tieu Cố, thấy anh dẫn một mỹ nữ vào, tất cả mọi người đều tranh nhau trêu chọc.

Đi dạo một vòng quanh khu chợ, nguyên liệu mua được chẳng bao nhiêu, nhưng mà ai ai cũng biết ông chủ Tieu mới có bạn gái xinh đẹp đấy, còn là hết muốn được uống rượu mừng.

Sau khi đi ra khỏi chỗ này, mặt Mề Tinh cũng đỏ rực cả lên, Tieu Cố ở bên cười vui vẻ: “Tiệm mình toàn chọn đồ ăn trực tiếp từ đây cả, cho nên mọi người cũng có quen biết nhau, nói chuyện mới thoải mái như thế, nhưng mà da mặt em cũng mỏng quá đi mất”.

Mề Tinh oán hận trừng mắt nhìn anh: “Anh tưởng ai cũng mặt dày như anh chắc”.

Tieu Cố bật cười kéo cô về nhà.

Bởi vì phải đợi Mề Tinh một lúc ở trong tiệm làm đầu, thế nên khi bắt đầu nấu cơm cũng đã trễ lắm rồi. Tieu Cố đổ thức ăn cho chó vào chậu của Husky trước, sau đó mới đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu bữa trưa.

Mề Tinh vẫn giống như khi trước, giúp ăn xử lý một vài đồ đơn giản, không bao lâu sau đã dọn món lên bàn.

Mề Tinh ăn cơm được một nửa, dường như cô nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu lên đối diện với Tieu Cố rồi nói: “Đúng rồi, mai là 31 tháng 12 rồi”.

Tieu Cố thắc mắc nhìn lại cô: “Cho nên?”

Mề Tinh vui vẻ nói: “Mai có thể mua được túi phúc Bunny rồi”.

Tieu Cố cầm bát trầm mặc một lúc, khiêm tốn xin chỉ bảo: “Không phải em nói họ bán hết rồi mà?”

“Họ bán xong đồ online ý, nhưng mình có thể đến mua ở cửa hàng”.

“À”. Tieu Cố thuận miệng đáp: “Nếu vẫn còn mua được, sao trước kia em lại đau khổ như thế chứ?”

“Anh không thể hiểu đâu”. Mề Tinh thờ dãi nói với anh: “Hằng năm túi may mắn Bunny bán đắt hàng lắm ấy, toàn là đồ limited mang ra bán nữa kia, cho nên mọi người phải tới sớm một ngày rồi xếp hàng suốt đêm, em đâu thể xếp hàng xuyên đêm được”.

Đuôi lông mày của anh khẽ nhướng lên: “Vậy bây giờ...”

“Giờ có anh rồi”. Tieu Cố còn chưa dứt lời, Mề Tinh đã phản khởi nói luôn.

Tieu Cố: “...”

Mề Tinh mong đợi nhìn anh: “Tối mai anh xếp hàng giúp em, sáng hôm sau em tới đó thay anh”.

Tieu Cố: “...”

Anh đặt bát cơm xuống, nghiêm túc khuyên bảo cô: “Mấy túi đồ may mắn bán rẻ như kiểu này chắc chắn áo quần trong đó chẳng đẹp đâu”.

Mề Tinh lập tức phản bác anh: “Sao đồ Bunny lại xấu được”.

Tieu Cố: “...”

Nói chuyện theo tiêu chuẩn người gốc anh không có cách nào mà đáp trả.

Mề Tinh tiếp tục giải thích thêm: “Túi may mắn Bunny không phải là thanh lý kho hàng đâu, mà là một hình thức tặng doanh thu may mắn, thường toàn đồ mà cửa hàng bán được, nhưng kiểu đáng ít nhất là vẫn mới, hơn nữa họ còn chọn để phối thành một bộ. À còn nữa, để tặng quà cho các fan đã xếp hàng suốt đêm, các cửa hàng bán túi may mắn còn ưu tiên hơn so với mua trên mạng, ngay cả luckybag cũng rất xinh”.

Tiêu Cố: “...”

Cái này là nhất quyết muốn anh xếp hàng rồi.

Anh đặt bát xuống lại cúi đầu trầm mặc, cuối cùng đành cam chịu: “Được rồi, anh biết”.

Mề Tinh hoan hô khẽ một tiếng, nụ cười dần dịu lại, cô hí hóp nhìn chằm chằm Tiêu Cố: “Có khi nào anh xếp hàng một hồi, cuối cùng lại thích một cô bé đứng xếp hàng cùng không, sau đó cùng nhau đi thuê phòng?”

Tiêu Cố: “...”

“Trí tưởng tượng của em lại đột phá nhận thức của anh rồi”. Tiêu Cố cười với cô.

Mề Tinh bữu môi đáp lại: “Đừng có cười, chuyện này đã xảy ra rồi đấy, vào đúng năm ngoái luôn, em thấy trên diễn đàn có một cô than khóc, nói bạn trai xếp hàng mua túi phúc giúp mình, kết quả nửa đêm lại đi thuê phòng cùng một người trong hàng”.

Người mua túi phúc đa số chỉ toàn là con gái, Tiêu Cố lại đẹp trai như vậy, vừa tới đó đã là mục tiêu rồi. Mề Tinh càng nghĩ càng không yên.

Tiêu Cố nhìn co, nhủ mảy buồn cười nói: “Không yên tâm thì em phải tự đi thôi”.

Nghĩ tới đây mắt của anh giật giật, một mình Mề Tinh ở bên ngoài suốt đêm, anh cũng không yên tâm, nói không chừng mới đảo mắt đó đã bị người ta bắt cóc rồi.

Hai người im lặng suốt một hồi, Mề Tinh dứt khoát đề nghị: “Được rồi, tối mai em xếp hàng với anh”.

Cứ thế thì không còn nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 44

Quyết định chuyện mua túi, Mề Tinh cũng nhẹ hết cả lòng.

Buổi chiều Tiêu Cố tới chỉ nhánh lo việc, Mề Tinh ngủ một lát mới nhớ phải dẫn chó ra ngoài, lúc quay về Tiêu Cố cũng gọi điện cho cô, nói là anh phải ở lại cửa hàng bán bạc cùng Lâm Tinh Dung, có lẽ phải muộn lắm mới về, cô hâm bữa trưa lại rồi ăn.

Mề Tinh không chờ anh về nữa, giải quyết bữa tối cho mình và Husky xong, cô tắm tấp xong sớm rồi bò lên trên giường, ôm máy tính lướt mạng.

Xem xong hai tập phim truyền hình, cô mở weibo ra. Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi cô không vào xem weibo của Chu Nghi Nhiên. Hôm nay nhớ ra lại vào xem xem thử.

Buổi diễn tấu của Chu Nghi Nhiên đã xác định thời gian, buổi đầu tiên nhằm ngày 14 tháng 2 sang năm.

“Aiz...” Mề Tinh than thở, diễn tấu vào hôm Valentine, lãng mạn ghê cơ.

Cô còn đang suy nghĩ, điện thoại bên gối lại rung lên, Mề Tinh cầm lên xem, là Chu Nghi Nhiên nhắn tin.

Đúng là kinh ngạc thật, từ sau hôm giáng sinh họ chẳng liên lạc gì, giờ đột nhiên lại nhìn thấy tên này, không biết sao cô lại hơi lúng túng, cũng có phần chột dạ.

May mà Chu Nghi Nhiên chỉ nhắn cho cô một dòng tin khá ngắn, cô đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào màn hình.

Chu Nghi Nhiên: “Mai em rảnh không? Mai là ngày cuối năm, hiếm khi cả hai chúng ta đều có mặt trong nước, hay là đón giao thừa chung đi ^_^”

Mề Tinh suy nghĩ một lát, trả lời: “Ngại quá, mai em hẹn Tiêu Cố đi mua túi may mắn rồi qwq”.

Chu Nghi Nhiên: “Túi may mắn?”

Mễ Tinh: “Đúng rồi, là túi phúc đầu xuân, phải xếp hàng suốt đêm đó orz”.

Sau khi nhận tin xong, mãi một lúc lâu Chu Nghi Nhiên mới trả lời lại cô: “Anh ta đi xếp hàng với em à? Hai người đang ở cùng nhau sao?”

Lần này đổi lại Mễ Tinh lại suy tư một lúc, sắp xếp lại câu từ: “Vâng ạ, cùng nhau rồi [thò]”.

Từng giây từng phút trôi qua, ngay khi Mễ Tinh những tưởng anh không gửi tin nữa, điện thoại di động lại nhận được tin nhắn từ Chu Nghi Nhiên.

“Chúc mừng hai người, mong em sẽ hạnh phúc”.

Mễ Tinh không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình là sao, chỉ có thể nhắn cảm ơn người đó.

“Nhắn với ai thế?”

Tiếng Tiêu Cố thỉnh thoảng vang lên từ phía cửa, Mễ Tinh hốt hoảng bắt giác ngẩng đầu lên: “Không, không ai cả ạ, anh về bao giờ?”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em cầm di động chăm chú quá, anh vào mà cũng không biết nữa”.

Mễ Tinh hoảng hốt vội vàng thoát khỏi tin nhắn của Chu Nghi Nhiên, không ngờ sau đó trên màn hình lại hiện ra weibo của người kia, cô cuống cuống thoát hết.

Tiêu Cố thấy cô mờ ám như vậy cũng không nói thêm gì, anh đi tới tủ quần áo lấy đồ, vào phòng tắm rửa.

Mễ Tinh khẽ thờ phào, bò ra khỏi chăn đi tới cửa phòng tắm, hỏi anh: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Vừa nãy cô có nhìn đồng hồ, đã qua chín giờ rồi.

Tiếng Tiêu Cố vang lên cùng tiếng nước rào rào: “Ăn trong cửa hàng”.

“Vâng”. Cô đáp rồi hỏi tiếp: “Hai người bàn gì vậy, bàn lâu ghê”.

“Chuẩn bị một số thủ tục tách cửa hàng, phải bàn giao công việc bên này nữa”.

“Ồ”. Mễ Tinh lại đáp, sau đó cô quay về trong chăn. Khi Tiêu Cố tắm xong đi ra ngoài, cô đã cất máy tính ngồi trên giường chờ ra.

Anh đi tới đặt tay hai bên cô, nghiêng người hôn lên môi người nọ. Nụ hôn trần trọc rơi xuống xương quai xanh của cô, đến khi đó cô mới giật mình đẩy tượng trưng một cái.

Tiêu Cố đã hoàn toàn phủ xuống trên người cô, anh hơi ngước mắt nhìn lên, đôi đồng tử đen láy ngập tràn đầy ham muốn: “Sao nào, em thì được sai anh, còn anh không được đòi thù lao nữa hả?”

Mễ Tinh: “...” Cô còn chưa nói gì, Tiêu Cố đã cúi đầu hôn lên người của cô.

Định giãy giụa cái nữa, nhưng Mễ Tinh sao có thể ngăn nổi cảm giác lan tràn trong cơ thể, hai tay mềm nhũn đặt trên ngực Tiêu Cố, dần dần lại vô thức đưa lên vòng cổ anh.

“Ừm, anh nhẹ chút...” Tiếng Mễ Tinh dịu dàng như dòng nước, mặc dù không còn đau giống như lần đầu tiên, nhưng cô vẫn khó mà chịu được sự xâm lược mạnh mẽ của người này.

Động tác của Tiêu Cố hơi dừng lại, vùi đầu bên tai cô nói nhỏ: “Anh sẽ cố... nhưng mà chuyện đó, có lúc anh cũng không khống chế được”.

“Bình thường giọng nói của anh đã gọi cảm lắm rồi, lúc này đây lại giống như bóng đêm đen hun hút, mê người. Lòng Mễ Tinh như bị chiếc lông chim đào qua ngứa ngáy, cô vô thức khẽ hừ lên hai tiếng.

Ánh mắt Tiêu Cố càng trầm hơn, bắt đầu công thành chiếm đất thêm lần nữa.

Sau khi kết thúc lần chiến sự hân hoan vui vẻ, Mễ Tinh nằm gọn trong lòng anh khẽ kháng thờ dốc.

Tiêu Cố vén mái tóc dính bên đôi gò má ướt mồ hôi, thấp giọng nói: “Vừa nãy nhắn tin cho ai đấy?”

Mễ Tinh không còn sức mà suy nghĩ cái gì, thốt lên ba chữ: “Chu Nghi Nhiên...”

Sắc mặt Tiêu Cố thoáng đen đi, có lẽ cô cũng cảm giác được không khí xung quanh như chìm xuống, Mễ Tinh mở mắt ra nhìn anh: “Em nói với anh ấy em ở bên anh rồi”.

Khuôn mặt Tiêu Cố như ảm ảm chuyển mây, anh khom lưng hôn lên mặt cô một cái, bảo: “Hừm, nếu đã nói rõ với anh ta rồi thì sau này không cần liên lạc nữa”.

Bây giờ Mễ Tinh cũng tỉnh táo hơn rồi, cô ngước mắt nhìn Tiêu Cố bất mãn hừ hừ: “Thế anh và chị Dung Dung còn chuyện trò lâu thế”.

Mắt Tiêu Cố hơi thay đổi, anh khẽ cười thành tiếng: “Anh nói chuyện trong tiệm với cô ấy mà”.

Lời giải thích này càng khiến Mễ Tinh bất mãn hơn: “Không phải anh nói em là bà chủ hả, sao lại bàn với chị ấy?”

Tiêu Cố khẽ cười xoa xoa nhẹ đầu cô: “Anh bàn em có hiểu được không?”

Mễ Tinh: “...”

Cô cảm giác mình đã bị khinh thường sâu sắc: “Sao mà không hiểu chứ, em đã học đại học xong rồi mà, khả năng học hỏi cũng phải có chứ lị”.

“Yên tâm, sau khi chi nhánh sửa sang xong, em sẽ bận rộn rồi”. Tiêu Cố trở mình đè lên người cô hôn.

Khi Mễ Tinh giật mình nhận ra mình lại sắp thất thủ, cô vội vàng phản kháng kéo môi lưỡi mình ra: “Sao lại nữa? Không phải mới một lần rồi mà?”

Tiêu Cố cười nhẹ nhìn cô: “Ai nói với em mỗi ngày chỉ được làm một lần?”

Mễ Tinh: “...”

Hỏi thế đương nhiên sẽ bối rối. Mặc dù trong lòng cô rất không vừa ý với Tiêu Cố, nhưng chưa gì xúc cảm đó đã đánh bại ý chí của cô rồi, cứ thế, con thỏ nhỏ bị ăn vào bụng thêm lần nữa.

Hôm sau, khi... tỉnh lại, cả người Mễ Tinh đều ê ẩm. Con husky sủa gâu gâu ngoài cửa, Mễ Tinh cầm điện thoại nhìn xem, đã qua thời gian dắt nó đi dạo rất lâu rồi.

Cô suy tư một lúc rồi hét về phía cửa: “Cầu đàn, đừng kêu nữa, chủ nhân của mày làm nhiều việc ác quá, sáng hôm nay mày không được đi đâu”.

Husky: “...”

Tại sao toàn là nó bị thương.

Rốt cuộc ngoài cửa cũng yên tĩnh, Mễ Tinh nhắm mắt mơ màng ngủ. Mở mắt ra lần nữa là do Tiêu Cố đánh thức cô, anh một bên giường, Husky cũng leo đèo cạnh anh, ngoác đuôi phe phẩy nhìn Mễ Tinh.

Mễ Tinh đảo mắt, chẳng lẽ vì sáng nay cô không dẫn Cầu đàn đi tản bộ, nó mới theo chân cáo trạng với chủ nhân?

Tiêu Cố nhìn cô một lúc rồi cười nói: “Được rồi, dậy ăn cơm nào, em không đói bụng sao?”

“Đói...” Mễ Tinh mềm nhũn đáp, Tiêu Cố kéo cô ra khỏi chăn rồi nói: “Anh làm xong cơm trưa rồi, rửa mặt rồi ra ăn”.

“Vâng”. Mễ Tinh định mặc áo quần nhưng lại hờn giận vất hết qua một bên: “Cả người em mỏi quá, anh mặc cho em”.

Tiêu Cố: “...”

“Anh thấy em nên rèn luyện nhiều hơn nữa, tố chất cơ thể kém quá”. Tiêu Cố nói thế nhưng vẫn cầm áo len trùm lên đầu cho cô.

Ăn cơm xong, cuối cùng Mễ Tinh cũng thấy thoải mái hơn một chút, nghĩ đến chuyện phải xếp hàng suốt đêm, cô đưa cô đi dạo về thì trau chuốt lại mình.

Tối nay sẽ gặp rất nhiều con gái đấy, nhất định phải đẹp hơn người ta.

Trang điểm trang phục xong xuôi, Tiêu Cố cũng vừa về đúng lúc. Mễ Tinh mặc một chiếc áo bông màu trắng phối với phần chân váy, đi tới xoay người cho Tiêu Cố nhìn xem, sau đó còn hí hóp hỏi anh: “Anh thấy em thế nào?”

Tiêu Cố nhìn kĩ vài lần, khoe miệng đượm nét cười đáp lại cô: “Hình như tăng cân hơn một chút”.

Mễ Tinh: “...”

Anh có phải là bạn trai không thế?

Cô kiềm chế kích động muốn đập vào chân anh, trừng mắt giận dữ: “Em dùng màu mắt Alice anh tặng hồi Giáng sinh mà, anh không nhận ra sao?”

Tiêu Cố: “...”

Anh thấy mới lạ đó.

Nhưng mà anh vẫn hiểu chuyện gật gật đầu: “Ừ, hèn gì anh thấy hôm nay em xinh hơn”.

Mề Tinh chun mũi với anh, không tin nổi. Một lát sau cô lại không yên tâm: “Em lên cân thật à?”

Mấy ngày qua Tiêu Cố nuôi quá tốt, cho dù lên cân thật cũng không phải không thể.

Tiêu Cố néo néo mặt của cô: “Không hề, em thon thả lắm”.

Mề Tinh nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh, quyết định hôm nay phải mua một cái cân điện tử.

Bởi vì buổi tối có kế hoạch ra ngoài, hai người không ở nhà ăn cơm, Tiêu Cố lái xe chở Mề Tinh đến thẳng trung tâm thương mại Ánh Sao.

Quầy chuyên bán Bunny ở trung tâm thương mại Ánh Sao là cửa hàng lớn nhất thành phố A, số lượng túi may mắn cũng được bán nhiều nhất, 1500 cái, vì thế Mề Tinh mới lựa chọn chỗ này.

Nhưng mà mặc dù số lượng túi rất nhiều, nhưng người xếp hàng càng nhiều hơn, vì thế họ phải tới sớm mới chọn được chỗ tốt.

Ăn tối ở trung tâm Ánh Sao, Mề Tinh và Tiêu Cố nhân tiện đi dạo trong cửa hàng. Lúc này họ đã hỏi bảo vệ, bây giờ không cho phép xếp hàng, dù có đứng cũng sẽ bị đuổi đi.

Đi dạo đến gần bảy giờ rưỡi, người bên ngoài cũng bắt đầu tụ tập, Mề Tinh nhanh chóng kéo Tiêu Cố ra ngoài.

Trước quảng trường ở trung tâm thương mại Ánh Sao đã giăng đường ranh giới, ngoài túi phúc Bunny, mấy thương hiệu khác cũng bán túi may mắn, nhất định sẽ có rất nhiều người, xe cảnh sát cũng huy động tập trung thêm mấy chiếc.

Mề Tinh nhìn qua, hàng xếp ngoài kia không tới một trăm người, cô vui vẻ kéo Tiêu Cố đi qua.

“Em đứng đây trước chờ anh nhé”. Đưa Mề Tinh tới vị trí xếp hàng, Tiêu Cố quay lại bãi đỗ xe, “Anh đi lấy ít đồ, sẽ quay lại ngay thôi”.

“Vâng”. Mề Tinh nhìn bóng lưng của anh, không yên tâm gọi lại: “Anh nhanh chút nhé”.

“Ừ”.

Hơn mười phút Tiêu Cố mới trở về, trên tay còn cầm một túi lớn. Mề Tinh tròn mắt nhìn đồ trong tay anh: “Đây là gì ạ?”

Không chỉ có cô, mấy cô bé đang xếp hàng xung quanh cũng tò mò nhìn tới.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiêu Cố lấy hai cái ghế xếp và một tấm thảm lông dê, một cái bình nước lớn và vô số đồ ăn vặt.

Mề Tinh sợ ngây người: “Anh chuẩn bị đầy đủ ghê ha...”

Tiêu Cố cười cười: “Còn mạt chược nữa, chơi không?”

Mề Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 45

Tiêu Cố thật sự lấy mạt chược ra.

Anh mang bộ mạt chược nhỏ, Mề Tinh nhìn theo, mở hộp mạt chược ra là một bàn vuông nhỏ.

Đứng sau hai người là một than niên, cũng đi theo bạn gái đến xếp hàng, thấy hai người lấy bàn mạt chược ra, lập tức đi đến nói muốn chơi cùng.

Mề Tinh nhìn mắt người ngồi xuống tấm thảm, lấy bàn mạt chược ra, cảnh sát đứng đầy ở đây, mấy người tụ tập có được không vậy?

Tiêu Cố ngồi đối diện chàng trai kia, bắt đầu xào bài. Mạt chược là trò chơi có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người xa lạ. Vì thế, Tiêu Cố rảnh rỗi hàn huyên: “Cậu cũng đi xếp hàng với bạn gái à?”

Chàng trai kia gật đầu, cảm thán: “Đúng ạ, cô ấy cứ lèo nhèo đòi mua, em cũng không dám để cô ấy đứng một mình suốt đêm! Anh thấy trời đông giá rét như thế này...” cậu ta vừa nói vừa xếp bài. “Mỗi năm chỉ có một lần, việc nhỏ ấy mà.”

“Cũng phải.” Tiêu Cố gật đầu cười, cũng bắt đầu xếp bài trước mặt.

Một em gái đứng trước thấy bọn họ chơi bài, cũng xúm lại: “Hai anh đẹp trai, cho em xin một suất với?”

“Được.” Tiêu Cố chưa nói gì, chàng trai kia đã đồng ý rất sáng khoái. Em gái kia được cho phép lập tức ngồi xuống tám thăm, xếp bài. Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tĩnh đứng đằng sau, hỏi cô: “Ba người thiếu một chỗ, em chơi không?”

Mễ Tĩnh cười: “Em á? Em không chơi đâu.”

“Không chơi thật sao?” Tiêu Cố ngược mắt nhìn Mễ Tĩnh, ánh mắt kia rất bất ngờ.

Mễ Tĩnh bĩu môi, nói: “Không chơi thì sao? Đi ba nước em đã chết rồi.”

Tiêu Cố cảm lòng không được, cắn môi: “Không sao cả, anh dạy em.”

Mễ Tĩnh: “...”

Ai bảo cô muốn học cách chơi thế?

Âm thanh mặt chược lại hấp dẫn một cô em nữa, một bàn bốn người hợp đủ. Mễ Tĩnh rời khỏi ghế xếp, ra đằng sau Tiêu Cố nhìn anh đánh, dù cô không hiểu trò này, nhưng ai thắng ai thua vẫn xem được.

Từ ván đầu tiên đến giờ, Tiêu Cố toàn thắng.

Chàng trai ngồi đối diện nhìn anh, không chịu được, hỏi: “Bình thường anh không tìm được người chơi mặt chược cùng à ???”

Tiêu Cố mỉm cười, đẩy quân bài trên tay xuống: “Tự. Chạm.”

Chàng trai kia: “..”

Một vị cảnh sát tuần tra đi đến, giơ tay gõ lên bàn mặt chược của họ: “Làm cái gì đấy, thanh thiên bạch nhật tụ tập đánh mặt chược?”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô muốn nói, bắt bọn tôi đến đồn cảnh sát đi!

Chàng trai kia ngẩng đầu nhìn vị cảnh sát, cọt nhả nói: “Thưa ông, chúng tôi không chơi tiền, sao gọi là tụ tập được. Anh xem, đêm dài đằng đẵng, chúng tôi chỉ tìm trò chơi giết thời gian thôi.”

Vị cảnh sát đáp: “Đêm dài đằng đẵng thì về nhà ngủ, tới đây làm quái gì, chỉ tổ tăng việc cho chúng tôi.”

Chàng trai cười hihi: “Nếu không phải vì bạn gái tôi đã chẳng đến mua, bảo cái trung tâm này đừng bán nữa, tôi giờ hai tay tán thành!” Sau đó, chàng trai ăn trọn một chường từ bạn gái.

Chàng thanh niên xoa xoa đầu bị đánh, cười nói với cảnh sát: “Ah thưa ông, chúng tôi thật sự không chơi bài đen đâu, anh xem, tôi ngồi đối diện một thần bài đây này, anh ta thắng mãi mà tôi có mất đồng nào đâu?”

Vị cảnh sát nhìn nữ sinh ngồi đằng sau, nói với cô ấy: “Thằng nhóc này là bạn trai cháu à? Hành xử thế này, cháu xem kĩ lại đi.”

Mấy thanh niên ồn ào đều có vẻ thuần lương thành thật, vị cảnh sát không để ý đến vị thanh niên nữa, nhìn về phía Tiêu Cố: “Cháu xem, chàng trai này, trầm ổn, thảo nào mấy cô gái ở đây đều nhìn nó.”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tĩnh: “...”

Chàng trai kia: “...”

May mà vị cảnh sát không khen anh là thần bài.

Vị cảnh sát dặn dò bọn họ mấy câu rồi cũng đi, Mễ Tĩnh nhìn trong hàng người dài dằng dặc, phát hiện quả nhiên không ít em gái đang nhìn trộm Tiêu Cố, xì xầm, thảo nào mấy cô gái ở đây đều nhìn nó.

Cô cười thầm trong lòng, may mà hôm nay cô cũng đi theo, nếu không không biết Tiêu Cố đang bay nhảy với cô em nào rồi.

Sau khi cảnh sát đi, họ lại bắt đầu chơi mặt chược, vẫn là Tiêu Cố thắng hết. Đánh xong một vòng, anh cầm bình nước bên cạnh rót cho Mễ Tinh một cốc, uống cho ấm người, cô gái ngồi đối diện nhìn thấy cảnh đó, bấm vào tay bạn trai mình: “Em cũng muốn uống nước nóng.”

Chàng trai: “...”

Anh ta u oán lườm Tiêu Cố và Mễ Tinh, Mễ Tinh suýt nữa phun nước trong mồm ra ngoài.

“Được rồi được rồi, anh đi mua cho em, em đợi nhé.” chàng trai nói xong liền đứng lên, đi đến sạp hàng rong ven đường.

Ở đây bình thường không có nhiều hàng quán như thế, nhưng hôm nay rất nhiều gánh hàng rong đến chiếm chỗ, định kiếm một món tiền cuối năm.

Hơn chín giờ, màn hình lớn ở quảng trường bắt đầu phát truyền hình trực tiếp tiệc cuối năm, mấy người Tiêu Cố chơi bài chán chê, cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiêu Cố và Mễ Tinh ngồi trên ghế xếp, anh sờ sờ áo lông cừu của Mễ Tinh, lại đưa túi đồ ăn vặt sang.

Một em gái dầm đuối nhìn Tiêu Cố, chua xót cầm điện thoại cập nhật weibo: “Cùng xếp hàng suốt đêm mua túi quà, nhưng người ta có bạn trai tuần tú cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, còn tui một thân mình run lên trong gió, người ta riu rít trò chuyện trong trời đông giá rét QAQ, còn tui chỉ thấy thoang thoang hương gà nướng, cây thông Noel, bà ngoại hiền hậu tươi cười...”

Trái ngược lại, Mễ Tinh vừa ăn đồ ăn vặt, vừa tựa vào vai Tiêu Cố nhìn lên màn hình ở quảng trường, không có chút nôn nóng nào như những người cùng xếp hàng: “A, show ca nhạc năm mới này có Cố Tín đúng không?”

“Ừ.”

Mễ Tinh mở to mắt nhìn Tiêu Cố: “Cố Tín đưa Thẩm Thi Thi một tấm vé, để em ấy tới nay đến xem.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em cũng muốn xem à?”

“Nhưng em không có vé.” Mễ Tinh uống một hớp nước nóng: “Thẩm Thi Thi cũng muốn mua túi quà Bunny, em giúp em ấy mua một túi.” Hai người đang trò chuyện, trên màn hình bỗng xuất hiện Cố Tín, không chỉ ở sân khấu, ngay cả trên quảng trường, mấy cô em đều hét lên.

Mễ Tinh hơi ngạc nhiên: “Nhân khí Cố Tín cao thật...” cô nói, rồi cười với Tiêu Cố, “Nhum em thấy giọng anh còn hay hơn Cố Tín, nếu anh cũng đi hát, chắc chắn kiếm được hơn nhiều.”

Tiêu Cố bật cười, nói: “Thôi đi, dù sao ngoài hát ra, anh còn làm được rất nhiều chuyện khác, còn nó ngoài hát ra chẳng làm được gì, anh không cần đá đồ bát com của nó.”

Mễ Tinh nhìn anh không biết xấu hổ, buồn bực cười: “Trai trẻ tự tin nhĩ.”

Tiêu Cố cau mày nhìn cô.

Em gái gần đó lại cập nhật weibo: “Trong hàng có một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình, cho hỏi có báo cảnh sát được không [mỉm cười]”

Điện thoại rung lên báo có tin mới, em gái mở weibo xem: “Chó độc thân nhận mệnh lệnh này! Bảo vệ kỉ thức ăn của chó mới là chuyện chính [mỉm cười]”

Em gái: “...”

Gần 12 giờ, show ca nhạc năm mới cũng dần kết thúc, mọi người nhìn màn hình không chớp mắt, đếm ngược chờ ngôi sao cuối cùng xuất hiện.

Mễ Tinh nín thở nhìn màn hình, Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Em vẫn còn hâm mộ người nổi tiếng à?”

“Tất nhiên rồi, em thích Mạc Thiên vương, em đoán nhất định anh ấy sẽ ra đếm ngược.” Lúc Mễ Tinh nói, mắt không hề rời khỏi màn hình.

Quả nhiên, người dẫn chương trình trên màn hình cũng hô tên Mạc Trấn, trên quảng trường, mấy cô em lại hô hào lần nữa.”

Mễ Tinh như bị không khí này cảm hóa, hưng phấn nói với Tiêu Cố: “Em chưa bao giờ đón năm mới như thế này, cảm giác thật tuyệt! Sang năm chúng ta lại như thế này nhé!”

Tiêu Cố: “...”

Anh cười, xoa đầu Mễ Tinh nói: “Được.”

Fan của Mạc Trấn la hét vui mừng, khi anh hát, mấy em gái ở quảng trường cũng hát theo. Xong một bài, chỉ còn 30 giây, năm nay đã đặt dấu chấm hết rồi.

Trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện chữ số La Mã giảm dần, mọi người đều đếm ngược.

“10, 9, 8,... 3, 2, 1! Chúc mừng năm mới!”

Bong bóng ngũ sắc bay lên bầu trời đêm, trong nháy mắt che hết hội trường. Trên quảng trường, đã có người chuẩn bị pháo hoa, vào thời khắc này đồng loạt bùng cháy.

Cả thế giới đều chúc mừng năm mới.

Mễ Tinh ôm Tiêu Cố, cười nói: “Chúc mừng năm mới.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô, trong mắt ngập ý cười, anh vuốt tóc cô, hôn cô: “Chúc mừng năm mới.”

Những năm mới sau này, cả hai sẽ cùng nhau bước qua.

Nụ hôn này rơi vào mắt không ít cô gái, đã có người kéo tay cảnh sát tuần tra, lòng đầy căm phẫn rú lên: “Anh xem! Bọn họ ngược chó độc thân!”

Cảnh sát: “...”

“Khụ khụ” Tiêu Cố hắng giọng, nghe tiếng họ, “Trong đám đông mà không đứng đắn thế này..”

Mễ Tinh lập tức cúi đầu, nhưng đôi tai đỏ lên đang bán đứng cô.

Tiêu Cố nhìn chàng trai lúc trước, nghĩ định chờ một lát chơi bài tiếp.

Bạn gái chàng trai ấy rất hâm mộ Tiêu Cố và Mễ Tinh, cô cau mày, nhìn bạn trai mình: “Anh xem người ta kia, yêu thương nhau biết bao, hơn nữa, bạn trai người ta còn đẹp trai như thế!”

Chàng trai kia: “...”

Anh ta mấp máy môi, nói với bạn gái: “Hai người ấy vừa nhìn đã biết đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt. Mà ai đang ở trong giai đoạn ấy đều 'anh anh em em' cả, chỉ hận không thể dính luôn vào nhau. Qua hai ba năm nữa, xem họ còn thế không?”

Cô gái cười cười, gật đầu nói: “Anh nói cũng có lý, như anh nói, thì có lẽ cứ hai, ba năm là lại phải đổi bạn trai hả? Lại nói tiếp, chúng ta đúng năm nay là năm thứ ba rồi!”

Chàng trai: “...”

Trai gái yêu đương nồng nhiệt sao không ở nhà hưởng thụ thế giới hai người, lại giữa trời đông giá rét chạy đến trung tâm thương mại mua túi quà?

Anh ân cần đi lên néo vai cô gái, hỏi: “Vợ à, em có lạnh không? Anh đi mua đồ uống nóng cho em, chờ nhé ~”

Vừa nói xong, anh ta đã đi. Tiêu Cố thấy nhiệt độ không khí thấp hơn, cũng đứng lên, nói với Mễ Tinh: “Anh cũng đi mua đồ nóng, em cầm cho ấm tay.”

“Được ạ.” Mễ Tinh vẫy vẫy tay theo anh.

Tiêu Cố và chàng trai kia cùng đi đến một quán nhỏ mua đồ uống nóng, chàng trai thấy anh qua đây, 'hừ' một tiếng: “Nếu hôm nay em cãi nhau với người yêu, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!”

Tiêu Cố kì quái nhìn anh ta, nói: “Nếu anh đây thích đàn ông, cũng sẽ không thích chú.”

Chàng thanh niên: “...”

Ông chủ quán hàng rong nhìn hai người, 'ồ' một tiếng như hiểu chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 46

Tiệc mừng năm mới vừa kết thúc không bao lâu, bọn Tiêu Cố lại bắt đầu chơi mạt chược. Mễ Tinh ở bên cạnh xem hai ván, nhin không nổi dựa vào Tiêu

Cổ ngủ gà ngủ gật.

Cô như thế này, không ảnh hưởng đến tư thế Tiêu Cố chơi bài.

Mãi đến hơn sáu giờ, bàn mặt chược mới đóng, Tiêu Cố đánh thức Mễ Tinh, tự đem túi lớn túi nhỏ đồ đạc dọn dẹp lại, bỏ vào trong xe.

Trung tâm mở cửa vào 8 rưỡi, nhưng mới sáu, bảy giờ, đám người đã rục rịch.

Khi Tiêu Cố ra khỏi bãi đỗ xe, anh tiện đường mua hai phần ăn sáng mang về. Đến 8 giờ, mấy đồng chí cảnh sát ở quảng trường đã tăng cường tuần tra.

Mễ Tinh hơi phấn khích, cầm tay Tiêu Cố, dặn dò: “Showroom Bunny ở tầng hai, cứ đi vào thế này, chúng ta không đi thang máy, mà đi thang bộ.”

Tiêu Cố nhú mày, nhìn cô, hỏi: “Anh phải vào với em á?” anh là một người đàn ông chân chính, tự nhiên chen chúc với đám đàn bà con gái vào mua sắm, cảnh tượng ấy đúng là rung động lòng người.

“Đương nhiên rồi!” Mễ Tinh nói rất chắc chắn, “Anh bảo vệ em, biết đâu em chết trong đám người chen chúc thì sao? Chúng ta ở đây cả đêm, không thể ra về trắng tay được.”

“... Anh thấy chúng ta cứ xếp hàng đi, chẳng sao đâu.”

Mễ Tinh nói: “Showroom bán ra số lượng có hạn, nhớ có người mua một lúc 100 túi thì sao?”

Tiêu Cố: “...”

Sau đó đi bán sì túi quà à?

Anh còn đang suy nghĩ, nhân viên đã mở cửa trung tâm. Đoàn người đợi đã lâu như tội phạm được thả tù, ồn ào náo động tràn vào.

Mễ Tinh dường như làm theo bản năng, kéo Tiêu Cố xông vào trong.

Không biết có phải vì thấy mình không giành được thang máy, hay lo lắng vào thời khắc mấu chốt thang máy sẽ gặp trục trặc hay không, mà số người đi thang bộ như Mễ Tinh cũng không ít.

Khi Mễ Tinh kéo Tiêu Cố vọt lên tầng hai, đã có người xếp hàng trước showroom, nhưng hàng ngũ này di chuyển rất nhanh, đã có cô gái cầm túi quà từ trong đi ra.

Mễ Tinh nhìn túi quà trong tay các cô, màu hồng, một túi lớn, chỗ tay cầm hình tai thỏ, cực cực đáng yêu.

Chưa hết mấy phút, đã đến phiên cô. Cô hào hứng bước vào, rút thẻ, nói như reo mừng: “Cho tôi hai túi quà, cảm ơn ạ!”

Nhân viên công tác không hề nhìn cô, một người phụ trách quẹt thẻ, một người lấy từ thùng đầy túi quà ra hai chiếc túi đưa cô.

Mễ Tinh nhắc túi lên, nặng trĩu, Tiêu Cố nhìn cô cả người mềm nhũn, nhanh tay đón lấy túi quà trong tay cô: “Anh cầm cho.”

Hai người bước đến một băng ghế gần đó, Mễ Tinh chờ không nổi nữa, muốn mở túi quà ngay. Cô chọn bừa một túi, mở túi ra.

Bên trong là một chiếc túi nữa, dùng ruy băng hồng nhặt cột thành nơ bướm, cô tháo nơ bướm, lấy hết quần áo bên trong ra.

Giống như đồ đã công bố trên website chính thức, có một chiếc áo khoác, một cái áo len, một chiếc chân váy, một bộ áo liền váy.

Áo khoác màu đào nhạt, dáng dài, Mễ Tinh ước thử, áo qua đầu gối cô. Áo len và áo liền váy đều màu hồng, có tai thỏ trang trí. Mễ Tinh đặc biệt sung sướng ở chỗ, trong túi vẫn còn quần yếm hình thỏ!

Cô hưng phấn đến nỗi suýt thốt lên: “Em rút được quần bán trong showroom! Cái quần yếm này em nhìn trúng từ lâu rồi!”

Tiêu Cố đứng một bên, nhàn nhạt nhìn: “À.”

Sự nhiệt tình của Mễ Tinh không vì bị anh lạnh nhạt mà tắt mất, cô ôm một đồng quần áo lớn, đi về phía toilet: “Em đi thay quần áo, anh đứng đây chờ em nhé.”

Tiêu Cố: “...”

Hơn mười phút sau, Mễ Tinh mới từ toilet đi ra. Trên người cô đã thay quần áo trong túi, áo khoác ngoài màu đào nhạt, mặc trên người cô làm hai mắt Tiêu Cố sáng rực lên.

“Thế nào?” cô hào hứng chạy tới, xoay một vòng trước mặt Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn cô, nói: “Được, không ngờ em còn hợp phong cách này.” Bình thường thấy Mễ Tinh trắng trẻo dễ thương, không ngờ quần áo thực nữ

thanh tân cũng hợp với cô.

Mễ Tinh cười đắc ý: “Trước đây mẹ em từng nói, em là cái móc treo quần áo, mặc gì cũng đẹp.”

Tiêu Cố cười nhạt: “Mẹ khen em mà em cũng tin à?”

Mễ Tinh: “...”

Sao lại không tin! Mẹ cô nói thật mà!

Tiêu Cố cất quần áo cũ của cô vào túi, dắt tay cô đi đến bãi đỗ xe: “Được rồi, về thôi, giăng co cả đêm rồi không mệt à?”

Mễ Tinh vừa cầm túi quần áo, vừa nói: “Trước đây, túi quà của em đều do tài xế riêng mua hộ, chủ ấy đến showroom trước giờ, cứ đến giờ là mua cho em.” nói đến đây, giọng cô trở nên phấn khích, “Đây là lần đầu tiên em tự mua túi quà, cảm giác thật kích thích, thú vị hơn trước đây nhiều.”

Tiêu Cố mỉm cười nói: “Nếu em nhìn lại đáng về vừa rồi khi em giặt túi quà, em sẽ không nghĩ như thế đâu.”

Mễ Tinh bĩu môi: “Nhìn thế nào?”

Tiêu Cố nói: “Công chúa nhỏ hóa thân thành lưu manh đầu đường xó chợ, đáng tiếc anh không chụp ảnh lại.”

Mễ Tinh: “...”

Cô mà là lưu manh, thì cũng là công chúa có khí chất lưu manh.

Bên ngoài trung tâm có không ít người chực xông vào trong, chen chúc khủng khiếp, Mễ Tinh cố ý đi cửa sau, nhưng người vẫn đông.

Có không ít em gái hai tay hai túi quà, cười nói đi ra ngoài. Đi ngang qua một cửa hàng, Mễ Tinh bỗng quay người hỏi Tiêu Cố: “Vừa nãy anh nhìn cô em kia hả?”

Tiêu Cố bối rối, nghi hoặc nhìn cô: “Cô nào?”

Mễ Tinh nhú mày nói: “Lại còn giả bộ, em gái vừa đi tới ấy.”

Mễ Tinh nhếch môi: “Vừa đi tới có cả một đám”

“Chính là em gái ở giữa, cao gầy nhất, khí chất nhất!” Mễ Tinh nói, hàng lông mày nhíu lại, “Anh không thấy thì sao biết vừa nãy có một đám con gái đi qua?”

Tiêu Cố: “...”

Bởi vì mắt anh quá to chứ sao.

Nhưng Mễ Tinh lại làm bộ dạng tức giận uất ức khi Tiêu Cố lén nhìn mấy cô em: “Mấy người đàn ông các anh đúng là không biết xấu hổ! Đã có bạn gái còn nhìn ngang liếc dọc!”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông tay cô ra, ôm cô vào lòng, xoa xoa tóc cô: “Ngao nào, về ngủ no một giấc, nghỉ ngơi cho tốt, ảo giác sẽ biến mất.”

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47

Về đến nhà, Mễ Tinh lên giường ngủ nguyên ngày. Hôm sau, cô bị Tiêu Cố bắt đến quán giúp đỡ.

Dịp Tết nguyên đán nên lượng khách tăng vọt, không biết giúp gì trong quán, cô đành trở về hàng ngũ nhân viên phục vụ.

Hai ngày này, gần như Tiêu Cố đều ở trong quán, Mễ Tinh mang theo ấm trà không đi nấu nước, trừng mắt lườm anh: “Không phải nói cho em là bà chủ à? Cuối cùng vẫn làm em gái chạy nước.”

Tiêu Cố không đáp, chỉ cười xoa đầu cô.

Trong đại sảnh, một vị khách nữ kéo tay Thẩm Thi Thi, chép miệng, hướng Mễ Tinh nói: “Aida, cô nhân viên kia có quan hệ gì với ông chủ Tiêu thế?”

Thẩm Thi Thi nương theo ánh mắt vị khách nọ, cười híp mắt: “à, đó là bạn gái ông chủ, bà chủ chuẩn mực đấy.”

Vị khách nữ lập tức ôm ngực, như thể chịu đả kích lớn về tâm hồn: “Ông chủ Tiêu có bạn gái sao?”

“Vâng ạ.” Thẩm Thi Thi cười, gật đầu, “Hai người đó rất ngọt ngào, ngược chết Thiên Thiên là chó độc thân.”

Vị khách nữ: “...”

Điều ấy, cô cảm nhận được thăm thía.

Tiết Nguyên đán, không những lượng khách đến quán tăng nhanh, mà tình yêu của ông chủ với bà chủ cũng được lưu truyền với tốc độ bàn thờ.

Tết qua đi, Mễ Tinh rút cuộc cũng khôi phục việc cũ là dắt chó đi chơi, mỗi ngày chỉ cần đưa Cầu Đán ra ngoài, là coi như hoàn thành công việc.

Khi Tiêu Cố xử lý xong chuyện ở chi nhánh mới rồi về nhà, Mễ Tinh đang mặc quần yếm tai thỏ trong phòng khách trên chó. Nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu nhìn, thấy Tiêu Cố đi vào, trong tay còn cầm bông hoa hồng.

Mễ Tinh tròn mắt nhìn, hỏi: “Cô em nào tặng hoa cho anh đây?”

Tiêu Cố khẽ cười, đưa hoa trong tay cho cô: “Cho em đó, mấy ngày nay chịu khổ rồi.”

Mễ Tinh cúi đầu nhìn bông hoa hồng đỏ được gói cẩn thận, lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Lợi dụng hoa để ban ơn phúc à?”

Tiêu Cố giơ tay cốc nhẹ vào đầu cô: “Anh vừa mới mua ở cửa hàng hoa xong.”

“À.” Mễ Tinh khẽ nhủ mày, rồi lại bĩu môi nói, “Thật nhỏ mọn, người ta tặng hoa đều tặng cả bó, anh mới đưa một cành.”

Tiêu Cố cười, nói: “Đây là nhánh hoa đẹp nhất trong cửa hàng rồi đây.”

Mễ Tinh bị anh chọc cười: “Đều là anh nghĩ ra cả, em đi cắm hoa đây.” cô lanh lợi hoạt bát chạy vào phòng ngủ, tìm một lọ thủy tinh, đổ nước rồi cắm cành hồng vào.

Đặt lọ thủy tinh lên bệ cửa sổ, cô lại hoạt bát chạy đến trước mặt Tiêu Cố, xoay một vòng: “Anh nhìn xem, hôm nay em có gì khác?”

Tiêu Cố đang chơi với Husky, nghe cô hỏi, động tác ngừng lại.

Lại nữa à?

Anh nhìn kĩ Mễ Tinh mấy bận, vừa định há mồm nói, Mễ Tinh đã cướp lời: “Anh thử nói em béo lên xem !”

Tiêu Cố bật cười, thử thăm dò: “Phấn mắt...” Lông mày Mễ Tinh giật giật.

“Vẫn là loại cũ!” Tiêu Cố nhìn sắc mặt cô, sửa lại lời nói.

Mễ Tinh nhìn anh, tiếp tục chờ đáp án.

Tâm trạng Tiêu Cố như đang bị ép chơi tìm điểm khác nhau, không phải phấn mắt. Anh nhìn lại cô, cô liên tục xòe móng tay được tỉa nhọn... Móng tay?

Tiêu Cố cảm thấy cả thế giới như mở rộng ra, sáng bừng lên: “Em mới làm nails à?”

“Đúng rồi!” Mễ Tinh phấn khích huơ huơ tay trước mặt Tiêu Cố, mười ngón xòe ra, “Có đẹp không?”

Mười ngón tay cô sơn màu hồng nhạt, đầu móng tay nạm đá thủy tinh tinh xảo, còn có đôi tai thỏ xinh xắn.

Tinh xảo nhỏ nhắn như vậy, phải mất mấy tiếng mới làm xong. Tiêu Cố vô cùng ca ngợi: “Ừ, rất đẹp.”

Được anh khen ngợi, Mễ Tinh mỉm cười, khoác tay anh: “Đúng rồi đúng rồi, em cực cực thích, xế chiều hôm nay em mới đi làm xong, mất hơn hai tiếng!” cô nói đến đây, lại tròn mắt nhìn Tiêu Cố, “Bây giờ em không còn là nhân viên phục vụ nữa rồi, anh không bắt em cắt móng tay nữa chứ?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ, em thích thì cứ giữ lại đi.”

“A, tốt quá!”” Mễ Tinh lại tiếp tục xòe tay ngắm nghía.

Tiêu Cố hôn cô một cái, cúi đầu nhìn, hỏi: “Ngày mai anh đưa em đến Khải Thụy quốc tế.”

“Hả? Có chuyện gì ạ?”

“Mọi chuyện đều diễn ra như dự định của anh, chi nhánh mới ba tháng sau khai trương được rồi, bây giờ chúng ta có thể dọn đến Khải Thụy quốc tế ở, đồ phải chạy tới chạy lui.”

“À..” Mễ Tinh gật đầu, tuy sớm biết phải dọn đi, nhưng đến lúc này rồi, cô vẫn thấy tiếc nuối.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Tiêu Cố lại nói: “Một nửa số nhân viên ở tiệm chính sẽ đi qua đó, anh cũng để Thẩm Thi Thi đến chi nhánh mới, gần trường học của em ấy hơn.”

Nghe Tiêu Cố nói vậy, sự luyến tiếc của Mễ Tinh giảm đi một nửa, lại nghĩ tới bồn tắm lớn ở bên kia, chút thương cảm còn lại cũng bay biến: “Bao giờ chúng ta chuyển sang đó?”

“Cuối tuần đi! Anh sẽ tìm công ty vệ sinh sang đó quét dọn lại một lượt. Còn nữa, đồ gia dụng bên kia cũng không nhiều, mai chúng ta đi sắm thêm.”

“Được, bốn cái rèm cửa phòng ngủ phải đổi thành màu hồng!”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra cô vẫn nhớ vụ này..

Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh hôm sau đến dọn, buổi chiều anh đưa Mễ Tinh đi siêu thị mua đồ.

Anh định đi xem đồ phòng bếp trước, nhưng lại bị Mễ Tinh mạnh mẽ kéo đến tầng bán vải vóc: “Đi xem đồ trên giường đã.”

Tiêu Cố nghiêng ngẫm nhìn cô: “Đồ nào dùng trên giường cơ?”

“Chính là...” Mễ Tinh ban đầu định nói chăn ga gối đệm, nhưng đột nhiên lại hiểu ra ý của Tiêu Cố. Mặt cô đỏ ửng, dừng bước nhìn anh: “Hay là đi mua đồ tẩy rửa trước đi, em mua bột tẩy trắng cho anh.” Tiêu Cố cúi đầu, cười khẽ.

Nhân viên bán hàng thấy có khách tới, tiếp đón vô cùng nhiệt tình: “Hai vị khách đây muốn mua gì ạ?”

Mễ Tinh nói: “Chăn ga gối đệm ạ.”

Người kia gật đầu, hỏi: “Là giường kết hôn ạ?”

Mặt Mễ Tinh lại đỏ ửng: “Không, không phải đâu ạ.”

Tiêu Cố nhìn cô, mỉm cười. Cô gái bán hàng lại cảm thấy không có gì xấu hổ, dẫn hai người đến khu hàng hóa: “Bộ uyên ương này bán rất chạy, nhìn rất tình khôi, hoa được thêu tỉ mỉ, phần ren trang trí lại càng thêm ngọt ngào.”

Mễ Tinh tỏ ý ghét bỏ: “Đỏ chói quá, có màu hồng không?”

“Có ạ.” người bán lại đưa hai người đi xem bộ khác, “Hệ liệt truyện cổ tích, in hình hoàng tử công chúa, tượng trưng cho tân hôn hạnh phúc, sống chung một nhà, áo gối in hoa lại thêm phần ý vị.”

Mễ Tinh rất hài lòng, cô sờ mặt gối, rất mềm mại thư thái: “Bộ này rất đẹp, lấy bộ này đi!”

Tiêu Cố nhìn khuôn mặt hồng hào của cô, gật đầu.

Mua chăn ga xong, Mễ Tinh lại mua rèm cửa sổ cùng màu. Xong xuôi, Tiêu Cố đẩy xe hàng đến chỗ mua đồ dùng trong bếp.

Khi chọn dao nĩa, Mễ Tinh đều lấy màu hồng nhạt. Tiêu Cố lo lắng trong nhà sẽ bị màu hồng nhạt chiếm giữ, nên vắt hết óc bới móc: “Em nhìn cái bát này đi, có vết đen.”

Mễ Tinh nhìn chỗ anh chỉ, quả thật có mấy vết đen nhỏ. Người bán hàng nhìn thấy, vội nói: “Cái này không ảnh hưởng đâu ạ, mấy ngày là hết.”

Tiêu Cố nói: “Đừng nói như kiểu dễ hết thế.”

Người bán hàng: “...”

Mễ Tinh cũng ghét bỏ cái bát có vết đen, vì vậy bỏ lại, rồi lại chọn bộ khác, cũng... màu hồng.

Tiêu Cố: “...”

Buổi mưa sấm này thắng lợi trở về, nhưng hơn nửa đồng hồ là màu hồng khiến Tiêu Cố không dám nhìn thẳng.

Về đến nhà đã gần năm giờ, Tiêu Cố xếp đồ đạc rồi bắt đầu nấu ăn. Mễ Tinh vừa đứng bên làm trợ thủ, vừa liếc TV xem chương trình giải trí “Ngôi sao nổi tiếng.”

“Từ huyện thượng đế 4 sắp công chiếu rồi!” Nhìn màn hình TV xuất hiện gương mặt Mạc Trăn, Mễ Tinh hưng phấn thét lên, “Mạc Thiên vương đẹp trai quá đi!”

Mễ Tinh liếc một cái vào phòng khách, bỏ con dao xuống, “Mạc Trăn rất đẹp trai à?”

“Điều đó mà cũng phải nói à.” Ánh mắt Mễ Tinh tiếc nuối rời khỏi màn hình, “Bao giờ chiếu phim đó chúng ta đi xem đi!”

Tiêu Cố đặt hai tay lên vai cô, mạnh mẽ xoay cô lại đối mặt với mình: “Anh và Mạc Trăn ai đẹp trai hơn?”

Mễ Tinh đáp: “Mạc Trăn là nam thần của em!”

“À.” Tiêu Cố cời tạp dề trên người ra, “Thế em đi tìm nam thần nấu cơm cho em ăn nha.”

Mễ Tinh: “...”

Cô tiến đến gần Tiêu Cố để lấy lòng, kéo cánh tay anh: “Đừng như vậy mà, hai người các anh phong cách khác nhau, mỗi người một vẻ.”

Hai cánh tay Tiêu Cố khoác trước ngực, dựa vào bàn thủy tinh nhìn cô như cười như không: “Nói đi, ai đẹp trai hơn nào?”

Mễ Tinh: “...”

“Sao anh lại ngốc nghếch quá vậy, như cô em gái nào ấy!” Mễ Tinh bắt mắt 'hừ' một tiếng.

Tiêu Cố vẫn thờ ơ, như đang đợi câu trả lời.

Mễ Tinh vẫn nhớ đến cơm tối, đành quyết tâm liều mạng, thỏa hiệp nói: “Cũng tại em quá điên cuồng hâm mộ mấy người nổi tiếng, khi đó...” cô nói đến đây giọng đột nhiên vút lên, gần từng chữ nói với Tiêu Cố, “Anh đẹp trai nhất! Được chưa?”

Tiêu Cố bỗng mỉm cười, đôi môi đẹp nhếch lên làm loạn lòng người.

Anh vươn tay xoa xoa đầu cô: “Ngoan.”

Mễ Tinh: “...”

Anh đẩy tay Tiêu Cố ra, xụ mặt.

Hai gò má không nhịn được nóng lên.

Tiêu Cố làm cơm tối xong, Mễ Tinh giúp anh bê thức ăn. Không chỉ có ba món mặn một món canh, Tiêu Cố còn dùng hoa quả mới mua hôm nay là một đĩa salad trái cây.

Salad trái cây không phải món gì hiếm lạ, nhưng chính tay Tiêu Cố làm Mễ Tinh ngạc nhiên.

Vì anh dùng quả táo và cà chua bi làm hình thỏ.

“Trời ơi, đáng yêu quá đi!” Mễ Tinh cầm một trái cà chua, dùng ngón tay chọc chọc vào con thỏ, “Sao anh làm được thế?”

Tiêu Cố nói: “So với điêu khắc thực phẩm Trung Quốc quá phức tạp, làm hình con thỏ coi như cấp bậc nhập môn thôi.”

“Tiêu Cố, anh thật lợi hại!” Mễ Tinh vô cùng yêu thích thỏ táo và thỏ cà chua, không nỡ buông tay, cũng không nỡ ăn vào bụng.

Tiêu Cố cười với cô: “Anh thích nghe em khen anh đẹp trai cơ.”

Mễ Tinh bật cười, thả lại thỏ cà chua vào bát, hai tay vòng qua eo anh: “Anh còn nhớ không, khi em vừa đến thành phố A, tiền bị trộm mất, việc không tìm được, khi đó em đã nói, ở cái chốn này đúng là không có cái gì tốt cả.” cô nói đến đây, khóe môi nâng lên, “Nhưng thật ra không phải như vậy, điều tốt đẹp nhất em gặp ở thành phố A này, chính là anh.”

Chương 49: Chương 48

Tìm Tiêu Cố như bị bắn trúng, anh không kịp lòng được, cúi đầu hôn lên môi Mễ Tinh.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên, nụ hôn cũng cuồng nhiệt hơn, Mễ Tinh áp vào lồng ngực nóng bỏng của anh, nghiêng đầu thờ hồn hên: “Ăn trước đi đã, ăn ăn.”

Tiêu Cố cũng thờ phỉ phò, anh lại cọ xát môi Mễ Tinh, đáp: “Được.”

Trong phòng, không khí ái muội còn chưa tàn bớt đi, hai người im lặng ăn cơm. Ăn xong, cả hai cùng rửa bát, Mễ Tinh lau sạch bát, rồi muốn trốn chạy: “Em đi tắm trước nha.”

Tiêu Cố xoay người thuận tay nắm tay cô, cười: “Cùng nhau?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố dường như càng ngày càng không biết xấu hổ!

Tiêu Cố giả vờ không nhìn thấy sắc mặt đỏ như cà chua của cô, bụm miệng: “Bồn tắm trong phòng ngủ chứa được hai người đấy.”

Mễ Tinh: “...”

Cô cựa ra khỏi vòng ôm như xiềng xích của Tiêu Cố, xông lên tầng hai như mũi tên rời cung.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được móng vuốt của sói xám.

Sáng hôm sau, Mễ Tinh đương nhiên phải nằm ỉ dường thương, Tiêu Cố làm đồ ăn sáng xong, gọi cô mãi mà cô vẫn không chịu đứng lên.

“Ăn sáng cũng không tha thiết à?” Tiêu Cố nói. Anh nhìn Mễ Tinh nằm bẹp, “Không dậy thì anh hôn em đấy.”

“O...” Mễ Tinh kéo chăn lên, che khuất nửa mặt, chỉ để lại đôi mắt chớp chớp nhìn anh, “Thế thì anh ghi âm nhạc chuông báo thức cho em đi.”

Âm thanh của cô xuyên qua lớp chăn dày, nghe hơi nhiều, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe rõ ràng, “Ghi âm nhạc chuông báo thức á?”

“Vâng.” Mễ Tinh lần mò tìm điện thoại dưới gối, ấn trên màn hình mấy cái, “Anh nói 'Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.' đi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn điện thoại trước mặt, trầm mặc một lúc, vẫn mở miệng: “Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Mễ Tinh ghi âm xong, nghe lại một lần, cười nói với Tiêu Cố: “Nghe thế này giọng của anh càng thêm nam tính, ui chao.....”

Tiêu Cố không để ý đến cô, lật lật chăn: “Giờ em dậy được chưa nào?”

Mễ Tinh lại nhấn trên màn hình mấy cái, kẻ điện thoại di động sát mặt anh: “Anh nói tiếp câu 'Công chúa nhỏ, ngủ ngon' đi, em thích nghe mấy lời cực thâm tình như thế.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cúi người, ghé sát tai Mễ Tinh, trầm giọng nói: “Câu này mỗi tối anh có thể tự mình nói với em, đảm bảo cực thâm tình.”

Mặt Mễ Tinh sát hơi thở mập mờ ấy, lập tức đỏ ửng.

Tiêu Cố rất hài lòng: “Vẫn chưa chịu dậy à?”

Mễ Tinh bất đắc dĩ bỏ ra từ trong chăn ấm: “Khá hơn rồi ạ, em thế này không biết tại ai nữa.”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy, cúi đầu cười: “Bữa sáng xong xuôi rồi, em rửa mặt rồi xuống ăn ngay nhé, anh phải ra ngoài, em cứ ở nhà chơi, buổi trưa anh đón em.” A..” Mễ Tinh rề rề mặc quần áo, Tiêu Cố đi tới cửa rồi, lại vòng lại hôn cô một cái.

Mễ Tinh ăn sáng xong dọn bàn sạch sẽ, không còn việc gì nữa. Tiêu Cố cũng đi rồi, cô liền lấy điện thoại ra lên mạng.

Trong mục 'Bạn bè', Thẩm Thi Thi cập nhật trạng thái mới, nói về phim điện ảnh mới của Mạc Trăn, 'Tử huyết thượng đế 4', Mễ Tinh thấy, hào hứng nhắn tin cho Thẩm Thi Thi: ‘Hôm qua chị đã xem trailer 'Tử thượng đế 4' rồi, cảm giác bác sĩ Cao Sâm càng ngày càng đẹp trai ~ bao giờ chiếu phim cùng

đi xem không?”

Thắm Thi Thi: [khóc lớn]

Mề Tinh: ? ? Làm sao vậy?

Thắm Thi Thi: Vừa này Cố Tín cũng thấy trạng thái của em trong mục 'Bạn bè', anh ấy hình như đang tức giận [khóc lớn]

Mề Tinh: ... Vì sao?

Thắm Thi Thi: Anh ấy hỏi em, nam mình tính ai đẹp trai nhất em trả lời là Mạc Thiên vương (͡° ͜ʖ ͡°)

Mề Tinh: ... Đứa nhỏ ngốc nghếch này..

Thắm Thi Thi: [khóc lớn] em quên mất anh ấy cũng là ngôi sao nam QAQ

Thắm Thi Thi: Anh ấy lại nhắn tin cho em này!

Thắm Thi Thi: [hình ảnh]

Mề Tinh mở ảnh Thắm Thi Thi gửi ra, là ảnh chụp màn hình điện thoại, Cố Tín gửi cho em ấy tin nhắn, nội dung như sau:

Nói, ai đẹp trai nhất?

Mề Tinh: “...”

Cố Tín và Tiêu Cố chắc chắn là anh em tốt ! ...

Thắm Thi Thi: Em vừa nhắn lại, chọn Cố cực đẹp trai, anh ấy rất hài lòng! Em cũng xóa trạng thái đi rồi ~

Mề Tinh: “...”

Thắm Thi Thi chắc bị Cố Tín ăn vào bụng rồi. Cô nghĩ đến mấy chuyện tồi qua, cảm thấy.... Minh cũng bị Tiêu Cố ăn rồi.

Cô bủi mũi, nói chuyện khác: “Dạo này quán thế nào rồi?”

Thắm Thi Thi đáp: Vẫn bận rộn như trước, à không, từ sau khi chị đi còn bận hơn nữa, ông chủ Tiêu không tuyển thêm người mới.

Thắm Thi Thi: Em cứ nghĩ ông chủ Tiêu yêu đương rồi tính cách sẽ tốt lên, nhưng hóa ra anh ấy vẫn thích sàm soi bọn em [mỉm cười] anh ấy có gì bất mãn à? [mỉm cười]

Mề Tinh: ...

Không đúng, cô cảm thấy anh rất bình thường.

Thắm Thi Thi: ...

Thắm Thi Thi: Ảnh chụp màn hình √ đã được gửi đến ông chủ Tiêu ^ _ ^

Mề Tinh: ... ..

Giữa người với người, sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có.

Trò chuyện một chút đã tới trưa, Tiêu Cố lái xe đưa cô về hoa viên Nam thành ăn trưa, Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh vào ba ngày sau, nên hai ngày này hai người vẫn ở đây, tiện dọn chút đồ đạc.

Mề Tinh khác với Tiêu Cố, cô mang rất nhiều quần áo đi, chỉ chứa một bộ ở bên ngoài, còn lại để hết vào vali.

Hai ngày này, cô chỉ có việc đưa chó đi và xếp hành lý, vào một cái qua mau.

Hôm sau, mọi thứ cần mang đi đã được đóng gói trong vali. Mề Tinh dắt chó xong, vốn định chờ Tiêu Cố trở về, cùng anh chuyển đến Khai Thụy quốc tế ở, nhưng vừa mới tới cửa khu, đã thấy một chiếc ô tô đen đỗ ở đó.

Chiếc xe này cô chưa thấy bao giờ, cô mở to mắt nhìn, thầm nghĩ chắc của nhà hàng xóm, Vậy mà chưa đến cầu thang, cửa chiếc ô tô đen mở ra, hai người đàn ông mặc tây trang đen xuống xe.

Hai người kia đều cơ bắp, mặc tây trang đen vô cùng khí thế.

Lông mày Mễ Tinh nhíu lại, diễn hắc y nhân à?

Husky bắt an sủa bọn họ, Mễ Tinh kéo xích chó, toan mang nó đi vòng qua đường khác. Cô vô thức cảm thấy, không nên dính líu gì đến hai người này.

Vậy mà vừa mới quay đầu, hai người mặc đồ đen đã bước nhanh tới chỗ cô, gọi: “Đại tiểu thư.”

Mễ Tinh sững sốt, mắt nháy nháy.

Đại tiểu thư? Gọi cô?

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, cô kéo Husky lùi về sau, định chạy đi, hai người đàn ông đã vọt ra trước cô chặn đường đi.

Husky tỏ vẻ lợi hại, nhưng hai người làm như không thấy nó, nhìn chăm chăm Mễ Tinh: “Chủ tịch bảo chúng tôi đến đón cô về nhà.”

Mễ Tinh bây giờ mới nhận ra, đây là người do bố cô phái tới, về phần vì sao bọn họ tìm được cô, bây giờ cô chưa có thời gian nghĩ đến. Cô lùi về sau, nhìn hai người đó: “Mấy anh là ai? Tôi không biết các anh.”

Hai người đứng bất động, thẳng tắp như núi: “Đại tiểu thư, xin hãy về gặp chủ tịch với chúng tôi.”

Mễ Tinh cơ bản là đã ở chung với Tiêu Cố, tùy tiện quen rồi, bây giờ nghe gọi 'Đại tiểu thư', cô không quen lắm.

Hai người vẫn thấy cô không phản ứng, bước lên một bước, Mễ Tinh lớn tiếng hét: “Mấy anh đừng tới gần tôi! Tôi báo cảnh sát đấy!”

Hai người nhìn nhau một cái rồi vẫn bước lên.

“Gâu gâu gâu!” Husky chắn trước người Mễ Tinh, điên cuồng sủa hai người đàn ông, hai người dừng lại theo bản năng.

Mễ Tinh biết Husky là con chó nhất gan, ngay cả Toy Poodle cũng không đánh được! Điều võ giương oai thế này rất nhanh sẽ lộ tẩy, chạy nhanh là thượng sách.

Nhưng hai tên kia rất cao lớn, chắn đường cô đi. Mễ Tinh mím môi, chợt nghe một trong hai tên khinh thường nói: “Một con Husky bọ mà cũng đòi chơi à?”

Mễ Tinh: “...”

Cô miệng cộp gan thò quát hai tên kia: “Husky thì sao! Husky có thể chinh phục Châu Nam Cực đấy!”

“Gâu gâu!” Husky càng khí thế hơn.

Dường như sợ tiếng chó sủa sẽ đánh động đến người ngoài, hai tên kia mạnh bạo: “Nếu đại tiểu thư không muốn đi theo chúng tôi, chúng tôi chỉ còn cách cưỡng chế đưa cô đi.”

“Các người...” Mễ Tinh chưa nói xong, đã bị hai tên kia nhanh chóng bắt lên xe.

“Rầm” một tiếng cửa xe đóng, Mễ Tinh giằng giằng muốn ra mở cửa, lại bị một tên chế trụ: “Đại tiểu thư tốt nhất đừng có lộn xộn, cô bị thương chỗ nào sẽ không ổn đâu.”

Mễ Tinh mở miệng định cắn tên kia, xe bỗng phanh kít lại, động tác cắn người của Mễ Tinh làm cô bị sặc nước bọt.

Husky hướng về phía ô tô sủa không ngừng, xe đã lái đi rồi nhưng nó vẫn chạy theo.

Xe chạy thẳng ra khỏi cổng hoa viên Nam thành, đi về hướng thành phố C.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 49

Khi Tiêu Cố về, anh thấy Husky được bảo vệ khu nhà buộc ngoài cổng.

Anh dừng xe, mở cửa đi xuống: “Thiên Thiên, sao mày lại ở đây?”

Husky thấy anh thì sửa không ngừng, bảo vệ từ phòng ra ngoài, nói với anh: “Vừa nãy, chó của cháu đuổi theo một chiếc ô tô màu đen, bác sợ nó chạy đến lỗi cho người đi bộ nên đành buộc nó ở đây. Cháu biết không, con chó này khôn lắm, mãi bác mới buộc nó lại được đấy.”

Tiêu Cố nhíu mày, ngồi xổm xuống, trấn an xoa đầu Husky: “Xảy ra chuyện gì thế? Mẽ Tình đâu rồi?”

“Gâu gâu!” Husky sủa to, chân mày Tiêu Cố nhíu lại.

Mẽ Tình sẽ không để Thiên Thiên một mình ở ngoài, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh đứng lên, nhìn người bảo vệ, hỏi: “Chiếc ô tô kia màu đen ă? Bác có biết của ai không?”

Bảo vệ lắc đầu đáp: “Bác chưa thấy bao giờ, chắc không phải của dân ở đây.”

Tiêu Cố cau mày ngẫm nghĩ, bác bảo vệ lại nói: “Chuyện này lạ lắm nhé, chó sẽ không tự nhiên sủa dữ dội như thế. Buổi sáng bác thấy bạn gái cháu dắt chó về, nhưng không được bao lâu, con chó đã đuổi theo xe.”

“Bạn gái cháu đâu rồi ă?”

“Bác không thấy cô ấy, bây giờ nghĩ lại, nói không chừng cô ấy đi trên chiếc xe đó rồi.”

Tiêu Cố mím môi thành đường thẳng, anh trầm mặc một lát, nói: “Cháu biết rồi, cảm ơn bác.”

Anh cời xích Husky, đưa nó lên xe, lái vào tiểu khu.

Khi lên cầu thang, anh lấy điện thoại gọi cho Mẽ Tình, trạng thái đối phương là tắt máy. Anh nhíu mày, bước nhanh hơn lên tầng bảy, lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng trống không vẫn như khi anh rời đi. Anh cúi đầu nhìn chỗ cửa, không có giày của Mẽ Tình.

Điện thoại trên tay bỗng reo vang, Tiêu Cố giật mình, lập tức nhận điện.

“Chào anh, cho hỏi anh là Tiêu tiên sinh ă?”

Một giọng nam xa lạ làm lòng Tiêu Cố chùng xuống, khi điện thoại reo lên, anh còn tưởng là Mẽ Tình.

Anh hít một hơi, thấp giọng nói: “Là tôi.”

“Chào anh Tiêu tiên sinh, chúng tôi là công ty vệ sinh, bây giờ chuẩn bị đến dọn nhà anh, nên gọi điện xác nhận một chút ă.”

Tiêu Cố nhìn mấy cái vali lớn trong phòng khách, mím môi: “Thật ngại quá, hôm nay tôi có chút việc bận, sẽ hẹn lại các anh hôm khác nhé.”

“À, được ă, vậy anh liên lạc trong hai ngày tới nhé.”

“Tôi biết rồi.” Tiêu Cố cúp điện thoại, anh lại gọi cho Mẽ Tình, cô vẫn tắt máy.

Anh siết chặt điện thoại trong tay, hít thật sâu, kiềm chế bất an nôn nóng trong lòng, gọi cho Cố Tín một cuộc.

Cố Tín bây giờ đang ở trong studio sửa lời nhạc, cảm giác được điện thoại rung trong túi, cậu vốn định tắt máy, nhưng thấy tên Tiêu Cố, vẫn nhận cuộc gọi: “Anh...” Không thấy Mẽ Tình đâu cả.”

Cố Tín mới nói một từ đã bị Tiêu Cố ngắt lời. Khí áp thấp quanh Tiêu Cố truyền qua loa đổ ập vào người Cố Tín, cậu hơi ngạc nhiên, nhẹ giọng: “À? Đại tiểu thư chơi đùa chán chê với anh rồi, nên bây giờ không cần nữa sao?”

“Anh không có hứng đùa với em.”

Khi áp thấp quanh người Tiêu Cố lại ập vào người Cố Tín, Cố Tín thờ ắt ra, nói: “Em chỉ muốn điều hòa lại bầu không khí thôi mà, hơn nữa bạn gái anh mất tích, phải báo cảnh sát chứ, cô ấy đâu có ở chỗ em.”

“Anh đang nghi ngờ cô ấy bị người nhà đưa đi, bảo vệ nhìn thấy chiếc xe ô tô đen.”

Lông mày Cố Tín giật giật: “Nếu người nhà đưa đi thì anh gấp làm gì?”

Tiêu Cố cau mày: “Em không biết à, cô ấy đào hôn nên bỏ nhà đi.”

Cố Tín: “...”

Đúng là không ai nói với cậu thật.

Loa lại vang lên giọng nói trầm thấp của Tiêu Cố: “Em giúp anh hỏi Chu Nghi Nhiên, xem cậu ấy có tin tức gì không?”

Cố Tin đồng ý: “Vâng, để em gọi cho cậu ấy, anh đừng nóng vội, nếu bị người nhà bắt đi thì không có gì nguy hiểm đâu, sợ nhất là anh không còn gặp lại cô ấy nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, âm thanh càng chùng xuống: “Em có tin anh tung hết mọi hình ảnh bắt nhả thời trẻ trâu của em lên mạng không?”

Cố Tin: “...”

“Rồi rồi, em sợ anh rồi, bây giờ em lập tức gọi Chu Nghi Nhiên, anh chờ điện thoại của em nhé.”

“Ừ,” Tiêu Cố cầm chặt điện thoại, ngồi phịch xuống ghế salon, Husky đến gần anh, dùng người cọ vào chân anh, “Au au...”

Tiêu Cố khom lưng xoa đầu nó, nhẹ giọng: “Yên tâm đi, không có việc gì cả.”

Không bao lâu, Cố Tin gọi điện, Tiêu Cố lập tức nghe: “Thế nào rồi?”

Cố Tin nói: “Anh ta cũng không biết, anh ta mới gọi hỏi Hoắc Lệ. Hoắc Lệ cũng chẳng biết gì.”

Nói xong, Tiêu Cố vẫn chưa có được câu trả lời thuyết phục, nhưng cậu cảm nhận tâm trạng Tiêu Cố đang bị đè nén: “Anh đừng lo lắng quá, Mễ Tĩnh không có thù với ai, toàn người nhà cả, Chu Nghi Nhiên bảo chiều nay anh ấy sẽ về thành phố C một chuyến.”

Tiêu Cố nghe đến đó, con ngươi có chút biến hóa.

Ở bên kia, Mễ Tĩnh bị hai người đàn ông bắt đi, chờ thẳng đến thành phố C.

Điện thoại của cô đã bị thu mất, khi đi qua trạm thu thuế, cô định giả vờ đi vệ sinh rồi chuồn mất, ai ngờ hai tên kia ném cho cô hai chữ: “Nhịn đi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Đến cửa nhà, Mễ Tĩnh bị áp giải xuống xe một cách hung bạo, cô cau mày hất tay hai tên kia ra, nhìn chằm chằm “Được rồi, tôi tự đi, đến nơi này còn sợ tôi trốn mất à.”

Người đàn ông làm tư thế 'mời', Mễ Tĩnh đi hai bước, rồi chuyển hướng phóng đi.

Tên kia bước một bước túm cô lại. Mễ Tĩnh: “...”

“Đại tiểu thư, cửa ở hướng này.”

Một tên quy củ nói, Mễ Tĩnh nhấp máy môi, cười: “Haha, tôi thử phản ứng của anh thôi mà.”

Cô nói xong lại xoay người, lần này cô chưa bước được bước nào, đã bị tên thứ hai cản lại: “Đại tiểu thư thấy khả năng phản ứng của chúng tôi thế nào?”

Mễ Tĩnh cười khan, ngoan ngoãn bước đến cửa.

Người mở cửa là di giúp việc đã làm ở Mễ gia nhiều năm. Di thấy Mễ Tĩnh, kinh ngạc: “Trời ơi, đại tiểu thư, cô về rồi!” di ấy vừa nói vừa quay người lại, hô to, “Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư đã trở về!”

Mễ Tĩnh bây giờ như con vịt, chỉ có thể bước vào. Bố Mễ và mẹ Mễ nghe được lời của di Vương, cũng xuống tầng.

Mễ Tĩnh nhìn bố mẹ đi song song, mỉm cười: “Bố, mẹ.”

Mẹ Mễ đã lâu không thấy con gái, bây giờ thấy rồi, kích động đến nỗi vành mắt đỏ lên: “Tĩnh Tĩnh, con rốt cuộc đã về rồi. Con không biết thời gian qua mẹ lo lắng thế nào đâu.” Mẹ Mễ vừa nói vừa đi đến trước mặt Mễ Tĩnh, kéo tay con nhìn con mấy lần, thấy cô không gầy đi, coi như cũng vui vẻ, chỉ hơi đề ý một chút, “Tĩnh Tĩnh, vừa qua con ở đâu thế? Sống có tốt không?”

Mễ Tĩnh nhìn dáng vẻ của mẹ cũng hơi áy náy, cô ôm mẹ, an ủi: “Con không sao, con sống tốt lắm.”

“Hừ, sống tốt à?” Bố Mễ cười lạnh, cắt đứt khung cảnh mẹ con gặp nhau cảm động. Ông chấp tay đi đến trước mặt Mễ Tĩnh, nghiêm mặt nói, “Con đã từng nghĩ bố mẹ có sống tốt hay không không?”

Mễ Tĩnh cau mày quay đi, bố mẹ ở nhà có người giúp việc, sao sống không tốt chứ.

Bố Mễ thấy cô không đáp, lại nói tiếp: “Bây giờ con trở về rồi, tối nay lập tức đi gặp mặt lão Tam Tổng gia. Mấy tháng nay con không lộ diện, người khác còn nghĩ con bệnh chết mất rồi đấy!”

“A, sao ông lại ăn nói kiểu thế.” Mẹ Mễ lườm bố Mễ, lại kéo tay Mễ Tĩnh. Mễ Tĩnh bỏ tay ra khỏi tay mẹ, nhìn bố, nói: “Bố bắt con về chỉ vì chuyện

này thôi à? Trong nhà túng thiếu quá nên bố không đợi được nữa, muốn bán con gái đi rồi à?”

“Con!”

Bố Mễ tức giận, giơ tay định tát cô, bị mẹ Mễ ngăn lại: “Có chuyện thì nói rõ ràng, không nên động tay động chân, cả bố lẫn con đều thật là, không nói chuyện bình thường được à?”

“Hừ.” Bố Mễ bực dọc hạ tay xuống, lại chấp ra đằng sau. Mễ Tinh quay một bên, lạnh lùng không nói gì.

Mẹ Mễ bảo hai người đàn ông mặc tây trang đưa Mễ Tinh về đi ra ngoài, lại nói với dì Vương: “Đi đi ngâm trà đi, rồi bùng điểm tâm trong bếp lên.”

“Vâng ạ, thưa phu nhân.” đi giúp việc gạt đầu, lập tức xuống bếp.

Mẹ Mễ kéo tay Mễ Tinh, cười nói: “Tinh Tinh, con ăn cơm trưa chưa? Bây giờ không còn sớm nữa, con ăn chút gì cho no bụng, buổi tối mẹ bảo đi làm cho con mấy món ngon ngon.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt với bố Mễ, bố Mễ đen mặt ngồi xuống sofa phòng khách.

Mẹ Mễ kéo Mễ Tinh, cũng đi tới sofa: “Hai bố con có gì khúc mắc thì nói hết ra nào.”

Mễ Tinh nghe đến đó, xoay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ biết thừa tính bố mà, lời của con ông ấy đâu có nghe?”

“Đó là bởi vì mấy lời con nói quá vớ vẩn.” Bố Mễ tiếp lời nhanh chóng.

Mễ Tinh bắt đầu bực bội, cãi lại: “Cái gì gọi là không vớ vẩn? Gã con cho một người đàn ông con còn không nhớ tên thì không vớ vẩn à? Con thật không hiểu nổi, con có đủ tay chân, mặt mũi cũng chẳng xấu xí, sao bố cứ sợ không ai thèm lấy con thế?”

“Gã con đi cũng chia thành gã mới tốt và gã không tốt. Lão Tam Tổng gia tính cách trầm ổn, năng lực xuất chúng, mặt mũi tuấn tú lịch sự, con bắt mắt cái gì?”

“Chẳng có gì bắt mắt cả, dù anh ấy tốt đến đâu con cũng không thích.”

“Tinh cảm có thể để từ từ vun đắp, sau khi kết hôn, tình cảm vợ chồng sẽ tăng mạnh, cái này không phải vấn đề.”

Mễ Tinh bị cách nói của bố làm cho cáu giận, cô mỉm cười: “Thế thì cái gì mới là vấn đề đây? Bố có muốn cùng người bố không yêu đầu áp tay gối không, bắt con như thế không phải quá ác độc à?”

Trong phòng khách bỗng im lặng lạ lùng, bố Mễ tức giận đập bàn: “Mày xem, mày lẩn lộn bên ngoài một thời gian mà ăn nói đã không biết xấu hổ như thế rồi!”

Mễ Tinh lườm: “Thế mà bố gọi là không biết xấu hổ sao? Vậy chẳng nhẽ sau khi kết hôn không làm mấy chuyện đó à?”

“Mày...”

Bố Mễ cạn lời trong giây lát, mẹ Mễ vỗ vỗ lưng ông, giúp ông thở dễ hơn, lại nhìn Mễ Tinh: “Tinh Tinh, lời của con quá thật... hơi thô lỗ. Bố con dạo này sức khỏe không tốt, con đừng chọc giận bố con.”

Mễ Tinh nhú mày, lẩm bẩm: “Ông ấy không bắt con gã cho tên Tổng gì đó thì con chọc giận ông ấy làm gì?”

Bố Mễ hít một hơi thật sâu, nhìn Mễ Tinh nói: “Đừng nghĩ bố không biết, có phải mày thích thằng Chu Nghi Nhiên không? Bố nói cho mày biết, mày với nó không có khả năng!”

Mễ Tinh lập tức đờ người ra, vì sao bố cô lại biết... lẽ nào trước đây cô biểu hiện rõ ràng lắm à...

Bố Mễ thấy cô không nói gì, cảm thấy mình nói trúng tim đen cô, lạnh lùng 'hừ' một tiếng: “Thằng nhóc Chu Nghi Nhiên này quả thật không tệ, nhưng nó không hợp với con đâu.”

Mễ Tinh quay đầu đi, rồi quay lại cười nói với bố: “Ai nói cho bố biết con thích Chu Nghi Nhiên thế? Không lừa bố đâu, con có bạn trai rồi.”

Bố Mễ và mẹ Mễ đều kinh ngạc, mẹ Mễ nhú mày hỏi cô: “Tinh Tinh, bao giờ bạn trai con ra mắt bố mẹ đây? Là con cái nhà ai thế?”

Mễ Tinh nói: “Là con của dì Cố, có thể coi là họ hàng của Cố Trần, Cố Bảo ạ.”

Bố Mễ cau mày suy nghĩ, tìm ra chút manh mối: “Con nói Cố Niệm à?” nếu ông nhớ không nhầm, thì Cố lão gia chỉ có một đứa con gái như thế. Ông nghĩ đến đây, mày nhú lại, “Năm đó Cố Niệm cùng một người đàn ông chạy đến thành phố A, khiến cho gia đình suýt nữa đoạn tuyệt quan hệ với bà ấy, sao con có thể dính líu tới con trai bà ta?”

Mễ Tinh bởi mấy lời của bố mà không vui, cô nhú mày, nói với bố: “Bây giờ bố nói cũng chẳng kịp nữa, con mang thai con của anh ấy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 50

Lời Mẹ Tinh vang lên trong phòng khách, từng từ từng chữ đều rất có khí phách.

Bố Mẹ và mẹ Mẹ không phản ứng kịp, ngẩn tò te, di giúp việc đang bê đồ ăn lên cũng đứng sững người ngay tại chỗ.

Mẹ Tinh vừa nãy chỉ là nhanh miệng nên bịa chuyện, bây giờ thấy phản ứng mọi người thế này, cảm giác sai sai.

Mẹ Mẹ giật mình, không nói nên lời, nhưng bố Mẹ lại nhú mồm, gào rít lên: “Ngu ngốc!”

Mẹ Mẹ thấy tình hình căng thẳng, kéo tay Mẹ Tinh: “Tinh Tinh, con có biết mình đang nói gì không?”

Mẹ Tinh mấp máy môi, nếu đã lỡ nói rồi thì phải giả vờ đến cùng! Cô cầm tay mẹ, nhìn bà nói: “Mẹ ơi, con ở thành phố A bao lâu nay đều là anh ấy chăm sóc con, anh ấy đối xử với con rất tốt, bọn con cứ vậy mà ở cùng nhau thôi.”

“Ở cùng nhau?” Bố Mẹ tức giận, cười lạnh, “Có thai trước khi cưới, mày đúng là không biết liêm sỉ!”

Cô cắn môi, vừa nãy không cảm thấy thẹn, bây giờ đã không còn liêm sỉ. Cô ôm miệng, quyết định nói: “Việc đã đến nước này, Tổng gia cũng không ưng con nữa, con và Tiêu Cố vốn định kết hôn, không bằng bây giờ làm luôn.”

“Con dự định kết hôn, bố đã đồng ý chưa?” Bố Mẹ tức đến nỗi run người, ông tiến lên muốn đánh Mẹ Tinh nhưng bị mẹ Mẹ ngăn lại.

Bố Mẹ hít một hơi thật sâu, hạ tay xuống, nhìn Mẹ Tinh nói: “Được, con nói con có thai đúng không? Bây giờ bố lập tức gọi cho di Từ, để di kiểm tra cho con.”

Mẹ Tinh lơ vờ, nhìn bố đang lấy điện thoại bấm số, vội cản ông lại: “Từ từ đã, di Từ là ai ạ?”

Bố Mẹ cười, gằn giọng: “Ra ngoài hơn hai tháng, không những mang thai mà còn mất trĩ nữa à?”

Mẹ Tinh: “...”

Chắc chắn bố cô còn xem phim thần tượng nhiều hơn cô.

“Từ Viện, trưởng khoa sản bệnh viện thành phố.”

Bố Mẹ vừa nói, đầu kia điện thoại đã nghe, Mẹ Tinh nhanh can lại: “Đừng bố ơi, con vừa mới mang thai, có thể chưa khám ra được đâu.”

Bố Mẹ lườm cô, cười lạnh: “Sao thế, con còn nhạy hơn cả thiết bị y tế cơ à? Bệnh viện không khám ra mà con cảm giác được sao?”

“Con... đây là linh cảm của người mẹ!”

Bố Mẹ 'à' một tiếng, không thèm để ý đến cô, hẹn thời gian với Từ Viện, cúp điện thoại: “Sáng mai sẽ đưa con đi, hôm nay con ở nhà đi, đừng có bước chân ra ngoài!”

Bố Mẹ giải quyết dứt khoát, Mẹ Tinh bị ép về phòng. Di giúp việc đưa đồ ăn và trà đến phòng cô cũng lui ra ngoài.

Mẹ Tinh ngây người trong phòng, nhìn khắp căn phòng một lúc.

Căn phòng này vẫn như trước, ngay cả bụi cũng không có một hạt, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó khác.

Cô nằm xuống giường, vuốt vuốt nó. SIM điện thoại đã bị lấy ra, trong phòng không có cả Wifi, cô có điện thoại thì ích gì? Laptop thì chỉ chơi được mỗi tú lơ khơ! Ai da.

Cô hơi phiền muộn trở mình, vô thức nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Cô về thế này, chắc Tiêu Cố sẽ rất lo, không biết anh có đi tìm cô không. Còn có Cầu Đan nữa, bị bỏ lại bên ngoài, có chạy mất không? Nghe nói nhiều chó đi lạc sẽ bị bắt đi giết thịt...

Mẽ Tinh rùng mình, dùng sức lắc đầu.

Cô nằm trên giường như con cá chết, bò dậy ăn chút gì. Mai cô có thể ra ngoài rồi, hay là tìm cơ hội trốn tiếp?

Com tôi là do di Minh bung lên phòng cô, Mẽ Tinh cười híp mắt, kéo tay di, ngọt ngào gọi: “Di Minh.”

Di Minh run rẩy, rút tay về: “Đại tiểu thư có việc gì cứ sai bảo, đừng nói như thế.”

Mẽ Tinh vẫn nhìn di, cười: “Di Minh, cháu biết mà, di rất thương cháu.”

Di Minh nghe cô nói vậy, nhanh chóng nêu lập trường: “Tiểu thư, lão gia chưa nguôi giận chuyện cô trốn nhà đi đâu, di không thể giúp cháu trốn đi được.”

Mẽ Tinh cười nói: “Di nói gì thế, cháu có định trốn đâu.”, cô mở to mắt hỏi: “Cháu muốn hỏi là, xế chiều hôm nay có ai tới tìm cháu không?”

Di Minh do dự một chút rồi nói: “Có.”

Mắt Mẽ Tinh sáng rực: “Ai thế ạ?”

“Tiểu thiếu gia họ Chu, gọi điện thoại hỏi tin tức cháu.”

“À, là anh ấy sao.” Ánh mắt Mẽ Tinh nhuốm màu âm đạm. Di Minh suy tư một hồi rồi nhìn cô nói: “Đại tiểu thư, cháu đừng trách di nhiều chuyện. Máy lời hôm nay cháu nói với lão gia, phu nhân đều là thật à? Cháu thực sự...”

Di nhìn thoáng qua bụng dưới Mẽ Tinh, mấy lời tiếp theo chưa cần nói cô cũng biết.

Mẽ Tinh sờ bụng theo bản năng, cười: “Đương nhiên là thật ạ.”

Tiêu Cố từng nói cô tăng cân, hình như là thật rồi, cô cảm giác trên bụng toàn thịt.

Đáy lòng Mẽ Tinh dâng lên một nỗi chua xót.

Di Minh nhú mày, không nói nữa, ra khỏi phòng.

Mẽ Tinh ăn xong com tôi, lại rơi vào sầu não, nhưng cô mơ hồ nghe thấy tiếng từ tầng dưới. Cô đến gần cửa, kê tai nghe, ngần ngừ thấy giọng nói Hoắc Lệ,

Lần trước nhờ Hoắc Lệ cô mới trốn được, lần này nói không chừng có thể giờ mảnh khé cũi!

Cô không chờ được nữa, vội mở cửa, quả nhiên thấy Hoắc Lệ đứng dưới tầng.

“Hoắc Lệ –!” Cô trều mến gọi, định chạy xuống trao cho cô ấy một cái ôm ấm áp, bỗng bố cô đi xuống từ thư phòng.

Mẽ Tinh đang vui thích bỗng sững lại, bố Mẽ ngẩng đầu lờm cô, đi tới phòng khách: “Hoắc Lệ à, hôm nay Mẽ Tinh không khỏe, không tiếp cháu được rồi, hôm nào cháu lại đến nhé!”

Nghe vậy, Hoắc Lệ cũng không thể chai mặt mà ở lại, cô ngẩng đầu nhìn Mẽ Tinh, cười nói với bố Mẽ: “Nếu vậy cháu không quấy rầy nữa, hôm khác sang thăm chú Mẽ ạ.”

Mẽ Tinh trơ mắt nhìn cô ấy ra ngoài, di Minh đóng cửa lại.

Mẽ Tinh nín thở trong lòng, nhìn bố nói: “Sao lại nói con không khỏe ạ?”Bố Mẽ bật cười: “Con đang mang thai mà, cơ thể sao thoải mái được?”

Mẽ Tinh: “...”

Cô mấp máy môi, về phòng.

Hôm nay cứ vậy đã, còn ngày mai nữa mà, cô không tin ngày mai cô không tìm được cơ hội chạy trốn.

Buổi tối, cô tắm rửa thật sớm, nằm trong ổ chăn thấy buồn ngủ, nhưng ngậy người nửa tiếng vẫn không ngủ được,

Cô nhìn điện thoại trên bàn trang điểm, nhấn mở một đoạn ghi âm.

“Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Tiêu Cố vang vang, Mẽ Tinh nghe mấy lần, cảm thấy càng không ngủ nổi.

Khi đó, vì sao lại không ghi âm đoạn 'Công chúa nhỏ, ngủ ngon' nhỉ!

Âm thanh Tiêu Cổ lặp đi lặp lại, Mễ Tinh nghe đến nổi đỏ mặt.

Đêm qua cô còn rúc trong lòng Tiêu Cổ. Trên người anh có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, rất thoải mái, còn có lồng ngực nóng rực, nhịp tim của anh làm cô an lòng.

Mễ Tinh dụi mắt, tắt máy.

Một buổi tối cô không ngủ được, sáng sớm, đi Minh gõ cửa phòng cô. Cô phiền não ném gối ôm ra cửa: “Chuyện gì thế?”

Đi Minh ở ngoài cửa nói: “Đại tiểu thư, sáng sớm nay cô có hẹn ở bệnh viện, nên dậy rồi.”

Một câu nói kéo Mễ Tinh về thực tế, mắt cô nhìn xung quanh, xoa mái tóc rối bời: “Cháu biết rồi.”

Cô rửa mặt xong, chọn một chiếc áo choàng Bunny — bộ mà vị khách nữ hồi xưa nói cô không mua nổi trong tiệm Xuyên xuyên. Thay quần áo xong, cô xuống nhà, ngồi xuống bàn ăn sáng.

Bố Mễ và mẹ Mễ đã ở đây, thấy cô xuống, bố Mễ mở miệng nói: “Hôm nay bố và mẹ đưa con đi khám.”

Tay Mễ Tinh đang quét sốt hạt dẻ lên bánh mì nướng bỗng khựng lại, ngẩng đầu cười ấm áp: “Bố, bố bận rộn như thế, con với mẹ đi là được rồi.”

Bố Mễ nói: “Không sao, có chuyện gì quan trọng hơn chuyện con mang thai chứ? Việc công ty bố đã giao phó xong, con không cần để ý.”

Mễ Tinh: “...”

Quả nhiên sau lần trốn chạy bất lương kia, cô bị quản cực chặt. Xem ra hôm nay muốn chạy trốn cũng không dễ gì.

Mễ Tinh cắn bánh mì nướng, suy tính cách khác.

Nếu bây giờ không trốn được, ít nhất cũng phải liên lạc được với Tiêu Cổ, để anh đi tìm cô.

Ăn sáng xong, bố mẹ Mễ một trái một phải đưa Mễ Tinh lên xe, ngồi hai bên cô. Mễ Tinh nghĩ đến cảnh cảnh sát áp giải tội phạm cũng thế này đây.

Thành phố C không lớn bằng thành phố A, xe từ Mễ gia chạy tới bệnh viện thành phố mất không quá nhiều thời gian. Xuống xe xong, bố Mễ mẹ Mễ vẫn theo sát cô không hề hở, Mễ Tinh còn phát hiện, hai tên bắt cô về kia cũng đi theo, xem ra cơ hội đào tẩu rất xa vời.

Vì đã hẹn trước nên cô không cần đăng kí, bị đưa thẳng đến phòng của dì Từ.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có Mễ Tinh và bác sĩ Từ. Bác sĩ Từ cười nói: “Cô nghe bố cháu nói, cháu mang thai, có thật không vậy?” Muốn lừa được người khác thì trước hết phải lừa chính mình, Mễ Tinh kiên định đáp: “Thật ạ.”

Bác sĩ Từ cười: “Mặc kệ thật hay giả, kiểm tra xong sẽ rõ.”

Lười Mễ Tinh đảo qua môi, nhìn dì Từ thăm dò: “Có lẽ nào mới mang thai không tra được ra không ạ?”

Bác sĩ Từ đáp: “Kiểm tra không ra được thì sao cháu biết mình mang thai?”

“Thực giác của người mẹ ạ?”

Bác sĩ Từ cười, viết đơn xét nghiệm cho Mễ Tinh: “Cháu đi thử máu đi.”

Nghe thấy 'thử máu', Mễ Tinh cau mặt, cô cầm tay bác sĩ Từ, khẩn cầu nhìn dì ấy: “Dì Từ, từ nhỏ đến giờ dì hiểu cháu nhất, dì có nhẫn tâm nhìn một đôi uyên ương bị chia rẽ không?”

Bác sĩ Từ ngược mắt nhìn cô, hỏi: “Cháu muốn nói gì?”

Mễ Tinh mở to mắt: “Kết quả xét nghiệm, có thể làm giả không ạ?”

Bác sĩ Từ chớp mắt, hỏi: “Cháu muốn đi giúp cháu lừa gạt bố mẹ à?”

“Không ạ không ạ, không phải lừa gạt, mà là lời nói dối mang thiện ý. Hơn nữa bây giờ đứa trẻ không có, nhưng muốn có là có mà!”

Bác sĩ Từ cười, viết tiếp: “Xin lỗi, việc này dì không giúp được cháu.”

Mễ Tinh mấp máy môi, lại cầm tay dì: “Dì cho cháu mượn điện thoại một chút được không ạ?”

Bác sĩ Từ gác bút, nhìn cô không nói lời nào.

Mễ Tinh giải thích: “Điện thoại cháu hỏng rồi, nhưng hôm nay cháu có hẹn với một người bạn, cháu muốn liên lạc với cô ấy, nếu cô ấy không gọi được cho cháu sẽ rất lo lắng.”

Di Từ trầm mặc rồi lấy điện thoại từ túi áo trắng ra, đưa cho cô.

“Cháu cảm ơn ạ!” Mễ Tinh phấn kích, số điện thoại Tiêu Cố cô đã nhớ như in, cô ấn một dãy số đã khắc vào đầu, lẳng lặng đợi đường dây được nối.

Nhưng một giọng nữ máy móc truyền đến từ đầu bên kia: “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy...”

Mễ Tinh: “...”

Mẹ nó, Tiêu Cố có ý gì! Bây giờ tắt máy muốn vứt bỏ cô à!

Cô cúp điện thoại, chưa từ bỏ ý định, gọi lại lần nữa, vẫn giọng nói tương tự, cùng câu “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy.”

Mễ Tinh “bộp” để điện thoại lên bàn.

Bác sĩ Từ nhìn điện thoại rồi cất vào túi áo, nói với Mễ Tinh: “Chuyện này thật không phải di không muốn giúp cháu.”

Mấy tờ giấy xét nghiệm này làm xong, phải đợi kết quả rất lâu. Cô vốn nghĩ bỏ cô sốt ruột, không biết hôm nay ông ăn phải cái gì mà rất kiên nhẫn.

Bác sĩ Từ cầm kết quả xét nghiệm đi ra, cả ba người đều khản trương đứng bật dậy.

“Thế nào?” Mẹ Mễ hỏi bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ liếc mắt với Mễ Tinh, nói với mẹ Mễ: “Đúng là có thai thật.”

Mễ Tinh sững sốt, suýt nữa nhào tới gọi cho bác sĩ Từ nụ hôn gió.

Tuy di vừa cự tuyệt cô, nhưng rốt cuộc vẫn ở bên cạnh cô!

Di ấy đứng cùng chiến tuyến với cô!

Mễ Tinh mừng khắp khối, mặt héch lên trời. Bố Mễ sắc mặt không tốt nổi, siết chặt nắm đấm, nhìn Mễ Tinh: “Không nghĩ rằng con thật sự làm ra chuyện này! Nếu lộ ra ngoài bố biết chui xuống lỗ nê nào đây!”

Mễ Tinh mím môi, nói: “Con đã nói rồi mà, con và Tiêu Cố vốn muốn tiến tới hôn nhân, có con cũng chẳng có gì lạ?”

“Con!” Bố Mễ tức đỏ mặt, ông hít một hơi thật sâu, quát, “Con nghĩ có thai là áp chế được bố à? Con đi bỏ đứa bé này đi!”

“Bác muốn phá hủy con của cháu ạ?”

Giọng Tiêu Cố đột nhiên vang lên, Mễ Tinh bối rối, nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Tiêu Cố đứng ngược sáng, đi tới.

Anh mặc âu phục.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 51

Edit: Fei Ying Đây là lần đầu tiên Mễ Tinh nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trang của Tiêu Cố trong bộ tây trang màu đen bóng, đẹp trai... mà lại giống xã hội đen hơn cả.

Cô ngăn người một lúc rồi gạt mình đi tới bên Tiêu Cố, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Lại còn mặc đẹp như vậy nữa.

Tiêu Cố nhìn lướt qua một lượt, như để chắc chắn cô không bị thương ở đâu: “Em không sao chứ?”

Mẽ Tinh lắc đầu, Tiêu Cố thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng hơi nhếch lên, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Ba Mẽ vội kéo Mẽ Tinh về phía mình, cau mày hỏi: “Nó là ai?”

Mẽ Tinh chớp mắt, đáp lời ông: “Anh ấy là ba của đứa bé đó.”

Tiêu Cố tỉnh bơ nhìn lại cô, còn nét mặt ông bà Mẽ lại bất ngờ cứng ngắc.

Ba Mẽ kéo Mẽ Tinh ra sau, chắn mình ngay phía trước, nhìn Tiêu Cố rồi hỏi: “Cậu chính là con trai của Cố Niệm?”

Tiêu Cố đáp: “Vâng ạ.”

Ông Mẽ cười lạnh một tiếng, trong giọng nói rõ ràng có sự đùa cợt: “Cố Niệm dạy con trai vậy à? Không hiểu lễ độ không biết liêm sỉ”.

Hai đầu lông mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, còn chưa kịp mở miệng đáp lời, Mẽ Tinh đã vội vàng nhảy ra nói trước: “Bố, di Cố đã qua đời rồi, bố không thể nói nặng tích đức một chút được sao.”

Khoe miệng bà Mẽ gật gật, lời nói ra đến khoe miệng lại nuốt ngược trở về.

Cố Niệm và ông cũng tính là quen biết, bà có tri thức, hiểu lễ nghĩa lại dịu dàng thủy mị, trong thế hệ đồng trang lứa với họ có không ít người yêu mến bà.

Cố Niệm cắt đứt quan hệ với Cố gia, bỏ đi không ai biết, từ đó về sau cũng chẳng có ai gặp được Cố Niệm nữa. Không ngờ nhiều năm sau đó, một lần nữa nghe được tin từ bạn cũ, lại là tin bà mất.

Trong lòng ông Mẽ có phần hơi kích động, trên khuôn mặt bà Mẽ cũng tỏ vẻ buồn thương. Mặc dù bà và Cố Niệm không có thân thiết gì nhiều, nhưng trong lòng bà thực ra vẫn bội phục Cố Niệm. Ở cái thời buổi ấy, đừng nói tới tự do yêu đương, hầu như chuyện hôn nhân của ai cũng đều do gia đình họ làm chủ. Hồi đó khi nghe được tin Cố Niệm bỏ lại tất cả đi tới thành phố A, ngoài kinh ngạc ra, bà cũng mơ ước dừng cảm được như thế. Thế nên lúc Mẽ Tinh chào hôn, tâm trạng của bà rất phức tạp, như thể từ Mẽ Tinh bà có thể thấy được bóng dáng của Cố Niệm năm đó. Thậm chí mẹ Mẽ còn hoài nghi rằng, hay là vì tình cảm của bà dành cho Cố Niệm năm nào vô tình đã được gửi gắm ở trên người Mẽ Tinh, nuôi dưỡng cô thành đứa con gái như bây giờ.

Trên hành lang yên lặng một lúc, ba Mẽ tức giận quát to: “Cậu đi với tôi.”

Lời này là nói với Tiêu Cố, anh vỗ đầu Mẽ Tinh để trấn an rồi đi theo ông Mẽ sang một hành lang khác. Mẽ Tinh thấy hai người mặc âu phục đen cũng đi theo sau họ, trong lòng thoáng giật mình: “Này, đây là bệnh viện đây, các anh phải văn minh chút đi.”

Ba đánh một, thế nào cũng thiệt cho Tiêu Cố!

Mẹ Mẽ kéo cô lại, trừng mắt nói: “Chuyện của đàn ông cứ để yên họ nói, con ngoan ngoãn đứng đợi đây với mẹ.”

Mẽ Tinh nhăn nhó, người bị đánh có phải là anh chàng của mẹ đâu, đương nhiên mẹ chẳng thấy đau lòng.

Mẹ Mẽ kéo con gái ngồi xuống, nhìn cô rồi hỏi: “Con trai của di Cố tên là gì?”

Mẽ Tinh đáp: “Tiêu Cố ạ, cố gắng không được chùn bước.”

Cô nhớ, ban đầu Tiêu Cố giải thích tên của mình như vậy.

Ánh mắt mẹ Mẽ hơi chuyển động, bà trầm mặc một lúc rồi sờ đầu Mẽ Tinh: “Nói cho mẹ nghe xem, cậu ta là người như thế nào.”

Nhắc đến chuyện khen bạn trai của mình, tinh thần Mẽ Tinh bỗng tỉnh táo hơn hẳn: “Anh ấy nấu ăn cực kì ngon, con nói cho mẹ hay, Úc thị cũng không mời được anh ấy đâu!”

Bà Mẽ nhìn dáng vẻ của con gái, không nhịn được bật cười: “Cậu ta là đầu bếp sao?”

“Không phải ạ, mặc dù anh ấy học nấu món Tây ở Pháp, nhưng khi về nước anh ấy lại tiếp nhận quản lý cửa hàng thịt xiên của ba mình, mẹ không biết chứ, việc buôn bán của tiệm nhà anh ấy tốt lắm, gần đây đang chuẩn bị mở thêm chi nhánh mới nữa!”

Bà Mẽ cười hỏi: “Còn gì nữa?”

“Còn nữa...À, thành tích của anh ấy cũng rất khá, anh ấy tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh đại học Bắc Kinh, sinh viên xuất sắc nhé, tiếng Anh trôi chảy hơn cả con.” Mẽ Tinh không biết nghĩ tới cái gì mà bật cười hi hi.

Mẹ Mẽ trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu ấy có tốt với con không?”

“Đương nhiên rồi!” Mẽ Tinh nghiêng đầu nhìn mẹ mình, nắm lấy tay bà nói: “Mẹ yên tâm, anh ấy đối xử với con rất tốt, với con anh ấy vẫn luôn là một người tử tế, lại còn rất đẹp trai nữa.”

Cô không tin, bằng khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Cố lại không mê hoặc được mẹ mình.

Mẹ Mễ cúi đầu cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Con gái mình thế nào bà là người rõ nhất, mặc dù Mễ Tinh không có tật xấu nào quá tệ, nhưng tật nhỏ thì đầy ra một đồng, không phải chàng trai nào cũng chịu đựng được đâu.

Mễ Tinh có thể sống chung với cậu ấy lâu như vậy, chứng tỏ rằng cậu ta có đủ kiên nhẫn và bao dung với nó. Cái chính là, không biết sự kiên nhẫn này có thể duy trì đến khi nào.

Nghĩ tới đây, bà lại kéo tay Mễ Tinh khuyên nhủ: “Tinh Tinh, mẹ không ép con cưới người con không thích, nhưng nếu con thực lòng muốn ở bên cạnh Tiêu Cố thì không thể cứ tự do tùy hứng như vậy mãi được đâu, mọi việc phải cùng nhau cân nhắc.”

Mễ Tinh gật đầu đáp lại: “Con biết mà.”

Bên kia, ba Mễ và Tiêu Cố cũng tiến hành một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Ba Mễ nhìn Tiêu Cố, với đầy vẻ giễu cợt: “Có phải ngài Tiêu đây vẫn luôn buông thả như thế không, chỉ cần quen biết hai ba tháng đã phát triển lên giường rồi?”

Tiêu Cố nhếch làn môi mỏng, nhìn ông trả lời: “Trước khi kết hôn đã tiến tới bước này đúng là cháu có hơi thiếu cân nhắc, nhưng cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của mình, nếu như chủ đồng ý, ngay chiều nay cháu sẽ đi đăng ký với Mễ Tinh.”

Ba Mễ bật cười nói: “Cái trò tay không bọc sỏi trắng này cũng lành nghề lắm đây, chắc sử dụng thường xuyên ha?”

* Tay không bọc sỏi trắng – Không thủ sáo bạch lang: ý chỉ bỏ vốn ít mà thu lợi nhiều, thường dùng trong kinh doanh, trên thương trường

Tiêu Cố nghiêm túc nói: “Dù bác có tin hay không thì Mễ Tinh vẫn là cô gái duy nhất mà cháu thích.”

Ba Mễ trầm ngâm nhìn anh một hồi rồi mới mở miệng nói: “Chuyện này không thể kiểm chứng được, dù cậu có nói thế nào, tôi cũng sẽ không gả con gái cho một kẻ dễ dãi như cậu. Hẳn cậu cũng được nghe Mễ Tinh nói qua về chuyện hôn nhân của con bé với nhà họ Tống rồi phải không?”

Tiêu Cố nói luôn: “Hôm nay cháu tới đây cũng là muốn nói một tiếng với chú Mễ, bây giờ cháu đã quay về nhà họ Cố, trưa nay ông ngoại cháu muốn mời chú và đi đến nhà họ Cố gặp mặt, cùng trao đổi chuyện cưới xin của cháu với Mễ Tinh ạ.”

Ba Mễ hí hóp mắt, yên lặng quan sát anh, Tiêu Cố nhìn ông nói tiếp: “Cháu biết chú để Mễ Tinh thành hôn với nhà họ Tống chỉ là vì muốn tìm một người giúp cô ấy quản lý tập đoàn nhà họ Mễ, chuyện này cháu cũng có thể làm được.”

Ba Mễ im lặng một lát rồi nói: “Thế thì sao? Cậu ba nhà họ Tống cũng là thanh niên tài giỏi đẹp trai năng lực xuất chúng, ngay cả về ngoài cũng không thua kém cậu, so với nó cậu có gì tốt hơn, để tôi chọn cậu mà không phải cậu ta?”

Tiêu Cố khẽ cười: “Điểm cháu tốt hơn anh ta đó là cháu yêu Mễ Tinh ạ.”

Mễ Tinh vẫn ngồi cùng mẹ trên ghế dài, lo lắng chờ Tiêu Cố quay lại. Nghe được tiếng bước chân vang lên, cô vội vàng đứng dậy thì thấy Tiêu Cố đang từ từ đi tới.

Cố chạy đến, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: “Họ không đánh anh chứ?”

Tiêu Cố cười nói: “Họ có thể đánh được anh sao?”

Mễ Tinh nhìn đáng vẻ xấu xa đó, không nhịn được lườm anh một cái.

Ba Mễ đi qua hai kẻ đang liếc mắt đưa tình, trầm giọng nói: “Đi.”

Mễ Tinh lập tức nín tay Tiêu Cố đi sát cạnh bên anh. Tiêu Cố cười cười nhìn cô, trấn an sờ đầu cô một cái: “Tới nhà họ Cố thôi.”

“Nhà họ Cố?” Mễ Tinh nghi ngờ nhìn anh.

“Ừ.” Tiêu Cố gật đầu, không giải thích nhiều. Mễ Tinh vẫn đang chìm trong màn sương mù mịt, người đã bị anh kéo đi thẳng mất rồi.

Xe của nhà họ Cố và nhà họ Mễ dừng lại dưới lầu bệnh viện, Tiêu Cố kéo Mễ Tinh định để cô ngồi với mình trên cùng một chiếc xe thì bị ba Mễ ngăn cản lại. Ông nhìn Mễ Tinh, vẫn là bộ mặt thâm trầm nghiêm nghị: “Con ngồi xe nhà mình đi.”

Mễ Tinh ôm chặt lấy Tiêu Cố không buông, ba Mễ thấy cô như vậy, ông cảm thấy khuôn mặt già nua của mình cũng bị ném đi rồi.

Trái lại, Tiêu Cố cười cười, nhẹ nhàng nắm tay Mễ Tinh nói: “Chú Mễ yên tâm, cháu sẽ không kéo Mễ Tinh bỏ trốn đâu.”

Ba Mễ vẫn ngúng nguẩy không bằng lòng, mẹ Mễ không nhìn nổi nữa vội vàng kéo ông đi: “Được rồi, bọn nó còn trẻ cần nói chuyện yêu đương, ông đừng tham gia vào nữa.”

Khóe mắt ba Mễ giặt giặt, bị nhét vào trong xe.

Tiêu Cố để Mễ Tinh lên xe trước rồi mới vào theo cô.

Sau khi cửa xe đóng lại, cuối cùng anh mới lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, đưa tay đề lên huyệt Thái dương. Mễ Tinh cũng nhích tới, giúp anh ắn ắn: “Anh sao thế rất mệt à?”

“Ừ...” Tiêu Cố thuận miệng đáp lời, chợt như nhớ ra gì đó, anh nghiêng đầu nhìn cô hỏi, “Em có thai thật à?”

Mễ Tinh cười hi hi, vẻ mặt đầy xảo quyết. Cô hạ thấp giọng, nói nhỏ bên tai anh: “Tất nhiên là không phải rồi, em mua chuộc bác sĩ, để bà ấy nói dối giúp em, có phải rất thông minh không hả?”

Tiêu Cố trừng mắt, nhìn cô nghi ngại một lúc rồi nhẹ nhàng gõ lên trán cô một cái.

Mễ Tinh che trán, hỏi lại anh: “Sao hôm nay anh lại trùng hợp xuất hiện ở bệnh viện như vậy?”

Tiêu Cố đáp: “Không phải trùng hợp, anh cố ý tới đó đấy.”

“À...” Mễ Tinh gật đầu bắt đầu tính sổ với anh, “Hôm nay em ở bệnh viện, vất vả lắm mới tìm được cơ hội gọi điện thoại cho anh, anh lại tắt máy, anh nói đi, sao lại tắt máy, có phải muốn vứt bỏ em không?”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy thì móc điện thoại di động trong túi ra, ắn thử, màn hình không có phản ứng.

“Hết pin rồi.” Anh tìm chỗ sạc điện trên xe, cắm điện thoại vào, tiện tay ấn nút mở máy lên, “Chiều hôm qua sau khi tới thành phố C, anh bận đến tây bây giờ, ngay cả chộp mắt cũng không được, có rảnh nhìn điện thoại đâu chứ.”

Điện thoại được bật lên, quả thực có thông báo có hai cuộc gọi nhỡ. Mễ Tinh nhìn màn hình, nói với anh: “Đây là số của bác sĩ đó, đi ấy cho em mượn điện thoại gọi cho anh, đúng là một người tốt.”

Vừa nói, cô vừa cầm điện thoại của Tiêu Cố lên, bắt đầu soạn một tin nhắn ngắn: “Nhắc mới nhớ vừa nãy chưa có cơ hội cảm ơn đi ấy, phải gửi cho đi ấy một tin nhắn mới được.”

Cô gửi một tin nhắn cảm ơn ngắn gọn đi, chưa được bao lâu thì nhận được tin nhắn trả lời của bác sĩ Từ.

Mễ Tinh đọc tin vừa gửi tới, tay cứng đờ, điện thoại di động rơi thẳng xuống sàn xe.

“Sao vậy?” Tiêu Cố nghi ngờ nhìn cô, nhặt điện thoại di động lên.

Đập vào mắt là đoạn đối thoại trên màn hình.

“Không cần phải cảm ơn gì đâu, di không hề giúp cháu, mà cháu đã có thai thật rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 52

Động tác nhặt điện thoại của Tiêu Cố khựng lại, rồi anh ung dung để sang một bên.

Không khí yên lặng trong xe hơi nặng nề, Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mễ Tinh xộc xệch trong gió, ho khan một tiếng rồi nói: “Nếu đã mang thai rồi, thì... đối mặt hiện thực đi!”

Mễ Tinh: “...”

Cô giặt khóe miệng, bắt cánh tay Tiêu Cố: “Tiêu Cố, có phải anh cố ý không?”

Khi cô và Tiêu Cố làm có sử dụng biện pháp an toàn, nhưng có lúc quá đột ngột, nên không kịp lo lắng mấy thứ này. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng Tiêu Cố đã sớm lập mưu.

Tiêu Cố bắt đầu cười, cảm thấy vô tội: “Đương nhiên không phải anh cố ý, anh chưa hề nghĩ đến việc để em làm mẹ trước khi cưới. Nhưng có lúc, em cũng hiểu mà, không kim lòng nổi.”

Mễ Tinh: “...”

Cô không hiểu!

Tieu Cố ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Nếu thật sự có con rồi thì làm hôn lễ sớm đi thôi, nếu không... em không mặc được áo cưới xinh đẹp rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Mễ Tinh không tiếp thu được ý kiến này, cô cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tieu Cố: “Mang thai rất khó! Sinh con rất đau!”

Cô là công chúa nhỏ, công chúa nhỏ không muốn sinh con!

Tieu Cố cười khẽ một tiếng, nhìn cô nói: “Chịu đựng một chút, mười tháng qua rất mau, chúng ta chỉ sinh một đứa thôi có được không?”

“Bây giờ nói sinh một đứa, sau này nó lớn lên đòi em trai em gái thì sao?”

“Vậy thì nuôi chó mèo.” Tieu Cố lạnh lợi nói.

Mễ Tinh thấy ý này rất tốt.

Tieu Cố tiếp tục dỗ cô: “Tuy lúc mang thai rất vất vả, nhưng chờ khi đứa trẻ ra đời rồi, em sẽ được chơi đùa với nó.”

Mễ Tinh 'ah' t cái tiếng: “Em chơi hay ai chơi chứ.”

Tieu Cố buồn bực cười, Mễ Tinh cảm giác được ngực anh khẽ động, ngược mắt lên nhìn: “Anh thích trẻ con lắm à?”

“Không thích.” Tieu Cố không chút suy nghĩ mà trả lời, khóe miệng Mễ Tinh khẽ trễ xuống, lại nghe anh nói tiếp, “Nhưng đứa bé của chúng ta, anh có thể bắt đầu thích.”

“Haha, không phải miễn cưỡng, em có thể bỏ nó đi.” Mễ Tinh lườm anh.

“Em thử xem” Tieu Cố nghiêm túc hơn, nói xong, lại hạ giọng, “Đừng nói lời như thế, con nghe được đấy.”

“Thật á?” Mễ Tinh ngạc nhiên, lại ho nhẹ, “Anh nói dối! Đứa bé bây giờ còn chưa thành hình!”

Tieu Cố cười nói: “Nói chung nếu mẹ nói những lời như thế, đứa bé sẽ rất buồn.”

Mễ Tinh khinh thường quệt môi, nhưng không nói gì nữa.

Đứa bé này dù ngoài dự liệu của cô, nhưng bây giờ lại có, như một viên thuốc an thần với cô. Cô tin rằng bố cô sẽ không bắt cô phá nó đi, có sự ràng buộc của đứa trẻ, chuyện của cô và Tieu Cố đã được định sẵn. Bây giờ cô có muốn gả vào Tổng gia, Tổng gia cũng sẽ không chứa một đứa con mang thai con người khác.

“Bác sĩ đã kê thuốc cho em chưa?” Tieu Cố nghĩ đến việc này, hỏi

Mễ Tinh nói: “À, có rồi, may mà vừa này không ném đi.” cô lấy từ túi xách ra đồng thuốc bác sĩ Từ kê cho, một ít vitamin B11 và một ít canxi.

Tieu Cố cầm thuốc nhìn một lúc, thả lại trong túi: “Mỗi ngày nhớ uống thuốc đúng giờ, ba tháng đầu đứa bé chưa ổn định, em phải cẩn thận đó.”

Mễ Tinh nói: “À, anh học rộng hiểu sâu thật, bác sĩ Tieu.”

Tieu Cố nhin không được néo mặt cô, khóe miệng treo một nụ cười yếu ớt.

Tài xế ngồi trước nhìn cặp uyên ương liếc mắt đưa tình, lái thẳng xe về nhà.

Tieu Cố xuống xe trước, rồi vòng sang bên kia mở cửa xe Mễ Tinh, dắt cô ra. Mễ Tinh cao ngạo khoác cánh tay anh, cười: “Tieu công công, bởi ai gả vào nhà.”

Tieu Cố: “...”

Sao từ trước anh không phát hiện ra công chúa nhỏ đáng yêu như thế.

Bố Mễ đi đằng trước nhìn hai người, nhin không được mà mắng: “Bọn thần kinh!”

Mẹ Mễ: “...”

Tieu Cố nhú mày với Mễ Tinh, đáng vẻ như cười như không. Mễ Tinh 'hừ' một tiếng: “Có thần kinh cũng tại anh í!”

Tiêu Cố cười cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau vào nhà.

Bố Mễ và mẹ Mễ vào bàn việc gia đình, người giúp việc Cố gia đã sớm đứng ở cửa, bây giờ đang nhiệt tình mời họ vào nhà.

Hôm nay người Cố gia tới rất đông đủ, ngoại trừ Cố lão gia tự mình chủ trì, mấy đứa nhỏ cũng tới, Cố Tín cũng ở đây.

Mễ Tinh ngạc nhiên nhìn Cố Tín, theo Tiêu Cố vào trong.

“Chị họ.” Cố Tín như cười như không gọi cô. Mễ Tinh chịu không nổi, quay mặt đi.

Cố lão gia đang tiếp bố mẹ Mễ, Mễ Tinh lặng lẽ hỏi Cố Tín ngồi bên: “Sao cả cậu cũng tới thế?”

Cố Tín cũng lặng lẽ đáp lại cô: “Em tới giúp đỡ anh họ lâm trận, chị không thấy bọn họ đều ở cùng một phe à?”

Cậu nói thế, Mễ Tinh đành xem xét lại người trong phòng.

Cố lão gia có ba con trai một con gái, hôm nay mấy chú bác không tới, nhưng con gái tới đông đủ. Không chỉ có Cố Trân Cố Bảo, mà Cố Miện con trưởng cũng có mặt. Mễ Tinh phân tích thật nhanh dòng họ Cố, Cố Trân Cố Bảo tuy có giữ chức vụ ở Cố thị, nhưng người giữ quyền quản lý là Cố Miện.

Tiêu Cố đột nhiên về nhà, đối với họ chắc chắn có khúc mắc. Cố Miện không thể cùng phe với họ, Cố Trân Cố Bảo coi như là trung lập, tranh thủ lôi kéo còn có thể dụ được...

“Đang nghĩ gì thế?” Tiêu Cố hỏi.

Mễ Tinh bật thốt: “Cừu Long đoạt châu.”

Tiêu Cố ngạc nhiên rồi cúi đầu cười khẽ, anh hiểu cô muốn nói gì.

“Không cần lo lắng, từ hôm qua đến hôm nay, tình huống nào cần nắm giữ anh đều biết.” Tiêu Cố kéo cô đi tới chỗ Cố lão gia, gọi, “Ông ngoại.” Mễ Tinh cũng theo đuôi, ngọt ngào gọi: “Cháu chào ông ạ.”

Lông mi bố Mễ rung rung: “Người còn chưa già, gọi vậy cái gì thế?”

Ông ngoại Cố nghe rất vui tai: “Đều là chuyện sớm muộn cả.” Ông đứng dậy, nhìn Mễ Tinh hỏi, “Ông nghe nói cháu có thai rồi?”

“Vâng ạ.” Mễ Tinh trả lời, giọng chắc nịch, bố Mễ hừ lạnh.

Cố lão gia quay lại, nhìn bố Mễ nói: “Nếu đã có con thì việc này phải làm sớm một chút, đỡ bị người đời chê cười.”

Bố Mễ định đáp, bây giờ cũng bị chê cười đủ rồi, nhưng Cố lão gia là bậc trưởng bối, ông không thể không biết sợ như vậy, đành nói: “Đứa bé này cháu không còn gì phải nói, nhưng nhà cháu và có hôn ước với Tổng gia, cháu không có mặt mũi nào để đi gặp họ.”

Tiêu Cố nói: “Chuyện này cháu sẽ đi nói rõ ràng với họ.”

Bố Mễ cười lạnh: “Vậy thì tốt, nếu Tổng gia không làm tới cùng chuyện này, bác sẽ suy nghĩ chuyện hai đứa kết hôn.”

“Bác Mễ cứ yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt.”

Bố Mễ mỉm cười, dáng vẻ chờ kết quả thế nào.

Cố lão gia nói: “Ta biết Mễ thị và xí nghiệp Tổng thị có quan hệ làm ăn, chuyện này quả thật hơn tởn thương hòa khí. Nhưng Tiêu Cố đã gây họa, cứ để nó giải quyết.” ông nói tới đây, chuyển đề tài, “Bây giờ Tiêu Cố đã đến Cố thị làm việc, về sau có hợp tác với Mễ thị cũng tiện hơn nhiều.”

Đây là đang ném cành ôliu cho Mễ gia, tuy bố Mễ không biết địa vị Cố thị trên thương trường, nhưng Cố lão gia đã xuống nước này, ông đương nhiên không từ chối, “Nếu có hạng mục hợp tác nào tốt, cháu rất vui lòng được hợp tác cùng Cố thị.”

Cố lão gia cười, nói với mọi người: “Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mọi người cùng đi ăn thôi.”

Tất cả mọi người đều đi về phía nhà ăn, bữa trưa cho đại gia đình được chuẩn bị phong phú.

Trên bàn cơm, người lớn rảnh rồi nói chuyện phiếm vài câu, cũng không buồn chán lắm. Nhưng đang ăn thì một người đàn ông trung niên vội vã xông vào, thấy Cố Tín, lập tức quát tháo: “Thằng nhóc kia, còn có mặt mũi quay về nữa à? Còn ăn cơm nữa?”

Cố Tín: “...”

Sao bố cậu lại biết chuyện thế này?

Con cháu họ Cố đều xem kịch vui, Cố lão gia ho khan, nhìn bố Cố Tín: “Ồn ào cái gì? Không thấy có khách à?”

Bố Cố Tín nhìn lướt qua bố mẹ Mễ, chào hỏi một tiếng.

“Con trai!” Lại một người phụ nữ bước vào, hấp tấp đi về phía Cố Tín, “Cuối cùng con cũng về rồi? Mẹ cứ tưởng con không thèm quan tâm đến mẹ nữa.”

“Haha, sao lại nghĩ vậy.” Cố Tín ôm mẹ, lại chỉ vào Tiêu Cố, nói, “Mẹ, nhìn xem đây là ai?”

Mẹ Cố Tín đã nghe phong thanh Tiêu Cố trở về, bây giờ nhìn thấy anh, trăm mối cảm xúc rối bời, con mắt đỏ lên: “Đây không phải cháu ngoại đáng yêu của di sao? Đúng là càng lớn càng đẹp trai.”

Tiêu Cố cũng đứng lên, ôm mẹ Cố Tín: “Di út.”

Mễ Tinh vội nhìn đi út mấy lần, đây là người năm đó đeo tai thỏ cho Tiêu Cố! Má ơi!

“Được rồi được rồi, mọi người ngồi ăn đi, có chuyện gì lát nữa nói.”

Cố lão gia lên tiếng, bố mẹ Cố Tín nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, cùng ăn cơm.

Sau khi ăn trưa xong, bố Cố Tín kéo cậu sang một bên, định dạy dỗ con trai một chút. Mễ Tinh và Tiêu Cố đứng cạnh cửa sổ, nín cười: “Cố Tín với anh đúng là chân ái, vì giữ thể diện cho anh mà liều mạng quay về.”

Tiêu Cố nói: “Mọi người không thích Cố Tín theo đuổi âm nhạc.”

“À.” Mễ Tinh gật đầu, ngược mắt nhìn anh, khoe miệng hơi nhếch lên. “Vậy còn anh? Amj cũng không để ý đến gia đình à?”

Tiêu Cố trầm mặc một hồi, nói: “Trước kia không phải em từng hỏi vì sao anh du học ở nước ngoài à? Khi đó mẹ anh vừa qua đời, ông ngoại muốn để anh về thành phố C, anh không muốn. Anh sợ họ tới tìm anh, anh liền ra nước ngoài luôn.”

Con người Mễ Tinh mờ mịt: “À.” Cô từng nghĩ anh không thích sống vì gia đình, không thích thành phố C. Lòng cô hơi khó chịu, im lặng một lúc, cô nói: “Xin lỗi anh, rõ ràng anh không thích thành phố C, nhưng vì em mà anh không thể không đến đây.”

Tiêu Cố quay người nhìn cô, con người đen thẳm, thâm thúy: “Anh không thích thành phố C, nhưng anh thích thành phố có em.”

Mễ Tinh ngẩn ra, trong lòng như có nai con nhảy loạn.

“Em biết vì sao anh tên là Tiêu Cố không?”

Mễ Tinh trừng mắt nhìn cô: “Không phải vì bố anh họ Tiêu mẹ anh họ Cố à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Đó chỉ là một phần.”

“Còn lại là vì sao?”

“Mẹ anh nói, mẹ gả cho bố anh, không thể quay đầu.” Tiêu Cố nắm chặt tay Mễ Tinh, nhìn cô nói, “Anh cũng vậy.”

Yêu em, không thể quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 53

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tiêu Cố, Mễ Tinh không thể chống đỡ được.

Gò má của cô hơi nóng lên, cô ho nhẹ, cố ý xuyên tạc ý của anh để đánh trống lảng: “Anh cũng đến tuổi lập gia đình rồi á?”

Tiêu Cố cười gật đầu, mỗi cử động nhỏ toàn là cung chiêu.

Một đôi tình nhân đứng trước cửa sổ oanh oanh yến yến, bố Mễ đi tới, lạnh mặt nhìn hai người: “Được rồi, đứng đây làm trò này để người ta ghét cho, về nhà thôi.”

Mề Tinh nghe xong lại ôm tay Tiêu Cố, bố Mề cau mày, nói: “Sao, con vẫn muốn ý ra ở đây à?”

Tiêu Cố khoác hông Mề Tinh, nhìn bố Mề nói: “Bây giờ cô ấy mang thai con của con, đúng ra phải ở với con.”

“Ở lại với cậu á?” bố Mề bật cười, “Cậu giải quyết xong chuyện Tổng gia đi rồi hãy nói, bây giờ nó ở lại nhà họ Cố, không danh không phận để làm gì?”

Tiêu Cố hơi nhếch môi, trầm mặc, quay đầu nhìn Mề Tinh: “Váy em cứ về nhà trước đã, anh sẽ đến đón em sớm thôi.”

Mề Tinh phồng mang tròn má, giọng bất mãn: “Rất nhanh là bao lâu?”

Tiêu Cố cười nói: “Hai ngày thôi, em chăm sóc bản thân cho tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Vâng...” Mề Tinh vừa nói đã bị bố kéo đi.

Sau khi về nhà, Mề Tinh cuối cùng cũng được trả SIM điện thoại, cô lắp SIM vào máy, phát hiện trong phòng cũng có wifi. Cô muốn gọi cho Tiêu Cố nhưng lại sợ anh đang bận, nên lại thôi.

Xế chiều, Hoắc Lệ lại tới. Lần này, cô ấy không bị bố Mề chặn lại, mà lên tầng tìm Mề Tinh.

Di Minh cầm chút bánh trái hoa quả vào cho các cô, hai người trong phòng tâm sự.

Hoắc Lệ xúc một miếng bánh gato, như muốn nói lại thôi: “Tớ nghe nói, cậu đang mang thai à?”

Mề Tinh sặc táo, lấy tay che miệng, giương mắt nhìn cô: “Cậu nghe ở đâu thế? Sao phát tán nhanh thế này?”

Hoắc Lệ cười nói: “Mấy chuyện này sao giữ bí mật được, hơn nữa hôm nay em tới Cố gia, ồn ào như thế.”

“Con của người tớ gặp hôm Giáng sinh à?”

“Ừ.”

Hoắc Lệ suy nghĩ miên man: “Trước kia tớ không nghĩ anh ấy là con trai di Cố, bây giờ anh ấy về Cố gia rồi, Cố gia sẽ có nhiều biến động đây!”

Mề Tinh hơi lo lắng vì việc này. Hôm nay ở trên xe, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Tiêu Cố, đoán chừng người Cố gia không phải ai cũng hoan nghênh anh.

“Nhưng cái này cậu đừng quan tâm, cậu cứ tập trung dưỡng thai đi!” Hoắc Lệ thấy Mề Tinh nhủu mày, chủ động đổi chủ đề, “Bây giờ việc đã đến lúc này, chủ Mề sẽ không ép cậu gả cho Tổng gia nữa. Hôn sự của cậu và Tiêu Cố khi nào cử hành?”

Nói đến hôn sự, Mề Tinh hơi ngượng: “Cũng nhanh thôi, nếu không... lộ rõ bụng cũng không tốt.”

Hoắc Lệ nhìn cô, cười nói: “Mới đầu tớ nghe tin cậu mang thai, còn tưởng cậu giả vờ, không ngờ là thật.” “Cậu có thấy tớ hơi to gan không?” Mề Tinh cắn miếng táo nhỏ, cũng cười, “Khi nào tiến hành hôn lễ, cậu làm phù dâu cho tớ nha.”

“Được.” Hoắc Lệ đáp ứng ngay, đôi mắt lại thêm mờ mịt, “Hôn lễ các cậu có mời Chu Nghi Nhiên không?”

“Có chứ!” Mề Tinh nói xong, như hiểu được Hoắc Lệ đang lo lắng cái gì, giả vờ thoải mái mà cười, “Tớ và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường, gặp nhau cũng chẳng có gì lúng túng. Nhưng cậu này, thích thì phải giữ thật chặt, tớ thấy dưới Weibo cậu ấy ngày nào cũng có fan nữ gọi 'nam thần' đây.”

Hoắc Lệ bật cười: “Thì ra cậu vẫn lên xem weibo cậu ấy à?”

Mề Tinh ngẫm nghĩ, hạ giọng nói: “Cậu có nhớ tiệc rượu mừng sinh nhật mẹ cậu năm xưa, tớ bị chó to nhà cậu dọa sợ không?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ký ức vẫn còn đó, bởi vì chuyện này mà tớ bị mẹ mắng nửa tháng trời.”

Mề Tinh cười haha: “Khi đó có một cậu bé đeo tai thỏ đến giúp tớ đuổi chó đi, tớ cứ nghĩ là Chu Nghi Nhiên, sau đó mới biết, là Tiêu Cố.”

Hoắc Lệ ngạc nhiên, nhìn cô vẻ khó tin: “Tiêu Cố ở đó sao?”

Mề Tinh gật đầu: “Anh ấy chỉ đến thành phố C một lần duy nhất đó.”

Hoắc Lệ bối rối một lúc rồi cúi đầu cười: “Hai người các cậu đúng là duyên phận trời định trước.” Cô nói đến đây dừng lại, nhìn Mề Tinh, “Cậu vì chuyện đó mới có thiện ý với Chu Nghi Nhiên à?”

“Ừ, tình cảm đó cũng dễ hiểu thôi, mỗi cô gái đều mong được gả cho một anh hùng.”

“Không, tớ không...”

“Chắc.”

Hai người trò chuyện đến khi mặt trời xuống núi. Hoắc Lệ đứng dậy tạm biệt, Mễ Tinh vốn định giữ bạn ở lại ăn cơm tối nhưng lại bị từ chối khéo: “Hôm nay tớ có hẹn rồi, mai mọi người có buổi tụ tập nho nhỏ, cậu có muốn đi không?”

Mễ Tinh lúc đầu không muốn chạy lăng xăng khắp nơi, nhưng nghĩ đến buổi tụ tập có Cố Trần Cố Bảo, cô muốn gặp hai người đó biết bao, lập tức đồng ý: “Được, lúc đó nhớ gọi tớ nhé.”

Hoắc Lệ gật đầu, rời khỏi Mễ gia.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Mễ Tinh về phòng. Cô tắm rửa xong, thấy thời gian không còn sớm, leo lên giường gửi một tin nhắn Wechat cho Tiêu Cố: “Ăn cơm chưa~”

Tiêu Cố nhắn lại một tin nhắn thoại: “Anh đang chuẩn bị ăn.”

Giọng nói của anh làm Mễ Tinh khá thỏa mãn, cô nghe đi nghe lại mấy lần, rồi bưng miệng viết tin nhắn mới: “Vâng, anh vất vả quá đi, em sắp đi ngủ rồi.”

Tiêu Cố lại gửi tiếp tin nhắn thoại, chỉ có bốn giây, Mễ Tinh mở ra, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo ý cười truyền tới: “Em gửi tin nhắn thoại sang đây, anh muốn nghe giọng em.”

Mễ Tinh ngẫm nghĩ, vẫn gửi tin nhắn văn bản: “Muốn nghe giọng công chúa nhỏ thì nói 'Ngủ ngon, công chúa nhỏ' đi.”

Cô nhắn xong lại gửi thêm: “Phải cực thâm tình í.”

Một lát sau, Tiêu Cố gửi thoại mới, chỉ có hai giây: “Ngủ ngon, công chúa nhỏ.”

Lòng Mễ Tinh nhảy dựng lên với tần suất cực nhanh, âm thanh Tiêu Cố dù chỉ nhỏ xíu thôi cũng đủ làm rối loạn hô hấp của cô.

Cô tự xoa xoa ngực, húng hắng hai tiếng, rồi gửi tin nhắn thoại: “Giọng nghe là lời như thế, có phải muốn quyến rũ em không?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thành công rồi à?”

“Hừ, còn không mau qua đây thị tẩm.”

“Ngày mai anh sẽ đi gặp Tổng Nam Xuyên.”

Tổng Nam Xuyên, là vị hôn phu mà cô không nhớ tên, cũng là cậu ba được Tống gia coi trọng nhất.

Mễ Tinh không muốn nói nhiều về người này, hơn nữa, cô thấy Tiêu Cố ra tay nhất định sẽ không có vấn đề, hỏi sang cái khác: “Anh đến thành phố C, Cầu Đàn ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Thiên Thiên tạm ở nhà hàng xóm, ông ngoại định để anh quản lý chi nhánh công ty ở thành phố A, mấy ngày nữa là được về rồi.”

“Vâng.” Mễ Tinh gật đầu, có thể tiếp tục lăn lộn ở thành phố A với Tiêu Cố cũng là chuyện tốt.

“Anh đi ăn cơm đã, em nghỉ ngơi sớm đi, nhớ uống thuốc nhé.”

Nghe được hai chữ 'uống thuốc', Mễ Tinh trở nên to gan: “Biết rồi bác sĩ Tiêu, anh nói ba lần rồi.”

Tiêu Cố gửi icon cười sang rồi out khỏi Wechat.

Mễ Tinh lưu câu 'Ngủ ngon, công chúa nhỏ' Tiêu Cố nói lại rồi đeo tai nghe, nghe như nhạc ru ngủ.

Đêm nay cô ngủ ngon hơn đêm trước nhiều, một giấc mơ cũng không có, ngủ một giấc tới tận hừng đông.

Bố Mễ đã đi làm, Mễ Tinh ăn sáng với mẹ, ngồi trong vườn hoa phơi nắng. Buổi trưa, Hoắc Lệ đến đón cô đi ăn uống, Mễ Tinh báo với mẹ rồi đi theo Hoắc Lệ.

Bữa trưa hôm nay vẫn ở nhà hàng bọn họ thường đến, Mễ Tinh nghĩ quả thật không sai, Cố Trần Cố Bảo cũng ở đây.

Chu Nghi Nhiên đã đến rồi.

Tuy Mễ Tinh từng nói với Hoắc Lệ rằng, cô và Chu Nghi Nhiên có gặp nhau cũng không thấy lúng túng, nhưng sự thật bây giờ, cô vẫn thấy hơi xấu hổ.

Cô cười với Chu Nghi Nhiên, rồi ngồi bên cạnh Hoắc Lệ. Có bồi bàn hỏi cô muốn uống gì không, cô ngẫm nghĩ rồi gọi một ly nước ấm.

Cố Trần nhìn cô, đôi lông mày tinh xảo hơn nhướng lên: “Có thai rồi đúng là khác xưa ha.”

Mễ Tinh cười haha: “Chị không biết đâu, bác sĩ Tiêu quân chặt lắm.”

Cố Trân bị lời nói của cô làm cho bật cười, Cố Bảo đến gần, vẻ hóng hót: “Ui chao, làm thế nào mà cậu lại yêu đương với Tiêu Cố? Hôm qua là lần đầu tiên tớ thấy anh ấy, ui, quả thật phải nói là cực đẹp trai, dễ dàng lừa được mấy cô nhóc như cậu.”

“Thôi đi, chỉ có em mới không biết ngại mà nói người ta lừa gạt gái trẻ thôi.” Cố Trân uống một hớp rượu, không chút lưu tình bóc mẽ em trai.

Cố Bảo bĩu môi nhìn chị, nói: “Em và Tiêu Cố không cùng một đẳng cấp, em xin thề, em chưa bao giờ lừa gạt Mễ Tinh.” Cố Trân mặc kệ em trai.

Chu Nghi Nhiên hồi lâu không nói chuyện, rót cuộc cũng mở miệng: “Nếu em đã mang thai, mấy buổi hội họp thế này đừng đi nhiều, cẩn thận một chút vẫn tốt.”

Lời này đương nhiên là nói với Mễ Tinh, Mễ Tinh cảm ơn một câu, lại quay nhìn Cố Trân: “Hôm nay em đến cũng vì muốn nhìn chị Cố Trân mà.”

Cố Trân suýt thì sặc rượu, ho khan hai tiếng, nói với Mễ Tinh: “Chị hiểu lòng em mà, bao nhiêu năm giao tình của chúng ta, em đâu cần nói rõ. Đưa em trai nhà chị đây, không trông chờ gì nó, mặc dù chị có lòng nhưng vẫn phận con gái, trên thương trường không thể tránh khỏi chịu thiệt với đàn ông, hơn nữa, Cố Miện còn đang nhắm vào chị, chị ở công ty cũng không có bao nhiêu quyền lực đâu.”

Mấy lời này Cố Bảo nghe không lọt tai, cậu cau mày, muốn đòi lời giải thích: “Sao lại nói là không trông chờ gì? Lần sau có tiệc rượu, chị đừng kéo em đi uống hộ.”

“Chị cần em uống hộ à? Từ lượng của em ít ỏi làm sao, haha.” Cố Trân cười trào phúng, “Chị để cho em đi, chẳng qua là có đàn ông giúp chị ngăn cản ong bướm thôi, hiểu không?”

Mễ Tinh rửa mắt nhìn hai chị em đấu võ mồm, chắc vì ánh mắt của cô cực nóng, nên sự chú ý của Cố Trân lại trở về trên người cô: “Tuy chị mới gặp Tiêu Cố một lần, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho chị hay, anh ấy có thể đấu được với Cố Miện.”

Mễ Tinh nghe chị nói vậy, yên tâm hơn nhiều, Mễ Tinh đặt ly rượu để cao xuống, nói: “Ông nội chị có một người con gái, thương nhất cũng là đi ấy, năm đó đi liều mạng chạy đến thành phố A, chọc giận ông nội, ông nội còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với đi. Nhưng nhiều năm như vậy, ông đã hối hận rồi, ông muốn tìm đi ấy về, kết quả là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.”

Con người Mễ Tinh tối lại, Cố Trân tiếp tục nói bên tai cô: “Từ năm mẹ Tiêu Cố qua đời, ông nội muốn đón Tiêu Cố về nhà, nhưng khi đó anh ấy chưa đồng ý, bây giờ tự anh ấy chạy về, coi như giải quyết được một nỗi lòng của ông nội, ông sẽ không bạc đãi anh ấy.”

Nói trên lí là như thế, nhưng Cố Miện đâu phải ngồi không, Mễ Tinh vẫn rất lo lắng, Cố Trân cầm trai rượu rót vào ly, cầm trong tay khẽ lắc: “Bác sĩ Tiêu nhà em đúng là đội lốt tổng giám đốc phúc hắc xấu xa đây, Cố Miện chỉ có thể bắt nạt được chị thôi, trước mặt anh ấy không chiếm được lợi lộc gì đâu.”

Cố Bảo nghe chị nói vậy, 'chậc' một tiếng: “Chị, sao tên Cố Miện lại bắt nạt chị? Chị nói đi, em giúp chị đánh anh ta một trận.”

Cố Trân phì cười: “Em xử lí tốt mấy hạng mục trong tay đi, đừng để chị đi dọn bãi chiến trường cho em là chị đã cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Cố Bảo nghe xong, ưỡn cô một cái: “Quản lí Thăng Vũ Đỗ, em đã hẹn được rồi.” cậu vừa nói vừa lấy một tấm thẻ phòng trong túi ra, đặt lên bàn.

Cố Trân: “...”

Mễ Tinh cúi đầu, đưa tay che mắt.

Khi họ đang nói về Tiêu Cố, Cố Miện cũng nói về anh, nhưng đối tượng trùng hợp lại là Tam công tử Tổng gia Tổng Nam Xuyên.” Ông nội cũng thật hồ đồ, tự nhiên đem hẳn một chi nhánh công ty giao cho một tên đầu bếp quản lí.” Cố Miện đo đo cái gậy, nhẹ nhàng đẩy bóng đi. Bóng không chui xuống lỗ, Tổng Nam Xuyên đứng cạnh cầm gậy bi-a đi tới.

Áo vest của anh treo ở một bên, trên người chỉ mặc sơ mi trắng và áo ba lỗ, anh khom người điều chỉnh gậy bi-a: “Tôi nghe nói Tiêu Cố tốt nghiệp Học viện Hoàng gia hệ Tài chính, khi chỉ có 20 tuổi.”

Cố Miện khinh thường: “Vậy thì sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn đi làm đầu bếp à.” Nói đến đây, cậu không nhịn cười được, “Anh có biết cậu ta mở hai tiệm Xuyên xuyên không? Ông nội muốn biến chi nhánh công ty thành cửa hàng xuyên xuyên à?”

“Tôi thấy anh không nên coi thường anh ta đâu.” Tổng Nam Xuyên đẩy bóng vào lỗ, lại đến bên kia, nhắm một quả bóng khác.

Cố Miện trầm mặc rồi mím môi: “Mấy trò quuyến rũ con gái thì cũng được đấy.”

Tổng Nam Xuyên quay đầu nhìn, không nói gì.

Cố Miện thấy anh không tiếp lời, càng hăng hái: “Đại tiểu thư Mễ gia kia cũng là, rõ ràng có hôn ước với anh mà, còn lên giường với người đàn ông khác.”

Tổng Nam Xuyên thu gậy bi-a lại, đứng thẳng bên cạnh bàn, còn chưa nói gì, giọng nói của người đàn ông khác đã xen vào: “Một người đàn ông như

anh mà nói xấu sau lưng phụ nữ, quả đáng để tôi kính trọng.”

Cố Miện ngạc nhiên, quay người lại, quả nhiên thấy Tiêu Cố. Cậu nhủ mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố cười: “Tôi có hẹn với Tổng tiên sinh.”

Cố Miện nhủ mày nhìn Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên đang chống gậy bi-a, nhìn Tiêu Cố nói: “Nếu đã tới, hay cùng chơi với nhau hai ván?”

Tiêu Cố nhìn mấy quả bóng trên bàn, ngẩng đầu hỏi: “Các anh biết chơi mạt chược không?”

*

Mấy vị công tử muốn chơi mạt chược, phòng bi-a nhanh chóng dựng tạm một cái bàn.

Ba người Tiêu Cố cộng thêm một nhân viên, liền tiếp chơi bốn vòng. Tổng Nam Xuyên nhin không được, nhìn Tiêu Cố, như cười như không: “Tiêu tiên sinh đại sát tứ phương, có thật là đến nhận lỗi tôi không đây?”

Tiêu Cố hạ một quân bài trắng, nhìn Tổng Nam Xuyên: “Trước khi tôi tới cũng tìm hiểu đôi chút về Tổng tiên sinh. Nửa năm trước anh còn ở nước ngoài, rất ít khi xuất hiện trong nước, nhưng tên tuổi của anh trong ba vị công tử Tổng gia là vang nhất.”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Thắng tôi nhiều tiền như thế, nói vài câu nịnh bợ là xong à?”

Tiêu Cố nói: “Tôi không nịnh bợ gì cả, chỉ muốn nói rõ ra là, anh chưa từng thấy Mễ Tinh đúng không?”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày: “Vậy thì sao?”

“Nếu tôi là Tổng tiên sinh, tôi cũng không cưới một người phụ nữ chưa thấy mặt bao giờ. Cứ coi như Mễ Tinh không đào hôn, anh cũng nghĩ cách để phá hủy hôn sự này, bây giờ, tôi giúp anh giải quyết vấn đề này hoàn toàn, không phải rất tốt sao?”

Tổng Nam Xuyên nhìn anh cười: “Tiêu tiên sinh thật có ý tứ, theo anh nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn anh nữa à.”

Tiêu Cố nói: “Không cần cảm ơn, đánh mấy vòng nữa là được.”

“Ôi, anh tự tin thật đấy, được dịp lên mặt à?” Cố Miện thua nhiều nhất, vốn đã nóng nảy, bây giờ hận không thể trực tiếp hất bàn mạt chược.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cậu, hơi mỉm môi nói: “Anh họ, đàn ông phải biết chịu thua.”

Anh dùng mấy li lẽ này, sắc mặt Cố Miện lập tức trở nên khó nhìn: “Tiêu Cố, anh đừng nghĩ học mấy năm tài chính là quán được công ty. Cố thị không giống tiệm xuyên xuyên đâu.”

“Điều đó tôi còn biết rõ hơn anh,“ Anh nhìn Cố Miện, nhắc nhở, “Anh nên hạ bài rồi.”

Cố Miện nhủ mày, đánh ba quân ra, lông mày Tiêu Cố nhướn lên, đẩy bài trước mặt xuống: “Ừ.”

Cố Miện: “...”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu cười khế, Cố Miện ở trước mặt Tiêu Cố, chả là cái gì cả.

Vừa nãy Tiêu Cố nói không sai, anh quả thật chưa từng nghĩ đến Mễ Tinh, chưa nói gì đến kết hôn, càng không vì chuyện này mà căng thẳng với hai nhà Cố Mễ. Tiêu Cố đã tới tìm anh rồi, mặt ngoài là nói nhận tội với anh, nhưng cũng có thể coi là đưa thang cho Tổng gia, anh đương nhiên thấy tốt thì nhận.

Còn như Cố Miện, cậu ta muốn gây xích mích giữa anh và Tiêu Cố, đương nhiên anh biết. Nhưng qua ngày hôm nay tụ tập ba người thế này, anh càng thêm về hợp tác với Tiêu Cố hơn.

Tiếng mạt chược 'ào ào' trong phòng bi-a, Tổng Nam Xuyên vừa xếp bài vừa nói với Tiêu Cố: “Tấm lòng của Tiêu tiên sinh tôi nhận. Hôn ước của tôi và Mễ Tinh coi như chưa bao giờ có đi, hơn nữa, mong hai người trăm năm hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 54

Khi Tiêu Cố dọn bàn mạt chược, Mễ Tinh đã rời khỏi buổi tụ tập, về nhà.

Tiêu Cố ngồi ghé lái, lấy điện thoại gọi cho Mễ Tinh. Chuông reo hai tiếng, Mễ Tinh nhận: “Bác sĩ Tiêu, gọi kiểm tra à?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Anh giải quyết xong chuyện Tống Nam Xuyên rồi, mai sẽ đến tìm em.”

Mễ Tinh mở to mắt, không ngờ anh làm việc năng suất thế: “Anh giải quyết bằng cách nào?” Đừng nói là anh đi nhận lỗi nhé?! Cô cảm thấy với tính cách của Tiêu Cố, anh sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Tiêu Cố nhàn nhạt nói: “Không có gì, chẳng qua thắng mấy ván mặt chược.”

Mễ Tinh: “...”

Có phải anh đi gây thù chuốc oán không hả?

“Thế nên bọn họ thua khóc, quỳ xin lỗi anh à?”

Tiêu Cố bị cảnh tượng Mễ Tinh vẽ ra làm cho bật cười: “Tiền Tống Nam Xuyên thua anh trả lại, còn tiền Cố Miện anh lấy hết.”

Mễ Tinh hơi đau lòng cho vị anh họ đó, nhưng tâm trạng đó chỉ kéo dài trong chớp mắt. Cô hiếu kì hỏi chuyện khác: “Thôi kệ, Tống Nam Xuyên có đẹp trai không?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Em hỏi làm gì?”

Mễ Tinh đáp: “Chỉ muốn biết em đã bỏ lỡ người thế nào thôi. Nếu anh ấy cực đẹp trai thì em thiệt rồi còn gì?”

Tiêu Cố mỉm môi, cười lạnh: “Hình như em quên mất ai mới là người đẹp trai nhất thì phải?”

Mễ Tinh vui vẻ đáp: “Đẹp trai nhất thì không biết, nhưng làm màu nhất thì là anh!”

Con người Tiêu Cố lấp lánh ý cười, không định nói chuyện Tống Nam Xuyên nữa: “Chiều nay em làm gì thế?”

Nói đến đây, giọng Mễ Tinh vút cao: “Đi tụ tập bạn bè với Hoắc Lệ.”

“Tụ tập?” Tiêu Cố lại nhướn mày, nhưng lần này mang theo ý bất mãn rõ ràng, “Chu Nghi Nhiên cũng tới à?”

Mễ Tinh mở to mắt, nói: “Vâng, hơn nữa, em nghe nói, ngày em bị bắt về nhà, anh ấy là người báo Hoắc Lệ đi tìm em.”

“Đó là anh báo Cố Tín hỏi cậu ấy.” Tiêu Cố mỉm môi mỏng, ‘chắc’ một cái, tại sao đã lần qua Tống Nam Xuyên rồi, giữa đường còn nhảy ra Chu Nghi Nhiên. “Anh còn chút việc, em nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai anh đến gặp em.”

“Được ạ, anh cũng nhớ ăn uống đầy đủ đó.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ.”

Anh cúp máy, lái xe thẳng về Cố gia.

Cố lão gia vốn ít đến công ty, nên bây giờ gặp mặt Tiêu Cố cũng ở trong thư phòng.

Khi Tiêu Cố đi vào, ông đang ngồi trên ghế, nhắm mắt.

“Ông ngoại!”

Anh gọi một tiếng, Cố lão gia từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Cố gật đầu: “Giải quyết xong chuyện Tống gia rồi à?”

“Vâng ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Ông cũng không hỏi Tiêu Cố dùng cách nào, chỉ cầm chén trà trên bàn, mở nắp nhấp một ngụm trà đang tỏa hương nghi ngút, “Ông biết cháu không muốn ở lại thành phố C, nên cố ý điều cháu đi đến chi nhánh thành phố A. Chi nhánh ở thành phố A có nhiều tài nguyên, cơ hội hơn thành phố C, cho nên mặc dù cũng chỉ là một chi nhánh, nhưng ông muốn di chuyển trọng tâm dần dần sang bên đó.” “Cháu hiểu ạ.” Tiêu Cố dừng lại, nhìn Cố lão gia, “Ngày mai cháu định đi đăng kí với Mễ Tinh.”

Cố lão gia ngược mắt nhìn anh, đặt chén trà xuống, “Ừ, đây là chuyện vui. Sau khi các cháu về thành phố A, hôn lễ bên này ông sẽ xử lí, quyết định thời gian rồi các cháu về tiến hành là được.”

“Vậy làm phiền ông ngoại rồi ạ.”

Tiêu Cố ngồi trong thư phòng hơn mười phút rồi đi ra. Ra ngoài đúng lúc gặp bố Cố Tín, hai người chào nhau. Bố Cố Tín kéo anh sang một bên: “Mấy ngày nữa cháu đi chi nhánh bên kia à?”

Tiêu Cố gật đầu, bố Cố Tín khẽ trầm ngâm rồi nói: “Cháu phải hiểu, chi nhánh bên đó sẽ là trọng điểm sau này của cả công ty, ông đưa cháu qua đó, nhất định sẽ có người không vừa ý.”

Tiêu Cố không đáp, bố Cố Tín lại nói tiếp: “Bà ngoại cháu mất sớm, lúc nhỏ thường là mẹ cháu chăm sóc cho chú, chuyện của bà ấy chú cũng rất tiếc. Bây giờ cháu vào công ty, có vấn đề gì, có thể thương lượng với chú.”

“Cảm ơn chú ạ.”

“Không cần cảm ơn, từ nhỏ cháu đã chơi thân với Cố Tín, chú cũng coi cháu như con trai. Tình hình công ty bây giờ cháu cũng biết, Cố Miện dù chưa có thành tích gì nhưng sau lưng nó còn ba nó chống cho, anh trai bác cũng không phải tâm thương.”

“Cháu hiểu.”

Bố Cố Tín vỗ vai anh: “Cố Tín một mực muốn theo đuổi âm nhạc, chú không cản được, nhưng cháu đã về Cố gia rồi, chú út nhất định đứng về phía cháu.”

Tiêu Cố cười: “Chú, thực ra âm nhạc của Cố Tín rất hay, nếu có dịp, chú hãy mua album của nó nghe thử.”

“Chú ngại nghe nó gào khóc thảm thiết.” Nhắc tới con trai, bố Cố Tín mang vẻ ghét bỏ, “Lời chú muốn nói đã nói hết rồi, chú đi tìm ông đã, cháu có việc cứ đi trước đi.”

Tiêu Cố nhìn chú đi vào phòng Cố lão gia, rồi cũng xuống cầu thang.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Cố đến Mễ gia đúng giờ.

Mễ Tĩnh vẫn đang ăn sáng, thấy anh đi vào thì suýt nghẹn: “Anh đến sớm thế? Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Tiêu Cố đến gần cô, cười xoa đầu cô. Mễ Tĩnh vừa tay ôm eo anh, ngẩng đầu nhìn: “Hay anh ăn cháo? Cháo dì Minh nấu cực ngon.”

Tiêu Cố đang định đồng ý, bố Mễ ngồi cạnh đã ho khan: “Sáng sớm đã dính như keo cho ai xem? Tách xa nhau ra.”

Mễ Tĩnh nhìn ông trẻ môi, buông tay ra khỏi Tiêu Cố, quay đầu nói với dì Minh: “Dì Minh ơi, giúp cháu nấu bát cháo nhé.”

“Được, chờ một chút.”

Dì Minh bận rộn ra ra vào vào bếp, Mễ Tĩnh kéo ghế không bên cạnh, cười nói với Tiêu Cố: “Anh ngồi đi.”

Tiêu Cố ngồi xuống bên cạnh Mễ Tĩnh, không quên chào hỏi bố Mễ mẹ Mễ: “Cháu chào bác Mễ, dì Mễ ạ.”

Mễ Tĩnh mở to mắt, nói: “Hay anh thử gọi 'bố', 'mẹ' đi.”

“Gọi bậy bạ cái gì?” Bố Mễ thả thìa vào trong bát, tức giận nhìn hai người.

Tiêu Cố vui vẻ cười với ông, nói: “Bên Tổng gia đã hiểu cho áy náy của cháu rồi. Hôn sự giữa cháu và Mễ Tĩnh sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của hai nhà sau này đâu ạ.”

Chuyện này bố Mễ đã nghe được từ Tổng gia, nhưng chẳng qua ông không ưng Tiêu Cố. Chưa kết hôn đã làm con gái mình to bụng, người nào làm cha cũng vậy cả.

Mẹ Mễ thế mà lại thích Tiêu Cố, bà nhận bát cháo từ tay dì Minh, tự mình đưa cho Tiêu Cố: “Vừa mới nấu xong, vẫn còn nóng đó.”

Tiêu Cố cười với bà, khoe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp: “Cảm ơn dì Mễ ạ.”

“Không cần cảm ơn đâu.” Mẹ Mễ thấy con rể Tiêu Cố càng nhìn càng đẹp trai, thảo nào có thể làm cho Tĩnh Tĩnh nhà họ thần hồn điên đảo.

Tiêu Cố ăn cháo xong, trước khi bố Mễ rời đi, nói với ông: “Hôm nay cháu đến còn một chuyện muốn thưa với hai bác, hôm nay cháu định đưa Mễ Tĩnh đi đăng kí kết hôn ạ.”

Bố Mễ giật mình: “Ai đồng ý cho hai đứa kết hôn? Tôi còn đang suy nghĩ.”

Tiêu Cố cười nói: “Cháu có thể đợi bác từ từ suy nghĩ, nhưng bụng Mễ Tĩnh không đợi được rồi.”

Bố Mễ: “...”

Rốt cuộc vẫn dùng đứa bé để áp chế ông!

Ông không nói gì, chỉ tức giận quay đi, mẹ Mễ nhìn ông rồi nhìn Tiêu Cố: “Hôn sự phải cử hành sớm thôi, không biết hai đứa định làm ngày bao nhiêu?”

Tiêu Cố nói: “Mẹ xem ngày nào thích hợp, bọn cháu sẽ làm ngay.” anh nói rồi dừng một chút, “Nhưng ông ngoại cử cháu đi chi nhánh công ty, hôm nay có khả năng chúng cháu sẽ về thành phố A.”

“Cái gì mà 'chúng cháu'?” Bố Mễ giận không có chỗ chứa, “Một mình cậu về thôi, Mễ Tĩnh ở nhà.”

“Mễ Tĩnh phải đi với cháu.” Tiêu Cố nhìn bố Mễ, ở điểm này, anh sẽ không nhường bước. “Cô ấy đang mang thai, ở bên cạnh cháu, cháu sẽ chăm sóc. Việc chuẩn bị hôn lễ hai bác không cần lo lắng, ông ngoại nói sẽ đích thân chuẩn bị, đến ngày chúng con về tham gia là được ạ.”

Bố Mễ cười lạnh: “Con gái tôi nuôi bao năm như thế phải để cậu lo à? Tôi vẫn chưa yên tâm khi để nó đi với cậu.”

Mẹ Mễ kéo tay ông, khuyên lơn: “Con gái lớn rồi sớm muộn cũng phải lập gia đình? Lẽ nào ông định để nó ngồi ngốc cả đời à?”

Mễ Tĩnh cũng nhanh chóng bày tỏ quan điểm, làm bộ mặt đáng thương: “Bố, lẽ nào bố định để đứa bé trong bụng đẻ ra không có bố?”

Bố Mễ: “...”

Sao lại nói quá lên như thế !

Tiêu Cố không phải không hiểu lòng bố Mễ, anh tiến lên một bước, bảo đảm với ông: “Cháu nhất định sẽ chăm sóc Mễ Tĩnh thật chu đáo, không để cô ấy chịu bất cứ uất ức nào. Khi cô ấy muốn trở về, cháu sẽ đưa cô ấy về thăm hai bác. Mặt khác, cô ấy ở bên cạnh cháu, cháu sẽ dạy cô ấy một ít chuyện trong công ty, như vậy đối với việc tiếp quản Mễ thị sau này cũng có lợi.”

Bố Mễ cau mày không nói gì, ông vốn định để Mễ Tĩnh đến Mễ thị, học chút ít kiến thức trước, nhưng Mễ Tĩnh lại có thai, chia rẽ hai đứa bọn nó, quả thật cũng không hợp lí... Cho nên ông mới coi trọng Tống Nam Xuyên, ít nhất cậu ta ở thành phố C, không phải chạy đi chạy lại.

Chi nhánh công ty Cố thị ông cũng đã biết được chút ít, sau này sẽ là trọng điểm của Cố gia, nếu Cố lão gia đưa Tiêu Cố đến chi nhánh bên kia, tức là tỏ rõ ý trọng dụng anh. Năng lực của Tiêu Cố ông không hề nghi ngờ, Mễ Tĩnh đi theo anh nhất định sẽ học được ít nhiều. Bố mẹ nói chung không thể bao bọc con cả đời được, về sau có Tiêu Cố giúp đỡ, ông cũng yên lòng.

Ông nhấp máy môi, cảm áo khoác đang vắt trên thành ghế, đi về phía cửa: “Hai đứa yêu nhau muốn làm gì thì làm, bố cũng không quản được.”

Ông nói hết rồi ra ngoài, mẹ Mễ cầm đồ trên bàn rồi cũng đi theo. Đi mấy bước, bà quay lại nhìn Mễ Tĩnh: “Tĩnh Tĩnh, con biết sổ hộ khẩu ở đâu chưa?”

Mễ Tĩnh mừng rỡ gật đầu: “Biết ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55

Vì hôm nay không phải ngày gì đặc biệt nên người tới Cục Dân chính đăng kí kết hôn cũng không nhiều.

Tiêu Cố và Mễ Tĩnh không lâu đã làm xong thủ tục, nhân viên còn gửi tặng hai người một gói kẹo cưới.

Ra khỏi Cục Dân chính, Mễ Tĩnh lên xe Tiêu Cố, cô ngồi đằng sau, lấy giấy chứng nhận ra nhìn một lúc, phát biểu một câu: “Thì ra giấy chứng nhận xấu thế này.”

Tiêu Cố: “...”

“Nhưng ảnh của anh cũng góp phần nâng cao giá trị nhan sắc của giấy chứng nhận rồi.” cô cầm tờ giấy trên tay, cười haha.

Tiêu Cố đưa tay xoa đầu cô, định làm vẻ nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại chứa nụ cười nhạt: “Được rồi, ngắm nghía xong thì cất đi, đừng làm mất.”

“Không đâu.” Mễ Tĩnh cất tờ giấy vào túi, cảm thấy không chân thật. Cô đã kết hôn rồi à? Cảm giác Tiêu Cố cũng chưa từng theo đuổi cô, cô cứ mờ mịt mà gả cho anh à?

“Ui da, Tiêu Cố, hình như anh chưa bao giờ cầu hôn em à? Ngay cả nhẫn kết hôn cũng không có!” cô nhìn ngón tay mình, trong mắt viết đầy chữ 'bản công chúa không vui'.

Tiêu Cố cũng cúi đầu nhìn ngón tay cô. Mễ Tĩnh chưa làm việc nặng bao giờ, từng ngón tay trắng nõn thon dài, không có tí vết. Anh không tìm được lòng, cầm tay cô, từng ngón tay đan vào nhau, rồi nắm chặt: “Có phải ai đàn dương cầm tay cũng đẹp thế này không?”

Mễ Tĩnh nhìn hai bàn tay đan chặt, nói: “Không phải đâu, tay anh cũng đẹp mà...” nói xong từ cuối cùng, cô hận không thể nuốt lời vừa nói vào. Sao cô lại bị Tiêu Cố đánh trống lảng dễ thế!

“Ai thèm nói về tay, em muốn nói về nhãn — cơ.” Như sợ anh không nghe rõ, Mễ Tĩnh cố ý kéo dài âm cuối, nói rõ ràng từng từ một. Nếu anh vẫn giả vờ không hiểu, cô sẽ đánh vần Hán ngữ cho anh.

Tiêu Cố hơi cong khóe miệng, lộ ra nụ cười: “Em yên tâm, nhãn anh đã đặt làm rồi, chắc chắn trong hôn lễ sẽ đeo cho em.”

“Thế còn tạm được.” Mễ Tĩnh ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi: “Đặt làm theo yêu cầu ạ?”

“Đương nhiên, cả thế giới chỉ có một viên.”

Những lời này chạm vào lòng Mễ Tĩnh.

“Về nhà em thu dọn đồ đạc rồi chiều nay chúng ta về thành phố A nhé.” Tiêu Cố nói. Mễ Tĩnh gật đầu, khi cô bị bắt về nhà chỉ mang theo hai bàn tay trắng, tất cả đều để lại ở nhà Tiêu Cố, bây giờ cũng chỉ mang thêm mấy bộ quần áo, cũng chẳng có gì khác biệt.

Cô nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng thay đổi, nhìn Tiêu Cố như cười như không: “Sao anh tới thành phố C mà còn mang theo sổ hộ khẩu?”

“Để kết hôn bất cứ lúc nào.” Tiêu Cố trả lời ngắn gọn rõ ràng, không mang theo vẻ khó xử.

Anh làm cho Mễ Tĩnh có cảm giác thất bại.

Xe lái thẳng vào Mễ gia, Tiêu Cố và Mễ Tĩnh cùng đi thu xếp đồ đạc.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Cố vào phòng Mễ Tĩnh, nói chung vẫn giống hệt tượng trưng của anh, toàn màu hồng. Anh nhìn thăm màu hồng in hình con thỏ, vỏ gối màu hồng, đệm màu hồng... chẳng nhẽ về sau nhà của anh cũng thế này? Mễ Tĩnh kéo ghế, đứng trên đó lấy vali trong tủ quần áo. Tiêu Cố thấy thế, sợ đến nổi tim hẫng một nhịp: “Em treo cao thế làm gì?”

Anh vội đỡ cô, Mễ Tĩnh cúi xuống nhìn anh: “Em lấy vali mà.”

“Để anh lấy cho, em xuống đi.”

“Ồ, anh biết cái nào à?”

“Để anh tìm cho, em xuống đi đã.” Anh nói xong, chân mày nhíu lại biểu thị sự bất mãn. Mễ Tĩnh thấy mặt anh cau lại, ngoan ngoãn đi xuống.

Sau khi đỡ Mễ Tĩnh xuống, Tiêu Cố cời giày đứng lên ghế, lấy một chiếc vali da màu hồng vintage: “Cái này à?”

“Đúng ạ, bên trong chắc có đồ đấy, anh cẩn thận nhé.”

Tiêu Cố dùng lực để vali xuống dưới.

Vali không nặng, nhưng bên trong có âm thanh đồ vật bị đụng. Anh để vali nằm trên thảm, nhảy xuống ghế: “Bên trong có gì thế?”

“Hình như là album thì phải.” Ngón tay Mễ Tĩnh gõ gõ vào mặt mã ở khóa, cô nhớ mặt mã, vali mở ra.

Bên trong quả nhiên có một cuốn album và hai chiếc đĩa nhạc, đều của Mạc Trần.

Mễ Tĩnh ngạc nhiên nói: “Thì ra hai cái đĩa này trong đây, bao lâu rồi em không thấy nó!”

Cô lấy đĩa nhạc ra, thổi thổi bụi phía trên: “Đây là album đầu tay của Mạc Thiên vương, bây giờ không phát hành nữa rồi.”

Tiêu Cố đối với Mạc Trần không hề có hứng thú, anh cầm album trong vali, mở ra xem. Album đã cũ rồi, trang thứ nhất là cảnh Mễ Tĩnh vừa ra đời trong bệnh viện.

“7.5 cân [1] à?” Tiêu Cố nhướn mày, vẻ hứng thú. Mễ Tĩnh nhìn anh, muốn cướp lại cuốn album nhưng anh né được: “Bọc như chiếc bánh chưng, đáng yêu ghê.”

[1] 7.5 cân: khoảng 3,75 kg (1kg của TQ ~ 500g)

Mễ Tĩnh 'chặc' một tiếng, nhắc nhở: “Đừng tự tiện xem album ảnh người khác.”

Tiêu Cố cười, liếc cô: “Em mà là người khác à? Em là bà xã của anh đó.”

...

Một câu nói của anh, đánh toi bồi trái tim Mễ Tĩnh.

Vì sao người tìm đập nhanh, mặt đỏ ửng luôn là cô? Chắc chắn vì da mặt Tiêu Cố quá dày!

Album ghi lại hình ảnh của Mễ Tĩnh từ khi ra đời. Từ bé, cô đã được mẹ mặc cho quần áo như công chúa nhỏ.

Tiêu Cố hứng thú giờ vài trang, rồi ngừng lại trước tấm ảnh Mễ Tĩnh năm 5 tuổi.

Cảnh là một nhà hàng com Tây, Mễ Tĩnh mặc bộ áo đầm đen, trên vai đặt một cây đàn violon. Khi đó, tóc cô vừa dài vừa đen, đôi mắt rất to, ngo ngác nhìn máy ảnh, một ánh mắt khiến trái tim người xem tan chảy.

Tiêu Cố rút tấm ảnh ra, cất vào túi.

“Anh làm gì thế?” Chứng kiến hành động cướp giật trắng trợn của anh, Mễ Tĩnh muốn cướp ảnh lại, nhưng Tiêu Cố lại thoát được. Tiêu Cố đem tấm hình này lấy xuống, cất vào chính mình trong túi.

Mễ Tĩnh rất không vui: “Anh lấy ảnh của em làm gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khoe miệng treo nụ cười: “Anh nhớ ra rồi, chuyện năm 10 tuổi.”

Khi anh 10 tuổi, Mễ Tĩnh mới 5 tuổi, ngày đó trong vườn hoa nhìn thấy một cô bé, y hệt trong ảnh.

Xinh đến nỗi không giống người trần.

Khoe miệng của anh càng cong lên, anh hỏi Mễ Tĩnh: “Em vốn định học đàn violon à?”

“Vâng, nhưng sau này bởi vì...” Mễ Tĩnh nói đến đây, đúng lúc lại im lặng.

Tiêu Cố nghe vậy, chưa thỏa mãn: “Bởi vì sao?”

Mễ Tĩnh không nói gì, Tiêu Cố tự mình nghĩ ra một lý do, gương mặt đang tươi cười bỗng trầm lại: “Vì Chu Nghi Nhiên à?”

Vì Chu Nghi Nhiên học đàn dương cầm, nên cô cũng muốn học đàn dương cầm.

“Chuyện lâu như vậy rồi, sao em nhớ được.” Mễ Tĩnh cười haha như lừa gạt, nhưng Tiêu Cố không hề theo ý cô.

Anh ôm eo Mễ Tĩnh, kéo cô vào trong lòng, gần như dán vào chóp mũi cô, nói: “Anh thấy mình rất thiết thòi.”

Anh không muốn cạnh cánh trong lòng chuyện này cả đời, anh khẽ nhủ mảy, mặt đen như lên án “Bảo bối không vui rồi.”

Mễ Tĩnh tròn mắt nhìn anh, lông mi mềm mại khẽ lướt qua gò má anh: “Hay là, anh đổi cho Chu Nghi Nhiên?”

Con người Tiêu Cố hơi co lại, hôn cô: “Đổi cái gì, hả?”

“Là...”

Lời này Mễ Tĩnh chưa nói hết, đã bị Tiêu Cố nuốt vào bụng.

Có lẽ vì đã lâu chưa hôn Mễ Tĩnh, Tiêu Cố mê muội cảm giác mê mại ngọt ngào ở môi cô, qua rất lâu cũng chưa chịu buông ra. Đến khi quần áo Mễ Tĩnh ngày càng lộn xộn, tiếng bước chân dì Minh cũng từ xa tiến đến gần: “Đại tiểu thư, phu nhân bảo tôi tới giúp cô....”

Bước chân dì Minh chợt dừng lại, từ khi cô đi với bạn vào bảo tàng xem hóa thạch khủng long, cô chưa bao giờ hoảng hốt thế này.

Ánh mắt Mễ Tĩnh lướt qua vai Tiêu Cố, rơi vào dì Minh đang chờ người ngoài cửa, gương mặt nóng như thiêu như đốt.

Dì Minh ấp úng mấy lần, rồi mới lấy lại được khả năng ngôn ngữ: “À, trong ba tháng đầu thai kì, làm chuyện đó rất dễ sinh non... Hơn nữa, lần sau nhớ đóng chặt cửa lại.”

Sau khi nói xong, dì chạy đi như bay, tốc độ kia không hề thua kém thanh niên 20 tuổi.

Mễ Tĩnh dùng sức đẩy Tiêu Cố, xấu hổ nói: “Bị dì Minh nhìn thấy rồi!”

Cô vẫn còn muốn làm người nha!

Tiêu Cố vừa nãy cũng hơi ngạc nhiên, nhưng đã bình tĩnh lại. Anh sửa lại quần áo cho Mễ Tĩnh, hôn cô một cái: “Không sao, đi thôi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Đây là chiến thuật của anh à!

Vì chuyện vừa nãy, Mễ Tinh dọn đồ cũng nhanh hơn, ngay cả lúc rời đi cũng không rề rà.

Tiêu Cố bỏ vali của cô vào cốp sau, mở cửa xe ngồi vào.

Mễ Tinh vẫn đang tức giận, Tiêu Cố dùng ngón tay chọc chọc má cô, hỏi: “Nhớ Thiên Thiên không?”

Mễ Tinh bĩu môi, buồn rầu đáp: “Cũng hơi hơi.”

Tiêu Cố mỉm cười, nói với tài xế: “Lái xe đi.”

Sau khi âm thanh vang ra, chiếc ô tô lái thẳng về phía thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 56

Khi về lại thành phố A, Mễ Tinh có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiêu Cố không lái xe đến hoa viên Nam thành, mà đến thẳng Khải Thụy quốc tế. Tiêu Cố xách vali lên tầng ba, để Mễ Tinh sắp xếp quần áo, đồ dùng hằng ngày, còn anh thì xuống tầng làm cơm trưa.

Mễ Tinh mở khóa vali, quay đầu nhìn Tiêu Cố đã bước tới cửa: “Bây giờ muộn rồi, hay anh xuống dưới mua đồ ăn đi.”

Tiêu Cố bác bỏ đề nghị: “Không được, em đang mang thai, việc ăn uống phải cẩn thận.”

Mễ Tinh mở to mắt: “Vậy anh định tự nấu tất cả các bữa khi em mang thai à?”

“Đương nhiên.” Tiêu Cố nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, chỉ kịp làm hai món xào đơn giản, “Anh làm hai món ăn, nhanh thôi, không để em chịu đói lâu đâu.”

Sau khi anh xuống nhà, Mễ Tinh lấy từng bộ quần áo trong vali ra gấp lại. Giường ngủ trong phòng đã đổi thành chăn ga màu hồng nhạt lần trước họ đi mua, rèm cửa sổ viền ren màu hồng.

Tiêu Cố làm cơm rất nhanh, khi Mễ Tinh cầm bát lên ăn mới nhận ra: “Bao giờ anh đón Cầu Đan về?”

Tiêu Cố hơi cụp mắt ngẫm nghĩ, để đĩa xuống, nhìn Mễ Tinh nói: “Anh định đưa Thiên Thiên đến chỗ Cố Tín ở tạm.”

“Vì sao?” Cầu Đan quần anh như thế, nếu bị đưa đi thì thật đáng thương.

Tiêu Cố giải thích: “Đầu tiên, em mang thai...”

Lời anh còn chưa nói hết, Mễ Tinh đã chen họng: “Mang thai vẫn nuôi chó được mà, một cô giáo dạy em hồi còn ở nước ngoài khi mang thai vẫn nuôi chó, có làm sao đâu.”

Về vấn đề mang thai không thể nuôi chó, Mễ Tinh từng nghe rồi, nhưng khi ở nước ngoài, cô phát hiện ra, người ở đó không hề kiêng kị điều này. Lúc đầu cô không quan tâm, bởi vì cô sợ chó, cũng chưa hề nghĩ đến việc nuôi chó, nhưng ai ngờ vấn đề này hôm nay lại rơi trên đầu mình.

“Chỉ cần mang Cầu Đan đi kiểm tra sức khỏe, nuôi chó một cách khoa học thì chẳng sao cả.” Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố, như thể người bị vứt bỏ là cô.

Tiêu Cố bây giờ cực muốn xoa đầu vuốt tóc cho cô, anh cũng làm vậy thật. Anh đứng lên, đi tới cạnh Mễ Tinh, tựa cạnh bàn xoa đầu cô: “Nuôi chó khoa học thì không sao, nhưng bình thường Husky rất nghịch, nhờ đụng phải em thì sao?”

“Nó không dám đâu, nếu nó đụng em thì anh đánh nó.”

Tiêu Cố mỉm cười, Thiên Thiên quả thực được huấn luyện nên rất ngoan, nhưng không ai chắc chắn rằng nó sẽ không có lúc nổi khùng, hơn nữa, anh vừa về Cố gia, chi nhánh bên này còn rất nhiều việc anh phải giải quyết: “Ai chịu trách nhiệm dắt nó đi dạo?”

Chuyện này làm Mễ Tinh ghen lời.

Cô mang thai không thể nào cầm xích dắt chó đi, Tiêu Cố thì quá bận việc công ty. Nhưng nếu không có người đưa nó đi... hậu quả thật không dám

tương tượng.

Tieu Cố nói: “Thiên Thiên vốn là do Cố Tín mua, nó cũng phải có trách nhiệm. Trong khoảng thời gian này anh khá bận, không thể cùng chăm sóc cả em và Thiên Thiên được, chờ qua đợt này, anh sẽ đón nó về.” Mễ Tinh ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Nhưng không phải vì Cố Tín không có thời gian nên mới đưa Cầu Đan cho anh nuôi à?”

“Anh hỏi nó rồi, nó chỉ có một album mới chuẩn bị ra mắt, mọi việc khác đều đẩy xuống. Album đã lên lịch sẵn, nó rảnh nhiều hơn anh. Hơn nữa, Thiên Thiên cũng thân với nó, giao cho nó anh cũng yên tâm.”

Tieu Cố nói có lý, Mễ Tinh không thể phản bác lại được, chỉ có thể đồng ý với anh, một thời gian nữa đón Thiên Thiên trở về.

Mấy hôm nay Tieu Cố ở nhà hàng xóm, không có ai dắt nó đi chơi, may mà nó không đỡ nhà hàng xóm ra. Thấy Tieu Cố đến đón, nó chạy như điên tới.

Tieu Cố cảm ơn hàng xóm xong, kéo nó ra ngoài đi một vòng lớn.

Chắc do hai ngày nay không được đi đâu, Husky chạy rất khỏe, khi về hoa viên Nam thành còn chưa đã lắm.

Tieu Cố ngồi xổm xoa đầu nó, Tieu Cố liếm tay anh.

Tieu Cố cắn môi, thật ra anh cũng không muốn để Thiên Thiên đi, nhưng anh đúng là quá bận. Khi anh đưa Husky lên tầng 7, Cố Tín đã đợi bên trong.

Husky thấy Cố Tín thì nhảy dựng lên, Cố Tín đỡ nó, xoa xoa người nó: “Hao Thiên Khuyển, có nhớ anh không!”

“Gâu!” Husky sủa rồi liếm tay Cố Tín. Tieu Cố bước lên nói với Husky: “Thiên Thiên, đợt này mày phải đi theo bố Cố Tín rồi.”

“Gâu.” Husky chắc hiểu lời anh nói không bình thường, mờ mịt quay lại nhìn anh.

Tieu Cố néo má nó: “Gần đây tao rất bận, không có thời gian chăm mày nữa rồi.”

“Gâu.” Nội tâm động vật đều rất nhạy cảm, một ánh mắt của chủ nhân cũng có thể khiến nó nghĩ mình bị vứt bỏ. Nó nhào vào lòng Tieu Cố, liếm tay anh. Tieu Cố khẽ cười, xoa đầu nó: “Không phải không yêu mày nữa, bao giờ tao hết bận sẽ đón mày về.”

“Gâu.”

Husky vẫn không muốn, tiếp tục giả bộ đáng thương, Cố Tín đứng một bên không hài lòng: “Hao Thiên Khuyển, mày quên ai mới là cha ruột rồi à. Ở với tao có cái gì không tốt đâu, đồ ăn nhà tao ngon hơn nhà Tieu Cố nhìn.”

Husky quay đầu đi, lườm: “Gâu.”

Ánh mắt kia lộ sự khinh bỉ không hề che giấu, Tieu Cố cười rộ lên, nói với Cố Tín: “Xem ra Thiên Thiên cũng biết anh là đầu bếp giỏi, còn em chỉ biết nấu mì ăn liền.”

Cố Tín bĩu môi: “Tốt xấu gì em cũng là đàn ông sống một mình, bao năm như vậy chẳng nhẽ không nấu nổi một bữa cơm?”

Tieu Cố nhún mày: “Thế à, lần sau nấu cho anh ăn nha.”

Cố Tín tự biết rằng, trên phương diện nấu ăn, anh không đọ nổi Tieu Cố, nên đi giáo dục lại Husky: “Sao thế, bọn đại gia tự tay nấu cơm cho mày mày còn ghét bỏ à? Có biết bao nhiêu fans thèm muốn mà không được không?”

Husky quẫy đuôi, không sủa.

Tieu Cố nói: “Em cứ cho nó ăn thức ăn cho chó, thế là anh bớt lo rồi.”

Cố Tín: “...”

Cậu cười với Husky, khẩu Phật tâm xà: “Về sau khi tao ăn gì, mày đừng có vẫy đuôi.” Tieu Cố mỉm cười, đứng dậy, nói với Cố Tín một số lưu ý khi nuôi Thiên Thiên, cuối cùng không quên căn dặn: “Mỗi ngày nhớ dắt nó đi ít nhất một lần, nếu không nó phá nhà em anh không chịu trách nhiệm đâu.”

“Biết rồi biết rồi.” Cố Tín kéo Husky dậy, nói, “Đi nào Hao Thiên Khuyển, đi theo bố có thịt ăn.”

“Gâu.”

Husky lại cọ cọ người Tieu Cố, Cố Tín hí mắt nói: “Hao Thiên Khuyển, từ bao giờ mày trở nên ủy mị thế này? Anh ta có vợ rồi không cần mày nữa, mày cứ nhớ mãi không quên anh ta.”

Tieu Cố: “...”

Nhất định phải nói như kiểu tình cảm chủ chó chưa nguôi à.

Cố Tin thầm phi nhỏ trong lòng, hỏi Tiêu Cố: “Bao giờ hai người kết hôn?”

Tiêu Cố nói: “Chắc là trong tháng này, đến lúc đó sẽ báo cho em đòi tiền mừng.”

Cố Tin: “...”

Đềch, sao cậu thấy mấy lời này quen tai như thế? Hình như trước đó không lâu có người đã nói vậy với cậu?

Cậu suy sụp tâm trạng, kéo Thiên Thiên đi khỏi nhà Tiêu Cố. Tiêu Cố mang theo cái gì đó, cũng đi ra cửa.

Cả buổi chiều anh đều ở chi nhánh công ty xử lí công việc, 6 giờ tan làm, anh một mình đi về bãi đỗ xe, gọi cho Mễ Tĩnh một cú điện thoại.

“Ồi..”

Giọng nói Mễ Tĩnh nghe yếu ớt, Tiêu Cố cười khẽ, hỏi: “Sao thế? Đói bụng hay buồn chán?”

“Cả hai.”

“Vậy ngày mai em đến công ty giúp anh làm việc nhé.”

Mễ Tĩnh cầm điện thoại, ngạc nhiên: “Ngày mai đến công ty? Nhưng em đang mang thai, không phải anh không muốn em ra khỏi cửa à?”

Tiêu Cố nhưn mày: “Từ bao giờ anh không cho em ra khỏi cửa nhà thế?” anh nói xong lại nhú mày, sửa lời, “Khi anh không có mặt ở nhà, em đừng đi đâu cả!”

Mễ Tĩnh: “...”

Thấy chưa thấy chưa!

“Em có thể đến công ty á?”

“Ừ, ở đó có anh, không sao hết.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh khựng lại, tò mò hỏi, “Em làm gì ở công ty?”

“À.. coi như thư kí thân cận 24h ở cạnh anh, anh sẽ giao việc gì đơn giản chút cho em.”

Mễ Tĩnh: “...”

Thư kí thân cận 24h, sao nghe bậy bạ quá vậy?

“Bây giờ anh về nấu cơm cho em, nếu em đói quá thì ăn tạm bánh mì ở trong phòng khách nhé.” Tiêu Cố nói xong, cúp máy lên xe.

Đến khi anh làm xong cơm ở nhà đã hơn bảy giờ, anh bụng đói ăn lên bàn, hôn môi Mễ Tĩnh: “Về sau anh sẽ cố gắng tan làm sớm nhất có thể.”

“Thật ra em có đói lắm đâu.” Mễ Tĩnh hơi ngượng, ở nhà cả ngày đáng ra cô phải nấu cơm, nhưng cơm cô nấu thì không nuốt nổi. Cô nhìn Tiêu Cố: “Bây giờ anh bận như thế, tiệm Xuyên xuyên phải làm sao bây giờ?”

“Anh giao cho Lâm Tĩnh Dung rồi. Chi nhánh kia toàn nhân viên kỉ cựu, chuyên nghiệp trên mọi phương diện, cô ấy chỉ cần phụ trách chuẩn bị mấy việc ban đầu đã, khi nào tiệm mới đi vào quỹ đạo rồi thì về sau.” Khi đó chuyện ở công ty anh cũng rảnh rang hơn, thỉnh thoảng sẽ ghé vào chi nhánh mới, chỉ cần điều một quản lí giỏi sang đây, ông chủ ngoài việc lấy tiền ra thì không cần làm gì cả. Mễ Tĩnh nghe xong kế hoạch của anh, nhẹ nhàng nhú mày: “Úi, anh lén lút gặp Lâm Tĩnh Dung lúc nào thế?”

Tiêu Cố khẽ cười, xoa đầu cô: “Lén lút cái gì, nhân viên trong quán đều biết. Thôi được rồi, ăn đi, mùa đông cơm nguội nhanh lắm.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh không muốn thật sự tính toán với anh, vui đầu ăn cơm. Tiêu Cố ngồi bên cạnh cô, gấp thức ăn vào bát: “À, nhân viên trong tiệm đều đã biết chúng ta kết hôn rồi, anh định hai ngày nữa có thời gian thì mời mọi người ăn cơm, ở trong tiệm Xuyên Xuyên ấy.”

Mễ Tĩnh bật cười: “Vậy ai làm nhân viên phục vụ?”

Tiêu Cố nhưn mày: “Đương nhiên phải tự phục vụ.”

Tiêu Cố ấn định thời gian vào ba ngày sau, không chỉ mời tất cả nhân viên mà còn có khách quen, bạn bè.

Mễ Tĩnh rất phấn khích với chuyện này, nhưng dù có sung sướng đến mấy, ngày mai cô cũng phải đi làm thư kí cho Tiêu Cố rồi.

Không biết phải thân cận thế nào mới đủ tiêu chuẩn đây?

Cô nghĩ đến đây thì bật cười, Tiêu Cố vừa tắm xong ra ngoài, ngồi xuống cạnh giường, hôn cô một cái: “Nghĩ cái gì mà cười vui thế?”

Mễ Tĩnh nhìn người trước mắt, trong mắt vẫn còn ý cười: “À, em đang suy nghĩ là thư kí thân cận thì đương nhiên phải thân cận rồi, nhưng thế nào mới đủ?”

Cô tự ôm eo Tiêu Cố, tựa đầu vào ngực anh.

Đáy mắt Tiêu Cố nổi lên sự mềm lòng: “Vẫn chưa đủ.” Anh ôm eo Mễ Tĩnh, siết chặt, làm cho thân thể hai người càng dính chặt hơn.

Mễ Tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi anh: “Như thế này à?”

Tiêu Cố nhắm mắt, dán môi lên môi cô nói nhỏ: “Hình như vẫn chưa đủ.”

Anh nói rồi ngậm môi Mễ Tĩnh, hôn lên.

Rất nhiều sự va chạm đều bắt đầu từ một nụ hôn, Tiêu Cố và Mễ Tĩnh bây giờ cũng không ngoại lệ. Tiêu Cố lần lượt cưỡi từng lớp vải trên người Mễ Tĩnh, đến khi nằm trên người cô, tia lí trí cuối cùng ngăn cản anh thực hiện hành vi kế tiếp.

“Muốn quá đi.”

Anh tham lam hôn Mễ Tĩnh, hơi thở Mễ Tĩnh đã sớm rối loạn, cô khẽ rên rỉ vài tiếng, rồi hạ giọng nói: “Ai bảo anh không dùng đồ bảo vệ, bây giờ tự gánh chịu hậu quả.”

Tiêu Cố cười, lại hôn cô: “Không sao, anh có thể nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác.”

Giọng Mễ Tĩnh nhẹ bỗng, nhưng mặt mày trong sương: “Sao lại nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác?”

Tiêu Cố không nói gì, chỉ cảm tay Mễ Tĩnh đặt vào bộ phận nhạy cảm.

Mễ Tĩnh: “...”

Thật là, trời ơi!

Tối hôm đó, đến khi hai tay Mễ Tĩnh nặng như đồ chì, không nhấc lên nổi, Tiêu Cố mới tha cho cô. Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức Tiêu Cố đặt đánh thức cả hai người.

Tiêu Cố đứng dậy mặc quần áo, nói với Mễ Tĩnh đang nằm ỏ trên giường: “Em ngủ thêm một lúc, anh làm đồ ăn sáng xong sẽ gọi em dậy.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh lí nhí nói, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô vẫn không đợi đến khi Tiêu Cố gọi, chủ động bò dậy.

Ánh mắt đảo qua tủ quần áo treo rất nhiều trang phục, Mễ Tĩnh tự nhủ, mình phải làm tốt công việc thư kí này.

Cô chọn áo choàng dài màu xanh đen, bên trong là sơ mi trắng và quần ống loe, nhìn quả thật rất chuyên nghiệp.

Ăn sáng xong, Tiêu Cố lái xe đưa cô đến công ty.

Có lẽ là đã chào hỏi mấy phòng liên quan, mọi người thấy cô xuất hiện cùng Tiêu Cố thì không bất ngờ lắm.

Chỉ có một số đồng nghiệp nữ xì xào to nhỏ, nhưng không qua được lỗ tai cô.

“Người đó chính là vợ tổng giám đốc Tiêu đấy, đại gia với mỹ nữ, hợp nhau thật.”

“Hôm qua khi tổng giám đốc Tiêu tới, tôi còn muốn xin số điện thoại, nhưng hôm nay anh ấy đã mang vợ tới rồi...”

“Cuộc đời quá tàn nhẫn, tôi không muốn đi làm.”

Đồng nghiệp nữ Giáp, Ất, Bính [1] đồng loạt lên tiếng.

[1] Giáp, Ất, Bính: đại loại giống Nguyễn Văn A, Trần Thị B ở Việt Nam

Cô kiêu hãnh đi thẳng vào phòng tổng giám đốc của Tiêu Cố. Phòng làm việc của anh rất rộng, một bộ sofa, bên cạnh giá sách có một cánh cửa, Mễ Tĩnh đoán là phòng nghỉ. Cô nhìn xung quanh vài lần, hỏi: “Em làm trong phòng làm việc của anh à?”

Tiêu Cố gật đầu, coi như chuyện đương nhiên: “Tất nhiên rồi, nếu không sao gọi là thư kí thân cận được?”

Mễ Tĩnh: “...”

Tiêu Cố chỉ vào chiếc bàn làm việc cách đó không xa: “Em dùng bàn đó nhé.”

“Vâng.” Mễ Tinh đi tới nhìn, “Hôm nay em phải làm gì?”

Tiêu Cố cầm theo một tập văn kiện để lên bàn của cô: “Phụ nữ có thai không nên làm việc trước máy tính, em cứ xem tư liệu, làm quen với công ty đã.”

Mễ Tinh mở trang đầu tiên của tập văn kiện, trên đó in vài giới thiệu vắn tắt về công ty.

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 57

Mễ Tinh ở công ty ba ngày, nhưng chưa làm được việc gì thực sự.

Phần lớn thời gian Tiêu Cố đều xử lý tài liệu, họp đồng trong phòng. Thi thoảng anh cũng sẽ ra ngoài, nhưng anh đã có một trợ lý toàn năng, nên thư kí như Mễ Tinh không có đất dụng võ.

Nhưng ba ngày nay đi theo Tiêu Cố tham dự không ít cuộc họp lớn nhỏ, nên cô cũng nắm được một số tình huống của công ty.

Thấy đã hơn 12 rưỡi rồi mà Tiêu Cố vẫn ngồi trên ghế xem họp đồng, Mễ Tinh không nhịn được, đi đến gõ tay vào bàn anh: “Tổng giám đốc Tiêu.”

Tiêu Cố đang cắm cúi trong đồng tư liệu chợt ngẩng đầu, mờ mịt nhìn cô, rồi cup mắt nhìn giờ ở góc phải máy tính.

Đã 12 giờ 43 phút.

“Muộn thế rồi à?” Tiêu Cố khẽ nhú mày, “Em đói chưa?”

Bữa trưa của Mễ Tinh đều do Tiêu Cố sai trợ lý đi mua ở nhà riêng, không những đầy đủ dinh dưỡng mà còn ngon miệng, hợp vệ sinh.

Mễ Tinh bụm miệng cười, nhìn anh nói: “Em muốn hỏi anh, anh không đói à? Có phải làm tổng giám đốc cũng như đắc đạo thành tiên không, có tác dụng giúp người ta không cần ăn uống?”

Mấy ngày nay ở trong phòng làm việc của anh, cô chủ yếu nhìn anh làm việc. Anh vô cùng bận rộn, ngoại trừ mấy chuyện cần thiết phải thông báo, dường như nói chuyện thôi cũng quá lãng phí thời gian với anh. Nghỉ ngơi thì càng không cần phải nói, nếu không phải có Mễ Tinh ở đó, đoán chừng anh còn quên ăn quên uống.

Nhưng dù vậy, anh vẫn cố ngày nào cũng về nấu cơm, Mễ Tinh muốn tự nấu, anh cũng chỉ để cô hỗ trợ.

“Tổng giám đốc Tiêu, sức khỏe rất quý giá. Tuy anh còn trẻ nhưng cũng không thể liều mạng thế này.” Mễ Tinh nói mấy lời này suốt hai ngày nay rồi, lần nào Tiêu Cố cũng tiếp thu, nhưng hôm sau anh vẫn liều mạng như thế.

Cuối cùng Tiêu Cố cũng khép tập họp đồng lại, cười: “Bình thường anh rèn luyện nhiều, sức khỏe rất tốt. Chừng ấy công việc chưa đánh gục được anh đâu.”

Mễ Tinh phản bác: “Sức khỏe là thứ tích lũy từng ngày, tích tiểu thành đại, nhưng anh không thể ỷ vào việc mình còn trẻ mà mặc kệ như thế.”

Tiêu Cố cười. Lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ, trợ lý Tiêu Cố mang theo một hộp thức ăn đi đến: “Xin lỗi tổng giám đốc Tiêu, hôm nay trên đường bị kẹt xe.”

Anh ta vừa nói vừa để hộp thức ăn trên bàn gần ghế salon, rồi tự giác ra ngoài.

Tiêu Cố cũng đứng lên, kéo Mễ Tinh đến ghế salon: “Ăn cơm đã.”

“Vâng.” Mễ Tinh đi đến, mở hộp thức ăn, mùi thơm nức mũi phảng phất.

Hôm trước, khi Tiêu Cố ăn cơm trưa chung với cô, tài liệu không rời tay, Mễ Tinh ác liệt kháng nghị, Tiêu Cố đành phải thay đổi. Gấp cho Tiêu Cố một miếng thịt bò, Mễ Tinh nói như bà mẹ đang căn dặn con trai chuẩn bị thi vào cao trung: “Anh ăn nhiều thịt một chút, gần đây vất vả quá rồi.”

Nếu như trước kia cô còn chưa hiểu vì sao anh phải đưa Cầu Đán đi, thì bây giờ cô chỉ biết cảm thán, may mà đưa Cầu Đán đi rồi. Cô thật sự không muốn làm tăng gánh nặng của Tiêu Cố. Tuy nói thế hơi có lỗi với Cầu Đán, nhưng... lần sau đi thăm nó cho nó nhiều thịt một chút!

Tieu Cổ nhìn miếng thịt bò Mễ Tinh gấp cho, cười, lại gấp cho cô một miếng: “Em mới cần ăn nhiều thịt ấy.”

Từ khi Mễ Tinh mang thai, anh đã nhiều lần nghiên cứu thực đơn cho phụ nữ có thai. Phòng bếp để một chồng sách lớn. Còn có cả mấy quyển sách kiến thức cơ bản về việc mang thai nữa, không chỉ có anh xem, anh còn ép Mễ Tinh đọc cùng.

Cứ là đồ tốt cho phụ nữ có thai trong sách giới thiệu là anh mua hết về nhà, Mễ Tinh cảm thấy sau khi sinh con xong, cô ít nhất phải béo lên hai mươi.. à không, ba mươi cân!

Sau một đợt gấp thức ăn cho nhau, hai người vui vẻ ăn xong.

Thu dọn hộp cơm trưa của hai người để buổi tối mang về rửa, hôm sau lại đưa cho trợ lý, lúc đó chỉ cần lấy giấy lau qua là được, Tieu Cổ dọn dẹp xong để sang một bên.

Mễ Tinh biết Tieu Cổ chuẩn bị làm việc tiếp, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, chưa đến một rưỡi.

Giờ làm việc buổi chiều ở công ty là hai giờ, cô đứng lên, nói với anh: “Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu làm việc, em muốn ngủ trưa.”

Tieu Cổ gật đầu, nói: “Em vào phòng nghỉ ngủ đi, đến giờ anh gọi dậy.”

Mất Mễ Tinh hiện lên toàn ý không tin tưởng, Tieu Cổ đã từng nói vậy một lần, nhưng xế chiều lúc đó Mễ Tinh mới tỉnh dậy, chạy ra hỏi Tieu Cổ vì sao không gọi cô. Anh chỉ đáp, bận rộn quá quên mất.

Mễ Tinh lúc đó rất tức giận, chẳng nhẽ người thư kí thân cận này không tồn tại à? Minh bỏ bê công việc cả ngày mà ông chủ không phát hiện ra!

Hơn nữa, hai người còn ở chung phòng làm việc!

Sau này cô nghĩ kĩ lại, hình như Tieu Cổ cố tình không gọi mình. Sau khi mang thai, cô dường như thích ngủ hơn trước, chắc anh để cô nghỉ ngơi nhiều hơn.

Cô nghĩ đến đây, lao tới ôm tay Tieu Cổ, dính như keo: “Em không quen ngủ một mình, anh ngủ với em.”

Tieu Cổ hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có ý cười nhàn nhạt. Anh đưa tay xoa đầu cô, dụ dỗ: “Ngoan, tự đi ngủ đi, anh còn nhiều công việc cần xử lí.”

Mễ Tinh trề môi, vẻ uất ức: “Tieu Cổ, sau khi kết hôn anh thay đổi rồi, bảo anh ngủ với em anh cũng không chịu.”

Tieu Cổ buồn cười, đang suy nghĩ đồ cô thế nào, cô đã bắt đầu cầu nhau: “Anh không muốn ngủ với em thì muốn ngủ với ai. Nói đi?”

Tieu Cổ: “...”

Anh nhẹ nhàng kéo Mễ Tinh lại, hôn một cái: “Bây giờ đi ngủ với em, công chúa nhỏ.”

Mễ Tinh cười đắc ý, kéo Tieu Cổ vào phòng nghỉ. Cô mở cửa, vội vã cởi áo khoác của anh, đẩy anh nằm xuống.

Tieu Cổ ôm trán, tiếng cười không ngừng truyền ra từ cổ họng: “Công chúa nhỏ, em vội vã đến thế à?”

Mễ Tinh cũng cởi áo của mình, nằm xuống cạnh anh: “Anh không biết phụ nữ cũng có thể như sói như hổ à?”

Tieu Cổ lại cười, ôm Mễ Tinh, hôn cô.

Sau một nụ hôn sâu, Mễ Tinh thở hổn hển. Cô ôm Tieu Cổ, mặt ửng hồng: “Tieu Cổ, bây giờ anh bận rộn như thế, có phải mệt lắm không?”

Trong lòng Mễ Tinh hơi tự trách, khi đang anh đang yên làm kinh doanh tiệm Xuyến Xuyến, chỉ cần lấy tiền, đánh mạt chược, dắt chó đi dạo. Nhưng vì kết hôn với cô, anh không thể không trở về, nhận việc ở công ty, sau này còn giúp cô việc ở Mễ thị.

Nhưng xui xẻo hơn, ở giai đoạn vất vả này, cô còn đang mang thai, không những không giúp được gì cho anh, mà còn khiến anh càng tốn công chăm sóc mình.

Tieu Cổ vuốt tóc bên mặt cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính như tiếng đàn dương cầm: “Anh muốn mỗi lần mệt mỏi, mở mắt ra là thấy em.” Anh nói rồi hôn Mễ Tinh, “Em có thể truyền cho anh sức mạnh.”

Vốn là lời tâm tình, nhưng Mễ Tinh không nhịn được cười phá lên: “Nếu anh là thủy tù Popeye thì em là rau chân vịt à?”

Tieu Cổ cũng bật cười: “Được rồi, không phải em nói muốn ngủ trưa à? Nếu không ngủ anh đi làm đây.”

“Vâng.” Mễ Tinh nghe lời nhắm mắt lại, Tieu Cổ lấy điện thoại đặt báo thức hai giờ, rồi cũng nhắm mắt.

Dường như bởi vì quá mệt mỏi, Tieu Cổ ngủ rất sâu, tưởng như một giây trước vừa nhắm mắt lại, giây sau đồng hồ đã reo vang.

Anh nhieu này, tắt báo thức. Mễ Tình cũng bị đánh thức, Tiêu Cố thấy cô định ngồi dậy, ôm cô nói: “Em ngủ tiếp đi, chốc nữa anh gọi em.”

Hình như vì 'một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng' nên Mễ Tình không bao giờ tin cái 'chốc nữa anh gọi em' của Tiêu Cố. Cô đứng lên mặc áo khoác, cười với anh: “Em không ngủ, em muốn đồng cam cộng khổ với anh cơ.”

Tiêu Cố cười, đứng dậy nhìn cô: “Nhưng anh không thể đồng cam cộng khổ với em lúc này.”

Anh nói rồi nhìn lướt qua bụng dưới Mễ Tình.

Mễ Tình: “...”

Cô thiệt thòi quá, mang thai vất vả chỉ có cô chịu!

Buổi chiều vẫn làm công việc mọi ngày, Tiêu Cố chìm trong việc. Nhưng bốn giờ hôm nay, Cố Tín gọi điện tới.

Tiêu Cố chỉ nhìn lướt qua màn hình, nhìn tên người gọi để quyết định có nghe không.

Nhìn tên Cố Tín, lúc đầu anh định cúp máy, nhưng nghĩ có thể vì Thiên Thiên xảy ra chuyện gì, nên anh vẫn nghe.

Dường như điện thoại vừa nhận xong, giọng nói tràn ngập oán trách của Cố Tín đã vọng lại: “Tiêu Cố, chó của anh bị làm sao thế! Em viết nhạc trong phòng, nó ở ngoài học tiếng sói tru, chó nhà hàng xóm bây giờ cũng tru như sói rồi!”

Tiêu Cố bị cú điện thoại này chọc cười, anh thấy nhận điện quả nhiên sáng suốt.

Nghe được tiếng cười của anh, Cố Tín càng bức bối: “Anh còn cười à? Phải làm sao bây giờ?”

Kèm theo câu nói này là tiếng sói tru của Husky: “Ào hú ——”

Tiêu Cố bật cười, cảm thấy tên Hao Thiên Khuyến Cố Tín đặt cho nó cũng đúng: “Anh bảo em dắt nó đi dạo, em có dắt không?”

“Có chứ.” Giọng Cố Tín mang theo sự chột dạ, “Ngày đầu tiên có.”

Ngày đó bởi vì cậu vừa đón Husky về nên thấy mới mẻ, dắt nó ra ngoài chơi. Không ngờ nó ra ngoài quá phấn khích, không phải anh dắt nó, mà là bị nó dắt.

Tiêu Cố nói: “Nếu Husky không được vận động đủ sẽ làm loạn, nó chưa đỡ ngôi nhà em thì vẫn còn quý em lắm rồi đấy.”

Cố Tín: “...”

Vì sao trước đây cậu lại mua con Husky này?

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 58

Sau khi Cố Tín cúp điện thoại, Husky vẫn đang hết sức cố gắng học tiếng sói tru.

Đầu Cố Tín nghe nó gào mà ơ ơ, rõ ràng lúc bé nó rất đáng yêu, sao lớn lên lại thay đổi hoàn toàn thế này?

Nhất định là vì Tiêu Cố nuôi.

Cố Tín đưa ra kết luận, trầm mặc nhìn nó một lúc, rồi lấy điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Gần đây em bận việc gì à?”

Thẩm Thi Thi nhắn lại rất nhanh: “Em còn hai môn thi nữa mới xong. Đại Đại anh có chuyện gì à? Chẳng lẽ muốn rủ em đi đâu? [xấu hổ]”

Trước đây khi Cố Tín rủ cô đi chương trình âm nhạc đón năm mới, đó là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi thấy anh trên sân khấu. Khác hẳn với mọi ngày, anh khi biểu diễn toàn thân đều tỏa sáng, đẹp trai lại nghiêm chỉnh, mỗi động tác đều mang phong thái siêu sao, một ánh mắt cũng làm khán giả dưới đài la hét chói tai.

Sân khấu âm nhạc mang tới thứ cảm xúc khó có thể so sánh, Thẩm Thi Thi xem xong chương trình đón năm mới, dường như càng thêm yêu Cố Tín.

Cố Tín nghe cô nói vậy, mỉm cười, gửi tin nhắn thoại: “Anh muốn rủ em đưa chó đi dạo với anh, làm việc có lương, anh mời em ăn cơm tối.”

Thắm Thi Thi mở tin nhắn nghe giọng Cố Tín, đầu ngón tay ấn nhanh trên màn hình: “Không mời cơm cũng không sao, em chỉ có một ước nguyện, về sau gửi Wechat chỉ dùng tin nhắn thoại thôi, có được không?”

Giọng nói của anh thật quyến rũ, cô nghĩ mình có thể nghe cả đêm.

Chuông báo tin nhắn mới vang lên, Cố Tín lại gửi wechat, vẫn dùng tin thoại: “Em thích là được.”

Thắm Thi Thi: “...”

Che mặt.

Cô đang bùng nổ cảm xúc, rồi gửi lại: “Đại Đại, anh nuôi chó từ bao giờ thế?”

Cố Tín ấn nút ghi âm, nói vào loa: “Đó là con chó trước Tiêu Cố nuôi, Mễ Tinh mang thai rồi, anh ấy không chăm sóc được cho nó nên đùn đẩy cho anh.”

Thắm Thi Thi còn chưa tỉnh lại vì giọng nói anh, đã sùng sốt: “Mễ Tinh mang thai á?”

Tuy cô có nghe nói về hôn sự giữa ông chủ Tiêu và Mễ Tinh, nhưng chưa từng biết bọn họ là bác sĩ bảo cưới!

Cho dù cô gửi tin nhắn văn bản nhưng cách màn hình, Cố Tín cũng cảm thấy sự khiếp sợ trên người cô.

Anh lại gửi tin nhắn thoại: “Em kinh ngạc đến thế à, chẳng nhẽ đứa bé là của em?”

Thắm Thi Thi: “...”

Đại Đại nhà cô có khiếu hài hước thật đấy.

Ngón tay cô hơi run rẩy gõ chữ: “Em chẳng qua là thấy, tốc độ tiến triển của hai người đó thật nhanh.”

Cảm giác mới gần đây thôi, Mễ Tinh còn đang bàn luận với cô, liệu chị Dung có trở thành bà chủ không, chớp mắt một cái, Mễ Tinh đã mang thai con của ông chủ Tiêu, ngồi vững trên ghế bà c hủ.

“Ừ. Đúng rồi.” Cố Tín nói xong, nghĩ thầm, liệu anh và Thắm Thi Thi có nên tăng tốc?

Hay là thừa dịp dắt chó đi, phát triển thêm?Nghĩ vậy, anh bỗng thấy con Husky kia cũng không đáng ghét lắm.

Hôm sau là ngày Tiêu Cố mời mọi người đến tiệm Xuyên xuyên ăn, Thắm Thi Thi cũng được mời. Ánh mắt hóng hớt của cô quét qua bụng Mễ Tinh: “Mấy tháng rồi?”

Mễ Tinh: “...”

Thấy cô không nói, Thắm Thi Thi chưa chịu dừng lại: “Thì ra chị và ông chủ Tiêu là 'bác sĩ bảo cưới'.”

Mấy câu này đúng lúc bị Tiêu Cố đứng ngay cạnh Mễ Tinh nghe thấy, anh quay lại nhìn Thắm Thi Thi, nói: “Bọn anh không phải bác sĩ bảo cưới, kết hôn chỉ vì yêu nhau thôi.”

Mễ Tinh: “...”

Thắm Thi Thi: “...”

Khách đến tiệm Xuyên xuyên ngày càng nhiều, Thắm Thi Thi định đi rót nước cho họ theo thói quen, nhưng kịp dừng lại.

Hôm nay cô đến ăn chùa, sao lại biến mình thành nhân viên phục vụ được !

Chốc lát sau, đại sảnh đã đầy ắp người, mấy vị khách ở đây phần lớn là cư dân vùng lân cận nên chỉ ngồi với nhau thôi đã có chuyện để nói. Mọi người hết nhao nhao chúc mừng Tiêu Cố và Mễ Tinh, xong bắt đầu lễ nghi đặc sản Trung Quốc — mời rượu.

Mễ Tinh đang mang thai không thể uống rượu, nên rượu được mời đều do Tiêu Cố uống. Mễ Tinh hơi lo lắng, mai anh phải đi làm, uống nhiều rượu vậy không ngủ được.

Tiêu Cố kính xong từng bàn, đi tới gần Mễ Tinh đang mang vẻ mặt nghiêm túc, lắc lắc rượu trong tay: “Trong đây hơn nửa là nước.”

Mễ Tinh: “...”

Có lẽ do khó có được một hôm ăn xuyên xuyên thỏa thích nên mọi người nói dạ dày ăn thêm. Mãi đến gần mười một giờ, mới lục tục ra về.

Mễ Tinh nhìn khu bếp trống rỗng, đau lòng: “Có thể bị phá sản không?”

Tiêu Cố cười nói: “Phá sản làm sao dễ thế, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần thôi.”

Mễ Tinh cảm giác tâm hồn thiếu nữ của cô bị động trúng.

Vì đã muộn, Tiêu Cố còn uống nhiều rượu nên hai người không về Khải Thụy quốc tế, mà ở luôn hoa viên Nam thành.

Bên này tuy đa số đồ đạc đã chuyển đi, nhưng mấy vật dụng hàng ngày vẫn còn.

Lại về nơi đây, Mễ Tinh hơi bịn rịn. Lần đầu tiên cô gõ cánh cửa này, có nằm mơ cô cũng không nghĩ sẽ xảy ra nhiều chuyện như thế.

“Sao vậy?” Thấy Mễ Tinh đứng ở cửa không nhúc nhích, Tiêu Cố đang cời giấy ngẩng đầu lên nhìn. Mễ Tinh lắc đầu, vào phòng, tiện tay đóng cửa.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhưng đối với Tiêu Cố đang bận rộn mà nói, anh chỉ hận không thể bẻ đồng hồ thành hai nửa để dừng. Mễ Tinh vốn đã quen thuộc với bài giới thiệu vắn tắt về công ty, rồi cuộc cũng được phân cho một ít công việc, tuy rất đơn giản, nhưng còn tốt hơn ngồi đọc tóm tắt nhiều.

— Hơn một tháng, cô thuộc mục lục lâu lâu rồi.

Cuối tháng, Cố lão gia gọi thông báo với Tiêu Cố, nói hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, thời gian vào đầu tháng sau. Trước ngày cưới mấy ngày, anh đưa Mễ Tinh về thành phố C, nhấn kết hôn đã làm xong. Anh tự mình đi xem rồi mang chiếc nhẫn đi tìm Mễ Tinh.

Lần này trở về, Mễ Tinh không ở Cố gia mà về Mễ gia. Tiêu Cố nghĩ sau khi kết hôn, cô sẽ không được gần bố mẹ nữa nên không phản đối. Anh lên xe, gọi điện thoại cho Mễ Tinh, Mễ Tinh nói cô đang đi thử váy cưới với mẹ.

“Anh đến tiệm váy cưới tìm em.” Tiêu Cố nhanh chóng quành xe, lái về tiệm váy cưới.

Khi anh đến, Mễ Tinh đã thử xong, đang buồn dựa lê với mẹ trong quán cà phê. Tiêu Cố bước đến nhìn thức uống trước mặt Mễ Tinh, đó là một li nước nóng, rồi anh mới nhìn sang cái hộp ở chỗ trống bên cạnh.

“Váy cưới à?” anh nhìn logo in trên chiếc hộp. Mễ Tinh gật đầu: “Đúng vậy, dài rộng rất vừa, không cần đổi đâu.”

Tiêu Cố ngồi xuống ghế trống, giọng mang theo vẻ tiếc nuối: “Sao không chờ anh tới rồi cời ra?”

Mễ Tinh cười nói: “Ngày đó sẽ mặc cho anh xem, vui lòng chờ đợi.”

Tiêu Cố hơi bĩu môi, nhấn ra, mở hộp đặt trước mặt Mễ Tinh.

Mễ Tinh vừa liếc mắt đã bị nhẫn kim cương làm cho bối rối, tuy kiểu dáng không đặc biệt lắm, nhưng khảm nạm rất nhiều kim cương hồng.

“Ôi chao, đẹp quá đi.” Mễ Tinh cầm nhẫn lên, dưới ánh mặt trời, kim cương lóe ra ánh sáng đặc biệt khiến người ta khó mà dời mắt.

Kim cương hồng rất quý hiếm, chiếc nhẫn này nhất định giá trị không hề nhỏ.

“Mặt trong có khắc tên hai chúng ta đó.”

Mễ Tinh nghe anh nói vậy, nhìn vào trong, quả nhiên khắc chữ “Tinh” và chữ “Cố”.

Cô không kim lòng được, cười mẫn nguyện, đưa nhẫn cho anh: “Anh đeo cho em đi.”

Tiêu Cố cười, cầm nhẫn về, lại cất vào hộp: “Ngày đó sẽ đeo cho em, vui lòng chờ đợi.”

Mễ Tinh: “...”

Giọng anh bắt chước cô vừa nãy, làm cho công chúa nhỏ rất bất mãn.

Tiêu Cố giờ tay định giúp cô vuốt tóc, Mễ Tinh mím môi kéo tay anh: “Mẹ vẫn đang ở đây đây.”

Mẹ Mễ: “...”

Hóa ra hai đứa nó còn thấy bà, vừa nãy bà còn nghĩ bà tàng hình rồi à.

Buổi tối, Mễ Tinh vẫn về Mễ gia với mẹ. Tiêu Cố đã mấy ngày không được ôm vợ, cảm giác đêm nay lại mất ngủ.

May mà hôn lễ sẽ cử hành vào hai ngày sau, đám cưới giữa Mễ gia và Cố gia, đương nhiên rất long trọng, khách tới tham gia đều là nhân vật có mặt mũi ở thành phố C.

Mẽ Tinh mời Hoắc Lệ làm phù dâu, còn Tiêu Cố mời Cố Tín làm phù rể.

Trong phòng chuẩn bị, Mẽ Tinh vẫn đang trang điểm, vì cô đang có thai, nên đặc biệt lưu ý thợ trang điểm không đánh quá dày, nhạt một chút là được.

Thợ trang điểm dựa theo yêu cầu của cô mà làm hết sức nhẹ nhàng trang nhã, dù nhạt nhưng không kém phần tinh xảo. Sau khi mặc áo cưới vào càng có vẻ mê lệ động lòng người. Tiêu Cố thay xong lễ phục, vào phòng xem sao, Mẽ Tinh đứng lên trước gương, tay xé đuôi váy rất dài, xoay một vòng trước mặt anh: “Thế nào?”

Váy cưới dài chấm đất làm Mẽ Tinh trở nên cao gầy, mái tóc uốn xoắn búi gọn lên, chỉ chừa lại một chút tóc mai tô điểm khuôn mặt.

Chiếc váy này mang hơi thở quý tộc Châu Âu, ưu nhã cao quý, áo cưới đính trâm châu, viền ren, khi cô mặc lên lại càng hạnh phúc.

Tiêu Cố bước đến, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, khom lưng hôn: “Đẹp lắm.”

Mẽ Tinh lập tức đỏ mặt, cái này... đang trong phòng chuẩn bị, khắp nơi toàn người!

May mà mọi người đều giả vờ không nhìn thấy cảnh vừa rồi, tiếp tục làm việc riêng.

Khi chuông điểm 12 giờ, trong giáo đường cũng diễn tấu bài “Wedding March”. Mẽ Tinh khoác tay cha đi vào từ bên ngoài giáo đường, từng bước từng bước, khách khứa đều vỗ tay.

Đi theo bên cạnh Mẽ Tinh còn có mấy bạn nhỏ rải hoa, Mẽ Tinh đi đến đâu, bọn nhỏ rải đến đó, đến khi thăm dò vương đầy hoa giấy màu, Mẽ Tinh đi đến bên cạnh Tiêu Cố.

Bố Mẽ giao con gái cho Tiêu Cố xong, đi xuống.

“Anh Tiêu Cố, anh có đồng ý lấy Mẽ Tinh làm vợ mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Lời thề này Mẽ Tinh đã nghe trong phim nhiều lần lắm rồi, nhưng trong hôn lễ của cô, từ miệng cha xứ nói ra, mới thật sự trở nên thiêng liêng.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Tiêu Cố trầm thấp từ tính, làm lòng cô kích động.

Cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Mềm mại như nước, mà cũng kiên nghị như đá.

“Cô Mẽ Tinh, cô có đồng ý cưới anh Tiêu Cố làm chồng mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Vẫn là câu nói đó, cha xứ đối xưng hô hỏi Mẽ Tinh.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Mẽ Tinh nhẹ nhàng vang lên trong giáo đường, từ chữ rơi vào lòng Tiêu Cố.

“Bây giờ mời hai người trao nhẫn cho nhau.”

Tiêu Cố lấy nhẫn kết hôn ra, Mẽ Tinh tự động đưa tay tới.

Trên tay của cô đeo một đôi gang tay ren, Tiêu Cố nâng tay cô, cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út.

Kim cương hồng bây giờ càng trở nên chói mắt.

Mẽ Tinh ngắm nghía tay mình, không quên đeo nhẫn cho Tiêu Cố.

Tuy hai chiếc nhẫn là một cặp, nhưng nhẫn của anh đương nhiên đơn giản hơn nhiều, không có kim cương lấp lánh như thế. Mẽ Tinh làm như anh vừa này, cẩn trọng đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Tiêu Cố cầm tay cô, mỉm cười.

Rõ ràng cô đang mang thai đứa con của anh, mà một nụ cười của anh thôi cũng đủ làm lòng Mẽ Tinh bùng pháo hoa.

Nhịp tim rung động này, như thể cô vẫn còn 17, 18 tuổi, vẫn là thiếu nữ mới biết yêu. Có lẽ trên đời có một loại người như thế, mãi mãi cho bạn cảm giác của mối tình đầu.

“Bây giờ mời chú rể hôn cô dâu.”

Lời nói của cha xứ đánh thức Mẽ Tinh đang trầm tư, khi cô tỉnh lại đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Cố cực gần, và một nụ hôn mềm mại, dịu dàng.

Khách trong giáo đường đều vỗ tay, vài người còn đứng lên huyýt sáo, ồn ào.

Trong lúc hôn, mặt Mễ Tinh liên tục chuyển đỏ, đến khi đỏ tận mang tai rồi, Tiêu Cố mới thả cô ra.

Sau khi tuyên thệ trước cha xứ, mọi người ra ngoài vườn hoa dùng cơm.

Vườn hoa được cắt tỉa đẹp đẽ, một cây đàn dương cầm nổi bật, vị nhạc công ngồi trước đàn diễn tấu.

Khách khứa bận ăn uống, buồn chuyện, không có mấy ai thưởng thức tiếng đàn này, Chu Nghi Nhiên đi đến, nói với vị nhạc công điều gì đó, vị nhạc công lễ phép rời khỏi, mời Chu Nghi Nhiên ngồi lên.

Chu Nghi Nhiên ngồi trước dương cầm, trầm tư vài giây, rồi đánh khúc “Hôn lễ trong mơ”.

Hoắc Lệ vẫn để ý tới anh, thấy anh đến chỗ đàn dương cầm, cô đóng tai nghe. Trong vườn hoa có không ít người phát hiện Chu Nghi Nhiên đánh đàn, có thể trực tiếp nghe vị nhạc công nổi tiếng diễn tấu là một niềm vinh hạnh.

Mễ Tinh mới đầu còn đi chào hỏi khách khứa với Tiêu Cố, rồi cũng bị tiếng đàn của Chu Nghi Nhiên hấp dẫn. Tiêu Cố nhìn Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, nhũ mày, trầm tư.

Sau một khúc diễn tấu, khách khứa đều không keo kiệt, vỗ tay rầm trời. Chu Nghi Nhiên đứng dậy khom lưng cảm ơn, rồi nhìn Mễ Tinh cách đó không xa: “Bài hát này tôi muốn tặng hai người, mong hai người luôn luôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn anh.” Mễ Tinh cầm ly rượu trước mặt, cụng ly.

Trong ly thơm mát mùi rượu, Mễ Tinh định uống đã bị Tiêu Cố cản. Tiêu Cố cầm ly, cụng ly với Chu Nghi Nhiên, rồi ngửa đầu uống cạn.

Chu Nghi Nhiên lấy một ly rượu đỏ từ tay phục vụ, cũng ngửa đầu uống. Sau khi uống xong, anh đứng khỏi đàn dương cầm, vị nhạc công vừa nãy lại tiếp tục diễn tấu.

Hoắc Lệ tới cạnh anh, ngắm nghĩ rồi nói: “Nếu trong lòng anh khó chịu thì đừng miễn cưỡng vui cười.”

Chu Nghi Nhiên mỉm cười: “Anh không cười miễn cưỡng, anh thật lòng chúc phúc hai người đó.”

Cho dù bắt đầu từ nguyên nhân nào, Mễ Tinh trước đây đã có thiện cảm với anh, anh ít nhiều vẫn nhận ra. Nhưng do hai người còn quá nhỏ, bận rộn học hành, nên chút tình cảm ấy chôn xuống lòng thiếu nam thiếu nữ như hạt giống, mãi mãi không tìm được cơ hội nảy mầm.

Đến khi có thời gian, bắt đầu muốn đưa đời phồn thịnh vào cuộc sống của mình, mới phát hiện cô ấy đã lệch khỏi quỹ đạo, không còn chung đường với anh.

Mất đi mãi mãi là mất đi.

Chu Nghi Nhiên cầm ly rượu đỏ, uống một ngụm. Hoắc Lệ ở bên cạnh thì thầm: “Anh có thể buông được là tốt rồi.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Mễ Tinh vẫn về Mễ gia.

Tiêu Cố hơi buồn bực, mấy ngày hôm trước thì thôi, nhưng hôm nay là hôn lễ hai người mà, xong lại mỗi người một nơi, quả thật quá quắt.

Nhưng ngày mai được về thành phố A rồi, Tiêu Cố nghĩ tới đây, quyết định tối nay đi ngủ sớm, như vậy ngày mai có thể đến đón cô sớm.

Hôm sau anh quả thật dậy sớm, khi anh gõ cửa phòng Mễ Tinh, Mễ Tinh vẫn đang nằm mơ trên giường.

Phòng cô không khóa cửa, Tiêu Cố dễ dàng mở ra, đi vào.

Anh ngắm Mễ Tinh khi ngủ, rồi cúi người xuống, hôn cô để đánh thức.

Mặt Mễ Tinh đỏ ửng, không phải thẹn thùng mà là tức giận.

Tiêu Cố vui vẻ nhìn cô, cười nói: “Dậy thôi, công chúa nhỏ, hôm nay phải về thành phố A rồi.”

Mễ Tinh thay quần áo, không cho Tiêu Cố xem: “Anh, quay mặt đi!”

Tiêu Cố cười khê, ngoan ngoãn quay lưng lại.

Mễ Tinh mặc xong mới để anh quay lại. Cô đi đánh răng rửa mặt, Tiêu Cố đợi ở bên ngoài, đến khi cô trang điểm xong xuôi đã hơn nửa tiếng sau.

Tiêu Cố cũng không oán thán gì, cùng nhau xuống tầng. Di Minh thấy hai người, bày bữa sáng trên bàn.

Mễ Tinh nhìn bốn phía xung quanh, không thấy bố mẹ, hỏi: “Bố mẹ cháu đâu ạ?”

Di Minh đáp: “Hai người đến công ty từ sớm rồi. Họ biết hôm nay Tiêu tiên sinh đến đón cháu, nên muốn để hai người ở lại ăn sáng.”

“Vâng.” Mễ Tinh gật đầu, nhìn Tiêu Cố, “Anh ăn sáng chưa?”

Tiêu Cố chưa ăn sáng nên ngồi xuống ăn chung. Mễ Tinh cầm trong tay lát bánh mì, hơi nhú mảy: “Em không muốn về thành phố A.”

Mí mắt Tiêu Cố giật giật, bỏ dao nĩa trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Trong lòng anh nặng trĩu lo lắng, nếu Mễ Tinh không muốn về thành phố A với anh thì phải làm sao? Anh không muốn sống riêng, nhưng nếu anh ép buộc cô đi với mình... Tiêu Cố nhú mảy.

Mễ Tinh từ từ ăn bánh kem, môi còn dính kim: “Mấy ngày ở thành phố C, anh rồi rã hơn chút, vừa về tới thành phố A, anh lại đầu tắt mặt tối.”

Nghĩ lại cũng hơi phiền phức.

Tiêu Cố thở phào, hóa ra là chuyện này? Chỉ cần không phải cô không thích đi theo anh là được.

Anh dùng ngón tay lau kem trên môi Mễ Tinh, cười nói: “Vạn sự khởi đầu nan, chi nhánh bên kia vừa bắt đầu hoạt động nên công việc khá nhiều, qua một thời gian là tốt hơn.”

Mễ Tinh nhìn anh, con ngươi khẽ động đậy, cắn môi: “Mấy hôm nay em ở nhà học đi Minh mấy món canh, về là nấu được cho anh rồi.”

Cô muốn giảm bớt gánh nặng cho anh, dù chỉ là một chút.

Tiêu Cố cười rộ lên, kéo cô vào lòng: “Em đang mang thai, phải nghỉ ngơi nhiều, làm một món ăn không phải chuyện quan trọng.”

Tuy Mễ Tinh mang thai không có phản ứng gì nghiêm trọng, nhưng thi thoảng vẫn nôn nghén, khi mang thai cả người đều thay đổi, anh không dám xem thường.

Mễ Tinh ngẩng đầu lên, lờn: “Anh sợ em nấu khó nuốt chứ gì?”

Mấy cảnh này cô xem nhiều trên TV rồi: Người bạn gái nấu một bữa cơm cho bạn trai ăn, anh bạn trai tuy thấy không ngon nhưng vẫn phải làm dáng vẻ nhồm nhoàm nhai nuốt.

Tiêu Cố cực thông minh, anh không cho cô nấu ăn, giải tiếp từ gốc rễ vấn đề.

Lời cô nói làm anh buồn cười: “Công chúa nhỏ nấu canh, có chan nước mắt anh cũng uống hết.”

Mễ Tinh: “...”

Ai mà thêm chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 59

Sau khi về lại thành phố A, Mễ Tinh quả thật nấu thử canh cho Tiêu Cố ăn — tuy việc của cô chỉ có cắt thái mấy loại nguyên liệu rồi ném vào nồi nước, chờ đợi nó sôi lên.

Cái nồi Tiêu Cố mua khá cao cấp, không chỉ hấp chung xào rán được, mà cách sử dụng còn rất đơn giản. Trên vỏ hộp nồi có viết dòng quảng cáo: “Đến khi con cũng có thể thoải mái nấu nướng.” Mễ Tinh ít nhiều cũng biết cô thông minh hơn khi.

Hầm hơn ba tiếng, Mễ Tinh đang ngồi ngoài phòng khách cũng ngửi thấy hương bay ngào ngạt, chạy vào phòng bếp xem.

Gỡ nắp nồi ra, mùi hương càng phả vào mặt. Mễ Tinh nhìn nồi canh đang sôi sùng sục, thỏa mãn hít một hai.

Hôm nay vốn là cuối tuần, công ty được nghỉ, nhưng vị tổng giám đốc Tiêu Cố này lại tăng ca. Mễ Tinh không đến công ty với anh, cô mượn cớ ở nhà nghỉ ngơi để luyện tay nghề.

Tuy quảng cáo nói đến khi cũng nấu ăn được, nhưng Tiêu Cố là người giàu kinh nghiệm, nồi canh này anh có thích hay không là điều khó nói được.

Nếu có người hỏi cô, lấy một ông xã có khả năng nấu nướng kinh người có cảm giác thế nào, thì nửa năm trước, cô sẽ đáp, hạnh phúc chết đi được, mỗi ngày chỉ châu ăn thôi.

Nhưng bây giờ cô lại muốn nói, mỗi lần cô xuống bếp đều như một lần thi vào đại học.

Không phải, e rằng còn không có lần sau nữa.

Tieu Cố về nhà cũng ngồi thấy mùi canh. Anh vào bếp nhìn xem, quả nhiên thấy cái nồi anh cố tình mua đang bốc hơi nóng.

“Em làm gì thế?” Anh hỏi Mễ Tinh đang ngồi ở phòng khách. Mễ Tinh cười hi hi đi tới, nhấn nút 'off' trên nồi: “Không phải đã nói sẽ nấu canh cho anh sao? Thế nào, có thơm không?”

Cô còn muốn tự tay nhắc nắp nồi lên, để cho Tieu Cố xem thành quả. Nhưng chưa đụng tới tay cầm đã bị anh cản lại: “Cẩn thận nóng,” anh kéo tay cô sang một bên, cầm cái bắc nồi nhắc vung lên.

Nguyên liệu trong nồi rất phong phú, đủ màu đủ vẻ, tràn ngập một nồi. Tieu Cố cảm muốn định thử một hớp, Mễ Tinh lập tức kéo tay anh lại: “Chờ đã, em múc cho anh một bát!”

Nói đùa chứ, nếu anh ném một ngum rồi không muốn uống nữa thì sao? Hay ném cho anh một bát, nếu anh thấy khó uống cũng phải cố gắng uống xong?

Mễ Tinh so đo như thế, chủ động cầm một cái bát lớn múc canh cho anh. Tieu Cố sợ cô bị bỏng nên muốn tự mình làm, nhưng cô rất cứng đầu, anh đành đứng ngoài nhìn cô không chớp mắt.

Vắt và lăm mới múc xong một bát canh an toàn, Mễ Tinh đích thân bưng đến bàn ăn cho anh, Tieu Cố bó tay: “Công chúa nhỏ, anh vừa mới tan làm xong, em định thử thách trái tim anh thế này à?”

Anh nhận lấy cái bát từ tay Mễ Tinh, mang vào bàn ăn.

Mễ Tinh theo anh vào, kéo ghế ngồi cạnh anh: “Anh ném thử đi, em hàm cả buổi chiều đấy!”

Tieu Cố cầm thìa múc một thìa canh, trên thìa có một miếng màu đỏ rất lớn. Tieu Cố nhìn chăm chăm thứ đồ đỏ kia, hỏi: “Cái gì đây em?” Mễ Tinh ngạc nhiên nhìn anh: “Cà rốt thái nhỏ đó, anh là đầu bếp nổi tiếng mà không biết cà rốt thái như thế nào à?”

Tieu Cố: “...”

Cà rốt 'thái nhỏ' gì mà to như thế, anh chưa từng gặp bao giờ.

Anh đưa thìa đến gần miệng, thổi phù rồi ném thử. Mễ Tinh nóng lòng nhìn anh, như đang đợi điểm thi đại học.

“Hơi mặn nhưng ăn được.” Tieu Cố đánh giá đúng chủ đề.

Mễ Tinh hơi mất mát, 'chật' một tiếng, nhưng lại nghĩ, Tieu Cố có thể coi là đầu bếp trưởng của nhà hàng, anh ném khác hẳn với người ta ném.

Nếu người khác chỉ được 60 điểm, cô sẽ được 80 điểm, à không, 85 điểm.

Cô tự động viên mình, hài lòng với đánh giá của anh: “Anh uống hết đi, anh từng nói có chán nước mắt cũng uống hết mà.”

Tieu Cố hơi cắn môi, một nồi canh lớn như thế, uống... phải mất hai, ba ngày mới hết!

Anh lại múc một thìa, nhìn Mễ Tinh: “Em không uống à?”

Mễ Tinh cười nói: “Em không, món canh này nấu riêng cho anh uống, dì Minh bảo có tác dụng bổ thận tráng dương, em uống làm gì?”

Tieu Cố: “... ..”

Bây giờ anh không thể làm gì cô, bổ thận để làm gì?

Anh nhấp mấy môi, mùi mờ mờ: “Dì Minh chỉ dạy cho em món canh này thôi à?”

“Không phải, còn nhiều hơn nữa, nhưng em nghĩ, dạo này anh bận bịu như thế, đương nhiên phải bồi bổ.”

Tieu Cố: “...”

Công chúa nhỏ, em bồi bổ không đúng chỗ rồi.

Thấy Tieu Cố không uống, Mễ Tinh thúc giục: “Anh không uống ngay thì nguội đó!”

Tieu Cố: “...”

Nếu anh uống xong cả nồi canh này thì phải tắm nước lạnh mấy lần?

Anh nhìn Mễ Tinh đang chớp chớp đôi mắt to, bao lời muốn nói đều nuốt xuống theo canh.

Buổi tối tắm rửa xong, Tiêu Cố nhìn Mễ Tinh đang xem TV trên giường, không tránh khỏi cảm thấy hơi khô nóng.

Anh nghĩ chắc chắn là do nồi canh kia.

Anh đi đến gần, tiện tay cầm điều khiển tắt TV, Mễ Tinh nhìn màn hình đột nhiên đen xì thì bất ngờ, rồi thờ phỉ phò nhìn Tiêu Cố: “Anh làm gì thế? Sao lại tắt TV?”

Trên TV đang phát lại 'Tử huyết thượng đế 3', tháng sau 'Tử huyết thượng đế 4' sẽ công chiếu, cô đang muốn xem lại mấy tình tiết quan trọng.

Tiêu Cố ngồi xuống cạnh cô, kéo cô vào lòng, giọng mờ ám: “Em xem gì trên TV? Thà nhìn anh đi còn hơn.”

Mễ Tinh: “...”

“Anh.. chẳng có gì khác cả.” Mễ Tinh lặng lẽ lùi về sau, giọng nói run rẩy.

Tiêu Cố mỉm cười, trần trọc hôn cô, rồi dán lên môi cô hỏi: “Em thật sự không biết bổ thận tráng dương là gì à?” Một bát canh cũng chẳng làm nên chuyện gì, nhưng Mễ Tinh lại nấu bát canh ấy, có phải muốn ám chỉ gì với anh không.

“Em, em biết gì đâu?” Mễ Tinh muốn lùi lại, nhưng chạm vào cánh tay anh. Anh vòng cả hai tay quanh người cô, giữ chặt không buông.

Mễ Tinh bắt đầu hồi hận, cô đương nhiên biết bát canh kia có tác dụng gì. Có điều dạo gần đây anh quá bận bịu công việc, nên buổi tối dường như chạm vào gối là ngủ mất tiêu, cô còn đang mang thai, nên anh càng không gần gũi cô.

Mọi người đều nói, khoảng thời gian 10 tháng phụ nữ mang thai, đàn ông phải cấm dục rất nghiêm, nhưng nỗi khổ của phụ nữ có ai thấu! Cô vừa mới nếm ngon ngọt được một chút đã mang thai bảo bối rồi, cô.. cũng biết cô đơn trống rỗng.

Khi cô quyết định nấu nồi canh này cho Tiêu Cố cũng chỉ nghĩ đến ý đồ xấu trong giây lát, muốn Tiêu Cố ít nhất cũng gần gũi cô hơn, nhưng.. nhìn Tiêu Cố bây giờ như muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Có phải em cảm thấy dạo này anh lạnh lùng với em không?” Tiêu Cố ôm cô, chậm rãi hôn lên người cô.

Không khí ứa vào trong cổ áo, Mễ Tinh hơi lạnh, nhưng những nơi Tiêu Cố hôn vào lại nóng bỏng: “Không phải, không phải...”

Đây không phải nói để lấy lòng anh, tuy anh dạo này nhiều việc, thời gian không cần ra ngoài đều dành cho cô cả. Ở trong phòng làm việc, anh bận tới nỗi không có thời gian trò chuyện với cô, nhưng hai người vẫn ở cùng một không gian.

Như Tiêu Cố từng nói, chỉ cần nhìn cô cũng như được tiếp thêm năng lượng.

Cô cũng vậy.

Lòng của cô tràn đầy như vậy.. nhưng thân thể thì hơi cô đơn.

Cảm giác chỉ được nhìn ngắm không được ăn không phải chỉ mỗi đàn ông mới có.

Tiêu Cố càng thêm nhiệt tình, Mễ Tinh dần dần không chống đỡ nổi. Cô đâu có cho nhiều nguyên liệu giúp bổ thận tráng dương vào canh đâu mà hiệu quả lại rõ rệt như thế?

Cô thê vởi trời cao, cô chỉ hy vọng anh sẽ ôm hôn cô thôi.

“Đừng...” Cô đẩy Tiêu Cố, sợ anh làm bước cuối cùng. Tiêu Cố thở hổn hển, giọng nói đầy kìm nén: “Là ai chọc ai trước hả?”

Anh còn cô đơn gấp trăm lần Mễ Tinh, nhưng anh biết rõ sức hấp dẫn của Mễ Tinh với anh, làm mấy bước đầu thôi cũng khó dừng lại. Nhưng bây giờ thân thể cô lại không cho phép anh tiến tới bước cuối cùng — quả thực dần vật.

Cho nên mỗi buổi tối anh đều nhắm mắt là ngủ luôn, nhờ có công việc bận rộn, anh ngủ rất nhanh.

Nhưng không nghĩ rằng, vì thế mà Mễ Tinh trở nên cô đơn.

Xem ra va chạm vẫn rất cần thiết.

Tối hôm đó, Mễ Tinh bị Tiêu Cố bắt dùng tay phục vụ anh một lúc lâu, rồi cô ôm nỗi hối hận rơi vào giấc ngủ.

Về sau cô sẽ không như thế nữa, thật ra cô đơn một chút cũng rất tốt.

Sau đó không lâu, 'Tử huyết thượng đế 4' được công chiếu, chi nhánh tiệm Xuyên Xuyên mới của anh cũng chính thức khai trương.

Anh thật sự mời Cố Tín đến cắt băng, Mễ Tinh cảm giác cắt xong tấm vải kia, fans Cố Tín cũng đi mất.

Nhưng Thẩm Thi Thi nào tòn vẫn trấn thủ tại vị trí của mình. Khi Cố Tín xuất hiện, cô gân cổ hô tên Cố Tín, giống y hệt fan cuồng trên TV.

Cắt băng chỉ cần một đường kéo, Cố Tín chỉ tốn 30 giây. Nhưng để vượt qua dòng người hâm mộ vây quanh, rời khỏi tiệm Xuyên xuyên, cậu mất 30 phút.

May mà Cố Tín có mang theo vệ sĩ, sau khi được hộ tống lên xe, anh hơi buồn bức gửi Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Không biết ai tiết lộ lịch trình ra ngoài, lần cắt băng khánh thành này vốn được bảo mật, anh còn định rủ em đi ăn cơm sau khi cắt xong.”

Thẩm Thi Thi: “Mễ Tinh đó ! ← [chú cảnh sát ơi chính là người này]

Cố Tín: Cô ấy á?

Thẩm Thi Thi: Không sai! Lúc đầu ông chủ Tiêu không nói chuyện này cho ai biết, chỉ nói cho chị ấy, nhưng chị ấy nói trên Wechat cho em biết!

Cố Tín: ... Sau đó thì sao?

Thẩm Thi Thi: Sau đó em quá kích động, buột miệng hét to: Cố Tín định đến cắt băng khánh thành à? Σ(° °)

Cố Tín: Sau đó nữa... ?

Thẩm Thi Thi: Lúc đó người trong phòng trọ đều có mặt đông đủ.

Cố Tín: ...

Tình huống này, cậu cho điểm tuyệt đối..

Ngày hôm nay là ngày khai trương của chi nhánh, Tiêu Cố cũng khó tránh khỏi có mặt ở tiệm, nhưng buổi chiều, anh lại vội vã về công ty.

Mễ Tinh không về công ty với anh, ở lại trong tiệm thu tiền.

Nói thật, cảm giác đó đúng là ghiền.

Buổi tối sau khi anh trở về, anh vội vào bếp nấu cơm tối, Mễ Tinh còn ở tiệm chưa về. Tiêu Cố làm cơm xong, gọi cho cô, cô mới về.

“Hôm nay làm ăn khá khá, vui quá đi!” Vui nhất là cô chỉ cần thu tiền, không phải chạy trà nước.

Tiêu Cố ôm cô, hôn một cái: “Hôm nay anh cũng rất vui.”

“Đương nhiên rồi, dù gì cũng là tiệm của anh mà.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Không phải vì chuyện này.”

Mễ Tinh tò mò nhìn anh, Tiêu Cố cười bổ sung: “Đủ ba tháng rồi.”

Mễ Tinh rồi như mớ bông bong một lúc rồi mới hiểu 'ba tháng' có nghĩa gì.

Con trong bụng, tròn ba tháng tuổi.

Mặt cô lập tức xấu hổ đến nổi đỏ bừng, Tiêu Cố ôm cô, rú rì bên tai: “Công chúa nhỏ, về sau em không sợ cô đơn nữa rồi.”

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 60

Ngày dự sinh của Mễ Tinh là vào tháng 10. Ngày bánh bao nhỏ đi tới trần gian là một ngày cuối thu đất trời hừng nắng.

Hôm đó, Tiêu Cố ở công ty, vốn lễ Quốc khánh mọi người đều được nghỉ, nhưng công ty có một cuộc họp đột xuất, anh không thể không đến.

May mà tháng 9, dì Minh đã đến thành phố A để chăm sóc Mẹ Tĩnh, anh luôn không yên tâm nếu để cô ở nhà một mình.

Mẹ Tĩnh bị bánh bao nhỏ trong bụng hành hạ mười tháng, vô cùng mong ngóng ngày con ra đời..

Có đôi khi nguyện vọng trở thành sự thật, nhanh đến mức trở tay không kịp.

Sáng sáng nào cô cũng coảm giác bụng quặn đau từng cơn, nhưng khi đó, cơn đau đến với tần suất cao hơn. Khi đó, cô mới nhận ra, cơn đau này khác hoàn toàn với mấy cơn đau vặt kia, nhanh chóng gọi dì Minh. Tiêu Cố từng nói, bao giờ đến ngày dự sinh sẽ đưa cô vào bệnh viện, nhưng bệnh viện sao thoải mái bằng ở nhà, hơn nữa, trong bệnh viện rất hiếm giường, cô không thích phải tranh giành giường ngủ.

Tiêu Cố thấy dì Minh cả ngày đều ở nhà với cô, cũng không khăng khăng nữa, Mẹ Tĩnh khi đó cảm thấy mình rất may mắn, nhưng bây giờ cô chỉ muốn lập tức mọc cánh bay đến bệnh viện.

May thay, dì Minh đã chuẩn bị xong đồ cần dùng khi đến bệnh viện, bây giờ không thấy lập cập tay chân. Dì gọi taxi, đỡ Mẹ Tĩnh sắp sinh lên xe, gọi điện cho Tiêu Cố.

Lúc này, Tiêu Cố vẫn đang trong phòng họp. Mỗi lần thế này, mọi người đều tự giác tắt điện thoại, ít nhất cũng phải để chế độ im lặng, nhưng chuông điện thoại Tiêu Cố lại đột ngột vang lên.

Chuông này là anh đặt riêng cho Mẹ Tĩnh, vì lo cô sẽ xảy ra tình huống gì bất ngờ, anh không muốn nhớ điện thoại cô.

Chuông vang lên, Tiêu Cố giật mình.

Anh ngắt lời người quản lý đang trình chiếu ppt, cầm điện thoại ra khỏi phòng.

“Mẹ Tĩnh, sao thế?” giọng anh rất nhẹ, hơi thờ dè nên khó nhận thấy sự căng thẳng.

“Đại tiểu thư hình như sắp sinh, tôi đang đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Dì Minh nói rất nhanh, như đang ở trên chiến trường, Tiêu Cố ngỡ ngàng, con người cô lại: “Tôi lập tức đến bệnh viện.”

Anh cúp máy, định chạy vào thang máy, đúng lúc trợ lý của anh ra ngoài, gọi anh: “Tổng giám đốc Tiêu, xảy ra chuyện gì ạ?”

Bước chân Tiêu Cố dừng lại, anh hơi quay người, đáp: “Tôi đi bệnh viện, cuộc họp chuyển sang hôm khác đi.”

Sắc mặt Tiêu Cố nặng nề, đáng sợ, người trợ lý cứ ngỡ anh chẩn đoán ra bệnh nan y.

Đến khi bóng lưng Tiêu Cố đã rời đi một lúc lâu, anh mới nhận ra, có phải Mẹ đại tiểu thư sắp sinh không?

Anh vội vội vàng vàng chạy về phòng họp, chia sẻ tin vui cho mọi người.

Mấy quản lý trong phòng đều là người từng trải, có vợ con rồi, chắc chắn đây là chuyện lớn trong đời, nên hôm nay dù đi họp không được gì, cũng không sao cả. Tiêu Cố lái xe cực nhanh, như Tam hoàn Thập tam thiếu giữa thành phố A.

Từ công ty đến bệnh viện trung tâm là quãng đường khá dài, nhưng anh chỉ đi mất 20 phút, suýt thì đến sớm hơn Mẹ Tĩnh.

Khải Thụy quốc tế rất gần bệnh viện trung tâm, vì thế bạn đầu, Mẹ Tĩnh mới đặt chỗ ở đây. Khi Tiêu Cố đến, Mẹ Tĩnh đã được sang phòng chờ sinh. Trong phòng, cô càng lúc càng đau, y tá đến kiểm tra lần nữa, nói cô có thể vào phòng sinh rồi.

Tiêu Cố ban đầu chờ ngoài cửa với dì Minh, nhưng nghe được Mẹ Tĩnh đã vào trong phòng sinh, anh đứng ngồi không yên, muốn theo vào nhưng bị y tá ngăn lại.

Dì Minh lại rất thoải mái nói, nếu thuận lợi, chỉ cần một tiếng, hoặc thậm chí vài chục phút đã sinh được rồi. Bây giờ y học phát triển, không có chuyện gì đâu.

Nhưng Tiêu Cố vẫn không yên lòng, Mẹ Tĩnh được nuôi dưỡng từ nhỏ, chưa từng chịu khổ, những sản phụ khác chiến đấu trong phòng sinh e rằng không phải vấn đề, nhưng nếu là một công chúa nhỏ, Tiêu Cố không dám nghĩ tiếp.

Mẹ Tĩnh vẫn ý lại anh, mua túi quà cũng cần anh đi theo, bây giờ nằm lê loi trong phòng sinh, cô nhất định rất sợ hãi.

Anh càng nghĩ càng hoảng, rốt cuộc vẫn đi theo bác sĩ xin vào cùng. Bác sĩ ban đầu còn muốn khuyên anh, nói chồng vào trong càng khó đẻ, vì sản phụ dễ nảy sinh tính ý lại, nhưng Tiêu Cố rất kiên quyết, bác sĩ đành đồng ý.

Trong phòng sinh chỉ có một mình Mẹ Tĩnh là sản phụ nên không có gì bất tiện. Tiêu Cố mặc đồ vô trùng rồi đi vào, Mẹ Tĩnh suýt không nhận ra.

Bởi vì cô đã đau tới mức khó thở.

Người từng nói muốn đẻ thường là cô, bởi dùng dao rạch một đường trên bụng là điều cô không dám nghĩ đến. Nhưng bây giờ cô đau đến mất lý trí, chỉ

muốn nhanh qua cơn đau này. Cô nói với bác sĩ, để cô sinh mổ nhưng bị từ chối.

Vị bác sĩ này là bạn bố Mễ. Cô cũng không biết vì sao bố cô có nhiều bạn làm bác sĩ như thế, nếu đổi thành người khác, không biết chừng đã đồng ý với cô. Nhưng vị bác sĩ này khuyên cô cứ kiên trì, chịu đựng một chút là không sao hết.

Nhưng cô không chịu được nữa rồi!

Đúng lúc này cô thấy Tiêu Cố. Anh chỉ lộ ra đôi mắt, Mễ Tĩnh chưa từng thấy ánh mắt nào phức tạp đến vậy.

Có khăn trương, có lo lắng, có đau lòng, cũng có sợ hãi.

Ánh mắt này làm Mễ Tĩnh xúc động.

Cô nhìn anh bước đến, cầm tay cô. Cô muốn xin anh, anh nhất định sẽ để cô đẻ mổ, anh sẽ không cứng rắn như bác sĩ, nhẫn tâm nhìn cô chịu đau.

Nhưng lời đến khóe môi vẫn dừng lại, cô mỉm cười, không có một chút sức lực.

Nhưng lòng cô đã ổn hơn nhiều.

Em rằng Tiêu Cố là rau bina của cô.

Tiêu Cố có thể tưởng tượng nỗi đau đớn của Mễ Tĩnh, cô nắm chặt tay anh, đầu ngón tay trắng bệch. Trong nháy mắt, tay anh đã hằn vết đỏ, nhưng chưa bằng một phần nghìn, một phần vạn nỗi đau của cô. Anh mỉm cười, giúp cô lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: “Có thể đổi cho cô ấy sinh mổ không ạ?”

Bác sĩ nói: “Sinh mổ bớt đau, nhưng hồi phục sức khỏe rất chậm. Lời khuyên của tôi là, nếu chịu được thì cứ kiên trì vượt qua.”

Tiêu Cố lập tức im lặng, Mễ Tĩnh nhủ mình định nói gì. Bỗng một cơn đau kéo tới, cô muốn chết đi ngay bây giờ.

“Đầu đứa bé lộ ra rồi!”

Không biết là ai kêu lên, nhưng lời này đã cứu rồi Mễ Tĩnh. Cô như người đi 3 ngày 3 đêm trên sa mạc, cuối cùng cũng tìm thấy ốc đảo.

Y tá đứng bên đầu động viên cô, để cô gắng dùng sức, quá trình về sau thuận lợi diễn ra, sau bao nhiêu phút, bảo bối cuối cùng cũng ra đời.

Bác sĩ dùng kéo cắt đứt mối liên hệ giữa mẹ và con, cơn đau như giết người khi này giảm nhẹ đi nhiều.

Mễ Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, gần đây cô siêng năng tập thể dục, quả nhiên không phí công.

Bác sĩ báo cân nặng của đứa bé, cô không nghe lọt tai, nhưng lời Tiêu Cố nói với cô, cô lại nghe rất rõ ràng.

Anh nói, công chúa nhỏ, tất cả đã qua rồi, về sau chúng ta không sinh thêm nữa.

Sau này Mễ Tĩnh hỏi lại anh, mới biết cô sinh con trai. Tiêu Cố nói, vậy là được rồi, con sau này lớn lên cũng có thể giúp cô quản lý công ty, cô chỉ cần yên ổn làm 'thái hậu' là được.

Mễ Tĩnh vẫn hơi lo lắng, nếu đứa bé sau khi trưởng thành, muốn theo đuổi âm nhạc giống Cố Tín thì sao? Chả nhẽ sinh thêm đứa nữa?

Tiêu Cố nói: “Anh không dễ tính như chú út di út đâu.”

Mễ Tĩnh: “...”

Nghề nghiệp tương lai của bảo bối đã có rồi, nhưng tên còn chưa đặt, đây cũng là vấn đề.

Tiêu Cố nói, anh nghĩ xong rồi, cứ gọi là Tiêu Tĩnh. Mễ Tĩnh nghe xong cái tên này thì im lặng hồi lâu, không thể tin nổi đây là cái tên do người tốt nghiệp đại học hoàng gia nghĩ ra.

“Anh là Tiêu em là Tĩnh?? Anh lười quá đi! Tên này hai giây là nghĩ ra?” Mễ Tĩnh liếc xéo anh.

Tiêu Cố thể mà lại phản bác được lời của cô: “Chữ 'Tĩnh' này không chỉ có tên em, mà ngày con ra đời là một ngày nắng [1].”

[1] Chữ 'Tĩnh' này là 晴, phát âm giống tên Mễ Tĩnh, có nghĩa là trời quang, trời nắng.

Mễ Tĩnh: “...”

Thế nên cô phải cảm ơn anh vì đã không đặt tên cho con kiểu “Quốc Khánh” à?

Tiểu Quốc Khánh...

Mễ Tinh bị sắc nước bọt, phản đối: “Chữ 'Tinh' khá nữ tính, nghĩ lại đi.”

Tiêu Cố nhất thời không nghĩ ra, mẹ Mễ cảm một đồng tên vừa đi xem bói về cho Mễ Tinh chọn.

Có cái thì quá bình thường, có cái quá nhiều người dùng, chẳng cái nào vừa ý.

Cuối cùng, bố Mễ đáp cho cô một quyển từ điển tiếng Trung, để cô nhân lúc đang nghỉ ngơi tìm đường tha hồ chọn.

Mễ Tinh tuy thấy hơi tùy tiện, nhưng cũng khá được..

Cô tiện tay lật từ điển, tò mò cũng toàn chữ là chữ.

Hoa, Đồng, Tượng, Học...

Còn không hay bằng mấy chữ mẹ cô đi xem bói nữa orz

Giở từ điển nguyên buổi sáng cũng không vừa ý cái nào, Mễ Tinh mất kiên nhẫn, vứt từ điển cho Tiêu Cố: “Anh lật đi, tay anh thơm”

Tay thơm của Tiêu Cố thể hiện ở chỗ chơi mặt chược lúc nào cũng thắng, mỗi lúc đi ăn anh bốc thăm trúng thưởng, ít nhất cũng kiếm được 5 đồng!

Mễ Tinh nghĩ kiếp trước anh không phải cao tăng đắc đạo thì cũng đã cứu cả dải ngân hà. Cô muốn anh đi mua xổ số, nhưng anh từ chối.

“Nếu như anh trúng giải độc đắc, sẽ có một tổ chức kì quái nào đó bắt anh đi làm nghiên cứu.”

Anh nói như thế.

Bây giờ, Tiêu Cố đang nhìn quyển từ điển cô đưa, cười cầm táo đút cho cô, tùy tiện giở ra.

“Mạch.” anh nói.

Mễ Tinh ngây người, hỏi: “Cái gì, 'Mạch' trong 'trăm mạch' á?”

“Mạch trong chữ 'ruộng' ấy.”

“Tiểu Mạch.” Mễ Tinh lẩm bẩm lại, nghĩ một hồi, “Tên này không tồi nha! Vừa ngẫu vừa có khí chất tổng tài!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thế nhưng ý nghĩ không phải hay lắm!”

“Đâu có!” Mễ Tinh thích tên này, cứng đầu, “Nhưng em thích, nếu anh không thích thì anh thích tên nào, nói xem”

Tiêu Cố nói: “Không phải anh đã nói là Tiêu Tinh à?”

Mễ Tinh: “...”

Tiểu Mạch dễ nghe hơn Tiêu Tinh trăm ngàn lần! Bây giờ không còn thịnh hành một đặt tên ghép từ tên bố mẹ cho con đâu, ai cũng đóng tiểu thuyết ngôn tình à.

Mễ Tinh thích, Tiêu Cố cũng không ý kiến gì, chỉ xem ông bà ngoại có đồng ý không thôi.

Đang nghỉ ngơi, điện thoại anh để trên bàn đổ chuông.

Mễ Tinh nằm yên ở trên giường, nhìn thấy tin báo tin nhắn trên màn hình, tin nhắn gửi hóa đơn phạt.

“Anh đã vượt ba cái đèn đỏ mà còn chạy quá tốc độ à?”

Tiêu Cố: “...”

Tam hoàn Thập tam thiếu mà cũng bị thu hóa đơn phạt sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 61

Chi nhánh công ty Cổ gia ở thành phố A đều do Tiêu Cố một tay gây dựng, trải qua mấy năm phát triển, đã đứng vững vàng, thành tựu công ty ngày càng tốt hơn.

Tổng giám đốc Tiêu bây giờ không bận rộn như trước, nhưng vẫn nhàn tản hơn lúc mới thành lập công ty nhiều.

Bây giờ anh ít khi tăng ca, càng có nhiều thời gian ở cùng vợ con.

Đương nhiên, có cả Husky nữa.

Kim đồng hồ chỉ sáu giờ, Tiêu Cố tắt máy tính, ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Mễ Tinh đã không còn ngồi chung phòng với anh, mà làm bên ngoài với các đồng nghiệp.

Văn phòng của cô ở cùng một tầng với phòng Tiêu Cố. Tiêu Cố ra khỏi phòng, lập tức đi về phía Mễ Tinh.

Mễ Tinh đang viết thư, không thấy anh.

Được anh chỉ dạy bao lâu, cô đã quen tay với công việc đơn giản ở công ty. Mấy hạng mục khá lớn ở công ty, Tiêu Cố cũng cho cô tham gia. Công việc của cô bây giờ rõ ràng phức tạp hơn chức thư kí thân cận kia nhiều. May mà cô học hành ở nước ngoài mấy năm, nói chuyện với khách hàng nước ngoài cũng không khó khăn.

Mỗi khi hoàn thành xong một hạng mục, Mễ Tinh sẽ tự sướng, cảm giác cô có thể lập tức về tiếp quản công ty của bố.

Khi đó, Tiêu Cố sẽ ném cho cô một công việc anh phải xử lí, để vò nát sự tự tin của cô.

Tiêu Cố thấy Mễ Tinh vẫn chuyên tâm soạn thảo bức thư, khẽ gõ lên mặt bàn: “Tan làm rồi, đi đón con trai tan học thôi.”

“Vâng, vâng!” Mễ Tinh nhìn giờ ở góc phải máy tính, sáu giờ rồi, nhà trẻ đã tan học từ lâu.

Móng tay cô được chăm sửa tinh xảo, nên cô chỉ dùng đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn phím, nói với Tiêu Cố: “Đề em viết xong đã, hôm nay nhất định phải trả lời bức thư này.”

Tiêu Cố không giục gĩa cô, để con trai chơi ở vườn trẻ một chút cũng chẳng sao.

Mễ Tinh gửi bức thư đi trong vòng ba phút, tắt máy: “Được rồi, đi thôi. Chu Chu cũng đợi lâu rồi.”

Chu Chu là biệt danh của Tiểu Mạch, ban đầu Mễ Tinh muốn ngắn gọn, định gọi là Mạch Mạch, nhưng bị trùng tên với một phần mềm. Vì thế, bố Mễ vung tay, tự mình ban tên, Chu Chu.

Mễ Tinh khoác áo khoác lên người, ra khỏi bàn làm việc. Tiêu Cố cầm tay cô, đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, văn phòng lập tức sôi sục.

“Trời ơi, ngày nào hai người cũng tình tứ, tôi muốn từ chức quá!”

“Lần trước tôi đã viết xong đơn xin thôi việc, sau khi nhìn mặt tổng giám đốc Tiêu lại nuốt nó vào.”

“Tổng giám đốc Tiêu không biết nhân viên ở đây toàn chó độc thân à? Nguyên một tầng nguyên rửa cũng không làm gì được anh ấy.”

“O? Sao không thấy Đình Đình?”

“Tôi bị thể giới tàn nhẫn này phũ phàng đẩy ngã không dậy nổi rồi.”“...”

Tiêu Cố và Mễ Tinh hoàn toàn không biết văn phòng làm việc khổ không kể nổi, vẫn vui vẻ nghĩ xem nên ăn gì: “Hôm nay thứ sáu, chúng ta đưa Chu Chu đi ăn ngon một chút!!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ý em là bình thường anh nấu ăn không ngon?”

Mễ Tinh: “...”

“Đương nhiên không phải, em muốn nói, hôm nay thứ sáu, anh không cần khổ cực xuống bếp nữa!” Mễ Tinh nhanh chóng nịnh nọt đầu bếp lớn trong nhà.

Tiêu Cố lộ ý cười, nhìn cô không nói gì.

Nhà trẻ bình thường tan học vào lúc 5 rưỡi, nhưng hôm nay là thứ sáu, bọn trẻ được tan sớm nửa tiếng. Khi hai người đến nhà trẻ, mấy bé đã được đón gần hết.

Lúc trước, trưởng bối hai nhà đều nói với họ, hai người lớn phải đi làm, cứ mời một bảo mẫu phụ trách việc đưa đón Tiểu Mạch, như thế họ cũng không phải đến nhà trẻ đón con. Nhưng Mễ Tinh lo lắng nếu thuê bảo mẫu, sau khi xem mấy tin tức bảo mẫu hành hạ trẻ em, cô càng kiên quyết từ chối.

May mà Tiểu Mạch rất hiểu chuyện, dù bố mẹ tầm 6 giờ mới đến đón, nhưng thằng bé không hề giận dỗi.

Thực ra ở nhà trẻ, có rất nhiều phụ huynh sáu giờ mới đến đón con, bình thường lúc Tiêu Cố và Mễ Tinh đến, trong nhà trẻ còn hơn một nửa học sinh.

Hôm nay thứ sáu cuối tuần, không ít phụ huynh đều đến đón con sớm. Mễ Tinh trước cũng thế, nhưng hôm nay công việc nhiều, nên sáu giờ mới đến.

Những đứa bé chưa được bố mẹ đón được cô giáo tập trung vào một phòng học. Khi Mễ Tinh đến cửa phòng, đau lòng gọi: “Chu Chu, mẹ đến đón con nè.”

Tiểu Mạch đang cầm bút chì màu, ngẩng đầu nhìn mẹ, sung sướng chạy tới: “Mẹ.”

Mễ Tinh ôm con, đứa bé hôn lên mặt Mễ Tinh, Tiêu Cố đứng bên cạnh, áy náy nói với cô giáo: “Xin lỗi ạ, tối thể này rồi tôi mới đến đón con được.”

“Không sao không sao ạ.” Cô giáo khịt mũi, sợ máu mũi sẽ không ngừng chảy ra.

Tiêu Cố vốn đẹp trai, khi làm bố lại càng trưởng thành hơn, vẻ quyền rũ nam tính này khắc vào xương tủy, từng động tác nhỏ đều là đầu độc, lấy mạng người.

Giáo viên ở nhà trẻ đều là mấy cô gái trẻ tuổi, không có sức chống cự với kiểu đàn ông này, sao có thể oán trách anh đến muộn đây, dù sao.. qua sáu giờ cũng thu thêm phí.

Trong phòng học, còn mấy bạn nhỏ hâm mộ nhìn Tiểu Mạch được mẹ ôm, cô giáo đi đến, cười âu yếm: “Không sao cả, bố mẹ của các con sẽ đến nhanh thôi.”

Cô giáo nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt trước mặt bố Tiểu Mạch.

Nhưng Tiêu Cố không hề để ý cô giáo nói gì, anh vươn tay nói với Tiểu Mạch: “Qua đây, bố ôm.”

Con trai tuy còn nhỏ, nhưng bé rất nặng, công chúa nhỏ ôm lâu sẽ mỏi lắm.

Tiểu Mạch thích mẹ ôm hơn, nhưng bình thường Tiêu Cố quá nghiêm khắc, đứa bé không dám chống đối. Sau khi ngoan ngoãn rời khỏi mẹ, cậu hôn lên mặt Tiêu Cố: “Chụt.”

“Ừ.” Tiêu Cố xoa đầu con, nói với Mễ Tinh, “Đi thôi, em cũng đói rồi.”

Mễ Tinh cười haha, hỏi Tiểu Mạch: “Chu Chu có đói bụng không?”

Tiểu Mạch gật đầu: “Đói ạ, vừa nãy cô giáo cho chúng con ăn bánh quy.”

Cô giáo bị nhắc tới vội vàng lấy hộp bánh quy chưa ăn xong ra: “Oreo ạ, hôm nay tôi mới mua!”

Mễ Tinh nhìn bánh quy, hỏi Tiểu Mạch: “Có cảm ơn cô giáo không?”

“Có ạ.”

“Chu Chu ngoan.” Chào cô giáo xong, Mễ Tinh đi theo Tiêu Cố ra ngoài, “Chu Chu muốn ăn gì nào?”

“Ăn McDonald's, bây giờ đang được tặng đồ chơi.” Trong nhà trẻ có một bạn nhỏ được đồ chơi, Tiểu Mạch cũng muốn.

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn McDonald's.”

Trên đường về có một quán McDonald's, Tiêu Cố đỗ xe. Giờ đang đông người, đợi một lúc mới có chỗ trống. Mễ Tinh và Tiểu Mạch chọn món, Tiêu Cố phụ trách xếp hàng, phục vụ.

Trong lúc chờ đợi, Mễ Tinh nghe được không ít cô gái trẻ ngang qua thốt lên: “Bạn nhỏ kia đáng yêu quá ~”

Mễ Tinh rất kiêu ngạo, bộ gen của cô và Tiêu Cố tốt như thế, đẻ con ra sao không đáng yêu được.

Lòng hư vinh của cô vì Tiểu Mạch mà được thỏa mãn, chỉ cần nhìn số bài đăng Wechat là biết.

Trước đây mấy tháng cô không đăng bài, bây giờ ngày nào cũng đăng, đa số toàn ảnh của con.

Từ khi cô thành bà mẹ nghiện khoe con, không ít bạn bè unfollow cô.

Nhưng cô vẫn ra sức khoe ảnh không hề mệt mỏi.

Giai đoạn đáng yêu nhất của bạn nhỏ cũng chỉ có mấy năm, bây giờ không khoe, sau này không có gì mà khoe.

Cô càng nghĩ càng thấy yêu con. Cô hôn lên khuôn mặt phúng phính, đúng lúc Tiêu Cố đang bụng khay đồ ăn nhìn thấy.

Anh và Mễ Tinh đều yêu thương Tiểu Mạch, nhưng đôi khi anh cảm thấy, địa vị của Tiểu Mạch trong lòng Mễ Tinh đã cao hơn anh rồi. Điều đó làm anh rất bứt rứt.

Nếu cô giáo ở nhà trẻ biết anh có mấy ý nghĩ thế này, hình tượng đàn ông nam tính của anh sẽ sụt giảm nhiều.

Anh đặt khay đồ ăn lên bàn, hạ giọng: “Về sau đừng ăn mấy loại thức ăn nhanh thế này, không dinh dưỡng lại thừa mỡ.”

Tiểu Mạch nghe xong ngạc nhiên, là cậu nói muốn ăn McDonald's, lời nói của bố chắc chắn hướng về cậu. Cậu nhìn Mễ Tinh, Mễ Tinh lập tức phản bác: “Mấy đứa nhỏ đương nhiên thích mấy thứ này, hơn nữa Chu Chu đâu có ăn thường xuyên, hôm nay là lần đầu tiên trong tháng mà.”

“Đã thế sau này một tháng ăn một lần.” Tiêu Cố trầm mặc ngồi xuống.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn: “Con một lần, em một lần.

Tiêu Cố: “...”

Nhìn xem, cô dung túng Tiểu Mạch đến thế cơ mà.

Thấy Tiêu Cố đen mặt, Mễ Tinh lại gần, hôn lên mặt anh một cái: “Tự nhiên anh bực bội cái gì?”

Dưới nụ hôn của cô, sự bực bội của Tiêu Cố tan thành mây khói. Anh bắt đầu dĩ mím cười, gấp đồ trong đĩa cho hai người: “Ăn cái gì, công chúa nhỏ?”

Mễ Tinh vui vẻ cầm cánh gà cay, đưa đồ chơi cho Tiểu Mạch: “Chu Chu, đồ chơi của con này.”

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn bố ạ.” Cậu không quên cảm ơn bố đã trả tiền.

Tiêu Cố đối với thái độ này của con khá thỏa mãn, người lớn không chấp trẻ con, không tính toán Mễ Tinh vừa hôn con.

Ba người ăn xong, lại đi siêu thị bên cạnh tiệm McDonald's mua đồ, vì Mễ Tinh nói mấy hôm nay trời đẹp, thích hợp ra ngoài chơi. Tiêu Cố nhân dịp cuối tuần, định đưa cả nhà đi loanh quanh.

Mua đủ mấy thứ cần thiết, anh chở Mễ Tinh và Tiểu Mạch về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương 62: Phiên Ngoại 3

Thứ bảy trời trong mây trắng.

Mặc dù là một ngày cuối tuần hiếm có nhưng Tiêu Cố không muốn ngủ nướng thêm. Hôm nay họ phải đi xa nhà, anh dậy sớm chuẩn bị bữa sáng xong thì đánh thức Mễ Tinh.

Tối hôm qua lúc họ đang bàn bạc, Tiêu Cố nhớ lại xem đã bao lâu rồi họ chưa về thành phố C, không nói tới chuyện Mễ Tinh nhớ cha mẹ hay không, hai ông bà chắc cũng nhớ cậu nhóc Tiểu Mạch này lắm đó.

Thế là anh đề nghị nên tới thành phố C, không chỉ nhìn ngắm phong cảnh đẹp, mà còn có thể đoàn tụ với gia đình.

Mễ Tinh và Tiểu Mạch không có ý kiến gì, chuyện này cứ quyết định như thế.

Sau khi bị Tiêu Cố đánh thức, Mễ Tinh rửa mặt xong thì đi gọi con trai, không ngờ đẩy cửa ra đã thấy cậu nhóc Tiểu Mạch đang tự mặc quần áo.

Mễ Tinh nhìn con gắng sức kéo quần bò thì không nhịn được cười: "Châu Châu, mẹ giúp con nhé".

Cô đi tới định giúp nhóc mặc quần, không ngờ lại bị Tiểu Mạch từ chối thẳng: "Ba nói con phải tự học cách mặc áo".

Mẽ Tinh trừng mắt nhìn: "Nhưng cái này là quần mà".

Tieu Mạch ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy có đạo lý. Thế là cậu sung sướng đưa cái quần cho mẹ: "Vây mẹ giúp con đi".

Mẽ Tinh cầm cái quần nhỏ trong tay con, hai ba lần đã mặc xong tươm tất. Sau khi mặc quần áo, cô dẫn con tới trước bồn rửa mặt đánh răng, xong xuôi mới dắt con xuống lầu.

Husky thấy hai người đi xuống thì ngoắc đuôi sủa gâu gâu hai tiếng. Tieu Cố vừa đặt bữa sáng lên bàn ăn, nghe tiếng kêu cũng quay đầu nhìn lại, hỏi Tieu Mạch: "Con tự mặc đồ sao?"

Tieu Mạch gật đầu rất chân thành: "Vâng ạ".

Tieu Cố hơi nhú mày nhìn Mẽ Tinh đang híp mắt cạnh bên, hỏi tiếp: "Thế cái quần thì sao?"

Tieu Mạch: "..."

"Mẹ mặc giúp con..." Lúc nói chuyện đầu cậu bé càng lúc càng cúi thấp, không dám nhìn sắc mặt cha mình.

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, Tieu Cố cong môi nói lại với Tieu Mạch: "Sau này áo quần bất tất giày dép đều phải tự mang hết biết chưa?"

"Vâng ạ". Tieu Mạch gật gật đầu.

Mẽ Tinh cảm thấy không hài lòng: "Châu Châu còn nhỏ thế mà, giúp con mặc đồ thì có sao? Sáng nay anh còn giúp em mặc quần áo đấy thôi mà".

Tieu Cố: "..."

Anh ho khan một tiếng rồi kéo ghế ra ngồi xuống: "Trước mặt con đừng nói mấy chuyện này".

Mẽ Tinh: "..."

Sao qua miệng anh mọi thứ lại trở nên lưu manh như thế chứ?"

"Mẹ, ba còn phải giúp mẹ mặc áo quần sao?" Tieu Mạch ngẩng đầu lên nhìn Mẽ Tinh, chẳng trách rất ít khi ba giúp bé mặc đồ, hóa ra còn phải mặc đồ cho mẹ nữa.

Mẽ Tinh thấy con hỏi vậy thì mặt đỏ bừng lên, thực ra Tieu Cố còn giúp cô cời đồ nhiều hơn cả...

Đột nhiên cô ho khan một tiếng, ôm Tieu Mạch lên cái ghế nhỏ dành cho con: "Con nít không nên hỏi mấy chuyện kì lạ như thế này".

Tieu Mạch càng lúc càng mơ hồ, ba mặc quần áo cho mẹ là chuyện kì lạ sao? Vì mẹ là người lớn, cho nên người khác mặc đồ giúp sẽ thấy ngại chứ gì?

Cậu còn chưa nghĩ xong, Tieu Cố đã đặt một miếng bánh mì nhỏ được phết mứt trái cây lên chiếc đĩa của mình: "Ăn nào".

"Dạ, cảm ơn ba". Tieu Mạch cầm lấy bánh mì bắt đầu cắn, Husky cũng về ổ của mình bắt đầu dùng cơm.

Khi xuất phát, Husky nhất quyết muốn được ra ngoài cùng, hai tay Tieu Mạch ôm chặt lấy cổ Husky, nhìn mẹ: "Thiên Thiên đáng thương quá, đừng bỏ nó ở nhà mà mẹ".

Lúc đầu cậu nhóc gọi Husky là Cầu Đan, bởi vì mẹ cậu gọi như thế, sau đó cậu thấy ba ba lại gọi là Thiên Thiên, thế là cậu rất biết điều gọi theo là Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe thấy chủ nhân bé thương mình, nó rất phối hợp còn ư ư hai tiếng.

Tieu Cố nhìn Husky nhú mày, nếu nó là một con chó nhỏ thì còn mang theo được, nhưng mà nó lại to thù lù như thế kia.

"Mang nó theo nhé, trong xe đủ chỗ mà". Mẽ Tinh cũng xin cho Husky, lúc trước bởi vì cô mang thai, Cầu Đan phải đi gửi một lần, bây giờ nếu không phải bắt đực dĩ, cô cũng không muốn vứt nó ở nhà có một mình.

Nghe nữ chủ nhân cũng đứng về phía mình, Husky càng gắng sức biểu hiện, nhìn vào đôi mắt toàn là diễn. Tieu Cố cũng không nhịn được cười, anh xoa nhẹ đầu của con Husky, cười nói: "Mấy là chó đực đấy, đừng học kiểu ánh nhìn đáng thương như thế nữa, buồn nôn lắm".

Husky: "..."

Nếu anh vẫn không mang tôi theo, tôi sẽ tiếp tục buồn nôn đó.

Cuối cùng Husky cũng được đi nhờ xe, từ từ đi hết chuyến đi này.

Tiêu Cố ôm Tiêu Mạch ngồi vào ghế trẻ em, thắt dây an toàn thật chặt, sau đó mới dắt Husky lên trên xe: "Trên đường phải ngoan, nếu không bất cứ lúc nào cũng ném mày xuống được".

Trước khi đóng cửa lại, Tiêu Cố còn không quên uy hiếp. Husky ăng ăng kêu hai tiếng, còn lấy lòng liếm tay anh một hồi. Tiêu Cố phì cười đóng xe lại.

Tiêu Mạch đưa tay ra học ba xoa xoa đầu Husky, nghiêm túc căn dặn nó: "Thiên Thiên, trên đường phải ngoan nha, nếu không ba sẽ ném mày xuống thật đó".

"Phi". Mẹ Tĩnh ngồi bên ghế lái cũng bật cười thành tiếng.

Tiêu Cố ngồi lên xe xong thì nghiêng đầu sang hôn môi cô một cái, nhẹ giọng hỏi dò: "Buồn cười thế à?"

Tiêu Mạch ngồi đằng sau thấy được, không muốn chịu cô đơn: "Ba ơi, con cũng muốn hôn".

Tiêu Cố khởi động xe: "Tìm Thiên Thiên ấy".

Tiêu Mạch: "..."

Hai giờ sau, một nhà ba người thuận lợi đến thành phố C.

Trước tiên Tiêu Cố lái xe tới nhà họ Mễ, hai ông bà Mễ đều ở nhà hôm nay, thấy cháu ngoại về thì cực kì vui vẻ, di Minh cũng vội vàng chuẩn bị một bữa tiệc linh đình.

Ăn cơm trưa xong, cả nhà dắt chó đi tới nơi ngắm cảnh, còn chụp không ít hình. Buổi tối mẹ Mễ đón cháu sang phòng mình ngủ với mình một hôm, điều này lại vô cùng hợp với ý Tiêu Cố, con trai sẽ không chen vào giữa mình và Mẹ Tĩnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh chở vợ con và thêm một con chó đi tới nhà họ Cố.

Cố lão gia lớn tuổi nhưng cực kì nhanh nhẹn, nghe nói hôm nay chất ngoại mình qua đây, ông còn vui vẻ suốt một hồi.

Trước nhà họ Cố có một sân cỏ lớn, sau khi Tiêu Cố đậu xe xong, Husky vui sướng bắt đầu chạy trên cỏ. Tiêu Cố và Mẹ Tĩnh dắt Tiêu Mạch đi vào. Cố lão gia đang ngồi ở trên ghế salon, Tiêu Mạch biết ông nên vừa nhìn thấy đã ngoan ngoãn gọi ông là cố ngoại.

Cố lão gia miệng cười toe toét, ôm cháu ngồi lên đùi mình chơi. Một già một trẻ chơi với nhau một lúc, Tiêu Mạch bỏ chạy ra ngoài chơi đùa với Husky. Sau khi cậu đi Tiêu Cố ngồi lại hàn huyên cùng với Cố lão gia, hỏi thăm sức khỏe ông thế nào, Cố lão gia lại hỏi chuyện công ty anh quản lý.

Bên ngoài có một chiếc xe đi tới, lúc ngang qua mặt cỏ, xe từ từ chậm lại, cửa sổ xe hạ xuống.

Cố Bảo thò đầu từ ghế lái ra ngoài, hô lên thành tiếng: "Ôi, đây không phải là cháu họ mình sao?"

Tiêu Mạch nghe thấy tiếng Cố Bảo thì quay đầu nhìn lại, nhận ra ngay: "Cậu họ".

Cố Bảo nhảy xuống xe, trong tay còn cầm theo kính mát, anh đi tới bên cạnh Tiêu Mạch rồi hỏi cậu: "Ba mẹ đưa con tới đây à?"

"Dạ, có cả Thiên Thiên nữa". Cậu chỉ sang Husky bên kia.

Cố Bảo cười cười, bẻ cậu nhóc từ trên mặt cỏ lên: "Cháu Châu có muốn ra ngoài chơi với cậu không?"

Tiêu Mạch hơi do dự nói với anh: "Phải nói với ba đã".

"Hà, thế ba con ở đâu?" Cố Bảo học theo giọng cậu bé, nhái lại hỏi xem.

Ngón tay Tiêu Mạch chỉ vào phòng khách nhà họ Cố: "Đang nói chuyện với cố ngoại ạ".

"Thế chúng ta đi vào xin phép nào". Anh ôm Tiêu Mạch đi vào.

Tiêu Cố vẫn còn đang tán gẫu với Cố lão gia, Mẹ Tĩnh ngồi bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cũng tham gia câu chuyện. Cố Bảo ôm Tiêu Mạch đi vào, cười hi hi nói với Tiêu Cố: "Anh họ, em đưa con trai anh ra ngoài chơi nhé".

Tiêu Cố còn chưa nói xong, Cố lão gia đã mở miệng trước: "Con định đưa nó đi đâu hả? Quán bar à?"

Cố Bảo còn chưa kịp đáp lời, Cố lão gia lại bổ sung thêm: "Cách xa Tiêu Mạch một chút, đừng biến nó thành kiểu giống như con".

Cố Bảo: "..."

Tiêu Cố chỉ cười không lên tiếng, Mẹ Tĩnh cũng lặng thinh nhìn anh.

Mặc dù Cố Bảo không đứng đắn cho lắm, nhưng thật ra cũng không xấu xa gì, nếu không đã bị Cố lão gia đánh chết từ lâu rồi.

Tiêu Mạch vòng quanh cổ Cố Bảo, nhìn Mễ Tinh trình bày: "Mẹ ơi, con muốn ra ngoài chơi với cậu, cậu muốn mua gà rán cho con".

Cố lão gia nói lại: "Phải ăn cơm, mua gà rán cái gì".

Cố Bảo cười hi hi trả lời ông: "Con nít vẫn thích ăn gà rán, đúng không nào Châu Châu?"

"Dạ". Tiêu Mạch gật gật đầu.

Nếu là bình thường chắc chắn Tiêu Cố sẽ không chịu đồng ý, nhưng hôm nay hiếm hoi mới đưa Tiêu Mạch ra ngoài chơi một lần, anh cũng không muốn khiến thằng bé không vui: "Thế thì đi đi, trong vòng ba mươi phút phải về".

"Được ạ". Cố Bảo ôm Tiêu Mạch ra ngoài, kết quả mới hơn mười phút Cố Bảo đã gọi điện tới đây, câu đầu tiên lại là: "Anh họ, em vừa xảy ra tai nạn xe".

Mặt Tiêu Cố biến sắc, đôi mắt anh nheo lại, giọng nói cũng sắc bén hơn nhiều: "Con anh đâu?"

Mễ Tinh nghe anh hỏi vậy thì cũng hoảng hốt theo, vội vàng hỏi: "Sao anh?"

Tiêu Cố nắm chặt tay động viên cô: "Đừng sợ, không có gì".

"Không có gì hết, không có gì hết". Bên đầu dây Tiêu Bảo cũng trả lời như vậy: "Vừa nãy có một cô gái đụng phải xe em, đụng vào đuôi xe, không nghiêm trọng gì đâu, anh đừng lo quá, Châu Châu cũng không bị thương chút nào cả".

Anh nói xong thì đưa điện thoại đến bên tai Tiêu Mạch, Tiêu Mạch mở miệng kêu: "Ba ơi".

Nghe được tiếng con trai, Tiêu Cố thoáng thở phào nhẹ nhõm, hỏi con: "Con sao rồi, có bị thương ở đâu không?"

"Không ạ, nhưng mà hình như chị bé ấy bị hoảng rồi".

Chị bé ấy là cô gái đụng vào xe Cố Bảo, đúng là cô đang hoảng cực kì, bởi vì chiếc xe Cố Bảo lái..

"Giờ bọn em đang đợi bảo hiểm tới, em sợ hai người chờ lâu quá nên gọi điện thông báo trước một tiếng". Cố Bảo cầm điện thoại đưa tới tai của mình, nói với Tiêu Cố.

"Hai người đang ở đâu? Anh qua ngay".

Cố Bảo báo địa chỉ xong, Tiêu Cố cũng cúp máy. Cố lão gia cũng bị hoảng sợ theo, thấy Tiêu Cố cúp máy mới vội vã hỏi dồn: "Thằng Cố Bảo kia lại gây chuyện gì rồi?"

Tiêu Cố đáp: "Có một cô gái đụng vào xe của nó, người thì không sao, giờ nó đang chờ người bên bảo hiểm tới, con cũng đi trước đón Tiêu Mạch về luôn".

Cố lão gia gật đầu, Mễ Tinh cầm túi đi theo sau Tiêu Cố.

Khi Tiêu Cố lái xe đến hiện trường, Cố Bảo đang kéo Tiêu Mạch đứng bên đường, cười híp mắt nhìn cô gái mặc áo T-shirt trắng đầu tròn bên cạnh.

Hình như cô gái đó đang hứng chịu một nỗi sợ hãi ghê gớm lắm, đến giờ vẫn còn chưa tỉnh lại, như con chim cút đứng yên tĩnh một bên.

Lúc Tiêu Cố lái xe tới Tiêu Mạch cũng nhận ra tức thì, cậu hô to về phía Tiêu Cố vừa xuống xe: "Ba ơi".

Tiêu Cố chạy tới ôm con, kiểm tra từ đầu tới chân một lượt, thấy không đau chỗ nào mới nhìn sang Cố Bảo, mím môi: "Sau này đừng đụng vào con anh".

Cố Bảo méo miệng thấy mình rất vô tội: "Thôi mà, là cô ấy đụng vào xe em chứ, không phải em đụng người ta".

Cô gái đứng bên nghe vậy lại run lên một cái, Tiêu Cố nhìn sang người kia, có lẽ là sinh viên đại học, nhiều nhất cũng là vừa ra ngoài xã hội. Anh lại nhìn sang chỗ hai chiếc xe va chạm vào nhau, ngẩng đầu lên nói với cô gái nọ: "Yên tâm đi, xe của nó không đắt đâu".

Cô gái: "..."

Thật sao? Sao cô nghe nói xe này là hàng hiệu vậy kia?

Cố Bảo giật giật khóe miệng: "Có đáng tiền hay không cứ chờ công ty bảo hiểm tới giám định là biết".

Đang nói chuyện, công ty bảo hiểm đã tới rồi. Tiêu Cố đưa vợ và con trai rút lui trước: "Anh đi nhé, ông ngoại còn chờ bọn anh về ăn trưa".

Cố Bảo: "..."

Đó cũng là ông nội anh mà. Sao anh cứ có cảm giác mình không phải người nhà vậy chứ?

Tiểu Cố nhanh chóng lái xe rời khỏi vùng đất thị phi, Cố Bảo cầm kính râm trong tay nhìn cô gái bên cạnh: "Tiền bảo hiểm chắc không đủ để tôi sửa xe đó..."

"Số tiền còn lại tôi sẽ gắng trả lại cho anh mà". Cô gái vội vàng nói.

"Cố gắng?" Cố Bảo cười cười, "Được rồi, giờ chúng ta nên suy nghĩ chi tiết về kế hoạch trả nợ đi".

Cô gái: "..."

Sao cô cứ cảm thấy... ánh mắt anh đẹp trai này tà ác quá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 63: Phiên Ngoại 4

Sau sự cố Husky học sói tru năm ngày, rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng thi xong các môn, rảnh rồi giúp Cố Tín dắt chó đi ra ngoài.

Trước kia cô từng tới nhà Cố Tín một lần rồi, vì vậy bây giờ cô nhớ đường rất rõ – đương nhiên, xưa nay cô chưa từng tiết lộ tin tức này cho ai, đây là phúc lợi của riêng mình cô đó.

Lúc Thẩm Thi Thi đang tìm nhà Cố Tín, anh lại đang tạo hình trước tấm gương to đứng ở trong phòng quần áo.

Quần jean lưng thấp phối với áo len, bây giờ còn đang lẩn tẩn chuyện quyết định áo khoác. Lựa chọn cả buổi trời, cuối cùng Cố Tín quyết định lấy một cái áo chần quần phục bằng da.

Husky long dong đi tới trước cửa của phòng thay quần áo, quay đầu nhìn Cố Tín đang vuốt tóc một hồi, sau đó lại bắt đầu sói tru: “Àu ừ”.

Cố Tín: “...”

Giờ chỉ cần nghe thấy tiếng kêu này là anh lại đau đầu, anh quay người lại cười cười với husky trước cửa: “Ai chà, hôm nay mang mày đi chơi nhé”.

Husky hài lòng vẫy đuôi.

Cố Tín liếc một cái sắc lẹm, tại sao lúc trước anh lại mua giống chó husky nhỉ, lại còn gọi nó là Hao Thiên Khuyển nữa chứ... bởi thế mới có bi kịch ngày hôm nay.

Anh bước ra khỏi phòng thay quần áo, cầm điện thoại di động để trên bàn, vốn định nhắn tin wechat cho Thẩm Thi Thi hỏi xem cô đi tới đâu rồi, không ngờ chuông cửa lại vang lên.

Cố Tín ấn nút gọi video, khuôn mặt của Thẩm Thi Thi xuất hiện trên màn ảnh. Cô ấy còn vẫy tay về phía máy quay phim, nhích người gần một chút: “Đại Đại, anh có thấy em không?”

Cố Tín nhìn khuôn mặt đột ngột phóng to ra của cô, bật cười: “Thấy rồi, giờ anh mở cửa cho em đây”.

Sai khi Thẩm Thi Thi đi vào, cô đi thẳng tới tầng lầu chỗ Cố Tín ở, lúc cửa thang máy mở ra, không ngờ Cố Tín lại đứng chờ ở đó.

Cô ngạc nhiên chớp mắt, nhìn anh hỏi lại: “Đại Đại, sao anh lại ở đây?”

“Đón em đây”.

Tâm hồn thiếu nữ của Thẩm Thi Thi tuôn trào như nước chảy.

Cô ra khỏi thang máy, sóng vai bước đi cùng Cố Tín, sau đó lại không kìm được quay sang ngắm nhìn anh một hồi: “Đại Đại à, hôm nay anh đẹp trai ghê”.

Cố Tín có phần đắc ý, không uống công nửa ngày anh trau chuốt thể này. Anh vừa định mở lời, tiếng sói tru của husky đã vang ra từ cửa: “Àu ừ”.

Cố Tín: “...”

Thẩm Thi Thi hơi sững sốt, cô nhìn anh hỏi: “Đại Đại, nhà anh có nuôi chó sói nữa sao?”

Mặc dù Cố Tín hát rock and roll phải nói là điên cuồng hoang dã, nhưng nuôi chó sói thì hoang dã quá rồi? Nhưng mà hình như lại đẹp trai hơn một chút...

Cố Tín cong môi mở cửa ra: “Là chó của Tiêu Cố đó”.

Anh không hề nhắc tới chuyện con chó này là do mình mua về.

Thẩm Thi Thi kinh ngạc: “Husky tiến hóa thành chó sói rồi sao?”

Cố Tín đáp: “Không phải đâu, nó thích cosplay thôi”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Cos kiểu này cô cho một trăm điểm, không sợ nó kiêu ngạo đâu.

Sau khi mở cửa ra, husky đang ngồi xổm trước cửa, thấy cửa mở là chen ngay ra ngoài.

Cố Tín: “...”

Mày muốn leo lên trời thật hả?

Anh bức bối đóng sầm cửa một tiếng, kéo Thẩm Thi Thi đi ra ngoài lập tức: “Dắt nó đi dạo thôi”.

“Hả, à”. Thẩm Thi Thi bắt giác bước nhanh hơn, đi theo sau Cố Tín, thỉnh thoảng còn tranh thủ hỏi anh một vài câu: “Đại Đại này, không phải anh nói muốn viết ca khúc à, em dắt nó đi một mình là được”.

Cố Tín dừng một chút, trả lời: “Anh sợ em chưa quen đường đó, hôm nay chúng ta đi chung đi”.

“Được ạ”. Có thể dắt chó đi dạo cùng Đại Đại yêu quý, đây có thể xem là chuyện vui vẻ nhất trong năm của một fan nào đó.

Husky tung tăng chạy ra ngoài, lao thẳng tới thang máy, nhưng mà ngay sau đó nó lại gặp vấn đề, nó có biết nhấn nút thang máy đâu.

Thế là husky chồm hồm trước cửa thang máy tầm hai giây, thang máy tìng một tiếng rồi mở cửa, một người đàn ông trung niên đeo kính đứng bên trong, mắt to trừng mắt nhỏ với husky bên ngoài.

Con chó này... chờ thang máy hả?

Anh ta còn chưa kịp bình tĩnh, Cố Tín đã kéo Thẩm Thi Thi chạy tới: “Xin lỗi nhé, chúng tôi đang định dắt chó xuống đi dạo”.

Những người sống trong khu nhà này không giàu sang thì cũng là cao quý, có khi còn có cả danh nhân, vì thế lúc người đàn ông này nhìn thấy Cố Tín cũng không lấy làm lạ.

Anh ta nghiêng người đi ra khỏi thang máy, miễn cưỡng cười hai tiếng: “Ồ...”

Cố Tín nhanh chóng đi tới cầm xích chó, sau đó đi vào thang máy cùng với Thẩm Thi Thi.

Sau khi cửa thang máy khép lại, không gian chật hẹp càng trở nên yên tĩnh. Husky lẳng lặng ngồi xổm ở một bên, hiếm khi không làm ồn.

Thẩm Thi Thi nhìn từng con số nhảy dần trong thang máy, rốt cuộc cô cũng phát hiện ra, cô còn đang nắm tay Cố Tín này!

Cô lén lút nhìn liếc qua hai bàn tay đang nắm, trong lòng lại vui mừng tê tái, không định mở miệng nhắc Cố Tín làm gì.

Cố Tín nghiêng đầu qua một bên, khó mà nhận ra khóe miệng cũng cong lên.

Khi thang máy xuống tới tầng một, husky lại bắt đầu không yên, ngay lúc cửa vừa mở ra nó đã lôi Cố Tín xộc ra ngoài.

Cố Tín kéo tay không chế tốc độ của nó, sau đó nghiêng đầu nói với Thẩm Thi Thi: “Chúng ta dắt nó đi dạo trong khu này thôi, ra ngoài không tiện”.

“Vâng ạ”. Thẩm Thi Thi cũng biết thân phận của Cố Tín đặc thù, nếu ra ngoài biết đâu lại gặp fan hâm mộ. Nói đến đây, hình như bọn họ cũng mới quen chứ mấy.

Mặc dù chỉ có thể tản bộ ở trong khu này thôi, nhưng vườn cây công viên trong khu cũng rộng lớn vô cùng, thậm chí còn có một hồ nước nhân tạo, dắt chó quanh đây cũng đủ rồi.

Một tay Cố Tín dắt husky, một tay nắm tay Thẩm Thi Thi, tâm trạng uất ức mấy ngày qua cuối cùng cũng trở nên sáng lạng.

Anh nghĩ mình nên tìm chủ đề mà nói chuyện, thế là mở lời luôn: “Em thi tốt không?”

Thẩm Thi Thi nghe xong thì khước miệng trẻ ra: “Sao anh lại giống mẹ em đến thế chứ, có phải tiếp theo anh sẽ hỏi em có bạn trai chưa không?”

Đúng là Cố Tín cũng quan tâm chuyện này, thế là anh hỏi tiếp: “Em có bạn trai chưa?”

“Không có mà, làm gì có thời gian mà quen bạn trai”. Sau khi học xong cô đều đi làm thêm, nếu nói thẳng ra thì nhân dân tệ là bạn trai còn gì.

Đáp án này rất thỏa mãn Cố Tín, anh suy tư một lát rồi dò hỏi: “Thế em có muốn tìm bạn trai không?”

“Không có đâu”. Thiếu chút nữa Thẩm Thi Thi đã nói: “Đại Đại à, em luôn một lòng với anh”, may mà tới miệng vẫn kịp thời nuốt xuống.

Nhưng mà đáp án này Cố Tín lại không thích chút nào, anh giật giật đuôi mày, hỏi lại: “Sao lại không muốn có bạn trai? Chẳng lẽ em muốn có bạn gái?”

Thẩm Thi Thi: “...”

“Dù là bạn trai hay bạn gái em cũng không cần hết, em chỉ muốn làm fan trung thành thôi”. Thẩm Thi Thi phát biểu không khác gì tuyên thệ khi vào Đảng, cực kì kiên định.

Cố Tín sừng sốt một lúc rồi vô thức phì cười: “Theo đuổi ngôi sao mà không giải quyết vấn đề cá nhân luôn ày hả?”

“Nhưng nếu em có bạn trai rồi thì không có thời gian theo đuổi ngôi sao nữa”.

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: “Cái này cũng có một giải pháp song toàn”.

Thẩm Thi Thi hiểu kì hỏi anh: “Cái gì ạ?”

“Chẳng hạn như...” Cố Tín thừa nước đục thả câu, dừng một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Minh tinh mà em theo đuổi chính là bạn trai luôn”.

Thẩm Thi Thi tròn tròn cả mắt, khuôn miệng mấp máy mấy lần rốt cuộc cũng nói được thành lời: “Nhưng mà Mạc thiên vương đã có vợ rồi mà”.

Cố Tín: “...”

Ai nói tới chuyện Mạc thiên vương đâu chứ?

Cố Tín cảm thấy mình muốn điên lên rồi.

Anh dất husky cúi đầu bước đi trước, Thẩm Thi Thi cảm thấy đột nhiên tâm trạng anh không tốt, nhất định là do lúc này cô vừa mới nói gì chọc anh không vui rồi. Muốn tìm cơ hội để giảng hòa với anh, thế nên cô quyết định hẹn anh lần sau ra ngoài chơi: “Đại Đại này, Thượng đế cấm khu 4 sắp công chiếu rồi, đến khi đó mình đi xem đi nhá”.

Cố Tín: “...”

Lại là Mạc Trần!

“Không xem”. Anh bực bội gằn ra hai chữ, tiếp tục dất husky đi thẳng.

Lần này Thẩm Thi Thi đã có đầu mối rồi, cô đoán là do Cố Tín không thích Mạc thiên vương. Nhớ tới lần trước khi hai người nhắn tin qua wechat, anh ấy còn hỏi cô mình và Mạc Trần ai đẹp trai hơn mà.

Aiz, giới giải trí cạnh tranh khốc liệt ghê, cô không nên khen một ngôi sao nam khác ở trước mặt Cố Tín – lại còn là ngôi sao nổi hơn anh nữa chứ.

Thẩm Thi Thi vừa nghĩ vừa cúi đầu bước đi không nói một câu nào, Cố Tín thấy cô yên tĩnh lại thì mới nhận ra phản ứng của mình vừa nãy có phần hơi quá rồi.

Tại sao anh lại nặng lời với một cô bé chứ?

Nhưng mà nhất thời anh cũng không biết phải nói gì để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này đây.

Nói cho cùng thì vẫn là Thẩm Thi Thi không đúng, ai bảo cô chỉ nhìn thấy mỗi tên Mạc thiên vương đã có gia đình nọ, sao không nhìn ra một tên cầu độc thân đứng chính ỉnh trước mặt mình kia chứ?

Ach, anh không nói Hao Thiên Khuyển đâu.

Hai người đi dạo hai vòng quanh khu nhà rồi mới dất husky quay trở về. Cố Tín nhìn sang Thẩm Thi Thi bên cạnh, mở lời: ‘Hay là em lên ngồi một chút?’

“Được à”. Thẩm Thi Thi vui vẻ đồng ý ngay, phản ứng này cũng khiến tâm trạng Cố Tín tốt hơn trước một chút.

Husky được đi dạo hai vòng nên cũng an phận nhiều, nó vui mình trong ổ nằm bất động. Cố Tín pha hai ly cà phê rồi bung vào phòng khách cho Thẩm

Thi Thi.

“Cảm ơn anh”. Cô nhận tách cà phê, đầu tiên là lấy đi động ra chụp lại, sau đó mới bắt đầu thưởng thức.

Cố Tín nhìn hành động của cô thì cười cười bất đắc dĩ.

“Thực ra em đừng xem anh là ngôi sao nữa, xem như bạn bè không được à?” Anh nghĩ mình nên dẫn dắt cô bé từng bước một, dù sao nóng ruột cũng không ăn được đậu hũ nóng.

Thắm Thi Thi bùng tách cà phê rồi đưa mắt nhìn anh: “Được không ạ?”

Cô chưa từng làm bạn với ngôi sao bao giờ, huống chi ngôi sao này lại là một trong các nam thần của lòng cô.

“Đương nhiên là được rồi”. Cố Tín nâng tách lên, tựa vào bàn sau lưng. “Em xem, mình ăn cơm với nhau, có nick wechat của nhau, bây giờ còn cùng nhau dắt chó, chẳng lẽ không phải bạn bè sao?”

Thắm Thi Thi suy nghĩ một lúc, cảm thấy anh nói cũng có lý, chỉ có điều ánh sáng trên người anh quá mạnh, cô không thể nào đối xử với anh như người bình thường được. Cô trầm ngâm một lúc rồi gật nói trả lời Cố Tín: “Được ạ, từ hôm nay em sẽ vất bỏ hết vàng sáng của anh, đối xử với anh như bạn bè bình thường”.

Cố Tín mỉm môi cười nhẹ, bây giờ là bạn bè bình thường, dần dần sẽ là bạn bè trai gái.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 64: Phiên Ngoại 5

Thắm Thi Thi chạy tới nhà Cố Tín ba ngày, hôm nay lúc dắt chó ra ngoài, rốt cuộc cô cũng ấp a ấp úng nói với anh: “Đại Đại ơi, ngày kia em phải về nhà rồi, mẹ em gọi điện giục lắm”.

Cô nói xong cũng không dám nhìn thẳng mặt Cố Tín, chỉ lén lút đưa mắt liếc nhìn anh.

Hình như Cố Tín thoáng sùng sốt một chút, sau đó anh hơi mỉm môi nghiêng đầu nhìn cô: “Ừ, sắp hết năm rồi, cũng nên về nhà thôi”.

Thắm Thi Thi thấy anh có vẻ không tức giận, cuối cùng cô mới nhẹ nhõm thở phào được một hơi. Lúc trước khi anh tới nhờ cô giúp mình trông giữ chó, cô đã đồng ý thoải mái vô cùng, kết quả mới được có ba ngày đã chuẩn bị rời đi, thế nên cô mới lo Cố Tín sẽ không vui.

“Đại Đại cứ yên tâm nhé, em sẽ về sớm thôi”. Bảo đảm với anh xong, Thắm Thi Thi buột miệng hỏi tiếp: “Nhưng tết này anh không về nhà sao?”

Là fan ruột của Cố Tín lâu năm, đương nhiên cô cũng biết quê nhà của Cố Tín là ở thành phố C.

Nghe cô hỏi chuyện đó, Cố Tín cười khẽ một tiếng mới trả lời: “Không về được, anh mà về thì nào cũng bị mắng, hơn nữa anh còn phải làm việc”.

Đây là lần đầu tiên Thắm Thi Thi nghe Cố Tín nói tới việc trong nhà, vì thế cô cũng rất ngạc nhiên. Mấy hôm trước Cố Tín có nói với cô là, anh muốn xem cô như bạn bè bình thường, khi đó Thắm Thi Thi còn nghĩ, làm bạn bè bình thường cũng nên quan tâm tới chuyện gia đình của bạn mình một chút, chứ hoàn toàn không phải xuất phát từ tò mò mới hỏi anh: “Tại sao về nhà lại bị mắng được chứ? Chẳng lẽ vì anh không có bạn gái à?”

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, che miệng sửa lời: “Không phải vì không có bạn gái, mà là không muốn có bạn gái”.

Thắm Thi Thi: “...”

Được rồi, lòng tự ái của anh to quá.

“Thế anh định bao giờ mới có bạn gái?”

“Sắp rồi”.

“...” Thắm Thi Thi mở to mắt trầm mặc hai giây, tự động chuyển đến đề tài trước đó: “Đại Đại à, anh còn chưa nói tại sao về nhà sẽ bị mắng đấy?”

Cố Tín đưa tay ra tự nhiên xoa xoa tóc của cô: “Nói em nghe, đừng gọi anh là Đại Đại nữa, gọi tên anh ấy”.

Thắm Thi Thi cầm nín nửa ngày, cuối cùng cũng rặn ra được hai chữ: “Cố Tín”.

Cố Tín cười nói: "Gọi nhiều lần là quen ngay".

"Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín..." Thẩm Thi Thi lặp lại hai chữ này không khác gì đĩa video bị kẹt. Cố Tín buồn cười xoa nhẹ trên đầu cô một cái: "Được rồi, còn gọi nữa chắc anh cũng không nhận ra tên mình mất".

Rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng ngừng, sửa lại tóc của mình.

Và thế là, Đại Đại... Cố Tín vẫn không chịu nói cho cô biết tại sao anh ấy về nhà là bị nể.

Có lẽ Cố Tín có ý muốn chuyển hướng câu chuyện, cho nên Thẩm Thi Thi không gắng hỏi gì thêm, kết quả là hai người một chốc yên lặng đi một lúc, Cố Tín lại chủ động mở lời: "Ba mẹ anh không thích anh chơi nhạc".

Thẩm Thi Thi ngó người, cao giọng nói: "Đại Đại à, anh chơi nhạc giỏi thế mà. Em rất mừng vì mình có cơ hội nghe anh hát".

Vốn Cố Tín cũng muốn vui vẻ lắm, nhưng tâm tình chỉ bay lên một nửa rồi đột nhiên mở miệng: "Thế Mạc Trần thì sao?"

Thẩm Thi Thi đáp: "Mạc thiên vương cũng hay".

Haha.

Cố Tín cong môi nhìn người kia chăm chú: "Thế anh với Mạc Trần, ai hát hay hơn?"

Khuôn miệng của cô thay đổi rất nhiều lần, cuối cùng mới kiên định trả lời: "Đương nhiên là anh rồi, anh hát hay nhất".

Cố Tín hài lòng: "Ngoan".

Thẩm Thi Thi thờ phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa đã đưa tay lên lau gáy dù không có lấy một giọt mồ hôi.

Hai người dắt chó đi dạo xong, Thẩm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín ngồi một lúc. Bởi vì được uống cà phê miễn phí liên tiếp suốt mấy ngày, Thẩm Thi Thi cũng thấy hơi ngái ngái, vì vậy hôm nay cô cố ý mang một ít đặc sản ở trường tới đây ăn, hâm nóng bằng lò vi sóng là dùng được.

Cố Tín hâm đồ ăn xong thì bùng ra phòng khách, ngồi ăn cùng với Thẩm Thi Thi.

"Ài, sau khi em về nhà thì không có ai mang thức ăn cho anh nữa, cũng không có người dắt chó đi dạo cùng anh". Cố Tín cố ý dùng giọng điệu đáng thương. Trong miệng Thẩm Thi Thi còn ngòm ngòm đồ ăn, vì thế cô ứ ứ trả lời: "Không phải đâu, em thấy một mình anh cũng có thể đưa chó đi dạo mà".

Mấy ngày nay Cố Tín vẫn luôn dẫn cô đi "một tuyến đường quen thuộc", thời gian dắt chó đi dạo hai người đều cùng nhau, thế nên Thẩm Thi Thi mới rút ra kết luận, rõ ràng Đại Đại có thời gian để chăm chó kia mà, tại sao còn muốn tìm cô chứ? Nhất định là vì cô đơn quá.

"Hai con cầu độc thân dắt nhau đi thì có vui gì chứ?" Cố Tín chê bai nhìn sang phía Husky, Husky cũng đang tỏ rõ thái độ của mình đối với họ.

Cuối cùng Cố Tín cũng không thể nào ngăn nổi ánh mắt nóng bỏng của con chó, đành phải nhường cho Husky một phần. Chút đồ ăn đó chẳng đủ cho nó nhét kê răng, nó giải quyết nhanh chóng rồi đưa mắt nhìn chằm chằm Cố Tín.

Cố Tín nhếch mép nói: "Hao Thiên Khuyển, làm chó thì phải biết hài lòng, ăn đồ ăn cho chó của mày ấy".

Thẩm Thi Thi vui vẻ ngồi ăn ở một bên cũng dừng lại một lúc, hóa ra tên đầy đủ của Thiên Thiên là Hao Thiên Khuyển à...

Husky thấy Cố Tín không cho mình ăn thì bắt đầu qua cạ cạ vào người anh rồi sang Thẩm Thi Thi, Cố Tín bắt lực nhìn cái đầu chó chắn ngang giữa mình và người kia, chẳng khác nào thứ kì đà cản mũi.

Thẩm Thi Thi tốt bụng chia cho nó một phần, Husky vẫn còn chưa thấy đủ, Cố Tín đứng dậy xách nó về ổ của mình: "Ăn thịt ức của mày ấy".

"Gào gừ". Husky ngậm cái chân gà lúc này Thẩm Thi Thi vừa cho, chê miếng thịt xương ức có một mẫu.

Cố Tín: "..."

Con chó này bị ngốc à?

Thẩm Thi Thi phì cười: "Hahaha, anh biết không trong thế giới của loài chó ấy mà, đồ ăn trong chén chủ nhân ngon hơn đồ ăn trong chén nó".

Cố Tín: "..."

Thế lần sau ăn anh dắt nó có muốn ăn không?

Anh cảm thấy nhất định Tiêu Cố đã nuôi Hao Thiên Khuyển anh minh thần võ của anh trở nên ngu như vậy.

Thắm Thi Thi và Cố Tín ăn xong thì quay về trường học, hôm nay phải thu dọn hành lý, chuẩn bị sáng hôm sau cô sẽ lên xe luôn, nếu không thì không kịp.

Cố Tín cảm thấy tháng ngày đã tẻ nhạt đi nhiều.

Thậm chí anh còn không biết trong suốt hơn hai mươi năm trước khi mình chưa biết Thắm Thi Thi, anh đã trải qua một mình ra sao nữa?

Nghĩ tới đây anh lại cười tự giễu, không kìm được cảm xúc liền nhấn tin wechat cho Thắm Thi Thi: "Em đang làm gì thế?"

Thắm Thi Thi: [tức giận] Sao không gửi tin thoại? Không gửi tin thoại không trả lời.

Cố Tín phì cười háng giọng hai tiếng rồi mới mở ghi âm: "Em đang làm gì thế? Dọn đồ xong chưa?"

Thắm Thi Thi lắng nghe giọng nói trầm thấp quyến rũ như chạm đến đáy tim của người kia, rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng: "Bảo cáo Đại Đại, em dọn xong rồi, đang định mang một đồng thử đi đây".

Mọi người trong phòng trọ của cô đều đã đi hết cả, giờ chỉ còn lại mình mình nên cũng thấy cô đơn, thế mà bây giờ lại quên mất sạch sành sanh.

Thắm Thi Thi: "Đại Đại đang làm gì thế? Có phải lại lười không viết nhạc đúng không [ác mả]"

Cố Tín trả lời: "Gọi tên anh đâu? Không gọi thì anh không viết nhạc."

Thắm Thi Thi:...

Thắm Thi Thi: Cố Tín [lau mồ hôi]

Cố Tín: "Không hay, gọi lại".

Thắm Thi Thi buồn bực, cô nhấn tin mà, sao anh biết là không hay được chứ?

Nhưng mà để sớm tới ngày phát hành album mới, nhất định cô phải thúc giục Đại Đại viết ca khúc mới được. Thế là cô nghe lời gọi lại lần nữa: "Cố Tín [đáng yêu]"

Cố Tín khẽ cười: "Em không thể gửi tin nhắn thoại à?"

Thắm Thi Thi: "Giọng em không hay qaq".

Nếu giọng cô cũng được như Cố Tín, đến đâu câu cô cũng chuyển thành ngữ âm luôn thể.

Điện thoại rung lên, Thắm Thi Thi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín vừa gửi: "Giọng nói của em là âm thanh êm tai nhất trên đời".

...

Thắm Thi Thi hoảng hốt.

Tối hôm qua bị Cố Tín làm mất máu nhiều quá, ngày hôm sau suyết chút nữa cô không tới kịp chuyển xe về nhà.

Cũng may không có trắc trở nào, cô vẫn có thể kéo vali hành lý thuận lợi đi về nhà. Đồ ở trường sao ngon được như cơm nhà mẹ nấu, Thắm Thi Thi ở lại mấy ngày mà sung sướng gì đâu.

Cố Tín ở thành phố A xa xa lại không vui vẻ gì, Thắm Thi Thi không có ở đây, đến đưa chó đi dạo anh cũng không muốn nữa, Husky bị nhốt trong nhà buồn chán không chịu được lại bắt đầu học tru như chó sói.

Vì nó Cố Tín phải phiền muộn không thôi, giận dỗi dỗi lời máy chạy bộ trong nhà ra, chỉ vào đó rồi nói với chó: "Nếu thể lực của mày dồi dào quá thì lên đây chạy đi."

Anh điều chỉnh tốc độ chạy thấp nhất, sau khi tự mình kiểm tra một hồi, anh mới đưa máy chạy bộ cho Husky chơi thử.

Vài ngày sau, nỗi nhớ mong của mẹ Thắm Thi Thi ngày một hao mòn, bắt đầu chuyển sang ghét bỏ đứa con gái ở nhà.

Mỗi ngày Thắm Thi Thi phải chịu khó giúp mẹ làm việc nhà, thỉnh thoảng còn bị nhắc tới chuyện bạn trai. Mỗi lần cô bảo mình vẫn còn trẻ mà, phải lấy sự học làm trọng, mẹ của cô sẽ chuyển ngay sang câu: "Lúc học đại học không lo tìm bạn trai, ra đời càng không tìm được đâu!"

Thắm Thi Thi chẳng còn gì để nói.

Thắm Thi Thi bị ép lấy điện thoại ra, đưa ảnh người kia cho mẹ xem: "Sao mẹ, đẹp trai không?"

Mẹ Thắm cẩn thận nghiên cứu một hồi rồi gật đầu nói: "Đẹp".

Mặc dù không vừa ý lắm chuyện người kia còn mang cả khuyên tai, nhưng mà quan trọng là xem ở khí chất. Nhìn khuyên tai đầu tóc chẳng khác nào mấy côn đồ ngoài phố, nhưng khi nhìn chàng trai này lại thấy đẹp trai gọi cảm mà lịch sự.

Thắm Thi Thi cảm thấy khuôn mặt của Cố đại soái ca đã chinh phục được mẹ mình thì cực kì đắc ý: "Con không lừa mẹ mà, con đang theo đuổi anh ấy đấy".

Mẹ Thắm sùng sốt rồi bật cười ha ha: "Con tưởng mẹ ít đọc sách nên dễ bị lừa lắm đấy à? Vừa nhìn là biết là mình tinh nào đó, theo đuổi, con hâm mộ người ta chứ gì?"

Thắm Thi Thi: "..."

Quả nhiên một giây đã bị khám phá ngay.

Cô còn đang âm thầm đau khổ, mẹ Thắm đã nhận lời ra ngoài đánh mặt chườm.

Mới đi tới cửa đã nhìn thấy một chàng trai tuấn tú cao gầy rất khí chất ngoài kia. Mẹ Thắm quan sát thêm vài lần rồi xông về chàng khác nào gặp quý: "Thi Thi, Thi Thi ơi, người kia đó, người mà con theo đuổi đó, hiện thân rồi".

Thắm Thi Thi: "..."

Mẹ biết nhiều thứ ghê.

Thấy Thắm Thi Thi vẫn thảnh thơi không để ý, mẹ Thắm nắm tay cô kéo xộc tới cửa: "Con xem, đó đó".

Cố Tín vừa lúc nghiêng đầu sang, ánh mặt trời phía sau anh như chiếu thẳng, tỏa ra ánh sáng màu vàng tươi rực rỡ.

Thắm Thi Thi ngây người: "Đại Đại, sao anh lại ở đây?"

Cố Tín cười với cô: "Anh đi tìm linh cảm viết ca khúc mà".

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 65: Phiên Ngoại 6

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng Thắm Thi Thi cũng không nghĩ ra được Cố Tín tìm linh cảm kiểu gì mà tới cửa nhà mình.

Cô đứng sững trước cửa một hồi lâu rồi mới miễn cưỡng kìm nén sóng to gió lớn oanh tạc trong lòng mình, xịch ra cho Cố Tín vào nhà: "Anh vào nhà trước đã, nhớ bị nhận ra thì nguy mất".

Mặc dù chỗ họ là một địa phương nhỏ, nhưng Cố Tín nổi tiếng đến mức đó, biết đâu có thể bị nhận ra.

Nụ cười trên môi anh không hề mất đi, ngoan ngoãn theo Thắm Thi Thi vào trong phòng. Mẹ Thắm đứng ngoài cửa suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng theo họ vào trong. Rót cho Cố Tín một ly nước, mẹ Thắm ngồi đối diện cười híp mắt với anh: "Xin hỏi cậu tên gì?"

Cố Tín đi đường lâu như thế nên cũng hơi khát nước, đang định uống một ngụm thì lại nghe mẹ Thắm Thi Thi hỏi vậy, anh đành đặt ly nước xuống: "Con họ Cố ạ".

Giọng của Cố Tín không chỉ có lực sát thương với những thiếu nữ trong độ tuổi Thắm Thi Thi, mà ngay cả mấy bà thím gia đình ngang tuổi mẹ Thắm đây cũng sát thương không kém. Chỉ mấy chữ "Con họ Cố ạ" vang vọng vào trong tai mẹ Thắm đã tự động biến thành "Con họ Tô ạ".

"À, chào cậu Tô". Mẹ Thắm cảm giác người này như còi trên môi xuống.

Thắm Thi Thi: "..."

Cô lúng túng nhìn mẹ mình, sửa lại: "Mẹ ơi, anh ấy họ Cố, không phải họ Tô".

"Hả, họ Cố à, Cố cũng hay, giống như họ Tô vậy".

Thắm Thi Thi: "..."

Mẹ rồi quá đi.

"Chào cậu Cố nhé". Mẹ Thẩm vẫn duy trì nụ cười dịu dàng giống như mấy quý bà, tiếp tục chào hỏi Cố Tín: "Không biết cậu Cố làm việc ở đâu nhỉ?"

Cố Tín đáp: "Cháu làm trong lĩnh vực âm nhạc ạ".

"Nhìn áo quần của cậu chắc là hát rock and roll nhỉ?" Lúc trẻ mẹ Thẩm cũng hâm mộ mấy ca sĩ rock and roll, thế nên bây giờ hứng thú lại trở về, bà ngâm nga hai câu rồi vội vàng quay về nụ cười quý bà như lúc nãy: "Lần này cậu Cố tới..."

"Mẹ, không phải dì Vương còn đang chờ mẹ tới chơi mạt chược à?" Thẩm Thi Thi vội vàng cắt ngang lời mẹ mình, nếu tiếp tục thế này, không bao lâu sau, chuyện Cố Tín từ khi debut đến nay đã ra mấy đĩa nhạc, tên là gì, bán bao nhiêu, có giải thưởng gì,... vân vân và mây mây, chắc chắn mẹ sẽ hỏi cho hết.

Mẹ Thẩm thấy Thẩm Thi Thi giục mình thì tao nhã mỉm cười, có vẻ như đùa cợt: "Dì Vương đâu có quan trọng như cậu Cố chứ".

Thẩm Thi Thi: "..."

Sau đó mẹ cô chuẩn bị đi thông báo với mấy dì mình không chơi mạt chược nữa.

Cố Tín cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Thẩm Thi Thi, anh cười còn quyến rũ hơn cả mẹ của cô: "Dì ơi, nếu dì bận thì cứ đi đi ạ, không cần ở lại nói chuyện với con đâu".

Thẩm Thi Thi cũng nhanh chóng nói theo: "Đúng đấy mẹ, có con là được rồi, nhất định con sẽ chăm sóc anh Cố đây chu đáo".

Ánh mắt mẹ Thẩm lướt qua lướt lại giữa hai người, hiểu ra.

Nó chê mẹ là kì đà cản mũi chứ gì?

Bà đứng dậy khỏi ghế salon, sửa lại áo quần một chút rồi cười nói: "Thế mấy người trẻ tuổi các con cứ nói chuyện đi nhé, mẹ đi đánh mạt chược đây".

Bà vừa nói vừa xách túi ra ngoài, đợi khi bà đi xa, Cố Tín mới cười nói với Thẩm Thi Thi: "Anh thấy mẹ em hợp với anh họ anh lắm đấy".

"Thôi đừng nói nữa, ai mà chẳng biết ông chủ Tiêu là thần mạt chược kia chứ, chút tiền của mẹ em mà chơi với anh ấy một lần thì nhảy lầu luôn mất". Trước đây Thẩm Thi Thi không biết gì nên mới đánh mạt chược với Tiêu Cố một lần, cô nhớ lúc nhỏ mình từng xem mẹ mình chơi mạt chược, còn tưởng mình cũng là một cô gái thiên tài trong mạt chược nữa kia, ai mà ngờ...

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

"Em sao thế?" Thấy Thẩm Thi Thi có vẻ đau khổ, Cố Tín tò mò hỏi.

"Không sao đâu". Cô vuốt mặt một cái rồi kiên cường nói: "Em chỉ nhớ lại mùi com trắng chan nước canh miễn phí trong căn tin thôi mà".

Đuôi mày Cố Tín giật giật, không hiểu sao đột nhiên cô ấy lại nghĩ tới chuyện này, Thẩm Thi Thi cũng chuyển chủ đề đi: "Đại Đại, sao anh lại tới đây một mình? Thiên Thiên đâu?"

Nghe tới hai chữ Thiên Thiên Cố Tín lại đau đầu, anh mím môi nói: "Nó ở nhà, tới anh phải về luôn".

Thẩm Thi Thi ngẩn người: "Gấp vậy ạ?"

Không phải anh nói muốn tìm linh cảm à? Linh cảm dễ tìm đến vậy sao?"

Cố Tín gật đầu: "Mặc dù anh để rất nhiều thức ăn ở nhà nhưng cũng không dám để nó ở một mình quá lâu". Ca khúc của anh đã cất vào chỗ kín, nhưng Husky mà điên lên thì ai biết được đây. Hơn nữa anh còn một tập ca khúc vẫn chưa kịp viết xong, lần này phải trốn đại diện mới chạy ra ngoài được.

"Ồ". Thẩm Thi Thi hơi thất vọng: "Thế anh không đi tìm linh cảm nữa à?"

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười: "Tìm được rồi, em là linh cảm của anh mà".

Thẩm Thi Thi: "..."

Máu của cô lại sục sôi lần nữa.

Bởi vì Cố Tín không tiện ra ngoài, cho nên Thẩm Thi Thi ngồi ở nhà hàn huyên với anh suốt buổi chiều. Vốn muốn mở lời giữ anh lại ăn cơm tối, nhưng Cố Tín phải tới sân bay ngay, cuối cùng còn không kịp ăn cơm.

Thẩm Thi Thi đưa anh tới sân bay lén lút như kẻ trộm. Trước khi Cố Tín đi đăng kí, cô bảo đảm với anh thêm lần nữa: "Đại Đại à, mong bảy em sẽ về, lúc về em mang đặc sản nhà em cho anh nhé".

"Ừ". Cố Tín kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu, đi tới trước người cô rồi đưa tay xoa xoa mái tóc của người kia, xoay người đi tới cửa soát vé.

Thắm Thi Thi đứng ngăn người ở sân bay cho tới khi máy bay cất cánh, trên đường về nhà còn ngâm nga vui vẻ, mẹ Thắm đã về nhà nấu cơm.

Thắm Thi Thi kinh ngạc nhìn mẹ mình bận rộn trong nhà bếp: "Mẹ, sao hôm nay mẹ về sớm quá vậy?"

Bình thường nếu mẹ ra ngoài đánh mặt chược, sáng ngày hôm sau mới về cũng không phải chuyện lạ.

"Không phải tại mẹ tưởng cậu Cố ở nhà à?" Mẹ Thắm đang xào rau, tranh thủ vừa nói vừa quay đầu nhìn lại: "Sao chỉ có mình con, cậu Cố đâu?"

Thắm Thi Thi ú ớ nó: "Đi rồi ạ".

"Đi rồi?" Mẹ Thắm ngăn người, xoay người tắt lửa: "Thế thì không cần nấu cơm gấp".

Thắm Thi Thi: "..."

Hóa ra con không cần ăn cơm phải không ạ?

Chỉ trong nháy mắt, Thắm Thi Thi cảm thấy Cố Tín mới là con của bà.

Mẹ Thắm lấy khăn lông ở trên bàn bếp lau tay, kéo Thắm Thi Thi còn ỉ ỉ rừ trước cửa đi tới thẳng phòng khách, ngồi xuống ghế salon: "Thi Thi này, mẹ hỏi con, con và cậu Cố đó có quan hệ thế nào?"

Thắm Thi Thi định nói là quan hệ fan và minh tinh như thói quen của mình, nhưng trước khi mở lời lại bỗng dừng sửa lại: "Thi bạn bè bình thường thôi".

"Hả, bạn bình thường? Mẹ Thắm nhìn cô đầy sâu xa: "Con ngốc à?"

Thắm Thi Thi: "..."

Mẹ Thắm nhìn cô lắc lắc đầu: "Con nói xem, sao mẹ thông minh thế này mà lại để ra đứa con gái đàn độn như con nhỉ?"

Thắm Thi Thi: "..."

Lẽ nào cô không phải là con ruột thật hả?

Mẹ Thắm tiếp tục dè bida con gái mình: "Con không thấy thật à, hôm nay người ta tới là để tìm con đó? À, một người bạn bình thường, chạy một đoạn đường xa tới để gặp mặt con? Con nói xem con có mấy người bạn bình thường như thế này thế hả?"

Thắm Thi Thi: "..."

Sau khi bị đá kích cô Thắm đã bị thương không nói nổi thành lời.

Mẹ Thắm búng vào trán cô một cái rồi đi vào nhà trong, lúc trở ra trong tay bà cầm một đồng hồ vật, Thắm Thi Thi nhìn kĩ mới phát hiện ra... tất cả toàn là đĩa nhạc của Cố Tín.

"Mẹ, mẹ mua mấy cái này bao giờ?" Mẹ của cô cũng là fan của Cố Tín? Sao trước giờ cô chưa từng phát hiện?

Mẹ Thắm đặt từng đĩa nhạc lên mặt bàn, thờ hất một hơi: "Mẹ mới mua hôm nay đấy, trong tiệm có bán đĩa nào của Cố Tín mẹ đều mua hết cả".

Thắm Thi Thi: "..."

Mẹ định điều tra lai lịch nhà người ta à.

"Mẹ mới nghe một đĩa, hay lắm, lần sau con nhớ bảo thằng bé kí tên cho mẹ nhé". Mẹ Thắm đưa một đĩa nhạc cho Thắm Thi Thi, là album "Mất không chế" của Cố Tín.

"Nói tới chuyện này mới nhớ, sao con lại quen được cậu ấy?" Mẹ Thắm chớp mắt vài cái với Thắm Thi Thi.

Thắm Thi Thi cong môi đáp lời: "Anh ấy là em họ của ông chủ cửa hàng thịt xiên con làm, bạn thân của con lại là chị dâu của anh ấy".

"Ồ..." Mẹ Thắm như có điều suy nghĩ, sau đó lại đưa cùi chò chọc cô đầy ý vị thâm trường: "Quan hệ tốt thế này phải lợi dụng đấy nhé".

"Lợi dụng... làm gì ạ?"

Mẹ Thắm chỉ hận không thể đánh đầu cô một cái: "Nói con ngốc thì con ngốc thật à, không phải con nói con đang theo đuổi cậu ấy sao? Mẹ nghĩ chuyện này có thể thành được đấy".

Thắm Thi Thi kinh ngạc nhìn bà, sau đó ôm một đồng hồ đĩa Cố Tín về phòng.

Ngồi trong phòng ngăn người cho tới giờ ăn tối, sau khi ăn xong lại giam mình trong phòng. Mẹ Thắm nhìn cánh cửa đóng chặt kia, aiza, con gái xấu hổ

rồi.

Thắm Thi Thi ngồi trong phòng cứ cảm thấy hoang mang, như thể có gì đó muốn tuôn chảy ra ngoài, nhưng tìm mãi lại không thấy lối ra. Cô cảm điện thoại nhìn đồng hồ, nghĩ tới Cổ Tín chắc cũng đến nơi rồi nên nhắn tin wechat cho anh thử: "Đại Đại, anh tới chưa?"

Cổ Tín trả lời rất nhanh, hơn nữa còn là tin nhắn thoại Thắm Thi Thi thích nhất: "Anh tới rồi, lần sau không được gọi anh là Đại Đại nữa, không anh không trả lời đâu".

Thắm Thi Thi cười ngây ngô hai tiếng, hỏi tiếp: "Đúng rồi, hôm nay sao anh tìm ra nhà em được thế?"

Cổ Tín: "Anh hỏi Tiêu Cố".

Lúc Thắm Thi Thi đi làm đã từng điền hồ sơ lý lịch, ở đó có địa chỉ quê nhà.

Cô giả vờ bất mãn đáp lại anh: "Sao ông chủ Tiêu lại tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên cho người ta chứ [tức giận]"

Cổ Tín ở bên kia màn hình cũng bật cười, không đáp lại. Thắm Thi Thi gửi một tin nhắn khác: "Nhưng mà sao anh lại muốn tới nhà em? Chẳng lẽ phong thủy nhà em hợp với việc tìm linh cảm à?"

Sau khi cô gửi tin cũng lo lắng chờ Cổ Tín trả lời, nếu mẹ cô cả nghĩ thì sao đây? Hóa ra mình bị tương bợ à?

Ngay lúc cô còn đang thấp thỏm, Cổ Tín đã nhắn tin cho mình. Thắm Thi Thi run rẩy mở tin nhắn thoại ra.

"Vi anh muốn gặp em".

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66: Phiên Ngoại 7

Lực sát thương của câu nói ấy quá kinh người, máu trong người cô như tuôn trào sôi sục.

Tết nhất ai ai cũng phải đi thăm viếng họ hàng bè bạn, Thắm Thi Thi cứ ngồi như tượng gỗ, vô tri vô giác đi theo sau người nhà, thăm hỏi từ nhà di này cho tới nhà cô nọ.

Có một người họ hàng nhìn cô ngây ngẩn như thế thì buột miệng hỏi mẹ Thắm đang ngồi đối diện ở trên bàn mặt choker: "Thi Thi nhà chị sao thế nhỉ? Được nghỉ đông rồi mà như mất hồn mất vía luôn vậy thế? Hay là thi không tốt?"

"Haha". Mẹ Thắm chỉ vất lại cho hai người đó một chữ rất ý vị sâu xa.

Một họ hàng khác nhìn Thắm Thi Thi đang sùi ả ở bên cạnh lò sưởi, lắc đầu bảo: "Chị xem, hai mắt nó vô thần, mặt thì đỏ dần, thỉnh thoảng lại cười khúc khích hai ba đạo, theo kinh nghiệm nhiều năm của em, em có thể khẳng định chắc chắn là nó yêu rồi đấy".

Hai họ hàng nọ quay sang nhìn mẹ Thắm mong muốn được kiểm chứng, mẹ Thắm chỉ bóc thêm quân bài, nhìn lướt qua rồi đánh ra: "Haha".

...

Rốt cuộc vị họ hàng cuối cùng cũng thần thần bí bí nhỏ to trong tiếng cười lạnh đó: "Em nói thật, Thi Thi nhà chị... có phải đã dính vào thứ gì bẩn thỉu không?"

Mẹ Thắm nhìn người kia một cái, lần này còn tăng thêm một chữ: "Hahada".

Họ hàng thân thích: "..."

Thắm Thi Thi trải qua một cái tết không mấy an yên, Cổ Tín ở bên kia cũng vậy.

Từ khi anh gửi tin nhắn "muốn gặp em" cho Thắm Thi Thi, cô ấy cứ như chết ngất ở đầu wechat bên kia vậy, lặng thinh bất động.

Mặc dù Cổ Tín rất có lòng tin đối với mình, nhưng nếu đối phương đã im lặng ý ngầm là từ chối, anh phải làm gì đây?

Không, không đâu, Thắm Thi Thi là fan ruột của mình mà, một fan ruột nghe được Đại Đại mà mình thích tỏ tình một câu như thế ấy, đáng lẽ phải vui mừng như điên mới phải?

Cố Tín nhủ mày thật lâu không chịu đuổi.

Husky ở bên chơi với máy chạy bộ một lúc rồi đi tới bên cạnh cọ cọ vào Cố Tín. Anh đang rất phiền lòng, muốn đẩy quách nó ra, nhưng sau khi nhìn thấy cặp mắt đen to lay láy của con chó, anh lại mím môi đứng dậy khỏi ghế.

Dắt chó đi ra ngoài dạo mát.

Mỗi lần được đi chơi husky đều rất vui, có lúc Cố Tín còn cảm thấy con chó này hay thật, chỉ cần đi dạo về là vui vẻ thế này. Sau khi đi dạo hai vòng xong, anh dắt chó về nhà nhân tiện mua một ít đồ ăn.

Phòng khách trong nhà Cố Tín rất rộng rãi, trên sàn nhà có trải thảm lông dê, mềm mại mà ấm áp, có lúc anh thích ngồi bệt luôn dưới thảm, vừa lên mạng vừa nhâm nhi gì đó. Husky cũng đòi cái chậu đồ ăn của mình tới cạnh anh, chuyển trọng lượng người nó ép sang trên người mình, gào gừ vài tiếng, ánh mắt thẳng tắp chăm chăm nhìn sandwich trong tay anh.

Cố Tín: "..."

"Hao Thiên Khuyến này, hình như mày mập ra rồi đó, không phải hay chạy bộ lắm mà, sao lại càng ngày càng nặng nh?" Cố Tín véo véo mặt nó.

Husky lại kêu thêm hai tiếng, sau đó lè lưỡi liếm sandwich trong tay anh một cái.

Cố Tín: "..."

Anh trầm mặc vắt miếng bánh vào chậu đồ ăn của nó, nhìn husky phấn khích vui đầu ăn hết sạch.

Cố Tín cũng lười ăn, anh dựa vào ghế sofa, tay trái ôm husky, tay phải đặt lên chuột bấm bấm.

Tin tức mới trên weibo thỉnh thoảng đập vào mắt anh.

Thịt tươi nhỏ trên mạng xxx và fan của mình yêu nhau! Nhiều fan nói thẳng "đáng tiếc không phải là em".

Cố Tín: "..."

Anh tò mò mở bình luận của bài đăng kia ra.

"Tôi chỉ biết fan này không hẳn là một fan thuần túy! Mà là một người hâm mộ rất không thâm thương".

"Không ngờ anh lại thích mùi gạo thế này à". [ý chỉ fan]

"Tại sao nhiều người lại trách người fan đó nh, chẳng lẽ không phải mấy người cũng ráp tâm với Đại Đại đó sao. Tôi ghét nhất là mình tình ngu với fan của mình".

"# tôi chỉ xem anh là Đại Đại, thế mà anh lại muốn ngủ cùng tôi#"

...

Cố Tín nhìn dòng chữ đó mà thấy lạnh cả người, bàn tay ôm husky càng chặt.

Lẽ nào Thẩm Thi Thi cũng nghĩ về anh như vậy nên mới không trả lời?

Nếu đúng là thế, anh cảm thấy mình hết sức oan uổng, bởi vì anh không có ý đó... không, cũng không phải là không có ý đó... nói chung là thật sự không phải là ý đó.

Cố Tín đang suy nghĩ có nên gọi điện giải thích với cô không, nhưng mà chuyện thế này phải giải thích làm sao? Có khi nào càng bói càng đen không?

...Hay là để cho mọi người thời gian mà tỉnh táo là được?

Thế là cứ yên tĩnh như thế, năm mới bắt giắc trôi qua.

Mùng bảy tết, Thẩm Thi Thi quay về thành phố A như kế hoạch.

Cô nói với mẹ là vì ở trường có tổ chức hoạt động, thế nên phải quay về trường sớm, nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của mẹ mình, cô biết thừa bà ấy cũng không tin.

Sau khi về trường, trong phòng ngủ chỉ có một mình cô, cũng may cả tầng lầu vẫn còn mấy học sinh thừa thốt, nếu không sẽ quanh quẽ kinh hồn.

Cô quét dọn làm vệ sinh phòng ngủ, sửa sang lại hành lý rồi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Có nên nhắn tin cho Đại Đại không đây?

Lúc trước Đại Đại nhắn tin xong cô không dám hồi âm, bởi vì không không biết lòng mình rối rắm như vậy thì nên nhắn cái gì. Vốn cô định bình tĩnh lại cái đã rồi mới liên lạc lại với anh, nhưng giờ còn chưa sửa sang xong, người kia cũng bật vô âm tín.

Không nhận được tin của Cố Tín, tìm cô lại đập rợn từng hồi, có khi nào Đại Đại cảm thấy cô làm cao không nhĩ? Với điều kiện của anh, nhắn tin cho ai mà chẳng được trả lời? Không bàn đến chuyện khác làm gì, chỉ riêng việc không trả lời người ta cũng thấy bất lịch sự quá rồi.

A a a a a!

Thầm Thi Thi càng nghĩ càng loạn, nhất định Đại Đại cảm thấy cô quá không lịch sự, cho nên không muốn để ý tới cô nữa.

Thầm Thi Thi chán nản ngã lên giường, nằm nửa phút sau lại bò lên nắm tay quyết tâm như tráng sĩ, nhắn tin cho Cố Tín: “Đại Đại, em về trường rồi ~ ($\geq \nabla \leq$)/~”

Nhấn thêm một icon để thương cho tặng phần hiệu quả.

Nhưng mà cô ôm điện thoại chờ mười phút cũng không thấy Cố Tín trả lời mình.

Trong lòng Thầm Thi Thi cũng chìm xuống đáy ao, xong đời rồi, Đại Đại thấy ghét cô thật rồi.

Lúc này đây Cố Tín còn đang nói chuyện điện thoại với người đại diện.

Có lẽ tất cả người đại diện kiếp trước đều là chủ nhiệm lớp hóa thành, cho nên đời này mới hay dạy dỗ người ta mãnh liệt đến mức ấy.

“Cố đẹp trai à, từ khi anh bẻ quan viết ca khúc tới nay, hiệu suất chế tác album roi không phanh đấy nhể”.

Đuôi lông mày của Cố Tín giật giật, nếu anh nhớ không nhầm, câu này đã nói lần thứ ba.

Nhưng mà người kia đầu định kết thúc nhanh như thế: “Bây giờ showbiz đâu phải chính mình anh, cạnh tranh trong giới âm nhạc càng ngày càng khốc liệt, ngoài Đinh Mông là nhân tài mới xuất hiện ra, Tư Mã Tiêu Tiêu cũng sắp ra album mới, tình cảm của anh bây giờ là trước sói sau hổ đấy nhể”.

“Ừ ừ tôi hiểu”.

“Anh không hiểu”. Người đại diện vô cùng đau đớn, “Anh hiểu mà anh có thể đối xử với album như thế sao? Anh nhìn thẳng vào mắt tôi mà trả lời đi, ngày nào anh cũng ở nhà viết ca khúc hết sao?”

Cố Tín ngừng một chút rồi đáp: “Tôi không thấy mắt của anh đâu cả, không thì anh mở video lên đi, wechat cũng được”.

Người đại diện im lặng hai giây: “Cái chính ở đây không phải là mắt tôi mà là album nhể, là album của anh! Anh biết Chu Nghi Nhiên nhận được một mớ lời mời diễn tấu không hả, anh ta không rảnh ngồi mãi với chúng ta”.

Cố Tín thờ dài một hơi xoa xoa huyết thái dương của mình: “Tôi biết rồi, tôi đảm bảo album sẽ được tung ra thị trường đúng vào tháng bảy, di động sắp hết pin rồi, mai nói tiếp nhể anh đại diện”.

Nói xong thì cúp điện thoại luôn, anh còn nhanh chóng cài chế độ để người đại diện không gọi cho mình được.

Sau khi hoàn thành xong, anh mới phát hiện wechat có tin nhắn từ Thầm Thi Thi.

Trái tim bỗng nhảy lên một cái, sau đó nín thở mở wechat ra.

“Đại Đại, em về trường rồi ~ ($\geq \nabla \leq$)/~”

....

Phản ứng của cô không giống như mình đoán lắm nhĩ?

Cố Tín nhìn quanh bốn phía, đầu tiên là uống một ngụm nước cho thấm giọng, sau đó mới bắt đầu nói chuyện.

Thầm Thi Thi đang rơi vào tuyệt vọng bỗng nghe điện thoại vang lên một tiếng. Cô nhảy dựng khỏi giường.

Là Đại jĐại nhắn, là tin nhắn thoại.

Cô hít sâu một hơi, làm dấu cầu hiệu cho có ba cái rồi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín gửi qua.

“Về là tốt rồi, có thể dắt chó đi dạo với anh”.

Đôi mắt Thầm Thi Thi tròn tròn, khóe miếng mấp máy xúc động suýt nữa thì khóc to.

Quá tốt rồi, Đại Đại không ghét cô, còn muốn cô dắt chó nữa.

Cô phấn khởi trả lời, kích động đến mức nhấn tin thoại cho anh: “Đại Đại à, giờ anh có rảnh không? Em mang nhiều món ngon ở quê em về lắm, em mang cho anh nhé?”

Cố Tín nghe hai lần rồi đáp lại: “Được, anh ở nhà đây, lúc nào em tới cứ gọi điện cho anh”.

“Được ạ”. Thẩm Thi Thi nhét điện thoại vào túi rồi xách bao lớn bao nhỏ chạy thẳng tới nhà của Tiêu Cố.

Giống như ngày trước, Cố Tín đứng ở cửa thang máy chờ cô, thấy cô tay xách nách mang thì vội vàng đỡ lấy: “Gi thế em, sao nặng thế này?”

Thẩm Thi Thi nói: “Là dưa chua mẹ em muối, có cả rau, gừng tỏi, hành tây, nhiều lắm, rau trộn ăn rất ngon. Có lúc em chỉ cần mua hai lượng com ở căn tin thôi, ăn dưa chua cũng qua được một bữa”.

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: “Một bữa mà em ăn hai lượng com?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô nói nhiều như thế mà sao Đại Đại chỉ nhớ mỗi hai lượng?

Theo Cố Tín vào nhà, husky cũng vui mừng ra đón, có lẽ ngửi được mùi thơm của thức ăn nên mới vui vẻ vậy. Hai người ngồi trong phòng khách lấy một chiếc túi ra, husky cũng chạy quanh bọn họ, nước giải cũng sắp chảy ra rồi.

“Đây là món do một bậc thầy nổi danh ở chỗ em làm, đồ ăn nhà bác ấy cái gì cũng ngon hết”. Thẩm Thi Thi vừa mở túi vừa luôn miệng giới thiệu cho anh nghe: “Lần trước anh tới nhà mẹ em còn đi mua đồ ăn, không ngờ anh lại đi về trước không có dịp ăn được, thế nên lần này mẹ bảo em mang lên”.

“Gâu gâu”. Husky hưởng ứng thêm hai tiếng.

Cố Tín cười bất đắc dĩ vát chân gà cho nó. Có một cái chân gà, cuối cùng husky cũng yên phận một chút. Cố Tín nhìn Thẩm Thi Thi rồi nói: “Lần trước anh đi vội quá không tạm biệt đi được, đi còn làm nhiều đồ thế này cho anh, anh xin lỗi nhé”.

Thẩm Thi Thi khoát tay: “Không sao không sao, bình thường Đại Đại vẫn hay chăm sóc em nữa mà, mang đồ ăn cho anh thì có tính gì đâu”.

Cố Tín sững người nhìn cô, hiếm khi không sửa lại danh xưng “Đại Đại” đó: “Lần sau anh cũng mang mấy đặc sản thành phố C tới mời đi”.

Thẩm Thi Thi ngồi xuống hồi lâu mới cúi đầu đáp lại: “Dạ...”

Bầu không khí bỗng trở nên mập mờ, Cố Tín ngồi bên nhìn Thẩm Thi Thi không lên tiếng, cô thì cứ vui đầu đến mức không chịu nổi mới mở một túi ra: “Đây là thịt khô, mẹ em tự làm luôn đây, món này mẹ em làm ngon nhất, anh nếm thử xem sao”.

“Ừm”. Cố Tín chộp vội cầm một miếng thịt khô, cắn thử sau đó mới lấy lại tinh thần: “Ngon lắm”.

“Đúng không anh, mẹ em giỏi nấu nướng lắm đấy”. Thẩm Thi Thi nói tới đây thì lại hơi xấu hổ: “Mẹ dạy em cả nhưng mà em lại làm không được ngon như thế”.

Trong tay Cố Tín vẫn còn cầm một miếng thịt khô đang cắn dở, anh nhìn cô đề nghị: “Thế lần sau làm anh ăn thử nhé?”

“Được ạ”. Thẩm Thi Thi tiếp tục e thẹn.

“Gâu Gâu”. Husky lại chạy tới phá hỏng bầu không khí, Cố Tín liếc mắt cầm một miếng thịt khô ném sang.

Hai người lại trầm mặc một hồi, Thẩm Thi Thi hỏi câu được câu chăng: “Đại Đại à, hôm nay có dắt chó đi dạo nữa không?”

Cố Tín nhướng mày nhìn cô không lên tiếng.

Thẩm Thi Thi lại tự động đổi lời: “Cố Tín à, hôm nay có dắt chó đi dạo không?”

Tại sao mỗi lần gọi tên Cố Tín cô đều có cảm giác cực kì bất kính như kiểu gọi thẳng tên của hoàng thượng vậy.

Cố Tín nghe vậy thì lấy làm thư thái: “Hôm nay không dắt nữa, này anh mới dắt nó đi một vòng rồi, với lại hôm nay em vừa mới về trường, chắc là còn mệt”.

“Em ồ mà”.

Cố Tín cười cười: “Thế tối nay ăn com ở chỗ anh đi, em muốn ăn gì?” Anh nói rồi lại nhìn một đồng đặc sản mà cô vừa mang tới: “Anh nghĩ chúng ta chỉ cần nấu com là được rồi”.

“Đúng thế nhỉ”. Thẩm Thi Thi cười khi.

Cố Tín hơi mỉm môi suy nghĩ rồi mới hỏi thử cô: “Em có đọc được tin sao nam nọ yêu fan của mình không?”

Thắm Thi Thi cũng nhớ ra ngay: “À, anh nói cậu thịt tươi đó hả? Bạn cùng phòng của em thích anh ta lắm, cô ấy gọi điện tới báo em mới biết đó chứ”.

“Thế em có ý kiến gì không?” Cố Tín vờ thoải mái hỏi cô, thực ra trong lòng lại tuôn mớ hồi hộp.

Thắm Thi Thi đáp: “À, em không thích cậu thịt tươi đó, nên chẳng có ý gì, nhưng mà người hâm mộ đó ngủ với anh ta rồi chứ gì”.

Đuôi lông mày Cố Tín giật giật: “Cái gì?”

Thắm Thi Thi làm ra vẻ như một fan thâm niên lão làng trong giới giải trí, nhìn anh nói: “Đại Đại à, anh tưởng fan chỉ thích giọng hát của ngôi sao hay là phim anh ta đóng à? Không phải đâu! Các cô ấy chỉ muốn ngủ với anh ta thôi”.

...

Cố Tín kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 67: Phiên Ngoại 8

Nếu có thể có cùng quan điểm với nhau về chuyện ngủ cùng này thì đúng là tốt thật.

Cố Tín ngẫm nghĩ rồi uyển chuyển hỏi cô: “Em cũng nghĩ thế à?”

“Em đương nhiên là...” Nói đến ngang đây, đầu lưỡi Thắm Thi Thi lại dờ ra đảo lại, cô cười ha ha hai tiếng, đáp lại vô cùng chính nghĩa: “Đương nhiên em không nghĩ thế rồi! Em là fan trong sáng, em chỉ thích âm nhạc thôi”.

Cố Tín nhìn cô uể oải nói: “VẬY à, tiếc thật”.

Thắm Thi Thi: “...”

Đại Đại à, anh nói thế là có ý gì vậy? Là muốn cô ngủ cùng anh sao?

...Sao mà được chứ! À cô biết rồi, chắc chắn Đại Đại đang thăm dò cô đây!

Thế là Thắm Thi Thi bày ra dáng vẻ “chính trực nhất đời em”: “Đại Đại, anh yên tâm đi, em không có hứng thú với cơ thể anh đâu”.

Cố Tín: “...”

Anh đưa tay tới che lên mắt cô.

Thắm Thi Thi theo đà ngửa ra sau, hỏi dò: “Sao thế ạ?”

“Không có gì, tay anh bị dính dầu”.

Thắm Thi Thi: “...”

Hình như lúc này Đại Đại mới ăn thịt khô thì phải...

Cố Tín rút tay về, đứng dậy khỏi ghế salon: “Anh đi nấu cơm đã”.

Thắm Thi Thi cầm khăn tay lau mặt rồi theo ăn xuống bếp: “Em nấu cho”.

“Không cần đâu”. Cố Tín vo gạo hai lượt rồi cho vào nồi cơm điện, ấn công tắc: “Anh làm xong rồi”.

“Vâng.” Chỉ nấu cơm thật kìa.

Dù là được nghỉ như kí túc xá vẫn có gác cổng, Thắm Thi Thi không dám quay về muộn, thế nên trời còn chưa tối lắm cô đã ngồi xe buýt đi về trường.

Sau hôm đó, mỗi ngày Thắm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín đưa chó đi dạo giúp anh, cuộc đời làm công cũng bắt đầu từ đó.

Bởi vì chỉ nhánh quán thịt xiên chuẩn bị khai trương, Thẩm Thi Thi cũng nhiều việc hơn trước, với lại bây giờ Tiêu Cố và Mễ Tĩnh hoàn toàn không có thời gian để lo chuyện của quán, mỗi ngày chị Dung Dung và mấy nhân viên kì cục bọn cô lại phải huấn luyện người mới, chuẩn bị việc khai trương.

Mặc dù tháng ngày cứ bận rộn trôi qua nhưng lướt đi nhanh chóng, đảo mắt đã tới ngày công chiếu bộ phim Thượng đế cấm khu 4, cửa hàng cũng khai trương đúng hạn.

Thẩm Thi Thi không ngờ ông chủ Tiêu lại mời Cố Tín tới để cắt băng khánh thành, hơn nữa cô còn bất cẩn tiết lộ tin tức này ra ngoài. Để biểu đạt lòng áy náy của mình, cô nhắn một tin wechat cho Cố Tín: “Cố Tín Đại Đại ơi, mai anh có rảnh không? Em mời anh đi xem phim”.

Cố Tín Đại Đại là cách gọi mới mà Thẩm Thi Thi vừa mới khám phá ra, bởi vì mỗi lần gọi tên của Cố Tín, cô lại cảm thấy mình giảm thọ một lần, nhưng mà gọi Đại Đại thì anh ấy không vui, vì vậy cô mới lựa chọn một cách để vẹn cả đôi đường, cô thấy mình thông minh quá đi.

Cố Tín Đại Đại cũng không đồng ý lời mời của cô ngay, mặc dù lòng anh thì phấn khởi tràn đầy, nhưng đầu tiên vẫn hỏi trước một câu: “Phim gì thế?”

Thẩm Thi Thi: “Thượng đế cấm khu 4”.

Cố Tín cười ha hả, biết ngay.

Anh gửi tin thoại cho Thẩm Thi Thi: “Chẳng lẽ cả rạp không có phim khác à?”

Thẩm Thi Thi: 0. 0. Nếu có phim của Đại Đại chắc chắn em sẽ chọn phim đó.

Cố Tín: “...”

Trào phúng anh đấy à?

Cố Tín cảm thấy mình sắp tức chết rồi, chẳng lẽ anh cũng phải bắt chước Tư Mã Tiêu Tiêu, phát triển sang lĩnh vực phim ảnh?

“Được rồi, thì xem Thượng đế cấm khu 4 vậy”. Anh cũng muốn xem xem, Mạc Trần hấp dẫn đến thế nào.

Thấy Cố Tín đồng ý, Thẩm Thi Thi vui vẻ nhảy cẫng lên, sau đó lại lo lắng hỏi anh: “Nhưng mà anh đi nhờ bị nhận ra thì sao?”

Cố Tín đáp: “Không sao đâu, chờ mở màn anh mới đi vào là được, em chọn một nơi nấp kín vào”.

Thẩm Thi Thi: Được ạ, với lại mọi người đều chăm chú xem Mạc thiên vương, không để ý đến anh đâu.

Cố Tín: “...”

Đúng đấy.

Sau khi Thẩm Thi Thi đưa thời gian địa điểm, Cố Tín cũng bắt đầu sắp xếp hành trình của chính mình. Gần đây anh bị người đại diện cường chế xuất quan, không thể lấy cớ viết ca khúc được nữa, làm gì cũng không tiện.

Anh cầm điện thoại lật lui lật tới xem hành trình, ngày mình hẹn với Thẩm Thi Thi còn có buổi diễn của Chu Nghi Nhiên cũng diễn ra hôm đó.

Thế là anh nhắn tin cho người đại diện ngay: “Chiều này Chu Nghi Nhiên có buổi nhạc hội, tôi định tới nghe”.

Người đại diện: “Sao lại muốn đi nghe nhạc hội thế?”

Cố Tín: “Tìm hiểu về âm nhạc của anh ta, không phải sẽ có lợi cho album hơn à?”

Người đại diện: “Được rồi, nhưng sáng nay nhất định anh phải viết xong đó, nếu không thì chiều nay đừng hòng đi ra ngoài”.

Cố Tín: “Biết rồi, sau này nếu anh thất nghiệp thì cứ đi dạy học nhé, cũng không tính là đòi nghề đâu”.

Người đại diện: “... Coi chừng bị nhận ra”.

Sau khi người đại diện nhắn tin xong suýt chút nữa đã kéo Cố Tín vào trong danh sách đen.

Sáng hôm sau Cố Tín viết bài trong trạng thái rất tốt, thuận lợi hoàn thành công việc, đến buổi chiều thì ghé ngang lái xe đi ra ngoài. Thẩm Thi Thi hẹn xem phim vào hai giờ bốn mươi phút. Sau khi Cố Tín ăn cơm xong thì lần lữa tới hai rưỡi mới chịu ra ngoài.

Lúc tới rạp chiếu phim, anh đưa vé mà Thẩm Thi Thi mua cho mình, quả nhiên chỗ cô chọn nằm ở hàng trên cùng.

Cố Tín bước vào rạp chiếu phim, nhìn Mạc Trần đang nói chuyện ở trên màn ảnh lớn, Cố Tín không nhận được liếc mắt nhìn sang, hình tượng bác sĩ Cao Sâm giờ giang kiết xuất, anh ta ưu nhã cắn một lát chanh làm Cố Tín cũng thấy rằng mình ề buốt.

Cố Tín đi qua hàng đầu tiên rồi bước lên bậc thang. Hàng cuối cùng, vị trí trên nhất, bình thường chỉ có người quay trộm mới cố ý chọn chỗ này.

Trong phòng giống hệt như Thẩm Thi Thi từng miêu tả, mọi người đều chăm chú xem phim, không ai để ý đến anh, bao gồm cả Thẩm Thi Thi.

Mãi đến tận khi Cố Tín ngồi xuống cạnh, có ý ho khan hai tiếng, Thẩm Thi Thi mới quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh: “Đại... anh tới lúc nào thế?”

Cố Tín cong môi cười, lấy kính râm trên mặt mình xuống, đổi sang kính 3d.

Thẩm Thi Thi thấy anh không lên tiếng thì không nói gì nữa, quay đầu xem phim tiếp.

Trong phòng chiếu, thỉnh thoảng lại có khán giả thốt lên “Mạc thiên vương đẹp trai quá”, “Bác sĩ Cao Sâm đẹp trai quá”. Cố Tín chắc một tiếng, fan là cá thể bậc nhất trên đời, bình thường mấy cô ấy cũng nói mình đẹp trai như thế, đảo mắt cái đã thốt lên mấy lời tương tự với đàn ông khác rồi.

Xem phim xong Thẩm Thi Thi vẫn cảm thấy lâng lâng.

Có Đại Đại yêu dấu đi cùng, xem một bộ phim điện ảnh của người yêu dấu khác.. đòi người còn có thể viên mãn hơn nữa không?

Cô cố ý ở lại cùng Cố Tín đến lúc cuối cùng, chờ mọi người ra khỏi. Gần tới giờ ăn cơm, vốn Thẩm Thi Thi còn muốn mời Cố Tín ăn một bữa cơm cùng, nhưng nghĩ tới chuyện thân phận của anh quá đặc thù nên thôi.

Sau khi Cố Tín ra ngoài lại tiếp tục trang bị kính đen và mũ lên trên đầu, cúi đầu xuống thật thấp rồi kéo cổ áo lên, anh đi bên cạnh Thẩm Thi Thi rồi nói: “Anh đi trước, lần sau mời em ăn”.

“Được ạ”.

Cố Tín gạt đầu với cô rồi chuẩn bị rời đi, bất ngờ có hai cô gái bên cạnh nhìn anh xì xào bàn tán: “người kia phải Cố Tín không nhỉ?”

“Mình cũng thấy giống ghê”.

Cố Tín nghe hai người nói vậy thì càng bước nhanh hơn, Thẩm Thi Thi cũng đã từng nhìn thấy cảnh Cố Tín bị fan hâm mộ truy đuổi.

Quả nhiên, hai cô gái đó không từ bỏ như vậy, cứ tiếp tục theo anh, mặc dù Cố Tín càng chạy càng nhanh, nhưng số người sau lưng anh cũng càng lúc càng nhiều.

Cố Tín rẽ qua khúc cua rồi nhấc chân lên chạy, kết quả người phía sau cũng lao nhanh vun vút. Nhân viên rạp chiếu phim lẫn cửa hàng tổng hợp đều hoảng hốt nhìn theo, một nhân viên an ninh còn kéo cô gái đang lao chạy như bay lại hỏi: “Mọi người đuổi theo ai thế?”

Cô gái hét lên: “Không biết, nhưng chắc chắn là một ngôi sao, cứ đuổi cái đã”.

Bảo vệ:...

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nhân viên an ninh, Cố Tín mới thoát thân được khỏi rạp chiếu phim. Lái xe thẳng về nhà, khi đó anh mới lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Thẩm Thi Thi. Kết quả mới vừa nhìn đã thấy mười mấy tin mà cô gửi cho mình. “Đại Đại ơi anh không sao chứ qaq”.

“Em bị mấy cô ấy đẩy đi, quay đầu lại đã không thấy tăm hơi anh đâu rồi qaq”.

“Em báo cho nhân viên an ninh rồi, họ sẽ bảo vệ anh”.

“Đại Đại, anh trốn được không qaq”.

“Đừng trốn trong WC nam nhé, vô dụng thôi qaq, fan nữ mà điên lên thì không kể WC nam nữ gì đâu qaq”.

Cố Tín vừa đọc vừa phì cười: “Anh không sao, yên tâm đi, không phải là lần đầu tiên anh bị fan đuổi theo:)”

Nói là vậy nhưng Cố Tín vẫn thấy hơi lo lắng, bây giờ internet phát triển như vậy, nói không chừng đã có người đăng tin này lên weibo, nếu người đại diện thấy... quên đi, chờ anh ta thấy rồi nói sau.

Quả nhiên không lâu sau đó, người đại diện đã điện thoại tới rồi, dựa trên giọng điệu của người kia, anh phán đoán tâm trạng của anh ta bây giờ đang cực kì tệ hại.

“Cố Tín, không phải anh nói đi xem Chu Nghi Nhiên diễn tấu à? Chu Nghi Nhiên đâu? Diễn tấu dài? Chẳng lẽ anh ta có đóng Thượng đế cấm khu 4?”

Để đối phó với người đại diện của mình, Cố Tín cũng rất có kinh nghiệm: “À, là vì đột nhiên tôi nhớ ra ngành điện ảnh cũng đang rất phát triển, nên quyết định đi xem phim điện ảnh của Mạc thiên vương”.

Người đại diện: “...”

Câu nói có quá nhiều lỗ hổng, mãi một lúc sau anh ta mới nắm được trọng điểm: “Anh muốn phát triển sang lĩnh vực phim ảnh à? Sao không học diễn tốt

của Tư Mã Tiêu Tiêu ấy, thói hư tật xấu của cô ta thì học hành triệt để”.

Nghe Ca Hậu bị dè bủ như thế, Cố Tín phì cười: “Này, sau khi tôi xem xong tôi thấy giới diễn viên nước mình nguy hiểm quá, không thích hợp với tôi”.

Người đại diện: “...”

Thế là nói giỡn à?

Anh ta trầm ngâm một lúc mới nhớ tới chuyện quan trọng mà mình vừa quên mất: “Anh đi xem phim với ai hả?”

Cố Tín bỗng nảy ra dự cảm không hay, nhưng vẫn nhắm mắt đáp theo: “Một mình tôi thôi”.

“Một mình?” Người đại diện cười lạnh: “Thế sao có người chụp được ảnh anh đi ra khỏi phòng chiếu phim với một cô gái hả?”

Cố Tín nhú mày mở máy tính trong phòng ra, truy cập weibo, quả nhiên có người chụp được ảnh anh và Thẩm Thi Thi.

“Album sắp phát hành rồi, anh không quan tâm tới album mà chỉ muốn khiến tôi điên đảo thôi hả?” Người đại diện hỏn hển nói tiếp: “Cô gái đó là ai? Đừng nói người trong hình không phải anh nhé?”

Cố Tín nghĩ một lúc rồi gập máy tính lại: “Người tôi yêu”.

Người đại diện vội ôm lấy tim mình: “Anh có ý gì hả? Anh đang yêu à?”

“Không khác là mấy”.

“Cái gì mà không khác nữa hả? Anh nghĩ xem fan của anh sẽ phản ứng thế nào?”

Người đại diện cảm giác như tan nát cõi lòng, nghệ sĩ muốn yêu anh cũng không cần được, nhưng mà đã nói đừng để bị phát hiện rồi mà! Bây giờ bị người ta chụp hình như thế, người thu dọn tàn cục chẳng phải là anh sao?

Cố Tín im lặng một hồi, mím môi càng chặt: “Cần gì phải nói với fan chứ? Tôi bán album chứ không bán mình”.

Anh vừa nói xong, đầu dây bên kia cũng rơi vào trầm mặc. Hai người yên tĩnh một lúc, người đại diện mới nói: “Sau khi họ biết anh đang yêu, người ta còn mua album nữa không đây?”

Cố Tín cười khê: “Sẽ có người thích âm nhạc của mình thôi, người khác muốn đi thì cứ đi”. Hôm nay anh mới hiểu rõ một lần nữa, fan bậc tình đến mức nào: “Đinh Mông kết hôn với Kiều Dĩ Thần, album cũng bán được lắm mà?”

“Sao nữ mà so với sao nam à?” Người đại diện hít sâu một hơi, “Ý là anh muốn công khai sao?”

“Chờ chút đã, sau này tôi sẽ nói lại với anh”. Cố Tín nói xong thì cúp máy, anh nhìn dãy số của Thẩm Thi Thi một lúc lâu rồi quyết tâm gọi điện.

Anh nhất định phải nói rõ với cô.

Thẩm Thi Thi cũng đang lên weibo xem scandal của mình và Cố Tín, điện thoại của cô suýt chút nữa bị nhóm bạn thân làm hỏng. Đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng chuông, cô vô thức muốn tắt máy luôn, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Tín thì vội vàng bắt máy: “Đại Đại, anh xem weibo chưa? Họ chụp được ảnh mình”.

Cố Tín nhẹ nhàng đáp: “Anh gọi cho em vì chuyện này đây”.

“Vâng”. Thẩm Thi Thi gật đầu: “Có phải muốn em phối hợp làm rõ chuyện này không? Anh yên tâm, em sẽ cố gắng để làm rõ, anh nói thế nào em sẽ làm thế đó. Scandal kiểu này phải giải thích rõ ràng”.

Cố Tín dừng một chút, hỏi cô: “Nếu anh nói đây không phải scandal thì sao?”

Thẩm Thi Thi ngó ra: “Là sao ạ?” Lẽ nào công ty định dùng scandal này quảng bá album mới? Nếu là ngôi sao khác thì còn có khả năng, nhưng Cố Tín sẽ không cần phải thế, album của anh vẫn luôn bán tốt dù chẳng cần sao tác.

Cố Tín đáp lại: “Anh nói là, em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 68: Phiên Ngoại 9

Nếu trước kia Thẩm Thi Thi vẫn cho rằng, quan hệ giữa cô và Cố Tín chỉ là mối quan hệ giữa fan cuồng và idol trong sáng, vậy thì sau khi được mẹ mình cảnh tỉnh, cuối cùng cô cũng thấy hình như giữa họ không trong sáng chút nào.

Chuyện bạn gái của Cố Tín.... cô xin thề là mình chỉ lặng thầm nghĩ tới mà thôi, không ngờ rồi lại có một ngày nghe Cố Tín nói ra.

Ở đầu dây bên kia, Cố Tín đợi một lúc lâu cũng không nhận được câu trả lời chắc chắn từ cô, anh càng thêm nóng vội: "Sao nào? Em không muốn hả?"

"Không phải". Thẩm Thi Thi bác bỏ.

"Thế là đồng ý sao?" Cố Tín thừa thắng xông lên.

"..." Thẩm Thi Thi trầm mặc chốc lát, cô hỏi tiếp: "Đại Đại này, làm bạn gái của anh có bị đánh không nhỉ?"

Như ở rạp chiếu phim đó thôi, nếu cô là bạn gái Cố Tín, có khi ra đường cũng bị kéo tay không biết chừng.

Cố Tín hơi sùng sốt, sau đó lại bật cười thật thấp.

Trong tiếng cười trầm khàn đó, khuôn mặt của cô càng lúc càng đỏ hơn, may là bây giờ họ cách nhau một chiếc điện thoại, người kia cũng không thể nhìn thấy.

"Yên tâm đi, nếu em là bạn gái anh thật, nhất định anh sẽ bảo vệ em mà".

Lời tâm tình thủ thi êm tai còn có uy lực gấp bội phần. Cố Tín thề thốt xong càng khiến mặt người kia thêm đỏ.

"Khụ khụ". Cô ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt đỏ bừng đáp lại: "Thực ra cũng không có gì cả, giống như lúc trước Mạc thiên vương tuyên bố kết hôn thôi ấy à, fan khóc sòng khóc chết, chẳng phải bây giờ cũng qua hết đó thôi, hơn nữa fan của anh còn không đồng bằng Mạc thiên vương đâu, chắc em sẽ an toàn hơn một chút".

Cố Tín: "..."

Anh không cảm thấy mình được an ủi chút nào đâu, cảm ơn.

Anh thoáng trầm ngâm rồi mím môi tủm tỉm: "Nói thề là em đồng ý rồi?"

"...Chẳng lẽ anh đổi ý rồi sao?" Thẩm Thi Thi cuống lên, hay là Đại Đại chỉ thăm dò cô thôi? Chưa gì cô đã bại lộ bản tính thật của mình rồi à?

Cố Tín bật cười: "Chỉ cần em không đổi ý, anh cũng không đổi ý".

Thẩm Thi Thi thờ phào nhẹ nhõm, sau đó mặt lại càng nóng hơn.

"Anh phải nói chuyện với đại diện đã, sau đó lại gọi cho em nhé".

"À, có cần em phải làm gì không?"

Giọng Cố Tín còn ản chứa ý cười: "Chỉ cần làm bạn gái của anh là đủ rồi".

Thẩm Thi Thi: "..."

Không xong rồi, kích thích quá, trái tim của cô không gánh nổi mất thôi.

Sau khi Cố Tín ngắt cuộc gọi, anh liên lạc với người đại diện của mình, công ty giải trí của anh cũng chuẩn bị đáp lại sự kiện rạp chiếu phim lần này.

Thẩm Thi Thi tiếp tục lướt weibo, nhìn thấy thông báo chính thức của công ty, không phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận chuyện tình cảm giữa cô và Cố Tín, cũng được xem là một thái cực tốt.

Thẩm Thi Thi lại thấy hơi khó chịu, cô gửi tin wechat cho Cố Tín ngay: "Không nhận bạn gái sao? ￣へ￣"

Cố Tín đọc tin thì bật cười thành tiếng, anh giải thích: "Giờ em còn đang đi học, nếu fan của anh tới trường tìm em thì không tốt, chờ em tốt nghiệp đã".

Mấy chữ "Chờ em tốt nghiệp" đã đánh thẳng vào trái tim của cô bé Thẩm Thi Thi, khiến cô chỉ hận không thể nhảy lớp để tham gia tốt nghiệp. Nhưng mà Cố Tín cũng khiến tâm hồn phơi phới của cô tìm lại cảm giác thực, cô đoán chắc những fan cuồng đó có thể tìm ra trường cô đang theo học, nếu họ đến trường gây sự thật thì chẳng tốt chút nào.

"Được rồi, anh nói đúng hết". Thẩm Thi Thi ngai ngừng e thẹn, thực ra không công khai cô cũng không ngại gì, bây giờ mấy ngôi sao bí mật kết hôn cũng nhiều lắm.

Bí mật kết hôn... Aiza, sao lại nghĩ tới chuyện cưới xin rồi?

Cả người Thẩm Thi Thi như tìm hồng tung bay, được yêu đương với Đại Đại đó nhé, cảm giác này bạn không hiểu được đâu.

"Mai có sang đưa chó đi dạo không em?" Cố Tín bỗng hỏi.

"Có có, yên tâm, nhất định em không để người ta theo dõi đâu".

"Vậy anh chờ em".

Thẩm Thi Thi: "..."

Lại qua một lúc lâu, cô mới nhắn tin trả lời Cố Tín: "Đại Đại, vừa nãy em mới chảy máu mũi đó".

Cố Tín không nhận được bật cười thật to.

Cười đủ rồi anh mới đăng weibo, giải thích chuyện xảy ra ở rạp chiếu phim hôm nay.

"Tại sao tôi lại liêu minh dù có bị nhận ra cũng phải đi xem phim của Mạc thiên vương đóng, mọi người không hỏi quan hệ giữa tôi và Mạc thiên vương sao? [doge]"

Nhóm fan chưa gì đã sôi sùng sục, sau khi Cố Tín đăng weibo, người đại diện của Mạc Trần cũng báo cáo tin tức này cho anh, anh từ từ nói với người kia: "Gửi một hộp pháo hoa tới chỗ Cố Tín giúp tôi".

Người đại diện: "..."

Nếu đưa thật thì quan hệ giữa hai người không nói rõ được đâu.

Cố Tín lấy Mạc Trần ra chặn "lỗ châu mai" xong thì thoải mái hơn nhiều. Thực ra chiều này là do tổng giám đốc Úc thị giúp an nã ra linh cảm, nhớ lúc tổng giám đốc Úc bị truyền thông truy hỏi về vấn đề tình cảm, anh ta lại đá xéo cho người ta đi quan tâm tới chuyện tình yêu của Mạc thiên vương.

Anh vừa rót chén nước rồi nghỉ ngơi, Mạc thiên vương xài cũng tốt ghê cơ, chỉ cần anh ta vừa xuất mã, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp hút đi.

Muốn tặng cờ thi đua cho anh ta luôn quá.

Nhưng mà cờ thi đua anh chưa kịp gửi đi thì đã nhận được pháo hoa mà Mạc thiên vương đưa tới.

Cố Tín: "..."

Lúc Thẩm Thi Thi tới đất chó đi dạo, nhìn thấy một hộp pháo hoa trong nhà anh thì tò mò hỏi: "Đại Đại, anh cũng thích chơi cái này à?"

Cố Tín tức giận nói: "Người ta đưa".

"Ai?"

Cố Tín dừng một chút rồi nhìn cô trả lời: "Minh là người yêu đấy nhé, sao em cứ gọi anh là Đại Đại mãi thế?"

Thẩm Thi Thi nhăn nhó một hồi lâu mới then thùng gọi tên: "Darling~".

Cố Tín: "..."

Anh không nhận được cười, Thẩm Thi Thi chau mũi nói với anh: "Anh có biết pháo hoa có ý gì không thế? Ý là sao anh không nhảy lên trời ấy".

"Gào gù". Husky bên cạnh cũng đứng lúc kêu to.

Thẩm Thi Thi hơi lúng túng một lúc, hình như Husky được gọi là Thiên Thiên nhỉ?

Cố Tín cũng hiểu ngay ý mà cô muốn nói, anh đưa mũi chân đá đá Husky đuổi nó sang chơi ở bên kia, sau đó quay lại đẩy Thẩm Thi Thi vào tường.

Thẩm Thi Thi: "..."

Trước lúc bắt đầu yêu đương, chuyện thứ ba trong số các ước mơ lớn nhất của cô là được.... Đại Đại đẩy vào tường.

Giấc mơ thành hiện thực quá nhanh và cũng quá đột nhiên, Thẩm Thi Thi có phần không thể nào thích ứng.

Cố Tín nhìn cô, giọng nói trầm thấp mà quyến rũ: "Anh không có hứng lên trời".

"Thế, thế anh có hứng lên cái gì?"

...Trời ơi! Cô đang nói cái gì thế này?

Thảm Thi Thi đồ búng mắc cỡ, lúng túng đến mức muốn chết quách cho xong. Cố Tín cúi đầu cười khẽ hai tiếng rồi hôn lên môi cô: "Em nói thử xem?"

Thảm Thi Thi: "..."

Chỉ trong nháy mắt, ước mơ thứ hai của cô cũng được thực hiện rồi!

Còn ước mơ thứ nhất là gì... haha, mọi người hiểu rồi đó:)

Bạn đang đọc truyện *Bản Xonat Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.